

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

YATAĞIMDAKİ DÜŞMAN

NANCY PRICE

NANCY PRICE

YATAĞIMDAKİ
DÜŞMAN

NANCY PRICE

**YATAĞIMDAKİ
DÜŞMAN**

**Çeviren
Yakut Eren**

REAL

Orjinal İsmi : Sleeping with the enemy
Yazan : Nancy PRICE
Çeviren : Yakut EREN
Dizgi : Real Yayıncılık (MoonStar Ver.1.00)
Baskı : Setaş A.Ş.

Real Yayıncılık Tic Ltd Şti.
Ekin Sokak 19
34800 Yeşilyurt - İstanbul
Tel : 573 09 80

© 1987 Nancy Price

Bu kitabın Türkçe yayın hakları
REAL Yayıncılık Tic. Ltd. Şti'ne aittir.
İzin alınmadan kullanılmaz.

Martin Burley eşini yitirmeden bir gün önce, onun kendisinden uzaklaşıp gitmesini seyretti. Uzun saçları, denizden gelen esintide uçuyordu. Ardında bıraktığı güzellik salonunun kapısı, güneşte bir an için yanıp söndü. Martin'in gözleri bir fincanın dibinde kalmış kahve kadar soğuk ve kapkaraydı.

Martin'in arabası güzellik salonunun köşesinden uzaklaşırken rüzgâr, kapıdaki tabelayı savurdu: ERKEKLERE AÇIK. Sara, tezgahın gerisindeki kadına yaklaştı: "Sara Burney", dedi ve çevresine bakındı. Bu dükkan geçen yaz burada değildi.

İçeride tabela tersten KIÇA ERELKEKRE diye okunuyordu. Yerde tutam tutam kesilmiş saçlar vardı. Müşterilerin saçlarının yıkandığı lavabolara yaklaştı. Güzellik uzmanının göğsünde isminin yazılı olduğu bir kart vardı : "Carmen."

"Rengini biraz canlandırırsak iyi olacak," dedi Carmen. Sara'nın omuzlarına yeşil, plastik bir örtü sardı. Sara derin bir nefes alarak başını arkaya yasladı. Burada birbuçuk saat kalabiliirdi.

Sara'nın kulaklarından süzülen sular, lavaboda kayboldu. Genç kadın kumsala vuran dalgaların sesini anımsadı, gözlerini kapadı.

"Bu şampuan saçlara parlaklık veriyor," dedi Carmen. Genç kadının saçlarını şampuanlayıp, ona dikkatle baktı. Genç kadının gözlerinin altlarında mor halkalar vardı; o kadar zayıftı ki, kemikleri sayılıyordu. Uzun kollu gömleği ve kalın bluciniyle, hiç de sıcak yaz havasına uygun giyinmemişti. Bir elinin üstünde mosmor bir çürük vardı.

Yandaki koltukta oturan orta yaşlı kadın bir kahkaha attı. Başına masaj yapan güzellik uzmanına döndü: "Herkesin günün yirmidört saati birbirini gözetlediği güneydeki kasabalardan birinde oturan şu kadının başına gelenleri duyduunuz

mu?" Yaşlı kadının başını yıkayan uzman homurdandı.

Carmen de Sara'nın başına masaj yapmaya başladı. "Bura-ya tatile, yüzmeye mi geldiniz?"

"Ben sudan korkarım," dedi Sara. Dükkanın önünde sallanan tabelaya karşın güzellik salonunda hiç erkek müşteri yoktu. Sara'nın çevresini kadınlar ve parfüm kokusu sarmıştı. "Sand Hook'da bir yer kiraladık. Cumartesi günü ayrılıyoruz."

"Tekneniz var mı?" diye sordu Carmen.

"Hayır. Ben teknelerden de korkarım."

"Sahi mi?" Carmen masajı bıraktı. "Hem deniz kenarına geldiniz, hem de sudan korkuyorsunuz, öyle mi?"

"Elimde değil," dedi Sara.

"Çocuklarınız var mı?"

"Hayır."

"Çocukları korkutmamak gerekir."

Sara yeniden gözlerini kapadı.

"Korkmanız çok kötü," dedi Carmen. Sara'nın saçlarını durulamaya başladı. Sara cevap vermedi, suyun sesini dinledi.

"Eh, hiç olmazsa, güneşte bronzlaşırsınız."

Sara'nın göz pınarlarında yaşlar vardı.

"Belki her gün azar azar denize girmeyi denesiniz?"

Sara başını salladı, evet, bunu da denemişti.

Carmen genç kadının saçlarındaki suları sıktıktan sonra başına bir havlu sardı. Sara yeniden derin bir nefes alarak, bir annenin sıcak kolları gibi saçlarını saran havlunun kokusunu içine çekti, ağlamamaya çalıştı.

"Şimdi şuraya geçin," dedi Carmen. Sara oturup aynada yüzüne baktı: Dudakları şekilsiz, saçları kurumuş yosun gibiydi. Birkaç kez gözlerini kırıştırdı.

Orta yaşlı kadın da başında bir havluyla, Sara'nın yanındaki koltuğa geçti. "Gazeteye göre, o kadının taşındığı yer çok küçük bir güney kasabasıymış." Aynaya doğru eğildi. "Suya düşmüş farelere benziyorum. Tıpkı boğulmuş, gri bir fareye." Sıra sıra koltuklara oturmuş kadınlar önlerindeki aynadaki ha-

yallerine bakıyorlardı. Yüzlerinde çok ciddi bir ifade vardı. Kafataslarının dış tarafı için her hafta para harcamak onlar için sanki hem doğal, hem gerekli, hem de sıradan bir işti. "Gazetede ki şu kadın, iki çocuklu, kocasından boşanmış bir sekretermiş," dedi orta yaşlı kadın. "Kimseye zararı yokmuş. Çocukları arkadaş edinsin diye kiliseye katılmış. Tabii çok da iyi bir erkek arkadaşı varmış."

"Çocuklarına babalık yapması için," dedi uzman.

"E tabii. Başka türlü böyle birini nasıl bulabilir ki?"

Carmen, Sara'nın saçlarını sarmaya başladı. "Daha önce Manhasset'e gelmiş miydiniz?"

"Bu üçüncü yazımız," dedi Sara.

"Nerelisiniz?"

"Boston, Montrose'luyuz. Sara'nın gözlerinin bomboş ve dudaklarına sıkı sıkı kapalı olduğu yüzünü pembe, sosis gibi bigudiler çevrelemeye başladı.

"Brooke, birkaç tane pembe bigudi verebilir misin?" diye seslendi Carmen.

Yaşlı kadın anlatmayı sürdürüyordu. "Adamın arabasını, kadının bahçesinde görmüşler, onun evinin önünde. Ne ahlaksızlık değil mi?"

Sara, sokakta amaçsız dolaşan, dedikodu yapıp, vitrinlere bakan insanları seyreğiyordu.

"Kilisedekiler adamı yakalamışlar, o da zina suçunu kabul etmiş. Kadından rahibin önüne çıkıp, tüm cemaat karşısında yaptıklarını itiraf etmesi, af dilemesini istemişler. O da bir mektup yazıp, kiliseden ayrıldığını bildirmiş. Böylece kilise, onun çocuklarına bir baba bulma biçiminden sorumlu olmayacaktı."

Carmen, Sara'nın saçlarını sarmayı sürdürdü. "Ben de denize pek girmiyorum. Su çok soğuk oluyor. Brooke yazın her gün yüzer. Ulu Tanrım!"

"Galiba, kilisenin yaşlı üyeleri kadına onu kiliseden ihraç edeceklerini söylemişler. Tüm kasaba halkı toplanıp kadının yaptıklarını konuşmuş ve onunla konuşmamaya karar vermiş-

ler. Kadın öfkeden çıldırmış. Avukat tutmuş, kiliseyi mahkemeye vererek, onları özel hayatına karışmakla suçlamış."

"Düşünebiliyor musunuz?" dedi güzellik uzmanı.

Carmen, Sara'nın bigudi ile sarılı saçlarının üzerine bir de file taktı.

"O sekreter kadının, arsasıyla birlikte tüm kiliseye sahip olacağına inanabiliyor musunuz? Otoparkı, mezarlığıyla hepsi onun olacak."

Carmen, Sara'yı kurutma makinesinin altına oturttu ve bir dergi verdi. "İşte düğmesi burada. Çok sıcak olursa ayarlarsınız."

Sara'nın başını sıcak hava sardı. Elindeki pırıl pırıl baskılı derginin kapağında, dolgun dudakları, masmavi gözleriyle bir kadın kendisine bakıyordu.

Kurutma makinasının sıcak havası Sara'yı bir sis bulutu gibi sardı. Makinanın sıcaklığına ve tekdüze sesine sığınarak biraz uyukladı. Ama hızla geçen zamanı durduramazdı. Saçları kurumak üzereydi. Sıçrayarak gözlerini açtığı anda, derginin sayfalarında büyük bir ihtirasla öpüşen çiftin resmiyle karşılaştı.

Resmin altındaki yazıyı okudu: "Erkeğin dudakları, kadının dudaklarında, onun kendine daha ne kadar hakim olacağını anlamaya çalışmışcasına gezindi. Genç kadını geriye iterek, ona sert vücudunun onu ne kadar istediğini gösterdi."

Sara kurutma makinalarının altında esneyen kadınlara baktı. Dergide aşk hayatınız hakkında bir test, cinsel tatmin konusunda öneriler, kocanızı memnun etme, çocukların okuldaki sorunlarını çözme yolları anlatılıyordu. Sara dergiyi kapatıp, kurutma makinalarının arasında dolaşan güzellik uzmanlarına baktı. Yanyana duran ayakları ne kadar sakın, becerikli elleri ne kadar meşgul görünüyordu.

Sara'nın saçı kurumuştur. Carmen gelip kontrol ettikten sonra, makinayı kapattı. Sara, Martin'in güzellik salonunun önündeki otoparka girdiğini gördü.

Carmen, genç kadını aynanın önüne otuttu. Sara'nın yanın-

da küçük bir kız çocuğu oturuyordu. Çocuğun saçları ıslaktı, başına yapışmıştı. "Çok güzel olacaksın," dedi bir uzman. Küçük kız cevap vermedi.

Carmen bir süre sonra sordu: "Öğretmen misiniz?" Sara'nın başındaki bigudiler açılmış, saçları kocaman bir fırçayla fırçalanıyordu. "Sormamın sebebi, konuşmanızın çok hoş olması. Brooke'a mutlaka öğretmendir, dedim."

Sara, arabada bekleyen Martin'e bakmamaya çalıştı. "Yarım gün bir kütüphanede çalışıyordum."

"Tahmin etmiştim," dedi Carmen. Genç kadının saçlarını yüzünün çevresinde düzeltti. "Tahminlerimde hiç yanılmam. Sizin eğitimle bir ilginiz olduğunu anlamıştım."

Sara, aynadaki sarışın, saçları kurumuş kadına baktı. Gözlerini kapadı burnuna oksijen ve alkol kokusu geldi. "Kocanız, saçınızın yeni rengini beğendi mi?" diye sordu bir başka uzman yaşlı kadına. Geniş salonda, soğuk bir hastane havası vardı. Krom aletler, pırıl pırıl parlıyordu. Kadınların tırnak etleri alınıyor, kimyasal maddeler sürülerek saçlar kıvrılıyor, renkleri koyulaştırılıyor ya da açılıyordu.

Carmen aynayı tutunca, Sara dönüp saçının arkasına ve yanlarına baktı. "Nasıl oldu?"

"Güzel," dedi Sara. "Kocam da saçlarımı böyle beğeniyor." Elinin tersiyle alnını oğuşturdu. Gözlerini kapadı, aynayı Carmen'e uzattı. Martin kapıdan içeri girdi.

"Bu kocanız mı?" diye sordu Carmen. "Yakışıklı adam. İkiniz de sarışınısınız. Birbirinize yakışıyorsunuz." Sara'nın omuzlarındaki yeşil örtüyü aldı.

Sara, kasaya doğru yürüdü, ücreti ödedi, Carmen'e bahşişini verdi ve dönüp iskemlelerde oturan, saçları kuruyan kadınlara baktı. Küçük kız hâlâ aynaya bakıp somurtuyordu; saçları sımsıkı bigudilere sarılmış, gözleri çekilmişti. Sonra Martin kapıyı açtı. Okyanusun kokusu Sara'nın yüzüne çarptı. Son parfüm kokuları da yok olup gitti. Artık Martin'le yürümek ve birbirine yakışan bir çift oluşturmak zorundaydı.

Rüzgar denizden esiyordu. Martin susuyordu. Sara, arabanın kapısını açıp, süpermarket torbaları arasında kendine yer açmaya çalıştı. Martin kasabadan uzaklaşırken genç kadın çocuklu aileleri seyretti. Bir köşede iki kadın konuşuyordu. Küçük bir çocuk bisiklete biniyordu. Yol ağzında motorsikletli bir polis duruyordu. Az sonra Manhasset geride kaldı. Körfezin mavi ufkunda, Martin'in profili dışında hiç bir şey yoktu.

Sara gözlerini yumdu. Arabanın içi sessizdi. Süpermarket torbalarının altında birkaç şişe şarap vardı. Arabaya giren rüzgarda, kereviz ve havuçların tepeleri sallanıyordu.

Mavi İstakoz'u geçerek, küçük bir koya ulaştılar. Martin'in başındaki açık yerleri örten sarı saçları rüzgarda uçtu. Sara kocasına baktı. Martin'in dudakları incelmış, ağzının kenarları aşağı doğru kıvrılmıştı.

Deniz, otların ve ağaçların ötesinde kaldı. Sonra Martin, kendi evlerine giden yola saptı. Koyda çam ağaçları arasında yanyana, her şeyden uzak duran iki eve yaklaştılar.

Martin ön kapının anahtarını unutmuştu. Evin yanındaki dik yokuştan inip, (gülüşerek, klasik bir tarzda sevişmiş oldukları) plajdaki dik merdivenleri çıkmak zorunda kaldılar. Sara'nın elindeki torbalar çok ağırdı. Martin banyoya girdi, genç kadın torbalardaki şarap şişelerini çıkardı. Şişelerden biri hemen hemen boşalmıştı.

Konserveleri tıpkı Martin'in istediği gibi, etiketleri görünecek şekilde, mutfak dolabının ikinci rafına yerleştirmeye başladı. Martin, sebzelerin temizlenip yıkanmadan önce kaldırılmasına hiddetlenirdi. Sara, kıvrık salatayı temizlerken, Martin kendisini kontrole geldi.

Ev küçüktü ve döşenirken de bazı hatalar yapılmıştı: İskemlelerin sırt dayanan yerlerinde küçük çıkıntılar vardı, lam-

balar kendiliklerinden yuvarlanıyorlardı, masanın bacakları sallanıyordu. Balayında, kendilerini taşıyacak büyüklükteki tüm eşyaların üzerinde sevişmişlerdi.

Sara, kerevizi yıkarken çevreyi dinledi. Martin oturma odasındaki kanepede oturuyor, gazetenin sayfalarını çeviriyordu.

Genç kadın havuçları yıkarken, Martin gelip ona sarıldı. Ellerini temiz saçlarına geçirdi, Sara ürperdi. Martin gülererek, hareketi tekrarladı. Sara, tıpkı onun hoşlandığı gibi dönüp kocasını öptü. Martin'in nefesi şarap kokuyordu. Daha dudakları birbirinden ayrılmadan, Martin'in tokadı tüm şiddetiyle Sara'nın yüzüne indi. Genç kadın masaya doğru savruldu, elindeki havuçlar yere düştü.

"Boston Üniversitesine gidip beni beklettin," diye bağırdı Martin. "Öğle yemeğini hazırlamadın. Lanet olası! Perşembe günü de eve tam bir saat geç geldin."

Sara, tokadın tesiriyle alev alev yanan yanağına dokundu, Martin'in yumruklarına baktı. Martin bu sefer yumruğunu genç kadının midesine indirdi. Sara'nın acıdan nefesi kesilmiş, iki kat olmuştu. Martin, saçlarından yakalayıp, karısını kendisine doğru çekti. "Daha dur!" diye fısıldadı.

Sara, yere eğilip havuçları toplamaya başladı, gözyaşları yanaklarından süzülüp döşemeyi ıslatıyordu. "Kes ağlamayı!" Martin, genç kadının çürük içindeki bacaklarına bir tekme attı. İçkinin etkisiyle dili dolanıyordu.

Sara, yerden kalktı, ondan uzaklaştı, masanın öteki tarafına geçti. Martin kendine içki koyarak karısının havuçları temizlemesini seyretmeye başladı.

Genç kadın, onunla gözgöze gelmemeye çalışıyordu. Karnı çok ağrıyor, acıdan nefes alamıyordu. Eve derin bir sessizlik hakimdi. Okyanustan kopan dalgalar mutfağın altındaki kayıkhane patlıyordu.

Sara, ona bakmamaya çalışarak havuçları temizledi, ardından keskin bir bıçakla halka halka doğradı.

Martin içkisini bitirdi. Sara'ya o kadar ani yaklaştı ki, genç

kadın elinden bıçağı atarak elleriyle kendini korumaya çalıştı. Martin, sıkı sıkı sarılmıştı. Sara hafifçe dönerek havuçları tezgaha bırakıp, hamburgerlere uzandı.

Sessiz kalmaya çalıştı. Martin sütyenlerden nefret ettiği için, Sara sütyen kullanmıyordu. Blucininin altında, onun en beğendiği külodu giymişti. Martin her iki giysiyi de parçalarcasına aşağı çekti. Sara, gülüyormuşcasına bir ses çıkardı, patatesleri ince ince doğramaya başladı. Martin onu yeniden öptü. Pantolonu ve külodu ayak bileklerinde, hoplayarak fırına yaklaştı, hamburgerleri çevirdi.

Martin oturma odasında kadehini yeniden doldururken, Sara pantolonunu çekti, patatesleri kızarttı. Hava kararmıştı. Körfezin rengi artık leylak rengi değil, ölüm karasıydı.

Martin, genç kadının gömleğinin düğmelerini açmaya çalıştı. "Haydi!"

Sara gülümsüyerek, kollarını kocasının boynuna dolamaya çalıştı. "Yemek neredeyse hazır olur."

"Ya ben? Ben de hazırım. Ya hevesim kaçarsa?" Genç kadın çabucak soyundu. Martin pantolonunu çıkartıp ocağı kapatırken, Sara da acı içinde eğilip giysilerini kapının yanına koydu.

Yatakları, artık Sara'nın alıştığı sesle gıcırıyordu. Kendisi de hiç bir şeyi unutmadan Martin'in hoşuna gidenleri yapıp, ezberlediği sesleri çıkardı. Mutfağın ışığı açık kalmıştı. Giysileri kapının yanında, Martin'in alkol kokan nefesi yüzündeydi. Martin işini bitirdikten sonra, Sara gözlerini yer yer bozulmuş aynaya dikti.

Uyandığında Martin'in alkol kokusunu, bacağının ve kollarının ağırlığını hissetti; kocası horluyordu.

Sara sessizce doğruldu. Yatak gıcırdamadı bile. Ardından kapadığı banyo kapısı da. Bacaklarındaki çürükler şimdi bordo rengine dönüşmüştü. Daha önce tekmelediğinde bir hafta yürüyememişti koşamamıştı; şimdi yine bacakları morarmıştı işte. Şafak sökerken tek başına plajda koşamayacaktı. Martin'in yumrukladığı karnını oğuşturdu, oğuşturdu.

Banyodaki ayna onların balayından kalmış olmalıydı: Göğüslerindeki kıpkırmızı izleri gösteriyordu. O zamanlar bu izlerin geçmesini istemeyen yeni gelin Sara seviştikten sonra gülümseyen bambaşka bir Sara'ydı. Karnı ağrıyordu. Martin'in bir kez kırdığı bileğinde morluklar vardı.

Giyindi, mutfğa girdi. Patates ve havuçlar pişmişti. Sofrayı kurmaya başladı. Maydanozu, bir kase salata sosunu, Martin'in kahvesi için sütü unutmak, ödenmesi gereken büyük bir bedel anlamına geliyordu.

O anda telefon çaldı. Sara, yerinden fırladı, yere oturup ayaklarını uzattı. "Alo?" diye fısıldadı, elindeki yastıkla da ahizeyi kapatmaya çalışıyordu. Yatak odasından düzenli horultular geliyordu.

"Sara?" Arayan Joan Pagent'ti. "Numaranı Marie'den aldım. Yemekten kaldırmadım ya? Bugün öğle yemeği yedik. Senin dışında herkes oradaydı. Haftaya Pazartesi Christine'ye gelir misin diye aramıştım."

Sara'nın gözleri sımsıkı kapalıydı. "Olur," dedi. "Martin uyuyor da ondan fısıllı fısıllı konuşuyorum."

"Tatilin nasıl geçiyor? Karen, Humber şirketinde işe girdi, biliyor muydun?"

"Hayır." Martin horluyordu.

"İyi misin? Cuma günü piknikte Martin sana öfkelenmiş gibiydi."

"Biraz, üzgündü," dedi Sara. Birden gözünün önüne Martin'in Noel arifesinde elinden alıp sokağa karların üzerine fırlattığı yılbaşı çiçeği geldi. Fiyatını çok pahalı bulmuştu.

"Üzgünmüş!" dedi Joan. Sara elinden alıp sokağa attığı çiçek kadar yüzü hiddetten kızarmış Martin'i düşündü. "Yüzün bembeyazdı."

"Sadece eve söylediğim saatte dönmemiştin. Sanırım gereksiz yere telaş ettim. Özür dilerim." Oysa yastıklara kapayıp, kumaş sırlı sıklam olana kadar ağlamıştı.

"Gözlerimize inanamadık," dedi Joan.

"Biliyorum," diye fısıldadı Sara. "Aradığın için teşekkürler. Güle güle." Joan konuşmaya devam ediyordu ama Sara, son bir tıkırtıyla onun sesi kesilene kadar ahizeyi kulağından uzaklaştırdı.

Genç kadın bir süre kanepede oturdu. Gözlerini oğuşturdu. Sanki yeterince oğuşturursa başka şeyler düşünecek, rahatlayacaktı. Sonra ayağa kalktı. Kiralık tekneler vardı; Martin de daha önce kiralamıştı. Derin bir nefes aldı, karnını oğuşturdu tekneleri düşündü. Martin karanlık yatak odasında hâlâ horluyordu.

Yemek güzeldi: Hâlâ gevrekliğini kaybetmemiş soğan, su-lu hamburgerler, Martin'in ekmeğini banarak yemesi için tereyağlı patatesler, fazla yumuşamadan pişirdiği tatlı havuçlar. Martin uyanırsa yemeği hazır bulacaktı, uyanmaz da bütün gece uyursa, sabah onu tezgahın üzerinde bulacaktı.

Sara'nın boğazı hıçkıracaktı gibi daraldı, ama ağlayamıyordu, boğazından hiç ses çıkmadı. Kirazlı pastanın üzerinde taze krema ve badem vardı. Yemeğini çöpe attı, sessizce, çok sessizce yatağa girdi.

Mutfaktaki lambanın ışığında Martin derin uykundaydı; ağzı açık, kolları başının üstünde kenetliydi. Sara uzun süre onu seyretti. Sonra ışıkları söndürdü, kapkara çarşafların sessizliğine gömüldü. Bacaklarını uzatırken, acıdan haykırmamak için dudağını ısırırdı.

Giysileri hâlâ kapının yanındaydı. Grenville'de, bir kilometre ötede ağaçlar arasında yirmi dört saat açık bir çamaşırhane vardı. Dolabın arkasına, bir ilaç kutusunun içine biraz para saklamıştı. Yakındaki otobüs durağının tuvaletinde bir iskemle vardı, durak tüm gece ışıklandırılıyordu.

Gelecek Cumartesiye kadar vakti vardı. Dalgalar sahile vuruyordu. Çamların uğultusu duyuluyordu; yatakları, suyun çok üstündeydi.

Montrose'deyken, kütüphanede geç saatlere kadar kalıyor, o yılki projesi olan tiyatroyu çalışıyordu. Aklına okuduğu eser-

lerden pasajlar geldi. Maymunları cehenneme götüren kahramanın sözlerini anımsadı. Tüm sahneleri ezberlemişti - Satıcının mezarında özgür yatan kadını. Dalgalar birbiri ardına kumsalda patlıyordu. Sesleri bir süre sonra rüzgarda pat pat vuran bir kapının sesine dönüştü. Sara uykuya daldı.

Sara uyandığında, deniz hâlâ köpük köpüktü. Güneş ışıkları yatağın üzerinde çizgiler çiziyordu. Martin mutfakta, küfrediyordu. Çöp kutusunun kapağı gürültüyle yere düştü, tabaklar şangırdadı.

Martin banyoya girdi; kapı gıcırdadı. Genç kadın, hâlâ ağrıyan bacaklarının üzerinde doğrularak pantolonuna uzandı. Yatakları topladı, yumurtaları haşladı, sofrayı kurdu. Martin döndüğünde, tavada pastırmanın cızırtısı duyuluyordu. Boynuna havlu dolamıştı, yer yer aşınmış döşemeye basan ayakları çıplaktı. Önceki geceden kalan bulaşıklara bakmadı bile. Dolu tabaklar hâlâ bir köşede duruyordu.

"Kahvaltı hazır mı?"

"Evet," dedi Sara. Haşlanmış yumurta ve pastırmayı, tıpkı Martin'in istediği gibi yanyana tabağına koydu. Kendi tabağı zaten masanın üzerindeydi. Banyoya girdi, daha sonra ağrıyan bacakları elverdiğince kendisini adım adım sıcak güneşin kucağına götüren merdivenlerden sahile indi.

Nefesini tutarak durdu ve gördükleri karşısında bakakaldı. Yan tarafta, rüzgar ve dalgalarla hafif hafif sallanan bir tekne, iskeleye bağlı duruyordu.

Sara, sıcak güneşe karşı ürperdiğini hissetti. Önünde, gözlemlendiğinde Manhatta Koyu'nun masma ve sığ suları uzanıyordu. Daha önce orada tekneyle gezmişti. Koyu, ağız güneyde olan küçük bir nehrin suları besliyordu. Uzakta, Bankton kentinin ışıkları görünüyordu. Durduğu yerden güçlü akıntılar bile belli oluyordu. Genç kadın uzun uzun denizi, tekneyi ve sabahın ışıklarını seyretti.

Sara gözlerini bir an olsun teknedan ayırmadan iki evi birbirinden ayıran alçak duvarın üzerinden atladi. İskelede bir adam vardı, arkası Sara'ya dönüktü. Üzerinde sarı bir şort var-

dı.

"Merhaba." Adam ayağa kalkıp, şortuna sildiği elini Sara'ya uzattı.

"Merhaba. Siz de mi kiracısınız? Ben Sara Burney."

"John Fleishman. Sadece iki haftalığına kiraladım." Çok genç ve zayıftı. Hafifçe başını eğerek, uzun kirpiklerin çevrelediği pırıl pırıl gözleriyle Sara'ya baktı.

"Kız arkadaşım Bankton'da. Bu tekneyle her gün oraya gideceğim."

"Oldukça büyük bir tekneye benziyor. Tek kişi kullanabilir mi?

"Aslında iki kişi gerekli. Ama yelkeni hafif bol bırakırsanız, tek başınıza dümeni idare edebilirsiniz. Buralı mısınız?"

"Çocukken birkaç yıl Manhasset'te kaldım. Evlendiğimizden beri her yaz buraya geliyoruz."

"Bostonlu musunuz?"

"Montrose'danım."

"Ben de Waltham'dan," dedi genç adam gülerek. "Bugün buraya gelmek zorundaydım, akşam döneceğim. Ben yokken eve göz kulak olur musunuz?"

"Elbette," dedi Sara gülümseyerek. Alçak duvarın üzerinden kendi bahçesine geçerken, genç adamın gözlerinin kendisinin üzerinde olduğunu hissetti. Sular yükseliyordu. Bu sığ koyda suların ne zaman yükseldiğini, rüzgarın nereden estiğini o kadar iyi biliyordu ki; hafif esintide ayaklarının altındaki kum tanecikleri uçuşuyor, otlar kımıldıyordu.

Martin kahvaltısını bitirmişti. Kapıda durmuş karısının John Fleishman'la konuşmasını seyrediyordu. Sara'nın kahvaltısı soğumuştı.

"Yüzelim mi?" diye sordu Martin gülümseyerek.

Sara oturup soğuk yumurtayı yemeye başladı.

"Komşumuz var demek. Gidip bir merhaba diyeyim." Sara, onun karnını içeri çekerek, her zamanki gibi topuklarının üzerine güm güm basarak yürüdüğünü gördü. Bir yanda da

saçlarını düzeltiyordu.

Martin ve John el sıkıştılar. Uzaklarda bir tekne Bankton'a doğru yol alıyordu.

Sara bulaşıkları yıkadı. Martin elma almıştı, genç kadın pay hamuru hazırlamaya başladı.

Hamuru yoğururken, Martin'in sesini duydu. Martin kapıyı çarparak içeri girdi, kahve almak için ocağa doğru yürüdü.

Genç kadın, ürperir gibi unlu elleriyle kollarını sıvazladı. "Uzaktaki şu tekneye bak. Böyle dalgalı bir denizde nasıl bu kadar açılabiliyorlar."

Martin, tıpkı babası gibi dudaklarını büzdü. "Hah! Sen korkaksın!"

Sara oklavayla açtığı hamuru, pay tepsisine yerleştirdi, elmaları soymaya başladı.

Martin gözünü kırpmadan kendisini seyrediyordu. Genç kadın bıçağı elma kabuğunun altından kaydırdı.

Yandaki iskeleden metal sesleri geliyordu. Martin iskemlesini gürültüyle geriye itti, yeniden dışarı çıktı.

Genç kadın ara vermeden elmaları soymaya devam etti.

"Görüşürüz!" John'un sesiydi bu. Araba kapısı kapandı, tekerleklerin altından fırlayan çakıl taşlarının sesleri duyuldu. Sahip oldukları tek komşu da o gün için gitmişti.

Martin geri döndüğünde, genç kadın hamurun üstünü hazırlamak üzereydi. Rüzgâr kocasının saçlarını dağıtmış, başındaki kel noktaları ortaya çıkarmıştı. Eliyle saçlarını düzelttikten sonra oturup, Sara'yı izlemeye koyuldu.

Aralarındaki sessizlik, tıpkı genç kadının hazırladığı hamur gibi gitgide inceliyordu.

"Teknesi çok güzel," dedi Martin. "Keşke bu evi de bir tekneyle birlikte kiraya verselerdi."

Sara gözlerini hamurdan hiç ayırmadı.

"Hamur yeterince ince değil," dedi Martin. "Bu akşam bifttek yok mu?"

Sara başını salladı.

"Teknesi çok güzel."

Genç kadın özenle hamuru tepsiye yerleştirdi ve sessizliği dinlemeye başladı.

"Biz de tekneyle gezmeliyiz," dedi Martin. "Her yıl yapmalıyız bunu. Hem sen de korkunu yenersin."

Sara'nın tepsinin kenarından kestiği hamur fazlalıkları yere düştü. Genç kadın tepsiyi de elinden düşürmemek için sıkı sıkı tutmak zorunda kaldı. Elleri titriyordu.

"Yandaki komşumuzla bu akşam küçük bir gezintiye çıkarız. Bankton Koyu'na kadar. Hem gidiş dönüşte onun da yardımı ihtiyacı olacak."

"Ben gelmesem daha iyi olur."

"Senin o palavracı kardeşin Joe, senin de erkek çocuk gibi yetiştirildiğini, elinden her şeyin geldiğini söylerdi. Buraya her yıl gel de, suya girme!"

"Burada sadece iki yıl oturduk."

"Bu akşam, koyda küçük bir gezintiye çıkalım. Hava iyice kararsın ki, koyun ışıklarını seyredebilelim. Bu sefer hoşuna gidecek."

Sara kaşlarını çattı. "Neler hissettiğimi iyi biliyorsun." Martin topuklarının üzerine basarak, kapıyı vurup dışarı çıktı. Az sonra araba kapısının sesi duyuldu. Martin şimdi yüzmeye gider, ardından içki içecek bir bar bulur, sonra da akşam yemeğine kadar eve dönmezdi.

Sonra uzanıp, sahili yalayan dalgalara baktı, titremeye başladı. İleride suların arasında bir kaya vardı. Çok uzun zaman önce o kayaya tutunup güneşin sıcaklığını elinde hissetmişti... Şimdi o sıcaklığı yine hissediyordu. Kardeşi Joe ile karanlıkta girdikleri iddiayı hatırladı: "Bankton'a kadar yarışalım." O sıralar kendisi oniki, Joe ise onaltı yaşındaydı.

Joe'nun çıplak omuzları ayışığında parlıyor, kızıl saçları koyu siyah görünüyordu. Kısa bir süre önce zatürree geçirmişti ve böyle bir yarışa kalkışmamalıydı. Ama onu kim durdurabilirdi ki?

Sara unlu elleriyle gözlerini oğuşturarak, eski eşyalarıyla döşenmiş odaya baktı.

"Bir tekne," dedi yüksek sesle.

Tekrar mutfak masasının başına geçti. Ölçü kabına dolduğu kum gibi ince şekeri hamurun üzerine serpti. Payı tırma koyduktan sonra dışarı çıkıp uzun uzun Manhasset Koyu'nun okyanusa açıldığı koyu mavi noktaya baktı.

Sonra gözlerini kısarak yanyana duran iki evi seyretti. Ötekilerden hayli uzakta olan bu evler Sand Hook'daki en ucuz kiralık yerlerdi. Fırının kapağı ancak bir sopa yardımıyla kapanıyordu; dolaplardaki tavalarda hâlâ başkalarının yemek kalıntıları vardı.

Sara gözlerini kapatarak dalga seslerini dinledi.

Ama ev deniz kenarındaydı, tavanı akmıyordu, paraları ancak bu kadarına yetiyordu işte. Montrose'daki evleri de, mahallenin en ucuz eviydi, ama genç kadının buzdolabı ve fırını yeniydi. Bir de çalışma masası vardı.

Elmalı pay piştikten sonra, Sara çok uzun bir süre iki evin arasındaki duvarın üzerinde oturup denizi seyretti. Görünürde, denizde hiç tekne yoktu. Plajda yürüyenler de yoktu bugün. Martin ve John Fleishman gitmişlerdi.

Sara uzun süre duvarda oturdu, eliyle alnını oğuşturup, denizi seyretti. Gözleri koyun da ötesinde, mavi gölgelerin ardında, okyanusun sislerindeydi.

Sonra kumların arasından bir avuç taş topladı. Gözlerini kısarak, sahildeki iki sokak lambasına nişan aldı, tıpkı Joe'nun kendisine öğrettiği gibi, elindeki taşları tek tek fırlatmaya başladı. Kırılan camların sesini duyunca, yüzünde garip bir gülümseme belirdi.

Martin eve hava kararmadan hemen önce döndü. Sara onun nereye gittiğini sormadı bile. Soyduğu soğanlar yüzünden gözleri yaşarmış, kıpkırmızı olmuştu. Martin de kimsenin haline üzülemeyecek kadar sarhoştı. "Sana vurdum," diye fısıldadı genç kadının kulağına. "Ama seni sevdiğimi biliyorsun değil mi? Üniversiteden vaktinde dönmedin. *Düşüncesizce* davrandığın zaman öyle *hiddetleniyorum* ki." Elinde kocaman bir buket gül vardı. Sara gözlerini kapatıp çiçeklerin kokusunu içine çekerken, bazen yaptığı gibi mutlu bir evlilik yapmış olduğuna kendini inandırmaya çalıştı.

"Bak," dedi Martin sırtarak. "Sana ne aldım. Bunu yalnızca benim için giyeceksin."

Martin genç kadını ensesinden öperken, Sara da kutuyu açarak içinden çıkan siyah ipek body'i havaya kaldırdı. "Çok seksi," dedi Martin.

Soğanlar Sara'nın gözlerini fena yakmıştı, yine gözleri yaşardı. "Ağlama," dedi Martin, "Haydi giy onu üzerine." Genç kadının pantolonunu, gömleğini çıkardı ve body'i üzerine geçirdi. Tam ona göreymiş; siyah dantelden göğüsleri, giysisinin alt bölümünden de özel yerlerinin tüyleri görünüyordu.

"Off!" dedi Martin. "Siyahlı sarışın! Haydi bana bir defile yap, dolaş biraz."

Sara mutfak kapısında durdu, yavaş yavaş dönüp çamaşırın siyah ipek ve dantelini, elindeki mor çürükleri, bacaklarının arkasındaki sarı ezikleri ve göğüsleriyle kollarındaki yeşil-sarı-mor lekeleri ona gösterdi.

"Harika!" dedi Martin ve kendine bir kadeh şarap almaya gitti. Sara tekrar giyindi. Evde vazo yoktu, gülleri bir turşu kavanozuna koymalıydı.

Martin oturma odasında oturup, şarabını yudumlamaya,

yemeğini beklemeye başladı. Karısına bir hediye vermişti. Onun ayak parmaklarını kırdıktan sonra yaptırdığı mutfak da bir hediyeydi. Etrafa kırmızı güllerin baygın kokuları yayıldı. Sessizliği bozmak için radyoyu açtılar. Martin, bifteğini, patateslerini salatasını ve elmalı payını iştahla yedi. Sara yemeklere dokunmadı bile. John Fleishman'ın arabasının sesini duydu-lar.

"Biraz daha şarap ister misin?" diye sordu Sara.

"Haydi, hava karardı. Komşumuz hava karardıktan sonra gelmemizi söyledi."

"Bulaşıkları yıkayayım. Sen bulaşıkların durmasından nefret edersin."

"Sonra yıkarsın. Bankton'a gidip, kasabayı görelim. Işıkları seyrederiz. Geçen yıl ne kadar güzeldi unuttun mu?" Martin genç kadının boynunu öptü. "Dönünce istediğin kadar bulaşık yıkarsın. Tabii yapmak istediğin buysa."

"En azından tabakları sıyırayım."

Martin güldü. "Haydi, ceketini ve ayakkabılarını giy."

"Acaba... Başka bir gün gidemez miyiz? Bütün hafta tekne burada olacak nasılsa." Sara'nın sesi tıpkı küçük bir kız gibi titriyordu. Yatak odasının kapısında duraladı.

"Bütün hayatın boyunca sudan korkmak mı istiyorsun?" Martin'in sesi yükselmişti. Sonra alttan almaya başladı. "Denize açılınca dolunayı bir gör! Karanlıkta o kocaman tekneye bin, suyun üzerinde olduğunu farketmezsin bile. Korkacak zaman bile bulamayacaksın. Haydi."

Sara orada durmuş kocasına bakıyordu.

"Allah kahretsin! *Yüzmeye* gitmiyoruz ki!" Sara, Martin'in üzerine yürüdüğünü görünce, geriledi. Yüzünü elleriyle kapadı, ama Martin bu sefer genç kadının göğsüne bir yumruk attı. Sara, kapıya yaslanıp, iki kat olunca da bu sefer yumruğunu başına indirdi. Genç kadının başı, kapıya çarptı. "Hava kararınca gelin," dedi. "Seni beş dakika içinde o teknede görmek istiyorum." Martin ceketini aldı, küfrederek kapıyı vurup

çıktı.

Sara iki eliyle göğsünü tuttu, nefes nefese ağlamamak için kendini zor tutarak ceketini almaya gitti. Başından kan sızıyordu. İki kez tuvalete gitmek zorunda kaldı. John'un sahilindeki ışık yanmıyordu. Martin arabanın torpido gözünden feneri çıkardı.

Sara kapıyı kapattı. İnce ayakkabılarının altından taşların ayaklarına battığını hissederek kumsalda yürüdü.

Dolunay pırıl pırıldı. Sahile vuran dalgaların kenarları gümüş gibi pırıl pırıldı. Sonra ay, bulutların arasında kaldı.

John'un güvertesinde iki el feneri parlıyordu. "Sara," diye seslendi Martin. Genç kadın, onun sesinin çok kibar olmasından, yanında John olduğunu anladı. "Sahildeki iki lamba da yanmıyor. Allahın cezası çocuklar yine camlarını kırmışlardır." Martin karanlıkta bir gölgeden ibaretti ama John'un beyaz ceketi görünüyordu.

Martin elinde fenerle Sara'ya doğru ilerledi. "Haydi, bak çok hoşuna gidecek." Genç kadını duvarın ötesine sürükledi. "Öyle hoşuna gidecek ki, her gece tekneyle gezmek isteyeceksin." John'a yaklaştıkça ses tonu daha da neşeli bir hal alıyordu. "Sonunda sana bir tekne almak zorunda kalacağım."

Sara elini çektiyse de, Martin yeniden yakalayarak onu güverteye doğru sürükledi.

"Buraya oturun," dedi John. Dönüp, halatları ve yelkeni kontrol etti. Sara oturmadı. Kulaklarında yelkenin sesi vardı.

"Yuvarlanmak mı istiyorsun," diye bağırdı Martin. Dönüp genç kadını iteledi. Sara bir köşeye iki büküm oturdu. Martin artık John'a söylemek zorunda kalmıştı. "Biraz sudan korkuyor da."

"Yavaş yavaş gideriz," dedi John. Sesi Martin'inki gibi yüksek değildi. "Bu oldukça büyük bir tekne. Batmamız mümkün değil. Yola çıkınca dengelemeniz bile gerekmiyor. Zaten havada esinti bile yok." El fenerlerinin ışığında, beyaz ceket yüzündeki ciddi ifadeyi, koyu renk saçlarını yansıtıyordu. "Gelmeniz

gerekmezdi. Kızkardeşim de sudan korktuğu için bilirim..."

"Artık iyi," dedi Martin. Bir kez bindikten sonra, korkusu geçiyor."

"Rüzgar karaya doğru esiyor. Bu nedenle burna kadar hep sahile paralel ilerliyeceğiz. Med-cezir nedeniyle yalnızca bir kez açılmamız gerekecek. Hem şimdi ay da yine parlamaya başladı."

Oysa, ay kara bulutların arasına girmişti. Sara, teknenin kenarına sıkı sıkı tutundu. El fenerleri karanlığı incecik bir ışıkla aydınlatıyordu. İskele suların arasında kayarak gözden kayboldu. Artık ayaklarının altında kara yoktu. Sara oturduğu yerden onların sadece gövdelerini görebiliyordu. John'un eli dümendeydi, Martin ise yelkenin haladını tutuyordu. Rüzgarın yelkeni her dolduruşunda, tekne büyük bir itaat gösterek ilerliyordu. Sara, sırtına yakın bir yerlerde suyun hışırtısını duydu.

Göğsü ağrıyordu. Başındaki şiş, kandan yapış yapış olmuştu.

Ay yeniden ortaya çıktığında, gökyüzünü yıldızlar kapladı. Sara dönüp sahildeki evlere ve Sand Hook'a baktı. Akıntı okyanusa doğruydı. Sand Hook'da sular sakindi. Bir cesedin bile bilinmeyen bir sahilde, yosunların arasında çürümesine izin vermeyecek akıntıyı, koy kırıyordu. Şimdi sular, genç kadının şakağına dayanan bir silah namlusu kadar soğuk olmalıydı: *Beni bir daha terkidersen seni öldürürüm.*

"Ne güzel. Bankton'un ışıklarına bak!" diye seslendi Martin.

Sara cevap vermedi. Bir an için ay yine bulutların arkasına girdi. Genç kadın uykuya dalmış gibi, su, gökyüzü ve hava kap-kara oldu.

Birden dolunay yeniden bulutlardan sıyrıldı. "İyi misin?" diye seslendi John. Sara cevap vermedi. Suların çıkardığı sesler, onun sessizliğini iyice belirginleştiriyordu.

"İyi değilsen geri dönebiliriz."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

"İyiym," dedi Sara hafifçe hıçkırarak.

Okyanus, teknenin ince gövdesini yalayarak, gittikçe derinleşen bir soluk gibi bir inip bir çıkıyordu.

John, Sara'nın teknenin kenarına tutunmuş, iki büklüm oturuşunu görünce rahatsız oldu, tekneyi rüzgara doğru biraz daha yaklaştırdı. Suyun ötesinden gelen dans müziğinin sesi ve dalgaların gürültüsü dışında, çevreye tam bir sessizlik hakimdi. Dolunay artık bulutlardan kurtulmuş, özgürdü, Sara'nın yanaklarından yaşlar süzülüyordu. Buraya gelmeden bir gün önce *Karanlık yeterince Aydınlıktır* kitabını okumuştı. Karanlık dalgalara baktı.

Yoksa o koyda, dalgalar arasında bir inip bir kalkarak, oldukları yerde duruyorlar mıydı? Sara, karıncalanan ayaklarını hareket ettirmeye çalıştı. Neden boğuldun Joe Gray? Erkek kardeşi, bahçedeki ağaçlarına bir kum torbası bağlamış, annesinin en sevdiği mutfak bıçağını torbaya saplıyor, "Öldür!" diye bağırarak Sara'yı da aynı işi yapmaya zorluyordu. Anneleri çocukların ne yaptığının farkında değildi. Yabancılar arasında, garip bir dünyada büyümüşlerdi. Sürekli bir kasabadan diğerine, başka evlere, başka okullara sürüklenmişler, bu arada babaları hep başka bir gübre, harika bir ütü tahtası, yüzdeki kırışıklıkları gideren kremler satıp durmuştu.

Neden boğuldun Joe Gray? Tom Sawyer ile Huck Finn'in serüvenlerini okuduğunda Frdesburg'daki evlerinde Joe'nun arkasında çatıda yavaşça yürümeye kesin karar vermişti. Oturma odasının penceresinden meşe ağacına tırmanmış, sökükleri diken annelerini seyretmişlerdi. Gece aynı işi yaptıklarında, ağacın sert kabuğu Sara'nın ellerini sıyırmıştı.

Sara yanaklarındaki gözyaşlarını silip, ayı seyretti. Bütün yaşamı boyunca sudan korktuğunu söylemişti. Martin bunu biliyordu. Arkadaşları biliyordu. Güzellik salonundaki kız bile biliyordu.

Birden ay simsiyah bir bulutun ardında kayboldu.

Akıntı ilerliyordu.

Sara teknenin kenarına tutundu. Başındaki şiş ve göğsü çok ağrıyordu.

İki erkek de başlarını kaldırıp, ayın nerede olduğunu anlamaya çalıştılar. Sara karanlıkta sessizce oturuyordu. El fenerlerinden biri zayıf ışığıyla teknenin gerisini aydınlatıyordu; öteki Martin'in kazağının altına girmişti.

Artık kıyıdan iyice uzaklaşmışlardı. Doğuda, Manhasset Koyu'nun ağzı ve açık denizin karanlığı vardı.

John arkasını döndüğünde, Sara sahildeki ışıkların aydınlığında bir gölge gibiydi. "Şu Ay bir an önce ortaya çıksa," dedi John.

Sara'nın uzun saçları rüzgarda kırbaç gibiydi. Sand Hook, kabaran dalgalar arasında güven içindeydi. Öteki evlerde ışık vardı ama tek başlarına duran iki ev karanlıktı. İki dışı dökülmüş bir tebessüm gibiydiler.

Martin, Sara'nın yüzüne bakmadan seslendi. "Karanlık tabi ama ışıklara bir bak! Geldiğine memnun değil misin?"

İlk büyük dalga teknenin kenarını yaladı. Sara dalgaların gelişini görmüştü. Burada akıntı hep rüzgara karşı, sık koya doğru akardı. Ay yoktu. Tekneleri karanlıkta çılgın gibi sallanıyordu. John tüm gücüyle dümeni sancak yönüne çevirdi. Martin yelkeni açtı ve bıraktı.

Patlama, güverteyi bir tırpan gibi biçti - sular geri çekildiğinde tekne boştu.

"Kahretsin!" Martin söylenip duruyordu. Saat gece yarısını çoktan geçmişti. Üstü sırlıklam, elleri yara bere içindeydi. "Çok güzel bir geceydi. Dolunay filan vardı." Onun da, John'un da sesi bağırmaktan kısılmıştı.

"Birden ay buluta girdi," dedi John. Bacakları titriyordu; komiserin masasının önündeki iskemleyi çekip oturdu.

Soruları soran ve ifade alan polis memurları da yorgun görünüyorlardı. "Şunu da yaz," dedi polis, öteki memura. "Koy sığ olduğu için, dalgalar yükselir. Okyanusa doğru akıntı çok hızlı ve güçlüdür."

"Denize çikalı bir saat olmuştu," dedi liman bekçisi. "Yanlarına gidebilirdik, ama pek şansımız yoktu." Bostonlu iki erkeğe baktı.

"Bankton'a gidiyorduk. Kahretsin!" dedi Martin.

"Yaz, teknede ışık da varmış."

Martin sürekli elleriyle saçlarını çekiştiriyordu. Sanki bunu yaparak Sara'yı bulacağına inanıyordu. "Hep sudan korkardı."

"Birkaç kez dönüp ona bakmışım, iyi görünüyordu," dedi John. "Belki biraz üzgündü." Sara'nın uzun, pırıl pırıl, sarı saçlarını anımsadı. Ne kadar da zayıf ve yorgun görünüyordu genç kadın.

Polis memuru John'a döndü. "Bay ve Bayan Burley'i daha önce tanımıyor muydunuz?"

"Ay buluta girdi, ortalık müthiş karardı, sonra o dev dalga geldi," dedi Martin.

John, memura cevap verdi. "Hayır, bu sabah tanıştık."

"Sen eve git Roy," dedi memur liman bekçisine. "Kimse senden koyda ceset aramanı beklemiyor." Martin'in kendisine baktığını farketti. "Özür dilerim. Bu gibi durumlarda elimizden geleni yaparız, sonra da kişinin bir yerlerde bulunup bu-

lunmadığını öğrenmek için bekleriz."

Martin hıçkırmaya başladı. "Sudan hep korkardı. Denize girmek istemezdi. Patronum plajda parti vermişti, herkes ayak parmağını bile suya sokmadığını gördü. Bu durum patronumu oldukça öfkelendirmişti. Ama teknede iyi görünüyordu."

"Sadece biraz ağladı," dedi John. Hıçkırdığını duyduğu Martin'in yüzüne bakmamaya çalışıyordu. "Tekneyi döndürmemiz biraz zaman aldı ama bir yandan ona sesleniyor, bir yandan da onu arıyorduk."

"Galiba bir ara ayağa kalkmıştı, ikimiz de görmedik."

"Hiç bir şey duymadık. Öylece ortadan kayboldu," dedi John.

Martin ağlamamak için derin bir nefes aldı. "Orada oturmuş manzarayı seyrediyordu." Memur yazısını bitirmişti. Polis, yüzünde insanlara hizmet vermenin huzuru, dinliyordu. İnsanların içini dökmelerine izin vermek de onun görevinin bir parçasıydı.

"Martin peşinden suya atlamak istedi, onu geri çektim. Sonra bağırarak aramaya devam ettik. Çok karanlıktı."

Polis, tekneyi ertesi gün John'un iskelesine getireceklerini söyledi. Tutanağı ikisine de imzalattılar. Tutanağa göre, Sara Gray Burney iskeleden ayrılmadan önce teknede ayağa kalkmıştı, tehlikenin farkında değildi, Manhasset Koyu'ndaki dalgaların ani patlaması sırasında kimse yanında değildi, ya teknenen atlamış, ya düşmüş, ya da dalgalar onu alıp götürmüştü.

Martin ve John'la gelen polis, onların evlerini, iskeleleri kontrol etti. Kumda ya da başka bir yerde ıslak ayak izi yoktu. Martin'in evinden bir şey alınmamıştı.

Çavuş, polis memuruna döndü. "Otobüs ve tren istasyonlarını ara. Belki, Bayan Burney kocasını biraz üzme isteyebilir. Belki kürk palto ya da New York seyahati filan istemiştir, ya da hayatında başka biri vardır." Ama hiç bir istasyonda yalnız

bir sarışın kadın görülmemişti. Memur esnedi.

"Yalnız başına kalabilir misin?" diye sordu John. Martin'le birlikte, bulaşık ve kırmızı güller dolu mutfakta bira içiyorlardı.

Martin Sara'nın tabağına baktı. Genç kadın yemeğine dokunmamıştı. "Sanırım. Uyumaya çalışacağım."

Ama uyuyamadı. Polise gösterdiği giysilere Sara'nın parfümü sinmişti. Kalkıp mutfaka gitti, yemek tabağına ve güllere baktı. Saatlerce Sara'nın giysileri kucağında, yatakta oturdu.

Bir süre sonra dalgaların sesi dışında hiç bir şey duyamaz oldu. Sahile inen merdivenlere oturdu, gözlerinden yaşlar süzülüyordu. Sara'nın çığlık atarak sırtüstü düşüşünü hatırladı. Onu bütün gücüyle yumruklamıştı, ama şimdi Sara'nın ne yaptığını hatırlamıyordu.

Elini yüzüne götürdü, hıçkırmaya başladı. "Çok kötü düşmüş," demişti doktor. "Bir kaburgası ve bileği kırılmış." Neden geçen hafta onu gittikleri piknikte sürükleyip teklememişti? Çünkü Boston Üniversitesi'nden geç dönmüştü Sara.

Daha fazla ağlayamayacağını hissedince, başını kaldırıp masmavi gökyüzüne baktı - sabah olmuştu. Merdivenlerin ötesindeki kumsal ve deniz yine aynıydı. Dalgalar sahile vuruyordu.

Kendi yaşamı dışında hiç bir şey değişmemişti. Anne ve babası birkaç günlüğüne gelip, kasabadaki bir motelde kaldılar. Onlar da hiç değişmemişti. Annesi oğluna sarılmış, Sara'nın mükemmel bir eş ve harika bir gelin olduğunu söylemişti. Daha iyisini düşünemiyordu. Öyle nazik... Öyle güzel... Çok iyi bir ev kadını. "Hepimiz için korkunç bir darbe oldu." Oğlunun sırtını sıvazladı, ağlamasına aldırmadı ve sabah erkenden gelip, ona kahvaltı hazırladı. Babası ise, "Kendini toparlamaya çalış, dayanıklı ol," gibi sözler sarfetti.

Martin'de Sara'nın tek başına güzel bir resmi yoktu, gazeteciler ikisinin gülümseyen nikah fotoğrafını kullandılar. Başlık şöyleydi : KOCASININ TÜM KURTARMA ÇABALARI-

NA KARŞIN GENÇ KADIN BOĞULDU. Ertesi sabah ara-
malar başladı, ama denizde cesedi bulacaklarını hiç tahmin et-
miyorlardı, zaten bulamadılar. Ceset ortadan kaybolmuştu.

Martin, hemen hemen her gün Manhasset'e gitti; yapıla-
cak işler, imzalanacak evraklar vardı. Sara'nın dokunmadığı
yemeği hâlâ buzdolabında duruyordu. Mutfak masasının üze-
rinde duran güller solmuş, morarmıştı. Sokakta yürürken her-
kesin kendisine baktığını zannediordu.

Güzellik salonunun camekânından Martin Burley'i seyre-
den Brooke, "Çok yapılı, güçlü ve uzun boylu olmasına kar-
şın, berbat görünüyor."

"Hapsi boylamalı," dedi Carmen. O günlük işlerini bitir-
mişlerdi. Ayakkabılarını çıkarmış, yorgun ayaklarını dinlendir-
iyorlardı. "Şu koltuğa oturup sudan ne kadar korktuğunu söyle-
mişti zavallılık. Otuz yaşında bile yoktu. Ne kadar zayıftı, ha-
tırlıyor musun?"

"Belki intihar etmiştir," dedi Brooke. "Belki adam acısın-
dan aklını kaçıır, zavallı."

"Buraya geldiğinde bana çok korktuğunu söylemişti. Bu
adamı içeri atmalı."

"Sigara reklamlarındaki kovboylara benziyor. Ama cesedi
bulamazlar. Bu akıntıda hiç bir zaman bulamadılar. En azın-
dan polise kadının söylediklerini anlattın."

"Elbette," dedi Carmen. "Belki gazetede resmim çıkar, ne
dersin?" Gazeteyi koltuklardan birine dayamıştı. Martin ve Sa-
ra, resimde gülümsüyorlardı. Sara, evlendiği gün o kadar za-
yıf değildi.

"Fleishman denen adam da teknedeymiş, her şeyi görmüş,
onu kocası öldürmüş olamaz." Brooke içini çekerek caddenin
karşısında, binaların arkasından görünen o masum, mavi deni-
ze baktı. Martin Burley geçtikten sonra, perdeyi çekti.

Hava çok sıcaktı. Martin köşeyi döndü.

"Bir dolar bayım?" diye sızlandı biri. Pis, genç bir kadın eli-
ni uzatmıştı. Sırtındaki torbada bir bebek vardı.

"Neden?" diye sordu Martin.

"Neden olacak? Bir sonraki nesli yetiştirmek için. Sen hayatında hiç bebek bezi aldın mı?" Genç kadın avaz avaz bağıırıyor, bebeği tavuk gıdıklamasına benzer bir ses çıkarıyordu. "Ulu Tanrım! Bir doların ne boka yarayacağını soruyor banna!"

Martin, kadına bir dolar verip, arabasına bindi.

Her gün Manhasset'ten evin arabayla gidip gelmek zorundaydı. Kendisine cesetten umudu kesmesini söylemişlerdi, ama emin de olamazlardı. O da her gün gidip soruyor, sahildeki evde oturup şarap içiyordu. Sonunda tatil bitti, Sara'nın giysilerini toparlaması gerekiyordu.

Oradaki son sabah, bavulları kapıya koydu. Buzdolabını açıp, karısının son yemeğine baktı: Kurumuş biftek ve patates. Yemeği çöpe attı. Boston'a ve Rambaugh Bilgisayar Satış ve Hizmetleri Şirketindeki işine döndü.

"Martin Burney. Zavallı adam," dedi Chuck Jenner. Kahve molası vermişlerdi. İşe yeni giren Al Surrino'ya da bir fincan uzattı. "Çok yıkıldı. Hoş bir çifttiler, pek sorunları yoktu, hastalanacak, başlarına okul derdi açacak çocukları yoktu. Karısının annesi Nebraska'da bir huzurevinde kalıyor. Başka hiç akrabası yok. Ona söylemek zorunda kaldılar."

"Öldüğüne inanmıyor mu?" diye sordu Al Surrino. Her zamanki gibi Rambaugh'un arka odasında gereğinden çok kahve içiyorlardı. Chuck, sekreterlerle, özellikle göğüsleri büyük olanla flört ediyordu.

"Çok sarsıldı. Durmadan ayrıntıları anlatıyor. Karısı sarı-sındı, çok zayıftı. Bildiğim kadarıyla namusluydu, ev kadını tipi. Biraz çekingen. Pikniklere nefis yemekler getirirdi hep. Montrose'daki kütüphanelerden birinde yarım gün çalışırdı. Zavallı adam."

"McManus onunla ilgileniyor," dedi Al.

"Bir zamanlar müdür olma şansı vardı. Doğru söylüyorum."

"Belki şimdi bizim öyle bir şansımız vardır. Belki New York'a, Florida'ya filan gönderirler."

Chuck, masasında oturan Martin'e baktı. "Çok kuvvetli görünüyor, şansımız olduğundan eminim."

Martin somurtarak masasında oturuyordu. Etrafına baktı. Kağıt hışırtıları, okul ödevine benzer çalışmalar, ceket ve kravat giymiş adamların hiç durmadan konuşmaları.

Sara'nın giysileri dolapta asılı duruyordu. Giyecek pek bir şeyi yoktu. Onun para harcamasına izin vermezdi. Şimdi biriktirdikleri bütün para bankadaydı, ama Sara gitmişti. Giysilerinde, saçlarının kokusu vardı; hep berbere gitmek ister, karısını bigudilerle görmeye dayanamazdı. Siyah ipek gecelik... Bir yerlerde boğulmuş, belki şimdi çürüyordu.

Rambaugh'nun vitrinleri otobana bakıyordu. Satması gereken makinalar, duvardan duvara halı kaplı salondaydılar. Bilgisayarların nasıl imal edildiğini bilirmiş gibi, bütün gün bellekten, menülerden, programlardan söz edip duruyordu. Makinalar kağıtları kopyalıyor, basıyor, dosyalıyordu, kendisi de öyle. Bu işler yüzünden parmağında şeytan tırnağı çıkmıştı. Boydan boya camlardan içeri giren güneş ışığında, dev makinalar duruyordu.

Hepsini yerle bir et. Hepsini, arka odada kendisinden söz eden Chuck ve Al'i de yerle bir et. Bilmediğini mi sanıyorlardı yoksa? Dosya almak için arka odaya gittiğinde, Chuck'ı duymuştu. "Karım iki haftalığına Vegas'a gitmek istiyor. 'Kimin tatili bu?' dedim. Her zamanki gibi Maine'ye gideceğiz, balık tutacağım."

"Elbette," dedi Al.

"Dressler gibi yapamam. Karısına yeni bir ev aldı. Almazsan seni terkederim demiş karısı." Chuck, Martin'in geldiğini gördü. "Selam Martin."

Martin, 'Merhaba,' dedi ve salona geri döndü. Bütün gün, bütün hafta, bütün yıl, ölene kadar dedikodu, iki yüzlülük. Her akşam eve döndüğünde temiz, sessiz, evine bakan Sara'yı

bulurdu.

Kendisi, kağıtları kopyalayan, üzerine yazı basan, düzenleyen makinalar satıyordu. Gün sona erdikten sonra, kilometrelerce yol katedip bomboş bir eve geldi. Sara'nın evi nasıl temizlediğini bilmiyordu; kendisi arada bir eski bir havluyla toz alıyordu. Küçük odalar havasız kokuyordu.

Karnı acıkınca, bir hamburger alıyordu. Çoğunlukla şarap içiyordu. Kutularından çıkardığı silahlarını temizliyor, yerine koyuyordu. Tabancayı eline alınca, ağlamaya başladı. Tabancanın kabzasında kanatlarını açmış kartallar vardı. O tabancayı Sara'nın başına vurmuş, bir daha kendisini terketmeye kalkarsa, hem onu, hem de o adamı öldüreceğini söylemişti. Kahretsin. Sara hiç bir zaman onu aldatmamıştı ki. Bildiği kadarıyla hayatında başka erkek yoktu. Artık daha fazla dayak yemek istemediği için arada bir kaçıyor. Ve her seferinde ise Martin onu bulup geri getiriyordu.

Kahretsin. Evrak işleri. Hiç bir zaman bitmiyordu. Yılda iki kez tatile çıkarak bu işi hayatının sonuna kadar her gün yapacaktı. Okul müdürü olan babası en azından bütün yaz tatil yapıyor, sadece münazara takımının otobüs parasını toplamak ve çocukların tuvaletlerde sigara içmelerini engellemek gibi bile olsa, bazı kararlar verebiliyordu.

Oysa kendisi bütün gün zaman ve para harcıyor, kimse de buna aldırılmıyordu. İşi, çok iyi ambalaja sarılmış kötü bir armağana benziyordu.

Sara, Rambaugh'daki işini anlamıyordu. Kocasına başarılı olduğunu, işinde ilerlediğini söyleyip duruyordu.

Martin başını duvara vurdu. Onu yataklarına atıyor, sevişiyor, dövüyordu. Sara'nın kendisini böyle terketmeye hakkı yoktu. Boşansa bile, peşinden giderdi. O karısıydı. İnsan elveda deyip, karısının çekip gitmesine göz yumamazdı. Birden hatırladı - Sara boğulmuştu.

Yerinden kalkıp, Sara'nın çekmecelerini karıştırdı. Tek bir kelime bile etmeden körfezde yok olmuştu. Tıpkı, ayak par-

mağını kırdığı gün, topallayarak Nebraska'ya giden otobüse bindiği gibi.

Kütüphanenin kapıcısı Sara'nın özel eşyalarını getirmiş, büro gereçlerini de göndereceklerini söylemişti. Not defterleri, makyaj çantası ve şemsiyenin altında, kutunun dibinde kilitli iki not defteri buldu. Defterlerin üzerinde *Günlük*, yazıyordu. Martin, bunları Sara'nın annesine gönderip göndermemeyi düşündü. Ama yaşlı kadının gözleri görmüyordu, huzurevinin bir köşesinde bütün gün oturup duruyordu.

Banyo kapısında çatlaklar vardı. Bir kere kendisine vururken Sara banyoya girip kapıyı kilitlemiş, Martin de yumruklarıyla kapıyı kırmıştı. Martin banyoya girdi, kapıyı kapadı ve kapıda birisi bağırıp çağırırken, burada içeride kilitli olmanın nasıl bir duygu olduğunu anlamaya çalıştı. Kahretsin. Neden kavgaya etmişlerdi?

Sara yarım gün kütüphanede çalışmak istemişti.

Martin elindeki iki küçük deftere baktı, kilitlerini koparıp açtı. Evet, günlüktü bunlar. Sara, düzgün el yazısıyla her sayfaya beş günü, her deftere beş yılını yazmıştı. Hiç kimse bir erkeğin tüm hayatını bu şekilde sayfalara dökmesini bekleyemez, hayal bile edemezdi. Banyo kapısına baktı. Kadınlar, erkeklerden çok farklıydılar. Suratlarını boyarlardı. İtilip kakılmaktan hoşlanırlardı. Göğüslerini ve kalçalarını sallayarak gezerler, gözünüzün içine bakamazlardı. Kadınlar, çok esrarengiz yaratıklardı.

Bir an için Sara'nın gözleri kocaman açıldı. Sonra, gözlerini yumdu, derin bir nefes aldı ve bekledi. İlk dalga John Fleishman'ın teknesini yaladığında, kendisini yutan Atlantik'in suları, bir dalganın gövdesindeki küçük bir çizikten ibaretti.

Sara derine daldı. Havuzu hep gözleri açık yüzerek geçirdi. Şimdi, Manhasset Koyu'nun sularına gözleri açık daldı.

Başı, buz gibi soğuk, tuzlu suların altında kaldı ve kendini aniden geçmişin içine boğulmuş, oniki yaşında, erkek kardeşi Joe ile denizde buldu. Anne babaları evde uyuyorlardı. Joe'nun ıslak yüzünde ay ışığı parlıyordu. Daha fazla devam edemeyeceğini, nefesinin kesildiğini söyleyip bağıırıyordu. Sara onun yüzündeki acıyı görmüştü.

Sara'nın vücudu, beyninden bağımsız hareket ediyordu. Ayakkabıları ve ceketini üstünden çıkılmış, soğuktan hareketsiz kalmıştı.

Beyninde Joe'nun sesi yankılanıyordu. Erkek kardeşinin ay ışığındaki görüntüsü beynine kazınmıştı. Sulara gömülürken çığlık çığlığaydı. Şimdi de kendisi gömülüyordu.

Sara derinlere dalıp, onu bulmaya çalışmıştı. Sonra, Joe onu sevgi dolu elleriyle tutmuştu.

Vaz geç! Nefesi tükeniyordu; ciğerleri patlayacak gibiydi. *Vaz geç!* Kendini bırakmak kolay olacaktı. Joe'ya kenetlenmiş, gitgide derine sürüklenmişti.

Sonra vücudu mücadele etmeye başlamıştı - Joe'nun başını yumruklayıp ellerinden kurtulmuştu.

Genç kadının sırtı arkaya dönmüş, yukarı çıkmaya başlamıştı.

Sara'nın ciğerleri, havasız çatlayacak gibiydi, ayaklarını vurarak yükseldi. Kardeşinin hatırasından kurtuldu; düşünmeden, vücudu bir kez daha genç kadının hayatını kurtarmıştı.

Joe'nun soğuk teni, çığlıklarının sesi karanlık sularda kalmıştı.

Şimdi Sara'nın yüzüne serin rüzgar vuruyordu ve artık oniki yaşında değildi. Manhasset Koyu, önünde uzanıyordu; bulutlu gökyüzü ve kabaran dalgalar. Uzun saçları arkasından süzülerek, balık gibi ilerledi. Yüzüne dalgalar vuruyordu.

Akıntı açık denize doğruydı ve genç kadını da beraberinde sürüklüyordu. Ama bazı dalgalar da tam tersine, karaya yöneliyordu.

Buz gibi soğuk su Sara'yı yukarı kaldırıyor, tekrar boşluğa bırakıyordu. Çok uzaktaki bir ışıktaki, Martin bağırıyordu. "Sara!" Genç kadın onun sesinden uzaklaşmaya çalıştı.

Şanslıydı. Yosun tutmuş bir tahtaya rastladı, nefes nefese tutundu. Tuzlu sular ağzına giriyordu. Sırtüstü döndü, geniş ve açık gökyüzünü seyrederek dinlendi. Teknenin ışığı yaklaşıyordu.

"Sara!" diye bağırdı Martin.

Sara, kara bulutlar, dolunay ve uzakta yıldızların altında tek başına ilerleyen küçük tekneyi seyretti.

"Sara!" Genç kadın cevap vermek için ağzını açtı, ama elveda dışında ne diyebilirdi?

Martin teknedeki atladı. Sara tam suya dalacakken, John'un onu geri çektiğini gördü. Tekne yaklaşıyordu. Sara, Martin'i duyuyor ama cevap vermiyordu; tekrar suya dalabilir, gözden kaybolabilirdi.

Suyun yüzüne çıktığında, ısınmıştı. Ağzında tuzlu sular, başka bir tahta parçasına doğru yüzdü.

Sara artık Sand Hook açıklarındaydı. Önünde başka bir tahta parçası vardı, ona tutundu, nefes nefese, hafif dalgalarla yüzerken çevresini dinledi.

Tekne artık iyice uzaklaşmıştı. Martin ve John koyun ağzına doğru gittiler. Tekneden düşen biri, akıntıda oraya sürüklenirdi.

Oysa kendisi boğulmamış, ay ışığında yüzüyordu.

"Sara!" Martin'in çok uzaklardan gelen haykırışı, suyun se-

sinde yokolup gitti.

Bir süre sonra, Sara ağır ağır sahildeki eve doğru yüzdü, sonra taş atarak kırdığı iki lambanın karanlığını seçti.

Karanlıkta ayakları denizin dibine dokundu. İleri doğru atıldı. "Sara!" sesleri kulağında yankılanıyordu. Islak pantolonu ve gömleği, incecik vücudunu aşağı çekiyordu.

Ayışığının aydınlattığı koya dönüp bağırmak istedi ama dalgaların sesinden kendini duyuramazdı, sustu. Islak giysileri üzerine yapıştıyordu; dalgaların hareketine karşı koyarak ilerledi. İlerideki iki ev de boş ve karanlık, hareketsiz şekillerdi.

Sara ıslak gömleğini ve pantolonunu çıkardı. "Doğruyu söylediğim halde beni döversin ha!" diye söylendi kendi kendine. Siyah ipek ve dantel içinde köpüklerde ilerleyen pırıl pırıl bir sarışıandı.

Sular ayak bileklerini yalıyordu. İç çamaşırlarından da sıyrıldı. *Seninle işim bitti! Özgürüm! Haydi duma, peşimden gel! Çırılçıplak oturup bağırmak istedi. Haydi yine sana yemek pişirebilmek için senden para istemeye zorla beni. Beni dilenci yerine koydun!*

Sular giysilerini sürüklüyordu ama, genç kadın uzanıp onları aldı. Ayağa kalktı. Islak vücudu ay ışığında pırıl pırıldı. *Senin yüziünden dilendim, yalan söyledim, çaldım!*

Karanlık, iki evin önünde küçük, ince ve çıplak bir gölge ileri geri sallanıyor, elindeki ıslak giysilerle havayı yumrukluyordu. *Hiç benle oturup sohbet etme, birlikte kitap okumayalım, müzik dinlemeyelim, tiyatroya gitmeyelim! Sadece beni seyret ve yarım gün çalıştığım için benden nefret et.*

Küçücük, çıplak gölge, göğüsleri inip kalkarak olduğu yerde zıplıyordu. *Cüzdanından para çalmak zorunda kaldım! Benim de gururum var! Elbiselerini temizleyiciye götürüyorum diye yalan söyledim! Yalan söyleyip, hırsızlık yapmazsam, dayak yiyiyorum!* Genç kadın elindeki giysileri bırakıp, denize avuç avuç kum atmaya başladı. *Ahlaksız adam! Seni artık tanımıyorum! Hiç bir zaman tanımadım!*

Sara, suda diz çöktü. *Haydi beni yine döv!* Genç kadının yüzü çarpılmıştı. *Beni tekmele, ayak parmağını kır! B-b-bileğimi kır...* Başını incecik dizlerinin üzerine koyup ağlamaya başladı. Uzun, ıslak saçları dalgalarla birlikte gidip geliyordu.

Sonra, çürük içindeki ince kollarına ve bacaklarına baktı, ayağa kalktı. Omuzlarına düşen birkaç tutam saç kurumaya başlamıştı.

Duvara yaslanmış bir tahta parçası buldu. Bir elinde ıslak giysileri, diğer elinde tahta parçası, "Seni sevmiştim," diye fısıldadı. Körfezin ağzında, zor görülen küçücük bir ışık yanıp sönyordu. Tahta parçasıyla alclacele kumdaki ayak izlerini sil-di. Martin'le ikisinin neçeli kahkahaları kulaklarında çınladı. Kumlarda Martin'in çıplak bedeni altında nasıl yattığını anımsadı: Gülerek ve çıplak.

Yeteri kadar kurumuştu. Hıçkırarak alçak duvarın üstünde yürümeye başladı; sonra bir ayağına gömleğini, öteki ayağına pantolonunu sarıp, kumda ilerledi. Böylece ayak izleri belli olmayacaktı. Sara'nın karşısında, artık kendisi için yabancı olan biriyle, denizden esen rüzgârın ve güneş ışıklarının eşliğinde inip çıktığı, karanlıkta seviştiği basamaklar uzanıyordu. Ağır merdivenleri çıkarken, bir keresinde oradan yuvarlanırken, taşların sert ve keskin uçlarının vücuduna nasıl battığını anımsadı.

Mutfak kapısını açtı. Gözleri karanlığa alışmıştı. Martin'in boş tabağını, hiç dokunmadığı bifteği gördü, kırmızı güllerin kokusunu duydu.

Balaylarına ait bir müziğe benzeyen üç notalık gıcırıtıyı duymak için yatağa yaslandı. Artık o günler, eski bir yılan derisi gibi kupkuru ve duygudan uzaktı.

Aylarca yalan söylemesinin ve hırsızlığının eseri olan paralar, yağmurluğunun astarına dikiliydi. Yağmurluğu yanına alamazdı, Martin anlardı. O öğleden sonra parayı almış, bir torbanın içine, bir cüzdana koymuştu.

Sara cüzdanı, havuçların altına, buzdolabının çekmecesine

saklamıştı. Aynı torbada, kahve, süt tozu, eski bir bıçak, fincan ve kaşık da vardı.

Dalgaların ve karanlığın sesini dinleyerek, Sara titreyen elleriyle saçlarını ördü. Çam ağaçlarının arasında bir araba yaklaşabilirdi, aniden kapı çalınabilirdi.

Banyodaki aynada sol elini gördü. Yüzüklerini çıkarıp, bir naylon torbaya sardı, önceki eşyalarla birlikte torbaya koydu. Saçlarını sıkı sıkı başının çevresinde topladığında, artık elinde yüzük yoktu.

Yatak odasının pencerelerinden içeri ay ışığı giriyordu. Sara, başka bir torba içinde makyaj malzemelerini buldu. Kaşlarını kalın kalın, simsiyah, dudaklarını kıpkırmızı boyadı.

Torbasının içinde kısa, dalgalı, kahverengi bir peruk da vardı. Sara başına peruğu, gözüne koyu renk gözlüklerini takıp, aynadaki yabancıya baktı.

Yabancı, yepyeni bir insan, hızla kendiliğinden devrilen lambaların, döşemesi bozulmuş iskemlelerin yanından hızla geçti. Gözlüklü kadın tek tek tüm odaları gezdi. Yatak odasının penceresinden Manhasset Koyu'na baktı. Aşağıda, buz gibi köpüklü dalgalar sahile vuruyordu.

Ön kapı hafifçe kapandı. Çıkardığı sesi duyacak kimse yoktu ortada. Ama aniden karşısına bir araba çıkabilirdi. Yolda bir yabancıyla karşılaşabilirdi...

Sara, bacaklarının ağrısına aldırmadan hızla sahildeki evden kaçtı. Yolda ayak izi bırakmamıştı. Joe Gray... Kardeşi... Dolunay yine bulutların ardında kayboldu. Sara, bir kez olsun dönüp arkasına bakmadı.

Siyah gözlüklü kadın hızla yürüyordu. Ay ışığında çam ağaçları, önündeki yolda çizgiler oluşturuyordu. Peruğunun altındaki ıslak saçları ve vücudu, tuzlu sudan yapış yapıştı.

Rüzgar, ağaçları, sallıyor, uğulduyordu. Bir arabanın ışıklarını görünce, hemen ağaçların arasına gizlendi ama bu kez gözleri yaşlı değildi; çevresindeki çam ağaçlarının kokusunu, yeni giysilerinin ve parfümünün kokusunu içine çekti. Ayaklarının altında kumlar ve çakıl taşları çıtırdıyordu. Az ötede Grenvile vardı.

Bir süreç sonra sahile vuran dalgalardan hızla uzaklaşmaya başladı. Denizde birkaç ışık vardı. Yüksekteki telefon telleri, yıldızlara çok yakınmış gibi görünüyordu. Sızlayan bacaklarına aldırmandan hızla koşmaya başladı, salonlarında mavi televizyon ışıklarının yansıdığı ilk evleri görene kadar durmadı.

Küçücük otobüs durağında pek az insan vardı. Zayıf, kumral kadının bilet alışını seyredip esnediler, kahve içtiler, gazetelerine baktılar.

Sara birden acıktığını hissetti. Tuvalete girip kendine kahve ve peynirli sandviç hazırladı, bir iskemleye oturup yedi.

Dışarı çıktığında, birisinin bıraktığı dergiyi buldu. Başı önünde, torbası bacaklarının arasında, dergiyi baştan sona okudu.

"Boston otobüsü," diye seslendi birisi.

Normal davran, dedi Sara kendi kendine. Şoföre biletini vermeden önce aynı paragrafı üç kez okudu ve otobüse bindi. Yanına yaşlı bir hanım oturdu ve otobüs yola koyuldu. Grenvile'yi geride bıraktılar, otobüs karanlık otobana çıktı.

Dolunay altında Manhasset Koyu pırıl pırıldı. Koyda kayıp giden otobüsün penceresinde bir kadının gölgesi vardı. Koyu renk gözlüklerinin ardından Sara'ya bakıyordu; saçları kısa,

dalgalı ve koyu renkti. Sara kendine ait olan bu yabancı yüze baktı.

"Hava güzel," dedi kısık bir sesle.

Sara dönüp, yanında C harfi gibi iki kat oturan yaşlı kadına baktı.

"Çok güzel."

"Hadley'de oturan oğlumu ziyaret ettim." Yaşlı ve buruşuk elleri, kucağındaki kağıdı düzeltiyordu. "Hadley, Massachusetts."

Otobüsün camındaki genç kadın gülümsedi. Yaşıyordu; damarlarından kan akıyordu; düzenli nefes alıyordu; üstü kurumuş ve ısınmıştı. Ayak parmaklarını kıpırdattı. "Çok iyi."

Sara ile okyanus arasında artık bir kilometre kadar vardı. "Annem, bir huzurevinde yapayalnız yaşıyor." Boğazına bir hıçkırık düğümlendi.

Öteki yolcular da aralarında konuşmaya başladılar. Sara, arada bir, uzakta kalan bir gümüş parçası gibi parlayan denizi görüyordu.

"Huzurevleri," dedi yaşlı kadın. "Öylesine bir köşeye atılmak."

"Annem ben doğduğumda çok yaşlıymış. Öyle çok yer değiştirdik ki, kendisini ziyarete gelen arkadaşları kalmadı. Babam öldüğünde yabancı bir kentteydiler, kalp krizi geçirdi."

Yanında oturan yaşlı kadının başında eşarp vardı, tanıdık birisinin büyük annesi gibiydi.

Sara'nın gözleri yaşlarla doldu. Tekdüze bir sesle anlatmaya devam etti. "Benden başka yakını yok. Param olmadığı için gidip onu ziyaret edemiyorum, ama gideceğim." Kırılmış olan bileğini yaladı, teni tuzluydu. "İki arkadaşı vardı, onlar da taşındılar. Annemin gözleri görmüyor, yerinden kalkıp yürüyemiyor."

Yanıdaki ihtiyar kadın önüne doğru bakıyordu.

Her iki kadın da, karanlık, yumuşak koltuklarına gömüldüler. Sara'nın yıllardır kimseye söylemeye cesaret edemediği

sözler boğazında düğümlenip kalmıştı. "Kızkardeşimi... ziyarette gittim. Çok mutsuz bir evlilik yaptı. Kocasını daha balayında onun canını yakmaya başlamış. Sırf onunla bir yere gitmek istemediği için ya da dış macununun kapağını kapatmayı unuttuğu için onu dövüyormuş."

Otobüs homurdanarak yol alıyordu. "Önceleri onu incitmek istemediğini, üzgün olduğunu söylüyor ve bir daha yapmayacağına yemin ediyormuş. Kardeşimi *Tatmin Olmuş Kadın* isminde bir kitabı okumaya zorlamış. Kitapta bir kadının ancak her zaman kocasına boyun eğerek mutlu olacağı anlatılıyormuş."

Sara hıçkırdı, yaşlı kadını sözleriyle dehşete düşürdüğünü düşünüyor ama bir türlü susamıyordu. "Kızkardeşim, dayak yiyen kadınları koruyan bir sığınağa kaçtı ama işini kaybetmek istemiyordu. Böyle bir kocaya geri döndüğünüzde mahkeme ve polislerin de fazla bir şey yapamayacaklarını söyledi bana. O yüzden kocasına geri döndü."

Sara, yanındaki yaşlı yüze baktı. "Üstelik kızkardeşim onu seviyordu! Aynı müzikten, kitaplardan ve birbirleriyle konuşmaktan hoşlandıklarını sanıyordu. Mümkün olduğu kadar tüm huylarını değiştirdiğini, her sabah yumurta haşladığını, battaniyeleri üçe katladığını söylüyor..." Sara, kendi öyküsünü, sanki kendisi ölmüşcesine anlattığını farketti. "Kızkardeşim sırf dayak yememek için yalan söylemeye, kocasının cüzdanından para çalmaya başladı. Böyle bir şey yapacağı hiç aklına gelmezmiş. Kocasının, bazı şeyleri kasten unuttuğunu sanıp, çok hiddetlendiğini söylüyor. Tabii isterse ondan boşanabilir, ama nereye giderse gitsin, peşini bırakmayıp onu bulacaktır..."

Yaşlı kadın önüne bakmaya devam ediyordu.

Okyanus artık çok uzaklarda kalmıştı. Genç kadın, Sara Burney olmayan bir kadının öyküsünü anlatıyordu. Sara hıçkırarak, sanki bir yabancıya bakar gibi, kendini seyrediyordu. "Polis kızkardeşimle uzun süre kalamadı, o da sığınmakta dura-

madı. İşini çok seviyordu. Bazen bana hata işlediğini söylerdi. Belki de evde kalıp, bir bebek doğursa daha iyi olurmuş. Bir bebek! Bir de evde bebek olursa, o adam ikisinc birden ne yapar?" Sara'nın yanaklarından yaşlar süzülüyordu. Yaşlı kadın iyice dehşetle düşmüş olmalıydı.

Kırışıklarla dolu yüz, genç kadına döndü. Sokak neonlarından biri dudaklarını aydınlattı. "Kötü oğlanlar," dedi. "Çoğu böyle işte. Karılarını döverler, onlara emrederler, kendilerini hiç temizlemezler, karılarına pis donlarını yıkatırlar, tuvalet dışında her yere işerler. İlk kocam öldüğünde arkadaşlarım erkeksiz nasıl yaşayacağımı, bir daha neden evlenmediğimi sordular. İnsan sütten ağzını iki kez yakar mı, diye sordum. Tek başıma kendi tertemiz tuvaletimle yaşadım, kendi çamaşırlarımı kendim yıkadım. İnsana pek eğlenceli gibi gelmiyor ama öyleydi işte, hâlâ da öyle."

Sara oturduğu yerde gerindi, kollarının altında sert koltuğu hissetti. Birden bir kakhaha attı. "Evet!"

Otobüs hızlandı. Önlerinde sonu olmayan bir otoban uzanıyordu. Yaşlı kadına şunları söylemek istedi: *Eski arkadaşım beni davet ettiğinden beri hiç gitmediğim bir kasabada yaşayacağım.*

Otobüs dönerken, bir ağaç dalı otobüsün tepesine dokunup geçti. *Üç yıldır evliyim, kullanabileceğim sosyal sigorta kartım bile yok. Ne bir referansım, ne bir ehliyetim... Yıllardır izin vermediği için iyi bir işim de olmadı.*

Otobüs hafif hafif sallanıyordu. Sara gözlerini yumdu.

Bir süre sonra yaşlı kadın güldü. "Komşunun köpeğini aldım. Zavallı bütün gün havlıyordu. Komşum, evde hiç oturmaz, tombala oynamaya gider."

"Hımmm," dedi Sara.

Okyanustan geriye, sadece genç kadının tenindeki tuz kalmıştı. Kasabalardan gelip geçiyorlardı, yolcular inip biniyordu. Genç bir kız seslendi. "Merhaba! Yaz okuluna mı gidiyorsun?"

Arkadaşı homurdandı. "Evet. Matematik! İki aylık cehen-nem."

İki kadın yürüdü. "Bilmem, ne yapacak," dedi biri. "Her-halde evi satıp, bütün mobilyayı bir yere koyar.

Sara gözlerini kapadı. Ev temizleyebilir, çocuk bakabilirdi. Bu tip işler için sosyal sigorta numarasına gerek yoktu.

"Komşumu adam ettim," dedi yaşlı kadın.

"Sahi mi?"

"Yaşlı hanımların hiç bir şey bilmediğini sanırsınız. Oğlu-mun müzik setini bile açıp kapatabiliyorum."

Boston'a yaklaşıyorlardı. Sara o gece evde yatmayacak, otobüs terminalinde uyayacaktı. Dişlerini sıktı.

Bir süre sonra otobüsün camlarında vitrinlerin ışıkları gö-ründü. *Annem dışında hiç kimse yaşadığımı bilmeyecek* dedi Sara kendi kendine. *Kütüphanecilik branşında okuldan derece alabilirsem...* Montrose Kütüphanesi'ndeki masasını hatırladı. Bir defterde okuduğu kitapların listesi vardı. Yüzlerce kitap, bazılarının sözleri belleğine kazınmıştı. Masasının üzerindeki isim etiketi, menekşeleri gözlerinin önüne geldi.

Neon ışıklarında tüm oyuncular mavi, kırmızı, yeşile dö-nüştü. Bir süre sonra yaşlı kadın, "Hayır, anlamadı," dedi.

"Hımmm," dedi Sara. Gazetelerin manşetlerini görür gibi oluyordu. BİR KADIN KOYDA BOĞULDU.

"Saat dörtte kalkardı! Sabaha karşı!"

Sara, Martin'in kullanmadığı günlerde masanın üzerindeki kaseye konması gereken araba anahtarlarını hatırladı. Kitapla-rıyla alay ederdi... Kitaplar onun canını sıkardı. Saatlerce saç-ma sapan televizyon programlarını seyrederek, gülerdi. Bir yas-tık kılıfına çok para verdi diye kolunu bükmişti. 25 kalibrelik tabancasını şakağına dayadığı günü anımsadı. Namlu teninde iz bırakmış, kafatasında tetiğin sesi yankılanmıştı.

"Her sabah kendi köpeğinin sesini teybe alıp, komşuma dinleterek onu uyandırırđım," dedi yaşlı kadın. "Teşekkür etmişimdir, evimin öteki odasında yattığım için de hiç bir şey duy-

mazdım."

Yolcular yerlerinden kalkmaya başladılar. Çantalarını alıyor, paketlerini topluyorlardı.

"Komşunuz ne yaptı?" diye sordu Sara.

"Ona iyi geldi. Bizim gibi önemsiz kişilerin seviyesine indi. Köpeği sattı, yerine bir kedi aldı."

Otobüs köşeyi dönünce, yolcular ayağa kalktılar. "Budala kedi kuşları yakalamaya başladı. Ama ona yine haddini bildireceğim." Yaşlı kadın, önündeki koltuğa tutunarak ayağa kalktı. Buruşuk yüzü genç kadına gülümsedi. "Gününü görecek."

"Gösterin ona," dedi Sara. "Hoşçakalın."

Yaşlı kadın, koltuklar arasında yürürken kendi kendine söyleniyordu. "Erkekler. Hiç birimizin onlara ihtiyacı yok."

Sara'nın çürük içindeki bacakları zor hareket ediyordu. Adım adım otobüsten indi, Iowa'ya giden otobüsü sordu.

Gişedeki adam, ertesi sabah Boston'dan ayrılıp New York'a gideceğini, oradan ertesi akşam Chicago'ya bir otobüs olduğunu ve bir sonraki akşam da Iowa'ya varabileceğini söyledi.

Sara onu duymuştu ama ağzı cevap veremeyecek kadar kurumuştur. Birden, kendi kendine Christine'yi bir daha hiç göremeyeceğim, dedi. Christine Wielding'in üç çocuğu vardı, her sabah onların pijamalarını yıkardı. Her Cuma, mobilyalarını cilalardı. Güneyli şivesiyle konuşan Karen Fairchild vardı bir de; Sara'nın kapısına küçük armağanlar bırakırdı: Bir şarap kadichinde bir gül, üzerinde komik bir resim olan kahve fincanı...

Sara'nın arkasında bir kuyruk oluşmuştu. "Bileti alacak mısınız?"

Genç kadının kalbi öylesine hızlı atıyordu ki, kulakları zonklamaya başlamıştı. Tüm arkadaşları birkaç kilometre uzaktaydı, ama onları bir daha hiç göremeyecekti. Joan Pagent'le okudukları kitabı bitiremeyecek, Marie O'Brien'in çocuklarıyla bir daha asla oynayamayacak, peri masalındaki ka-

dar güzel o küçük yaramazları bir daha hiç göremeyecekti. Kütüphanedeki Pam'e hayatının sonuna kadar rastlayamayacaktı.

"Bileti alacak mısınız?" diye tekrar sordu adam. Sara elindeki paraya baktı. Hâlâ Boston'daydı. Hâlâ aynı geceydi. Gün henüz bitmemişti. Başını iki yana sallayarak gişenin önünden çekildi, bir iskemle bulup oturdu. Elleri buz gibiydi, titriyordu. Plastik torbasını bacaklarının arasına yerleştirdi.

Nesi vardı böyle? Martin'in ağlayarak kendisini arayışı gözlerinin önüne geldi.

Bütün bunlar birkaç saat önce olmuştu.

Ayağa fırladı, hiç tanımadığı sokaklarda koşmaya başladı. Etrafını saran gece, tıpkı bir sabun köpüğü gibiydi, onu patlatılabildi. Kendisiyle koy, sahildeki ev ve Martin arasında o kadar az şey vardı ki.

Elinde plastik torbası, Martin'le birlikte sahilde koşarak, sesi kulaklarında, gözleri pırıl pırıl balayında plajda koşan, kulağına tatlı sözler fısıldayan bir Martin'le yanyana, sokak sokak yürüdü. Cape Cod'daki evlerini satın aldıkları gece dans etmişlerdi, bomboş odalarda ayak sesleri çınlamıştı. Martin'in saçlarının, teninin kokusunu duydu, evlerini görür gibi oldu. Her şey çok yakın sadece bir otobüslük mesafedeydi.

Sara, köşedeki bir telefon kulübesinin önünden geçti. Durdu, tekrar geri döndü.

Köşede arabalar vites değiştiriyorlardı. Sara telefon kulübesine girdi, kapıyı kapadı, sarı ışıkların altında telefonun ahizesine baktı.

Martin, birkaç saattir kendisinin öldüğünü düşünüyor olmalıydı. Akşam yemeğinin tabakları hâlâ mutfak masasının üzerinde duruyor olmalıydı. Sahildeki evin telefon numarasını biliyordu. "Boston'dayım," diyebilirdi. "Yaşıyorum."

Tam önünde telefonun ahizesi duruyordu, ama genç kadın hâlâ karanlıkta haykırıp duran Martin'le, denizdeydi. Martin'le beraber polis karakolundaydı, ama kocasının bundan ha-

beri yoktu; Martin elleriyle saçlarını çekiştiriyor, bağılıyor, ağlıyor ve evrakları imzalıyordu.

Martin'in peşinden evin merdivenlerini çıktı, karanlık mutfaka girdi. Martin, tabakları ve kırmızı gülleri görecekti. Mutfakta etrafına bakınırken, onunlaydı. Şu anda telefon etse, telefon pişirdiği elmalı pay, biftek ve soğan kokularının arasından çalacak, Martin'e ulaşacaktı.

Kapkara bir ahize karşısında öylece bekliyordu. Terlikleri hâlâ tuvalet masasının altındaydı. Onları görmüştü. Martin'in giysileri bulduğunu, yaşlı gözlerle onlara baktığını biliyordu.

Farkına varmadan kara ahizeyi elinde buldu. Sahildeki evin numarasını çevirdi. Martin, siyah kordonun ötesindeydi. Kapkara bir delikten sesini duyacaktı: Neredesin?

Sara'nın elindeki ahizenin sadece bir tek gözü ve kulağı vardı. Ona bağlamak, haykırmak için bekliyordu.

Sara titreyerek ahizeyi bıraktı. Başını kulübenin duvarına dayadı, başındaki şişlik acıyordu.

Martin'e bağırmasına haykırmasına aracı olacak telefona baktı. Sonra kulübeden çıktı. Işık söndü.

Camdan içeri baktı. Camın ötesindeki telefon kapkara ve sessiz duruyordu. Tıpkı bir şişeye konmuş gemi maketi gibi, o telefon Martin'i ve Manhasset Koyu'nu kendisinden sonsuza dek uzakta tutuyordu. Arkasını döndü ve yürüdü.

Saatlerce önce kapandıkları halde dışarı ışıkları süzülen dükkanların önünden geçti. Geç olmuştu. Sızlayan bacakları bir amacı varmış gibi, hızlandı. Hiç bakmadan başka bir telefon kulübesinin daha önünden geçti.

Nereye gidiyordu? Bir köşede trafik lambasının yeşile dönmelerini beklerken gözü bir ağaca takıldı, ışığı unuttu. Küçük bir ağaçtı bu, yaprakları ılık rüzgarda sallanıyordu. Ağacın en yüksek dalının ötesinde ay süzülüyordu. Kaldırımında ağacın çok az toprağı vardı, o toprak da boş sigara paketleri, gazeteler, kağıt bardaklar ve jiklet ambalajlarıyla doluydu.

Sara yorgun gözlerini kırıştırdı ve çevresine bakındı. Ade-

ta birden uykusundan uyanmış ve kendini kapalı dükkanların önünde, bomboş bir sokakta bulmuştu.

Gözlerini oğuşturdu. Baş ağrıyordu; başındaki şişi hissediyordu. Nefes alırken göğsü ağrıyordu ve bacaklarının arka tarafı öylesine acıyordu ki, onlara dokunamıyordu bile.

Bir saat çaldı. Gece yarısı olmuştu. Bambaşka bir gün. Yeni bir gün.

Sara tekrar otobüs terminaline döndü. Birkaç yalnız insan iskemlelere oturmuşlardı. Bir radyo sesi duyuluyordu. Sara bir köşeye ilişti, yüzüklerini bir torbaya, plastik torbasını bacaklarının arkasına koydu. Gömleğini çekti, cüzdanını pantolonunun iç cebine yerleştirdi.

Uykusu gelmişti. Arkasına yaslandı, gözleri kapanıyordu. Vücudu sızlıyordu, öyle yorgundu ki. Elleri titriyordu.

Sara, oturduğu yerde, ağzı açık, kirpikleri arada bir titreyerek uykuya daldı. Arada bir çürük içindeki eli, cüzdanını yokluyordu. Bütün gece otobüs terminalinin duvarındaki saat tık tık çalıştı.

Şafak sökerken bir adam yerleri süpürdü. Kapı açılıp kapandı, gazeteci çocuk ya da bir yolcu girip çıktı.

Saat yedide orta yaşlı bir kadın gelip Sara'nın yanına oturdu. Sara uyandığında, kendisini sahildeki evde ya da Cape Cod'daki evinin yatağında bulmayınca şaşırdı. Otobüs terminalini görünce, rüyada olmadığını anladı. Sıradan ışıklar ve renkler öylesine gerçektir ki. Genç kadın ayaklarının arasında duran plastik torbaya, kolunun altındaki cüzdana baktı. Kahvenin kokusu, gazete hışırtıları, dışarıda gelip geçen arabalar olmasa, yepyeni bir günün başladığına inanmayacaktı.

Sara'nın yanında oturan kadın kocaman bir defteri açıp sayfalarını karıştırdı. "Ayaklarım sızlıyor," dedi. "Dün bütün gün ayaktaydım."

Sara'nın ağzı kurumuştur. Canı kahve istiyordu.

"Yarın kocamın doğum günü. Ona hazırlanıyoruz. Kızkardeşimin evinde kutlayacağız. Kızkardeşimin ayağı kırıldığı için

onu ziyarete gittiğimizi sanıyor. Oraya gidince çok şaşırarak."

Sara oturduğu yerde doğruldu.

"Küçüklerin futbol maçını seyrederken merdivenden düştü, ayağını kırdı."

Sara otobüs terminalinin penceresinden dışarı baktı. Kadın sustu. Sara gözlerini kapadı, uykuya daldı ve kendini karanlık suların içinde buldu. Martin'i kurtarmaya çalışıyordu ama o, genç kadını da kendisiyle derinliklere çekiyordu. Sara ona bir tekme attı, ellerini ısırды. Kendini karanlığa çeken kolları yumrukladı.

"Tam ikinci gol atılmak üzereymiş," dedi kadın. Sara gözlerini açtı. Kadın, kucağındaki torbaları sıkı sıkı tutuyordu, Sara'ya gülümsedi.

"Evet."

Kadın torbalarından birini açıp, karıştırdı. "İki yerden kırmış," dedi. Ama başını kaldırınca Sara'nın boş iskemlesiyle konuştuğunu farketti. Sara, gişeye gitmişti, Waterloo Iowa'ya билет alacaktı.

Kadınlar tuvaletinde kimse yoktu. Sara, suyu iyice ısınana kadar açık tuttu, sonra kendisine bir fincan sıcak, sütlü kavhe hazırladı. Duvara yaslanıp, keyifle kahvesini yudumlamaya başladı.

Yepyeni bir günün sabahıydı.

Bacakları, başı ve göğsü ağrıyordu. Ama omuzlarını dikleştirdi, kendi kendine gülümsedi. Kâbus bitmiş, gece sona ermişti. Sadece kendisi için hazırladığı kahveyi büyük bir zevkle içti.

Iowa'nın karanlık kilometre taşlarında, yağmur otobüsün farlarında incecik gümüş parçaları gibi süzülüyor, ön camın silceklerine doluyordu. Sara iki küçük çocuğun karşısında, ön sıralardan birinde oturuyordu. Beyaz saçlı otobüs şoförünün arkasında yaşlı bir çiftçi ve iki adam hâlâ uyanıktı. Öteki yolcular, hepsi bir köşeye büzülmüş, uyuyorlardı. Döşemede, boş bir alüminyum kola kutusu yuvarlanıyordu.

Sara gözlerini kapadı, başı hâlâ ağrıyordu. Başındaki saç tokaları ve peruğu sımsıkıydı, üstelik kırksekiz saattir peruğu çıkarmamıştı.

Peruğun sımsıkı filelerine dokundu, esnedi. İki gündür otobüs koltuklarında kestirmeye çalışıyordu. Biletlerin alınması gerektiği, otobüslerin beklendiği, tekerleklerin sürekli döndüğü sıradan bir dünyada oradan oraya koşuşturup duruyordu.

"Hiç bir şey duymadım," dedi yaşlı çiftçi. İncecik burnu, otobüsün ışıklarında sapsarı görünüyordu.

"Uykunuz derin," dedi otobüs şoförü.

İleri geri, ileri geri - otobüsün silcekleri hiç bir zaman bir arada hareket etmiyordu. Sara, camı sürekli tertemiz tutan silcekleri uzun süre seyretti. Çiftçi, hayatı boyunca böyle uyumsuz hareket eden çok şey görmüş gibi silceklerle alırmadan ileri bakıyordu. "Yol dümdüz. Solon'un biraz güneyindeyiz."

Sara, pencerenin yanında oturuyordu. Üzerindeki nemli giysiler kokmaya başlamıştı. Karşısında oturan iki çocuk, kitap okudukları için, minik ışıkları açmışlardı. Motorun homurtusu, yoldan geçen araçların yapış yapış hışırtısı, silceklerin sesi arasında Sara, öteki yolcuların konuşmalarını duyuyordu.

Sara, yağmuru seyretti. İnsanların gerçek isimlere sahip olduğu, gerçek bir dünyada, gerçek bir yağmur. Kendisi de yeterince gerçek gibi görünüyordu. Dişlerini sıkıca kenetleyip kar-

şısındaki çocuklara baktı. Birden karnı acıktı. Ancak kahvaltıya yetecek kadar ekmeği ve peyniri kalmıştı. Geri kalan parasını harcamamak zorundaydı. Dünyada ona yardım edecek, yemek ve yatacak yer verecek kimse yoktu. Çünkü o bir ölüydü.

Camın sileceklerinden yağmur süzülüyordu. Yağmurun cılgın dansı, çiftçi ile şoförün hoşuna gitmiş gibiydi. Her ikisi de gülümsüyorlardı. "Sahi mi?" diye sordu şoför.

Çiftçi gülümseyerek arkasına yaslandı. Sara, onun derin çizgilerle dolu yüzünün aniden bir gülümsemeyle aydınlandığını gördü. Bu tavrına kendisi de şaşırmış gibiydi. "Dümdüz yoldan çıkmış, Clay'in bahçesine girmiş, onun yatak odasının penceresine bindirmiş. Hem de sabaha karşı saat ikide! Tavuk kümesini çeviren telde iki metre delik açmış. Clay hiç bir şey duymadığını söylüyor. Ben de senin gibi, 'Gecenin o-saatinde, seni bu kadar sağır edecek ne yaptın,' diye sordum."

Yanlarından bir kamyonet geçti. Sara, beyaz saçlı şoförün elini kaldırıp kamyoneti selamladığını gördü. Onun her gördüğü otobüs ya da kamyonu aynı şekilde selamladığını farketmişti. Şoför, elini bir iki saniye için havaya kaldırıyor, iki dev araç birbirlerinin yanından büyük hız ve gürültüyle geçip gidiyordu.

Genç kadının teninde hâlâ denizin tuzu vardı. Saçları yapış yapıştı. Sabaha kadar Waterloo otobüs istasyonunda oturup, Cedar Falls'a giden otobüse binecek, sonra da oralarda bir yerde kendine ucuz bir oda bulacaktı. En iyisi gidip üniversiteye sormaktı. Yaz okulu büyük bir olasılıkla bitmişti ama bürolar hâlâ açık olabilirdi.

Sara şoförün elini kaldırıp indirdiğini gördü. Hiç kimse yaşadığı hayatı geri döndüremezdi. Bu, bir filmi geriye doğru oynatmak olurdu. Bu, denizden geriye doğru çıkmak geri geri bir teknenin iskeleyle yanaşması, geri geri merdivenlerden eve girmeye benzerdi. Artık o yaşam geri gelemezdi.

Iowa'nın yağmuru, camlardan aşağı süzülüyordu. Sara'nın karşısında oturan çocuklardan büyük olanının saçları patlamış mısır rengindeydi. Parça parça kristal gibi, yer yer sarı tutam-

ları vardı. "Ne dedin?" diye sordu yanındaki küçük çocuğa. Cevap alamayınca, onun yüzüne doğru iyice eğilip, öfkelenmiş gibi yaparak, "Ne dedin?" diye bir kez daha sordu.

Küçücük, hareketsiz yüzün minik ağzı en sonunda açıldı. "Evet." Çocuk, minik yumruklarını birbirine vurdu. "Sekiz tane yavru farem var. Birinin adı Minerva."

"Nerede?"

"Evde. Ama biri burada, cebimde."

Otobüs dönemceci döndü. Sara işlemiş olduğu küçük hataları düşündü: Döşemede ıslak bir ayak izi... Gece yüzen birisinin iki evin önündeki sahilde sudan çıkan bir sarışın görmüş olması. Önlerindeki arabanın ıslak yolda bıraktığı izlere baktı.

Yaşlı çiftçi artık gülümseliyordu. "Daha sonra Clay'in elma ağaçlarından ikisine bindirmiş, dışarıda bıraktığı makinalarını mahvetmiş. Sonra da mısırları, ama durmamış bile. Onca ziyandan sonra... Yeniden motoru çalıştırmış, Clay'in boş ambarına bindirmiş, yeni sürülü tarlada bir kilometre kadar gittikten sonra eve gelip durmuş."

"Sarhoştu herhalde," dedi şöför.

"Elbette."

İleri geri, ileri geri, ileri geri. Upuzun bir çizgi gibi otoyol, Sara'nın altından kayıp gidiyordu. Yağmurun ve farların yoğun, elmas kırıntılarına benzer pırıltısında, şoförün eli havaya kalkıyor, iniyordu. Yolun iki tarafındaki yoğun ve karanlık mısır tarlaları kana kana su içiyordu. Sara, durdukları her yerde aşağı indiğinde, o kara toprağın kokusunu duymuştu.

Büyük çocuk, farenin ay beyazı tüylerini okşadı. Fare, çocuğun şapkasına oturmuş, tıpkı insan cline benzeyen elleri, pembe pençeleriyle yüzünü ve kulaklarını temizliyordu. "Neden hastanedeydin?" diye sordu küçük çocuk.

"Bir kaza geçirdim. Ben ve kardeşim. Arabadan düştü. Daha yuvaya gidiyor." Fareyi yüzüne doğru yaklaştırdı. Farenin bir örümcek ağınıninki kadar ince bıyıkları sürekli oynuyordu. "Çok küçük."

"Kardeşine ne oldu?"

"Öldü."

Sara ıslak otoyola bakıyordu. Montrose'daki son gününde de yağmur yağmıştı, hiç durmadan Cape Cod'daki evin önünden geçmişti. Göze aldığı riskten başka hiçbir şey düşünmüyordu: Eğer Martin tekneyi denize çıkarırsa, eğer kendisi suya dalabilirse, eğer sahile kadar yüzebilirse, eğer hiç kimse onu görmezse, eğer Boston'a ulaşabilirse. Eğer...

Hep o *eğerler*. Yatak odalarındaki renk renk menekşelerin durduğu masayı hatırladı. Tasarladığı imkansız şeyleri yaparsa, o evi bir daha asla göremeyecekti. Menekşeler solacaktı. Martin onları sulamaz, farketmezdi bile. Hepsini kuruyup, toprakta kahverengi yumrulara dönüşürlerdi.

Her bir bitki mükemmeldi. Mor çiçeklerin etrafında yeşil rozetleri, simetrik yaprakları vardı. Aylarca onlarla uğraşmış, yaprakları mükemmel hale getirmişti.

Yatak odasının penceresine yağmur vuruyordu.

Ne yapacağını, neler yapabileceğini bilmiyordu.

Sonra uzanıp o mükemmel yapraklardan birini koparmıştı.

Yaprağı kırılan bitki, haykırmış olsaydı, genç kadın hiç şaşırmayacaktı. Sadece pencereye vuran yağmuru ve ışıkların garip elektrik cızırtısını duyuyordu.

Bir sonraki, daha sonra bir sonraki bitkinin yapraklarını kopardı. Her bir yaprağı jiletle kesmiş, nemli pamuğa sarıp, plastik torbaya koyduktan sonra küçük bir kutuya yerleştirmişti. İki torbayı toprakla doldurup, onları bavulunun dibine, giysilerinin altına yerleştirmişti. Gizli bir bahçe... Kendini ev bulduğu zaman her bir yapraktan yeni bir çiçek üretecekti.

O gece Martin'le yatağa girdiğinde, gördüğü son şey menekşeleriydi. Kırılmış yaprakları, ona isterse evi terk edebileceğini, bunun bir düş olmadığını, gitmek istediğini söylüyor gibiydiler.

Şimdi o yapraklar, kucağındaki plastik torbadaydı.

Rüzgarın etkisiyle yağmur hızla camlara vurmaya başladı.

Beş kilometre boyunca, otobüsün önünde oturanlar hiç bir şey söylemediler. Yaşlı adam şoförün omuzunun üzerine doğru eğilmişti; şoför ileri bakıyordu. Sonunda şoför sordu. "Clay, evinde bir şeyler olduğunu ne zaman anlamış?"

"Sabah beşte." Çiftçinin yanakları yine o garip gülümsemeyle geri çekildi. "Clay uyanıp, tel örgülerdeki deliği farketmiş. Tam inekleri sağarken, çocuk yanına gelmiş, arabasını tarladan çıkarması için Clay'den yardım istemiş."

İki adam da kahkahayı bastılar. Çiftçi başını kaldırıp, otobüste olduklarını yeni farkediyormuş gibi etrafına baktı. Yoldan gelen ışıktaki gözleri parlıyordu. "Evet," dedi yaşlı çiftçi. Arkasına yaslanıp kollarını kavuşturdu. "Oğlan, kaybolduğunu söylemiş." İki adam bu sefer kahkahadan kırılıyorlardı. "Kullanılmış eşya satan dükkanlardan kafes alabilirsin," dedi küçük çocuk. İçine koşması için küçük bir tekerlek koy, bir de üzerinde uyuması için tuvalet kağıdının karton içini kullan. Kafe-se gazete kağıdı koyma sakın. O zaman gazeteyi parçalıyorlar, üstleri kirleniyor, çok fazla tüylerini yalayıp, hasta oluyorlar."

"Başka farelerin olduğuna emin misin? Bunu özlemez misin?" diye sordu çocuklardan büyük olanı.

Küçük, başını salladı. "Onu ceketinin cebine koy. Kardeşini gömdüler mi?"

"Evet."

Fare çocuğun cebinden çıkmaya çalışıyordu.

"Bu yağmurda mı?" Küçük çocuğun gözleri iri iri açılmıştı.

Fare çıkmaya çalıştıkça büyük çocuk onu itiyordu. "Hayır," dedi bir süre sonra. "Güzel, güneşli bir gündü."

Otobüsün ışıkları yandı. Islak pencerelerde sokak ışıkları göz kırpyordu. "Waterloo," diye seslendi şoför neşeyle.

Çiftçi hâlâ şoförün koltuğuna yaslanıyordu. "Ertesi sabah şerif saat yedide Clay'in çiftliğine geldi. Çocuğu neyle suçladılar biliyor musun?"

"Hayır. Neyle?" Şoför otobüsü kenara çekti, yerinden kalkıp kapıyı açtı.

"Dikkatsiz araba kullanma ve arabayı kontrol edememe." Şoför kahkahalar arasında, "Tabii o kadar zaman sonra çocukta alkol bulamamışlardır."

Yaşlı adam, çok önemli bir şey söyleyecekmiş gibi, çıkışı kapattı. "Çiftliğini eski haline getirmek, Clay'in tam bir ayını aldı. Ama çocuk o gece olanlardan hiç birini hatırlamadığını iddia etti. Eğer çiftlik ve arabası o berbat halde olmasaydı, kimse neler olduğunu anlayamayacaktı." Omuzları dimdik, çenesi havada, gülercek otobüsten indi.

Yağmur durmuştu. Kaldırımlar, bar ve kafeterya neonlarıyla parlıyordu. Sara, şoförün peşinden indi, terminale girdi. Şoförün elinde kutular vardı, masada oturan, esneyen adamı selamladı. "Merhaba George."

"P.R. da seninle miydi?" diye sordu George. Şişman göbeğinin elverdiğince pencereye doğru eğilip dışarı baktı.

"Evet. Ne kadar zamanı var biliyor musun?"

"İki, üç ay diye duydum."

"Kimse onunla gidecek mi?"

"Hayır," dedi şişman adam. "Clay'in çiftliğine giren sarhoş adamın hikayesini sana da anlattı mı?"

"Hiç kaçırır mı? Sahneye çıkmalı o." P.R.'ın yanından geçti, ihtiyarın sırtına vurdu, otobüse bindi, kapıyı kapattı.

Sara terminalin penceresinden dışarı baktı. Yaşlı çiftçi, uzaklaşan otobüse baktı; içindeki tanımadık yüzler, sokakta kalan tek çehrenin yanından akıp gittiler. Otobüsün pencereleri ıslak asfaltın üzerinde sıcak, sarı bir ışıkla çizgiler çiziyordu. Ama yan tarafında resmedilmiş tazi, burnunu uzaklara doğru çevirdi, göğüs kafesi aldığı derin nefesle şişti, karnı içeri çekildi.

Yaşlı adam, gözden kaybolana kadar otobüsü seyretti. Otobüs çok uzaktaki köşeyi döndü; camları ışıktaki son kez parladı ve kayboldu. Sara, çok uzaktan değişen vitesinin sesini duydu.

Yaşlı adam, ışıkların altında parlayan uzun, sessiz, terk edilmiş yolda yapayalnız kaldı.

Ertesi gün öğleden sonra Ben Woodward elinde kocaman plastik bir torba ile önce Seerley Bulvarı'nda, elma ağaçlarının altında gölgede, sonra da meşe ağaçlarının altında, adeta zorla bir garip yürüyen kumral kadını gördü. Göğüsleri güzeldi ama vücudu bir kemik torbası gibiydi. Kısa saçları güneşte pırıl pırıldı.

Genç kadın Ben'i görünce başını çevirdi. Ben, Sears'dan alınma canavara benzeyen çim biçme makinasını itiyordu.

Kumral kadın komşu evin numarasına baktı, sonra merdivenleri çıkıp Bayan Nepper'in aşınmış kapısını çaldı.

Ben çimleri biçmeye devam etti. Aynı yeri ikinci kez biçtiğinin farkında değildi. Bitkilerin arasında eski bir *Citizen* gazetesini buldu. Gazeteyi alıp, iki aylık haberleri okumaya başladı.

Bayan Nepper kapıya çıkıp, kumral kadına, "Gel içeri, gel," dedi.

Ben bahçedeki çimleri biçtikten sonra eve girip oturma odasına attığı kirli giysilere baktı. Shakespeare'in büstünün önüne boş bir bira şişesi bırakmıştı. Bir süre sonra yandaki eve bakan pencereden orayı gözlediğini farketti. Bayan Nepper külüstür eşyalarını üst katta tutar, alt katı kiraya verirdi.

En sonunda Bayan Nepper kapıya çıktı. "Öyleyse her şey halloldu. Telefon benim adıma kayıtlı kalsın, değiştirmek için para ödemek zorunda kalmazsın. Bana kirayı aydan aya ödersin. Çöpleri her sabah alırlar. Collage Caddesi'nden kalkan otobüs, alışveriş merkezine ve dükkanlarına gider. Bayan Nepper bir çalar saatteki kuş gibi sözleri tekrarlıyordu. Yaşlı, ağaç kahverengi yüzünün üzerinde bir tomar bembeyaz saçları var. Ben, onun "Çöpleri alırlar" ve "Collage Sokağı'ndan" diye tekrarladığını duydu. Bayan Nepper, üç sokak ötedeki evine doğru yürümeye başladı.

Ben bir türlü oturamıyordum. Yandaki evin arka kapısının gıcirtısını duyunca, mutfağa gitti. Genç kadın dışarı çıkıyordu. Ben yüzünü yıkayıp, merhaba demeye gidebilirdi.

Genç kadının ağır ve yorgun tavrıyla tekrar geri dönüşünü seyretti. Açlıktan ölecek gibi bir hali vardı, ama gözleri mas-maviydi. Üst dudağı diğerine göre daha dolgundu. Tekrar arka kapının gıcirtısını duydu.

Ben mutfaktaki aynaya baktı. Ona gidip şunları söyleyebilirdi: "*Eski Tiyatro'daki oyuna gitmeye ne dersiniz? Gelecek hafta? Daha önce akşam yemeği yiyebilir miyiz?*"

Gözlerine düşen perçemleri geri itti. *Candide*'nin kostümlerini kontrol etmek ve sahnedeki bazı değişiklikleri çizmek zorundaydı. Çalışma masasına oturup, klimanın sesini dinledi.

Bayan Nepper'in arka bahçesinde leylaklar, ortancalar, yeşil bitkiler vardı. Leylaklar tüm kapıyı sarmış, adeta bir duvar oluşturmuştu. Sara yeşilliklerin arasından dışarı çıkınca, minik bir patikayı farkettiler. Leylaklar, eski bir tahta çitin ötesinde, tıpkı kendi oturduğu evin bir benzerine kadar uzanıyordu. O gizli patikada çocuklar oynuyordu; tozlu yolun bir köşesinde meşe palamutları vardı.

Yandaki eski evin, garaj olarak kullanılan bir deposu olmasına karşın, kendisinin garajı yoktu. Sokak boyunca tüm evlerin bahçeleri ve çimenleri uyum içinde birbirlerine karışmışlardı. Köşedeki ev, Seerley Bulvarı üstündeydi, bahçesi Sara'nın bahçesine bakıyordu. Kapısının üzerinde, beyazlamış insan kaşlarına benzeyen taklar vardı. Kapının hemen önündeki küçük tarhta sayısız krizantem büyüyordu.

Sara kendi mutfağına girdi. Kendini öyle hafif hissediyordu ki, budala gibi eski mutfak dolaplarına, buzdolabına ve ocağına bakıp gülümsedi. Bir ev! Kirayı ödeyecek parası yoktu ama Bayan Nepper, "Evi boyayacağınıza göre, kirada indirim yaparım," demişti. Mutfak duvarlarını portakal rengine, tüm ağaç kaplamaları, masa ve iskemleleri de krem rengine boyamaya karar verdi. Arka bahçede çok sayıda sarmaşık vardı, onlar-

dan birer dal koparıp boş saksılara eker, pencerelere asabilirdi.

Buzdolabı, fırın ve lavobo, yer yer yosun tutmuştu. Lavabonun altında temizleyici, çelik tel, üç şişe deterjan ve ellerine uyan bir çift eldiven buldu. Hemen işe koyulabilirdi.

Herhalde yatak odası, bir zamanlar oturma odası olarak kullanılıyordu. Bir köşesi duvarla ayrılmış, banyo oluşturulmuştu. Banyoyu krem rengi, yatak odasını sarı, oturma odasını da altın rengine boyamaya karar verdi. Acaba kaç aile böylesine büyük ve kullanışsız bir hol ile ne yapacaklarını düşünmüştü? Burayı çalışma odası yapabilirdi. Meşe merdivenler yukarı doğru çıkıyor, kilitli bir kapı ile son buluyordu.

Sara, Bayan Nepper'in yan evin merdivenlerini çıktığını gördü. Yaşlı kadın, kapıyı çaldı. "Merhaba," dedi bir erkek sesi. "İçeri gelmez misiniz?" Bir erkek kolu, Bayan Nepper'in girmesi için kapıyı açtı.

"Gelemem. Çok acelem var. Evimi kiraya verince, unuttum. Size davetiye getirdim." Bayan Nepper elinde bir zarf salıyordu. "Yeğenimin düğünü." Tiz sesi, Sara'nın açık penceresinden içeri giriyordu.

Sara dinlememiş olmak için hemen pencereden uzaklaştı. Duvardaki teybi çekti, aldı. Üniversiteli öğrenciler her yere poster yapıştırırlardı. Sara, yer yer çürümüş sarı duvar kağıdını çekip çıkarınca, geride kahverengi bir kare iz kaldı. Bütün odalar çizik, pis ve eskiydi. Ama Sara'nın zamanı vardı. Üstelik kira o kadar düşüktü ki, bir aylık avans ödemişti. Bütün odalar sadece kendisine aitti. Dört odasına ve banyosuna bakıp, "Ooh!" diye derin bir nefes aldı ve ellerini sevinçle iki yana açtı.

Sarı bir yatak odasına sahip olacaktı. İki kişilik pirinç karyolasının üzerindeki çarşaf ve havlular temiz ama eskiydi. Boş tuvalet masasındaki tüm çekmeceler ve içi askı dolu dolap da sadece kendisine aitti. En sonunda peruğunu çıkardı, yapış yapış tuzlu saçlarını açtı, büyük bir keyifle başını kaşıdı. Başında-

ki şişi hissettiği halde gülümsedi.

Banyo küveti, ayak yerine dört aslan pençesi üzerine oturtulmuştu ve duş bir garipti. Küvetin önünde çepeçevre perde vardı. Hepsi çok pisti ama bozuk değildi. Tuvaletin sifonu, çok ciddi bir foşurtuyla doluyordu. Musluklardan hem sıcak, hem soğuk su akıyordu. İnsan giysilerini yıkayabilir, uzun uzun banyo alabilirdi.

Bayan Nepper'in sesini duydu. "Onu hatırlıyorsunuz değil mi? Geçen yıl öğretmeniydiniz. Karen Birtch?"

Adam, "Evet ama sanmıyorum ki," diye mırıldandı.

"Gelmelisiniz. Kasabaya geleli fazla olmadığı için henüz arkadaş edinemediler. Kiliseyi dolduramazlar. Briç kulübündeki arkadaşlarım da geliyor, bir de yeni kız, Laura Pray. Onunla tanıştınız mı? Az önce evi kiralayan kız. Sizin de gelmenizi istiyorum."

"Şey," dedi adam.

"Kasabada yeniler, çok kişiyi tanımıyorlar ve..."

"Evet, çok memnun olurum."

"Tüm komşularımın düğüne katılmasını isterim. Sıcağa kalmamak için sabah onbuçukta yapacağız." Bayan Nepper iki kez *Hoşçakalın* dedi ve *onbuçuk*, diye tekrarladı.

Önce banyoyu temizle. Sara bulduğu bir bez parçasıyla saçlarını topladı. Banyo perdesini küvetteki sabunlu suya batırdı. Dizlerinin üzerinde yerleri silerken, Sara'nın aklına klozetin kenarlarına sıçramış idrar geldi. Küçük, sarı birikintiler.

Sonra, dizlerinin üzerinde, kahkahayla gülmeye başladı. *İlk kocam öldü ve arkadaşlarım bir daha evlenip evlenmeyeceğimi sordular. "Ben de dedim ki, kim iki kez sıcak süttten ağzının yanmasına izin verir."*

Sara en sonunda banyo kapısından uzaklaştı. Bacakları öyle sızlıyordu ki, ancak banyo kapısının kulbuna tutunarak ayağa kalkabildi. Telle, siyah ve krem rengi fayansları iyice ovmuştu. Duşun perdesi tertemiz, kuruyordu. Lavabosu, tuvaleti ve küveti de öyle. Artık kendisinin dışında kimsenin pisliği-

ni temizlemeyecekti.

Sessiz odalarda Sara bir aşığı, bir yukarı yürüdü. Boya fırçaları... Rulo sünger... Zımpara kağıdı. Boyayı Bayan Nepper alacaktı. Bir iş bulabilse, kendine ait parası olsa. Pencereden dışarı, zincirlerle asılmış salıncağına baktı. Ön bahçede sarmaşıklar vardı. Yukarıda kimse oturmuyordu. Tam karşısında, kasabanın parkı vardı.

Penceredeki ucuz perdeler, öğleden sonra başlayan hafif esintiyle dalgalanıyorlardı. Ben yine aynaya baktı ve bir o pencereye bir bu pencereye yürüyüp durdu. Duş aldı, bir bira içti ve yeniden pencere pencere gezdiğini farkettti.

Sara da evin içinde yürüyor, kendi kendine gülererek oturma odasında dans ediyordu. Plastik torbasını yatağın içine boşalttı. Pazar akşamı koyun sularına gömülmüştü. Şimdi günlerden Çarşambaydı ve plastik torbasını açmış, Cedar Falls, Iowa'da bir evde, kaş kalemini ve rujunu bir çekmeceye, peruğunu bir başkasına koyuyor, menekşe yapraklarını ve saksılarını mutfakta taşıyor, ıslak giysilerini banyoya koyuyordu. Sara küvete şampuan doldurdu ve Manhassetten Koyu'nun tuzlu sularını gömleğinden, çamaşırlarından ve blucininden akıtmaya çalıştı.

"Yapma!" diye bağırdı bir çocuk, banyo penceresinin altından. Sara, leylak yapraklarından dışarıyı göremiyordu ama bağırıları duyabiliyordu. "Ben anneyim!" dedi biri hiddetle.

Ağacların arasında böcekler vızıldıyordu. Belki de Laura Pray akşam yemeğini hazırlıyordu. Ben, kendi yemeğini mikro dalga fırına koydu. Belki daha sonra genç kadın çöpünü dışarı çıkarırdı.

Ben, Sara'nın arka kapısının gıcirtısını daha iyi duyabilmek için yemeğini mutfakta yedi. Yedi civarı kapının sesini duydu, ellerindeki bulaşık sabununu yıkadı, banyoda saçlarına baktı. "Mahallemize hoş geldiniz," diyebilirdi. "Adım Ben Woodward. Üniversite'de öğretmeniyim."

Genç kadının ormana benzeyen arka bahçede, elinde çöp-lerle yürüdüğünü gördü. Cildinin rengi öylesine açıktı ki, kışın

herhalde mavimsi görünecekti. İncecik burnu güzel değildi, ağzı çok küçüktü, ama karşıdan bakınca güzel görünüyordu, ya da bu kadar zayıf ve yorgun görünmese güzel olabilirdi. "Teşekkür ederim, sizinle yemeğe oradan da tiyatroya gitmek çok hoşuma gider."

Kapı tekrar gıcırdayarak kapandı.

Ben kaşlarını çatarak lavabonun üzerindeki aynaya baktı, tabakları yıkadı, egzersiz yaptı ve çalışma masasına geçip *Candide* üzerinde çalışmaya başladı.

Kendi evinde yalnızdı. Bu çok da kötü değildi. Kendine yetiyordu. Üniversitede bir iş, bir sözleşme, bankada para ve "Hayır, şimdi olmaz, henüz olmaz," diyen bir kadının olmaması.

Ben, ucuz tül perdelerin sallanışını seyretti. Orası, genç kadının oturma odası olmalıydı.

Sara ayakkabılarını çıkardı, yatağına uzanıp olanca gücüyle gerindi.

Bir kumsalda çürüyüp giden bir ceset gibi, yukarı baktı. Gözleri yaşardı. Annesi, artık kimsesi kalmadığını düşünecekti... Her Cumartesi öğleden sonra onu kimse aramayacaktı. Sara'nın körfezdeki dalgalar kadar dev ve acımasız yalanları, artık genç kadının kendini aşmıştı. Öldüğü için insanlar ağlıyorlardı. Yas tutuyorlardı ve onu arıyorlardı.

"Çok kötüsün!" diye bağırды pencerenin altında birisi. "Ben eve gidiyorum.!"

Genç kadın tavana baktı, boyada lekeler vardı. Bacaklarında, kollarında ve göğsünde de öyle. Dişlerini sıktı. Çürükler iyileştikten sonra, yerlerinde yenileri olmayacaktı. Artık kısa kollu bluz ve şort giyebilecekti.

Üç gece yatmamıştı. Saçları ve vücudu hâlâ tuzdan yapış yapıştı. Ama artık kendi saçını yıkayabilirdi. Berbere gitmesine gerek yoktu.

"Bana kim yardım edebilir?" dedi yüksek sesle. Giysilerini yatağına üzerine koydu ve küvete girdi.

"En azından bunu yapabilirim." Şampuan ile iyice sabunlandı. Denizden kalan son izler de, suda kaybolup gitti. Havuza titreyerek girmişti. Etraftaki kadınlar onu rahatlatmaya, cesaret vermeye çalışmışlardı. Önce midesi bulanmıştı. Joe her gün aynı havuzda, çığlıklar atarak dibe daldardı.

Ama haftada üç gün, titreyerek, midesi bulanarak daha derine dalmaya kendisini zorlamıştı. Bir gün tüm korkusu kayboldu. Mavi sular Sara'yı kollarında tutuyorlardı. Herkes neşeyle bağırışıp alkış tutarken, aniden çalışan bir makine gibi havuzu bir baştan öteki başa yüzmüştü.

Sara, ıslak saçını örerken, lavabonun altındaki temizlik malzemelerine baktı. Çok az parası kalmıştı; ancak en ucuz ve besleyici yemekleri alabilirdi, yulaf ezmesi kuru fasulye gibi. Küçükken bazen ailesi bu tip şeyleri haftalarca yerdı. Buzdolabında bir şişe ketçap, dolapta bir torba tuz vardı. Kimsciden para dilenmeyecekti. Eve döndüğünde, aldıklarına bakan olmayacaktı.

Afrika menekşelerini torbasından çıkarmıştı, hâlâ canlı ve yeşildiler, ama daha uzun süre canlı kalamazlardı. Açlıktan midesi kazınıyordu. Tüm parasını, bozukluklarla birlikte masanın üzerine koydu.

College Square alışveriş merkezi Üniversite Caddesi'nin bir kilometre ötesindeydi. Sara, peruğunu ıslak saçlarının üzerine geçirdi. Artık bir kumraldı ve adı da Laura Pray'di. Bu isim Sara Gray'e benzediği için, duyduğu zaman şaşırmadan tepki gösterebilirdi.

Laura Pray, geri kalan parasını aldı, her çatlaktan otlar fışkıran kaldırımında yürümeye başladı. Bir tek odada, elektrik ocağında yemek pişireceğini tasarlarken, artık tek başına kocaman bir evi vardı.

Ev, tam bir kareydi; önde kocaman bir balkon vardı. Büyük ağaçların gölgesinde, parka bakan şirin bir evdi bu. Yanında kırmızı tuğla bir ev vardı. Diğer yanında ise, ön kapısı Seerley Bulvarı'na bakan kırmızı başka bir evle komşuydu. Bu ev,

Seerley Bulvarı'ndan gelen sesleri kırıyordu ama tek başına da yeterince gürültü yapıyordu. Genç kadın sokakta yürürken, çılgın ve çok gürültülü bir müziğin sesini duydu.

Ben onu seyrediyordu. Laura Pray. Kısa, koyu renk saçlar. O sarışınlardan hoşlanırdı. Bir an için gözlerinin önüne Deborah'ın pırıl pırıl saçları geldi, hemen anıları kafasından attı.

Uzun, gümüş sarısı saçlar. Ben, evden uzaklaşan Laura'ya bakıyordu. Bir daha asla terkedilecek kadar bir kadına yaklaşmayacaktı. Bir daha asla bir kadın ona arkasını dönüp, Hayır, seni istemiyorum, bir başkası var, demiyecekti.

Laura Pray. Genç kadının Seerey Bulvarı'na çıkıp, gözden kaybolmasını seyretti. Pantolonunun içindeki kalçaları, farke dilmiyordu bile. Birisi onu kilo yapıcı yapıcı yemeklerle beslemeliydi. İçini çekerek, Candide'deki yaşlı kadının resmine baktı. Sadece bir tek kalçası vardı. Gençken, yemek bulamadıkları yıllarda, birisi öteki kalçasını kesmişti. Voltairre'nin bu oyunundaki bu ayrıntıyı kimse unutmazdı. O yüzden kadının kostümünün arkasında sadece bir tek çıkıntı olmalıydı.

Ben'in kendi evi, iyi bir işi vardı.

Kumral kadının ucuz tül perdeleri, akşam esintisinde hafif hafif sallanıyordu.

Ertesi gün Sara yandaki eski tuğla evde çimenleri biçen adamı gördü. Bayan Nepper, "Ben Woodward," demişti. "Üniversitede profesördür." Joe'nunki gibi kızıl saçları, göğsünde sarı kızıl kıllar vardı. Daracık blucinin altında, bacaklarının uzun olduğu belliydi.

Sara, perdenin arkasındaydı. Mutfağın tavanını silmek için soyunmuştu, üzerinde sadece sütyen külotu vardı. Elbiselerini eskitmemek zorundaydı, üstelik hava da çok sıcaktı. Ben Woodward uzun boyluydu, bir profesörden çok ağaç kesen odunculara benziyordu. Kocaman ayaklarıyla, koca gövdesiyle bahçede dolaşıyordu. Şimdi de bir ağacın altında durmuş, başını sanki boynu tutulmuş gibi bir o yana bir bu yana çeviriyordu. Sara, o dev yumrukları, kendini sıkıca kavramış olanları düşünerek seyretti. Ben Woodward yere düşen elmalara ayağıyla vuruyordu. Sara onun küfrettiğini duydu. Herhalde çimleri biçmek istiyordu ama elmalar yolunu kapamıştı. Genç kadının ağzı sulandı. Elmalı sos. Fırında pişmiş elmalar.

Dişlerini sıkarak, yandaki evi incelemeye koyuldu. Oldukça eski olmakla birlikte kendisinininki kadar eski değildi. Eğik bir çatısı vardı, ön yüzü beyaza boyanmıştı, kırmızı kiremitleriyle bir çocuğun kaleminden çıkmış resimlerdeki ambarlara benziyordu. Belki, katlarından beyaz krema sızan kahverengi çukuralı bir pastaya benziyor, diye düşündü Sara ağzı sulanarak...

Hiç bir kadının o eve girip çıktığını görmemişti.

Bir pencereden diğerine yürüyüp durdu. Belki de tüm ev Ben Woodward'a aitti. Yalnız mı yaşıyordu? Mümkün olduğunca ona görünmemeye çalışacaktı. Ön pencereye yaslanarak, tül perdelerin arkasından Seerley Park'ına baktı.

Küçük bir kız koşuyordu. "Eve kadar yarışalım mı?"

"Korkak!" diye bağırdı bir başka çocuk. Peşinde yeni yeni

yürüyen bir başka çocuk vardı. Şortunun içindeki bezi belli oluyordu.

Sara içini çekerek Ben Woodward'ın kliması olup olmadığını merak etti. Kendisinin bir serinletici pervanesi bile yoktu. Alnından ter damlaları süzülüyordu.

Bileğindeki sızı dayanılmaz hale gelene kadar mutfak tavanındaki yağları sildi. Bayan Nepper'in ödünç verdiği merdivenden inip oturma odasına geçti. Parkın çevresinde oturan insanlar şimdi kendilerine nefis yemekler pişiriyorlardı. Gözlerinin önüne bir bifteğin pembe suları... İçinde mis gibi tereyağın eridiği tombul, fırında pişmiş patates... Kaşık kaşık dondurmanın üzerinden akan, pırıl pırıl sıcak çikolata sosu...

Ne parası vardı, ne de biraz yulaf ezmesi ve fasulye dışında yiyeceği.

Bıçağı alıp sol eliyle fırının üzerindeki yemek artıklarını kazımaya başladı. Martin'in, okşayan parmaklarla değil, yumruğa dönüşen, kemikleriyle kendisine dokunan ellerini anımsadı. Yapış yapış olmuş şarap kadehi... Yandaki adam çimleri biçtikten sonra nefis bir yemek yiyecekti.

Kendine ait bir evi, şoför ehliyeti, sosyal sigorta numarası yoktu. Yanaklarından yaşlar süzülüyordu. Yapış yapış kahverengi kurumuş yağları, bir gazeteye döktü; bir parça tel bulup tutturmazsa, fırının ızgarasını kullanamayacaktı.

Parkta çocuklar bağırışıyordu.

Ben Woodward'ın arabasının sesini duydu. Belki akşam yemeğini arkadaşlarıyla dışarıda yiyecekti. Belki sevgiliyle. Menüye bakacaklardı.

Sara fırını ovdu, yeni gibi görünüyordu artık. Deterjanın kokusuyla hapsirarak oturma odasına geçti. Tül perdeler ve ağacın gölgesi odaya su altındaymış gibi serin ve kırıltılı bir görünüm veriyordu. Masa eskiydi ama üzerine cam bir vazo dolusu papatya koyabilirdi.

Yeniden mutfağın tavanını temizlemeye başladı. Merdivenden inerken Ben Woodward'ın geri döndüğünü duydu. Daha

dikkatli olmalıydı; hiç bir erkek kendisi yüzünden ölmemeliydi. Eskiden gördüğü bir filmde göğüslerinin arasından çıkardığı bombanın pimini çıkarıp düşmana doğru yürüyen sarışın gibi, kendisi de çevresine ölüm saçıyordu.

Sara içini çekerek bileği ağrıyana kadar tavanı temizledi. Duş aldıktan sonra ön balkondaki salıncağa oturdu. Tavuk, biftek ya da pastaları düşünmemeye çalışarak az ötedeki üniversiteye doğru giden arabaları seyretmeye başladı. Arabaya ihtiyacı yoktu. Alveriş merkezine, postaneye, kütüphaneye ve üniversiteye yürüyerek gidip gelebilirdi.

Postaneye ihtiyacı yoktu.

Dünyayla ilişkisi kesilmişti. Annesi, artık hayatta çocuklarının kalmadığını, Cumartesi akşam üstleri kimsenin kendisini aramayacağını düşünerek yapayalnız yatıyordu. Sara'nın gözleri daldı, balkona düşmüş meşe tohumlarına, kuru dallara baktığını farketti.

İçini çekerek yemyeşil Seerley Park'ına baktı. Ne güzel bir parktı. Hiç kimse kendisini gözlemiyor, hata işlemesini kollamıyordu. Birisi sarhoş olup hiddetlendiği için o gece kendisini tekmeleyerek yataktan atmayacaktı. Sızlayan bacaklarını yeşil çimlere ve ağaçlara bakan balkonundaki salıncağına uzattı. Ben Woodward'ın bahçesini kendisinininkinden ayıran leylaklara, dizi dizi kalp biçimindeki yapraklara bakmaya gitti. Balkonun köşesindeki dev ağaçta iki sincap yaşıyordu. Geceleri de baykuş sesi duyuyordu.

Şimdi de Seerley'e bakan eski evden çılgın müzik sesleri geliyordu. Sara gürültüyü kesmek için mutfak kapısını kapadı. Akşam yemeği kendisini bekliyordu. Üzerine ketçap döküp fasulye pişirdi. Dolapta mum bulmuştu, yemeğini mum ışığında yedi. Parktaki salıncakların tekdüzce sesi, arada bir duyulan araba lastikleri ve çocukların çığlıkları dışında çevrede tıs yoktu.

Sara tabağını lavaboya bıraktı, kahverengi peruğunu taktı. Kimseye nereye gittiğini ve ne zaman döneceğini söylemek zo-

runda değildi artık. Ağaçların altında tatlı ve nemli bir gece yaklaşıyordu. Bacakları artık pek sızlamıyordu ama, uzun bir süre koşamayacaktı. Hem spor ayakkabısı da yoktu. Sara, hızlı hızlı yürümeyi sürdürdü.

Seerley Bulvarı'nda bir sokak lambasının altında duran Helen Tyler ve Edna Grant onu seyrediyorlardı.

"Adı Laura Pray," dedi Edna. "Grace Nepper onun kirayı peşin ödediğini söyledi. Grace'in adını üniversiteden almış. Çok iyi ve sessiz bir kızcağız."

Helen köpeğinin Edna'nın kanişini koklamasını seyretti. "Galiba şu çılgın perhizlerden birine girmiş. Çok zayıf. İşi var mı?"

"Sanmıyorum, Grace onun evde temizlik yaptırıp çocuklara baktıracak birilerini aradığını söyledi. Biraz ürkek ve çekingen diyor, Grace. Belki de mutsuz bir evlilik geçirmiştir."

"Hazel George Channing için çalışamaz mı? O korkunç kazada belini incittiğinden beri yemek bile yapamıyor. Hem günün her saati gelecek birisini bulmak da zor."

"Bir bakıcıya mutlaka ihtiyacı var," dedi Helen. Köpeğinin tasmaını çekiştirip, onun öteki köpeği koklamasına engel olmaya çalıştı.

"Grace'e söylerim. Belki o çoktan akıl etmiştir."

"Duyduğuma göre Muriel Braun da pek iyi değilmiş, ölecekmiş."

"Jack Haeffer'de de şeker hastalığı var. Bir de her sabah tatlı çörek yer."

"Mary hâlâ haftada üç kilo tereyağı yiyor, bacakları artık kendini taşımaz oldu."

Edna'nın kanişinin ipi hayvanın bacaklarına sarılmıştı, kadın köpeği kurtarmaya çalıştı. "Laura Pray, tüm evi boyayacağını söylemiş. Grace maaşını alınca ona boya parası verecek."

"Bütün kiracıları iyi çıkıyor, Grace şanslı," dedi Helen. Her iki köpek de birbirlerini koklamaktan vazgeçmişlerdi. "Eve dönsen iyi olacak."

Kararan ağaçların yaprakları bir mandolin gibi mırıldanıyordu. Ray Edwards gölünden dönen bisikletli çocuklar Seerley Bulvarı'ndan geçiyorlardı. Sara, Bayan Nepper'in evini buldu, kapıyı çaldı. Bayan Nepper üzerinde bornoz, başında havlu kapıya çıktı.

"Girmeyim, işiniz var," dedi Sara. "Acaba çalışabileceğim bir yer bulabildiniz mi?"

"Evet, buldum. Duş almıştım, içeri gel." Küçücük oturma odası temizdi ama her yerde irili ufaklı porselen biblolar vardı. Ortada tozlu bir vazo, kocaman gözlü çocukların ve kibarık etekli kızların sonsuza dek donup kalmış gülümsemelerini çerçeveleyen porselen resimlikler de vardı. "Evet, tam sana göre bir iş buldum."

Yaşlı kadın, dal gibi ince Sara'yı kolalı beyaz örtülerle örttüğü koltuğa oturttu ve dondurma ile kurabiye ikram etti.

Bayan Nepper, Sara'nın tabağına üç kaşık dondurma ve kurabiye koydu. Bu akşam "Tatlı yemedim," dedi Sara. İşte bu doğrudu.

"Tam sana göre bir iş." Başına çiçekli bir eşarp sarmıştı, clindeki kağıdı yelpaze gibi sallıyordu. "Hazel George Channing. Kadıncağız üniversitede İngilizce öğretmeniydi. Bütün hayatı boyunca ders verdi, emekli olduktan sonra Minona yakınlarında korkunç bir kaza geçirdi. Hiç evlenmedi. Bir öğrencisi ile, Ellen Garner ile birlikte oturuyor. İyi, sade kızdır. Hazel yeni emekli oldu. İngilizce öğretmeniydi. Birinin her gün öğlen gelip ortalığı toplamasını, ona yemek pişirip yedirmesini istiyor. Saat onikiden altıya kadar. İyi de para verecek."

"Tam benim istediğim gibi bir iş," diye haykırdı Sara. Bayan Nepper onun gülümsediğini ilk kez görüyordu. "Ne zaman başlayabilirim?"

"Haftaya. Saat dörtte. Arada bir gelen bir hemşire var, o sana yapacaklarını anlatır. Temizlik, bulaşık, onikiden altıya kadar çalışacaksın. Böyle bir iş zor bulunuyor. Çok kötü bir kaza geçirdi. Sonra Ellen'a tanışırsın, o sana alacağın parayı

söyler. İşte adresi burada. Eğer işi uygun bulmazsan, Ellen'a haber vereceğimi söyledim."

Sara'nın tabağı boşalmıştı. "Size nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum."

"Sakin kendini yorma. Nereliydin? Evli misin? Ellen'a ne söyleyeceğimi pek bilemedim."

Dondurma ve kurabiyeler Sara'nın ağzında hoş bir tat bırakmıştı ama genç kadın birden keyfinin kaçtığını hissetti. Elbette Bayan Nepper'in sormaya hakkı vardı. "Aslında Nebraska'lıyım. Evli değilim. Mümkünse ileride üniversitede mastırımı yapmak istiyorum."

"Çok güzel. Umarım işini seversin." Bayan Nepper, genç kadının iki elini de sıktı.

"Tüm yaptıklarınız ve o güzel tatlı için çok teşekkür ederim."

Bayan Nepper'in mavi gözleri dalgındı. "Çok kötü bir trafik kazası. İşte adresi. Sanırım telefon rehberinde kendin haritasını görmüşsündür." Kapıda durarak Sara'yı geçirdi.

Sara haritayı görmüştü. Değişik isimlerde sıra sıra güneye ve kuzeye giden caddeler, sıra sıra doğuya ve batıya uzanan sokaklar. Bir köşede Main ve Birinci Caddenin kesiştiği yerde Dr. Channing'in evini bulmak üzere yürümeye başladı.

Birkaç sokak boyunca, Sara'nın boğazına bir yumru oturdu. Ama beton asfaltta yankılanan kararlı ayak sesi, kendisini evinde hissettirdi. Havada tarlaların kokusu vardı. Toprak hâlâ sıcaktı. Sara, çiftliği andıran evlerin önünden geçti, birinin önünde salıncak, diğerinde bayrak vardı. Dizi dizi eski evler önlerinde ve yanlarında beyaz balkonlarıyla kanatlarını açmış ördeklere benziyorlardı. Bazı evlerde Victorya tarzı bir pencerenin üzerinde güneş enerjisi toplayan çanaklar, bazılarında da kalp biçimi pencelerinin altında motorsikletler duruyordu.

Dr. Channing'in evi, caddenin ötesinde, bir tepeye yapılmıştı. Sara'nınki kadar eski, hem çok çirkin, hem de ilginçti. Evin koyu yeşil cephesindeki upuzun balkon, aşağı kıvrık du-

daklara benziyordu. Bu dudakların üzerindeki iki kara delik de, gözlerdi. İkinci katta da böyle bir ağız ve yan pencerelerin üzerinde, bir cadının şapkasına benzeyen çatılar vardı.

Sara aydınlık pencerelerin önünden geçti. Yan evin bahçesinde çocuklar ateş böceklerini toplayıp, kavanozlara koyuyorlardı. Bunlardan biri Sara'yı seyreliyordu.

Sara yürüyerek eve döndü, içeri girdiğinde ter içindeydi. Is-lak giysilerini çıkarıp, ağır ağır banyoya girdi. Kendini serin sulara bıraktı. Sabunlanırken, kendi kendine "Portakal rengi mutfak, altın rengi oturma odası, sarı yatak odası," diye mırıldandı. Kurulandıktan sonra, pencereden gelen esintide serinledi. Işıkları söndürüp, havluyla saçlarını kuruladı. Annesi her zaman karanlıktaydı. Artık Cumartesi günleri hiç kimse Chloe Gray'i aramayacaktı. Arayamazdı. Eğer ararsa, Martin hemen kuşkulanırdı. Annesi, görmeyen gözlerini tavana dikecek, iki çocuğunun da öldüğünü düşünerek, olduğu yerde yatacaktı.

Sara gözlerinden süzülen yaşları sildi. Para bulup, Fredsburg'a gitmeliydi. Sara'nın denizden canlı çıktığını bilen tek kişi annesi olacaktı. O da başkaları kadar gerçektir ve yaşıyordu.

Ama Martin, Fredsburg'a gideceğini bilirdi.

Hava kararana kadar çocuklar, saçlarının renkleri ve ayaklarındaki ayakkabılar kadar canlı ve hayat dolu kahkahalar atarak salıncaklarda sallandılar. Gece olunca çiftler dışarı çıktı.

Sara'nın gözleri artık karanlığa alışmıştı. Oturma odasında yumuşak bir aydınlık vardı. Bir süre sonra ayağa kalktı. Yandaki profesörün evinden ışık sızıyordu. Bir takım eşyalar, ışığın dışarı sızmasına engel oluyordu.

Sara kanepenin önünde diz çöktü, döşemenin sert kumaşı göğüslerini doladı. Başını kollarına dayayabilir ve beyaz duvarda asılı boğa güreşi resmini, hareket eden gölgeyi öylece seyredebilirdi. Boğa kan içindeydi. Güreşçi, güçlü bacakları üzerinde duruyordu.

Duvar da bir gölge vardı; kollarını başının üzerinde kenetlemiş çıplak bir erkek silüetine benziyordu. Ama çıplak değildi;

Sara onu seyrederken gömleğini ve şortunu çıkartıp dans etmeye başladığını gördü.

Sara geri çekildi, bu şekilde birisini gözetlemek hoş değildi. Yatağa uzanınca, kırmızı saçları ve uzun bacakları hatırladı. Ben Woodward. Eve girip çıkan bir tek kadın görememişti.

Sonra hızla kalktı, giyindi. Ben Woodward oturma odasında dans ediyordu. Sara onun nerede olduğunu biliyordu.

Ayakları altında gıcırdayan arka verandanın merdivenlerinden inerken, geceyi böceklerin cırıltısı, kaplamıştı. Bitkilerin ormana dönüştüğü bahçesi, Ben Woodward'ın temiz, biçilmiş çimleriyle son buluyordu. Bir an için durup elma ağacına baktı. Dizlerinin üzerine çöküp, acele acele yere dökülmüş elmaları elindeki torbaya doldurdu ve evine kaçtı.

Elmalar! Bazıları çürümüştü, bazılarını kuşlar gagalamıştı, ama iyi bir besindi elma. Kahvaltıda yiyebilir, öğlene elmalı sos yapabiliirdi.

Sara, giysilerini dolaba koydu, sonra karanlıkta duvara yaslandı. Elmaları çalmıştı. Hırsızlık, aldatmaca, yalanlar. Tıpkı uzun örümcek bacakları gibi evine doğru uzanan gölgelerin öteside bir yerde, parkta birisi bir kahkaha attı. Salıncak zincirlerinin ağında, bir salıncak ileri geri sallanıyordu. Bir adam salıncağı daha yükseklerle doğru itmeye başladı. Karanlıkta uzun bir eteğin hışırtısı duyuldu.

Sara telefonun yanında durup, parktan gelen kahkaha seslerini dinledi. Telefon her geçen gün biraz daha önem kazanarak, ölümler arasından kurtulduğu günü annesine söylemesini bekliyordu. "Martin, benim Sara..."

Verandanın önünde durdu, serin hava tenini yalayıp geçti. Esinti ensesindeki saçları kapattı; ürperdi. İçeri girip yeniden kanepenin önünde diz çöktü.

Boğa güreşçisini ve boğayı göremedi. Duvarda gölge yoktu. Yandaki ev, bir hayvan ini kadar karanlık ve sessizdi.

Ertesi sabah Sara uyandığında yatak odasının penceresinin altında bir şeyin sızlanıp durduğunu duydu. Daha sonra bunun bir kedi olduğunu anladı.

Kahvaltısını etti: Biraz yulaf ezmesi ve bir elma. Öğle yemeğinde tuz ve suyla ketçap karıştırıp yedi. Akşam da sadece elma sosu. Yeterince yemeği yoktu. Elma bile kalmamıştı. Hepsini yemişti başka da çalmamıştı. Bir hafta sonra işe başlıyordu.

Kedi sürekli miyavlıyordu. Sara mutfak duvarlarına baktı: Çok kirliydi. Boyaya başlamadan önce onları da silmek zorundaydı. İçini çekti, yağlı duvarlar boya tutmazdı.

Arka bahçede bir kuş kısa kısa öttü. Miyavlayan kediye ne olmuştu? Başına peruğunu geçirip, dışarı, bakmaya gitti. İşte oradaydı, kendi eviyle yandaki ev arasında duruyor, üçgen yüzündeki minik ağzını kocaman açıp kapıyordu. Bu kadar sesi çıkaran, minik bir yavru kediymiş. Ağacın tepesinde kalmıştı.

"Bir merdiven gerekli," dedi bir erkek sesi. "Bayan Nepper'le ortak kullandığımız bir merdivenimiz var. Onu bulayım." Sara dönünce Ben Woodward'la karşılaştı. Genç adam uykulu görünüyordu. Gülümseyerek göğsündeki kızıl tüyleri kaşıdı.

"Merhaba," dedi Sara. Hava erkenden ısınmıştı. Evinin serin mavi gölgesi caddeden göle doğru uzanıyordu. Kedi yavrusu miyavladı.

"Adım Ben Woodward," dedi genç adam. Sara'ya yaklaştığında, hoş kokusu Sara'nın burnuna kadar geldi. Üniversitede tiyatro öğretiyorum. Semtimize hoş geldiniz."

"Teşekkürler. Benim adım da Laura Pray." Sara, onun ve parfümünün peşinden arka bahçeye doğru yürüdü. Küçük bir merdiven asma sapıyla yere bağlanmıştı. İki birden asılıp, merdiveni kopardılar.

"Dünyamız mükemmel değil," dedi Ben. Merdiveni meşe

ağacına dayadı. "Eğer Tanrı kedi yavrularının ağaca çıkmasını isteseydi, başlarını arka taraflarında yaratırdı."

Kedi bembeyaz, üzerinde kahverengi benekler vardı. "Yer yer ezilmiş, olgun bir muza benziyor," dedi Sara. Havanın çok sıcak olmasına karşın, üzerinde pantolon ve uzun kollu gömlek vardı. Ben'in üzerinde sadece şortu vardı, vücudu kıvrıkcık kıllarla kaplıydı. Kediye eline almıştı, ama pençelerini ağaçtan çıkartamıyordu. Yavrunun miyavlaması, tekdüze bir kapı gıcırıtısı gibiydi. "Kök salmış. Kendini sarmaşık sanıyor," dedi Ben.

Sara, Ben'in arkasından merdivene çıkıp, kedinin pençelerini ağaçtan çıkarmaya çalıştı. Birkaç tırnağı çıkar çıkarmaz, ötekiler ağaca saplanıyordu. Minicik patileri zorlamak istemedi. Kedi miyavlıyordu. Sara, Ben'in sırtına yapışmış, yardıma çalışıyordu. Sivrisinekler de onları keşfetmiş, başlarının etrafında dönüp duruyorlardı.

Sara, kedinin arka ayaklarını tuttu, Ben, "Tamam!" dedi. Ön ayaklar kurtulmuştu. Minik, ürkek tüy yumağını Sara'ya uzattı. Genç kadın kucağındaki yavruyu sevip okşarken, o da merdiveni yerine götürdü.

"Kediye benim eve götürelim, yarın kaybolduğunu bildiririm. Parktaki çocuklarla konuşurum, buralarda oturan birisine ait olmalı."

"Acaba sizde kalabilir mi..?" diye söze başladı Sara ama Ben eve doğru yürüyordu. Minik kedi bu sefer tırnaklarını Sara'nın nemli gömleğine geçirmişti. Ben kapıyı açana kadar genç kadın gömleğini yırtmadan pençeleri kumaştan kurtardı.

Ben, koltuklardan birinin üzerinden kirli fincanlarla birkaç parça giysiyi topladı. "Oturmaz mısınız?"

Sara, Shakespeare büstünün altına oturdu. Klima çalışıyordu, içerisi serindi. Kedi yavrusunun pençelerini yine gömleğinden kurtardıktan sonra etrafına bakındı. Kendi oturma odasına benzeyen odada, eski bir kanep, iskemleler ve bir Shakespeare büstü vardı. Bir de burnuna pastırma kokusu geliyordu. Sara'nın ağzı sulandı. Köşedeki küçük pencereden verandayı,

kendi evinin bir bölümünü, posta kutusunu görebiliyordu. Pastırma kokusunu derin derin içine çekti; çok az yediği için başı dönüyordu.

Yemek odasında koyu renk meşe bir masa ve iskemleleri vardı. Ben gülümseyerek, genç kadının yanına geldi. "Kediye bulduğunuz iyi bir isim: Benekli." Tozlu merdiven. beyaz şortunda iki çizgi gibi iz bırakmıştı. "Kahve ister misiniz?"

"İyi olur," dedi Sara. Kediye halıya bıraktı. Ben içeri girdiğinde yavru ona doğru yürüdü. Belki Ben kahvenin yanında yiyecek bir şeyler de ikram ederdi.

Benekli, Ben'in ayaklarını kokluyordu. Sara onun uzattığı, kenarı altın yaldızlı fincanı aldı. Ben, oturdu; anlaşılan yiyecek bir şey getirmeyecekti. "Kedi yavruları çocuklar gibi oluyorlar," dedi. "Galiba önce beyinlere, sonra ön, en sonunda da arka ayakları gelişiyor."

Kahve hem çok nefis, hem de sıcaktı. Sara'nın midesi boş olduğu için hemen etki edecekti. Günlerdir kahve içmemişti. "Burası harika, çok serin." Shakespeare, badem gözleriyle onları seyrediyordu.

"Kütüphaneci misiniz?" diye sordu Ben.

Kahve Sara'nın genzine kaçtı, öksürürken düşündü. "Onu da nereden çıkardınız?"

"Geçen Cumartesi sizi kütüphaneden çıkarken gördüm."

"Okumayı çok severim," dedi Sara ürpererek. Islak gömleği sırtına yapışmıştı, burnuna pastırma ve yumurta kokusu geliyordu. Hızla kahvesini bitirip ayağa kalktı. "Umarım Benekli'nin kime ait olduğunu öğrenirsiniz." Bulunduğu yerden kendisinin benzeyen mutfağı görebiliyordu: Eski dolaplar, bir mikrodalga fırın. "Günlerdir duvarları ve tavanları siliyorum. İşime dönsem iyi olacak."

"Bakın ne diyeceğim: Bu akşam birlikte yemek yiyeceğim," dedi Ben ayağa kalkarken. Benekli, onun ayak parmaklarına pençesini uzattı ama yakalayamadı. "Belki altıda? Yedi daha mı iyi olur? Serin ve güzel bir yere gideriz."

"Üzgünüm," dedi Sara. "Yalnız kalsam daha iyi olacak."

"Sonra size Strayer-Wood Tiyatrosu'nu gösteririm."

Sara kollarıyla bedenini sardı, gülümseyerek başını iki yana salladı, ondan yakınlığından, kıllı bacaklarından bir an önce uzaklaşmak istedi.

"Bütün gün yalnız olmak bir süre için iyidir," dedi Ben. "Ama sonra, insan sırf kasiyerle konuşabilmek için markete gitmeye başlıyor."

Sara, kapıya doğru döndü. Onun gülümseyişinden, sıradan sözler söyleyen kalın sesinden kaçmak istiyordu.

"Belki de Marslı bir kütüphanecisiniz. Belki de FBI'dan? Kızıl saçlı bir erkekle görünmek istemiyorsunuz."

Sara, kapıyı açıp sabahın mavi gölgeleriyle dolu sokağa çıktı. Vereceği cevabı zorla beyninden atmak ister gibi, elinin teriyle alnını oğuşturup ona baktı.

"Bakın ne diyeceğim," dedi Ben, "Mikrodalga fırında ısıtılmış donmuş hazır yemeklere bir itirazınız yoksa, saat sekizde benim evimde yeriz. Olduğunuz gibi gelirsiniz."

Sara duraksayarak eski meşe eşyalara, pencerenin önündeki yastıklara, parlaklığını kaybetmiş saten yastıklara baktı. Bu evde kendisini tehdit eden hiç bir şey yoktu. Sara duraksadı.

"Arka kapınızdan benim evime kadar çit boyunca leylaklar var, farkettiler mi?" Aşırı nem yüzünden Ben'in saçları kıvrılmış, bir bukle gözlerinin üzerine düşmüştü. "Gizli bir yoldur o."

Genç kadın yine cevap vermedi ama Ben onun dudaklarının hafifçe yukarı doğru kıvrıldığını gördü.

"Pek gösterişli bir yemek olmayacak. Sadece lazanya ve salata. Ama taze ekmek ve pastam da var."

Ben onun yutkunduğunu ve dudaklarını sımsıkı kenetlediğini gördü. "Evet," dedi Sara.

"Gelecek misiniz?"

"Evet." Sara ona bir kez daha, pırıl pırıl kırmızı buklelerini, yüzüne baktı. "Arka yoldan gelirim, leylaklı yoldan." Sara ilk kez gülümsedi, kapıyı kapatıp çıktı.

Evine gelen ilk kadın. Ama sadece bir akşam yemeği için. Mikrodalga fırında pişen bir akşam yemeği için. Eski evi, Deborah'ın hayaletleriyle doluydu: Mutfakta yemek pişiren Deborah, kendisini öpmesine izin veren Deborah - ama sadece arkadaş olduklarını söylerdi hep. Dürüst olmaya çalıştığını söylerdi. Evlenmek istemiyordu, üniversitede lisans alacaktı. Sıradan bir öğretmen bile olsa, bir fakülte üyesiyle görünmek istemiyordu. Onunla sevişmek ya da evlenmek istemiyordu.

Ben yumruğunu kapıya indirdi, sonra kendi kendine gü-lümsedi. Biraz dansedebilirdi. Havaya sıçradı, neredeyse Benekli'nin üzerine basıyordu, yana doğru sıçrayarak kedinin üzerinden atladi, kedi yavrusu peşinde, gidip bir kutu ton balığı konservesi açtı.

Benekli'nin balığı yemesini seyrederken, Laura'nın bir şeyler sakladığını düşündü. Başına peruk takıyordu, kimse bu konuda onu aldatamazdı, hemen anlardı. Bir an için genç kadının korktuğunu düşündü, ama neden? Kalın dudakları, tıpkı gözleri gibi anlamlıydı. Teni çok az yanmıştı, yer yer mavi damarları görünüyordu. Acaba saçının asıl rengi neydi? Belki açık kahverengi, belki sarı. Gözlerinde koyu renk rimel vardı ama kirpiklerinin dibini görmüştü, çok açık renkti. Çok inceydi.

Belki geçmişinde bir şeyler vardı... Belki Mafia tarafından aranılıyordu. Ben'in umurunda değildi. Öğrenmek istemiyordu. Aç görünüyordu, çok aç ve yorgun.

Gelecekti işte. Ben, yemek masasının çevresinde dans ederek döndü. Sara kendi evine girip, kanepenin önünde diz çöktükten sonra perdenin aralığından Ben'in bu hareketini gördü.

Karnı çok açtı. Fasulye, elma ve yulaf ezmesi bitmek üzereydi. Tam bir hafta vardı ve hiç parası yoktu. Ben ile akşam yemeğini kabul etmişti, çünkü kahvaltıda yediği pastırma kokusunu duymuştu. Pastırmayı tavada, yağda kızartırken, altın sarısına dönüşüp, kenarları ktır ktır, insanın ağzında dağılmaya hazır hale gelirken hayal etmişti... Gözleri yaşlarla doldu. Gözlerini silerken, Ben'in gölgesi dans etmeyi sürdürüyordu.

Martin her gün Rambaugh Bilgisayar Satış ve Hizmetleri'nde çalışıyordu. Her gece Cape Cod'daki küçük evinde oturuyordu. Sara'nın giysilerini, dolaplarda, çekmecelerde olduğu gibi bırakmıştı. Sara'nın kendisiyle tanışmadan önce Boston Üniversitesi'nden burs alıp, Nebraska'dan gelmesinden başlayarak, Sara'nın bütün anılarını okumuştı. Kendisi gibi üniversitede öğrenci olan Chris Petersen'le, ardından Russ isminde biriyle çıkmıştı.

"Merak ettiğim ve kendimde değiştirmek istediğim şeyleri öğrenmek istiyorum," diye yazmıştı Sara. Martin, gün be gün, defterleri okudu.

Sara ne kadar çok okuyordu! Kendisinin hiç duymadığı kitaplardan uzun paragrafları defterine geçirmiş, yazarlarla tartışmış, kitaplardaki "karakterleri", "konuları", "temaları" ve "edebi dönemleri" not etmişti.

Erkek kardeşi Joe ile ilgili anıları yazmıştı. "Acaba ikimizin de evlenmek istemememizin nedeni, annemle babamın çok mutsuz olması mı? Joe annemi suçlardı. Joe çok mantıksızdı, benim güçlü olmamı ister, annemi de güçlü olduğu için suçlardı. O çok güçlüydü. Onca yıl bizi büyüttü, eğitti, cezalandırdı. Babamı pek tanımazdık. Onu pek görmezdik."

Her yıl Sara kendine bir konu bulup, incelemiş, çalışmıştı. İlk yıl konu coğrafyaydı. İkinci yıl, zenci yazarlardı. Sanki okulda yeterince dersi yokmuş gibi.

Joe öldüğünde onaltı yaşındaydı. Sara, onun nasıl öldüğüne hiç değinmemişti. Ailesinin Fredsburg, Nebraska'ya taşındığını, babası emekliye ayrılınca orada kaldıklarını anlatmıştı. Boston Üniversitesi'ne kütüphane biliminde uzman olmak ve bağımsız olmak için gelmişti.

Martin geceleri evde, ucuz halıya topuklarını vura vura bir

aşağı bir yukarı yürüyordu. Halı zaten eskimeye yüz tutmuştu. Şişiden şarap içiyor, ışıkları yanan evlere, kadınlara, kocalara ve çocuklara bakıyordu. Holdeki aynada kendine baktı. Sara'yı aynaya fırlatmıştı. Aynayı değiştirdiğinde, artık eskisi gibi üzerinde çiçek desenleri yoktu. Sara, kardeşiyle aynaya güneş vurduğunda oluşan gökkuşaklarıyla oynadıkları için, çok üzülüyordu. Anıları, Joe'yu özlediğini söylüyordu. Martin, onun Joe'nun nasıl öldüğünü anlatmasını bekledi. Sara asla anlatmadı.

Bazen, masalardaki ölü menekşeleri seyrediyordu. Onlara nasıl bakacağını bilmiyordu; gün be gün kuruyorlar, yaprakları dökülüyordu. Sara bir koca ve çocuk istediğini, kendisinden nefret etmeyecek çocuklar yetiştireceğini yazmıştı. Üniversite masraflarını ödeyebilmek için yarım gün işe girmişti. "Dürüst, güçlü ve nazik olmak istiyorum." Öylesine güzel bir yüzü ve vücudu olan bir sarışının, yalan ve aldatma konusunda endişeleneceğini kim tahmin edebilirdi? Üniversitede, farklı sınıflar içi aynı konuda iki yazı hazırlamıştı ve endişeleniyordu. İş yarım yapmak dürüstçe bir davranış değildi.

Bazen Chres, Russ ya da yeni bir adamla, Fred Trillin'le çıkabilmek için yalan söylemek zorunda kalmıştı. Yalan söylediği için kendisini ne kadar kötü hissettiğini yazıyordu.

Martin kitaplarla ilgili kısımları atladı. Cleaver, Malcolm X, Proust ve Buber ismindeki insanların kitaplarından sayfalarca dolusu alıntılar yapmıştı. Martin Burney ile kilisede tanıştığı güne geldi. O, Sara'nın konuşabileceğini hissettiği bir adamdı. Sara onun nazik ve düşünceli olduğuna inanmıştı: Gece kalacağı zaman telefon ediyordu ve Sara onun anne ve babasından hoşlanmıştı. İyi bir işi vardı, hırslıydı ve paltosunu giydirirken ya da elini tuttuğu zaman kalbini küt küt çarptırabiliyordu. "Fiziksel çekim önemlidir," diye yazmıştı Sara. "Evliliği ayakta tutar."

Martin'le evli olmanın düşlerini kurmuştu. Onun sevdiği yemekleri pişirip, evini, giysilerini temiz tutarak, onu rahat et-

tirecekti. Ona iyi bir eş olacak, mutlu edecek, asla onu incitecek bir şey yapmayacaktı. "Sara Burney," diye yazmıştı Sara. Yanında da "Sara Gray Burney," yazılıydı.

Martin televizyonu açıp bir süre gece programlarına baktı. Reklamlarda güzel kadınlar sabundan, masa cilalamadan, mutfak yerlerini temizlemekten söz ediyorlardı. Kendisi de sadece bunları istemişti: Eve geldiğinde orada olacak bir eş, tıpkı annesi gibi. Televizyondaki bütün kadınlar da bunu yapıyorlardı.

"Acaba neden kadın ve erkeklerden görünüş ve davranışlarında birbirlerinden çok farklı olmaları bekleniyor?" diye yazmıştı Sara. "Bunun ne yararı var?"

Bütün değişik ve garip fikirlerini yazmıştı.

Belki şimdi bir yerlerde, tenindeki morluklarla, vücudu çürüyordu.

Martin onun kurumuş menekşelerinden birini eline aldı, eliyle kuru yaprakları kopardı, saksıyı tuvaletin kenarına vurdu ve tüm ölü şeyler gözden kaybolana kadar sifonu çekti. Sonra oturup ağladı. Bir bebekleri bile olmamıştı, en azından şimdi onun bir parçası hayatta, canlı olurdu. Sara hep bir bebek istemişti.

Bütün gece anıları okudu. Sara onu sevmişti, Martin okudukça anlıyordu. Evlenmeden önce yaşadıkları harika günlere sıra geldiğinde oturup hıçkırarak ağladı. Sonra, plajdaki evde geçirdikleri balayı. Sara o günlerin karşılığına sadece "neşe," yazmıştı. Sadece, "neşe,".

Sara duş aldı, saçlarını yıkayıp kuraladı ve yatak odasındaki bozuk aynanın önünde durdu. Bunca yıldan sonra bir erkekle başbaşa yemek. Nişanlanmadan önce Martin'le bir lokantada kadeh kaldırırlarken, "Eğer sen benim karım olsaydın ve beni terketseydin, seni ve o erkeği öldürürdüm," demişti Martin.

Kahvaltıda patlamış mısır yiyen oda arkadaşı, "Martin çok romantik," demişti.

Evi dolaştı. Yatak odasındaki duvarlarda çatlaklar vardı ama artık tertemizdi. Cedar Falls'a geleli altı gün olmuştu, evi yarı yarıya temizlemişti, çalışmaktan, evinde yalnız olmaktan mutluydu. Parası olunca, boya fırçaları, ufak bir duvarcı malası, sıva bıçağı alacaktı. Sonra Bayan Nepper boyanın parasını ödeyecekti.

Sara menekşe yapraklarını jiletle kesmiş sonra toprağa gömmüştü. Hepsi tüylü yeşil kulaklar gibi, bir yerleri dinliyor-muşcasına mutfak penceresinde bir yana yatmışlardı. Sara gülümsedi.

Birden Karen Fairchild'in Güneyli, yumuşak sesini özledi. Karen, Afrika menekşeleri konusunda milli uzmandı ve Sara'ya kökleri nasıl keseceğini öğretmişti. "Kökleri eski topraktan temizle, yeni saksının içine koy, etrafına taze toprak doldur, bazı menekşeler yüz yaşındadır hayatım," demişti. "Kendi hallerine bırakılsalar, şimdi ev boyunda olurlardı."

Sara, plajdaki evde başını tozlu kanepenin yastıklarına gömüp, telefonda Joan'ın sesini dinleyişini anımsadı. Bugün... Şu sıralarda... Christine, Karen, Joan ve Marie Christine'nin evinde toplanıyorlardı. Sara penceredeki menekşe yapraklarına baktı. Beni öldü sanıyorlar. Hep birlikte ağlayıp, benim sekiz gün önce nasıl boğulduğumu konuşuyorlar.

Gözlerine yaşlar doldu. Menekşe yaprakları, kendisiyle be-

raber sekiz gündür olanları dinliyor gibiydiler. Artık kendisi de onlar gibi kendi yaşamından çok uzaktaydı, tıpkı onlar gibi yeni kökler salmak zorundaydı.

Yutkundu, ağlamamaya, güzel şeyler düşünmeye çalıştı: Yemek gibi. O gün bir elma ve sulandırılmış yulaf ezmesi dışında bir şey yememişti. Ama kendi kendine Ben Woodward'ın evine gideceğini hatırlatınca, birden utandı.

İçini çekerek, pantolonunu, temiz, uzun kollu gömleğini ve sandaletlerini giydi. Kızartılmış, dumanı tüten eti düşününce ağzı sulandı... Çıtır çıtır sebzeler... Sıcak ekmeğin üzerinde eriyen tereyağı... Açık mutfak pencerelerinden dışarı yayılan kahve ve yemek kokularını duymamak için ya çok erken ya da geç sokağa çıkması gerektiğini öğrenmişti artık.

Pırıl pırıl köpüklü bir bardak şarap ya da yağlı suyunda kızarmış tavuğu düşünmekten vazgeçtiğinde, rujunu sürdüğünü farketti. Küçük bir çılgık atarak banyoya koştu, yüzünü yıkadı, gözlerine koyu renk rimel ve peruğunun renginde kaş boyası sürdü.

Mutfak kapısını açtı. Hava kararmıştı. Leylaklı yoldan yemeklere doğru yürüdü ve kendini Ben'in arka kapısında buldu. Kendisini kimse o kapıda göremezdi.

"Girin içeri," dedi Ben, mutfak kapısını açık tutarak. Sara, salata kasesine ve ekmeklere bakmamaya çalışarak hızla mutfaktan geçti.

Ev serindi. Sara'nın nemli teni kurumaya başladı, karnı daha da acıkmıştı. Oturma odasındaki pencerenin önündeki masada şarap ve patates cipsi vardı. Ağzı, konuşamayacak kadar sulanmıştı, eline birkaç cips ve bir şarap bardağı aldı.

Serin hava, beyaz, köpüklü şarap... Ağzında kıtır kıtır cipsler... Sara içini çekti. Ben Woodward burada oturuyordu, korkmuyordu ve kendisinin deli olduğunu düşünmüyordu. Bir an için kendini güvende hissetti; tehlikeyi yanında gizli bir hastalık gibi taşıyan biri için gülünç bir duyguydu bu. Ben, yemek için giyinmişti: Krem rengi pantolon ve gömlek.

Bir daha buraya gelmeyecekti. Ben, tehlikeli olabileceğini asla aklına getirmeden, onu seyrediyordu. Martin, silahlarını bodrumdaki odada, bir silah tezgahında saklardı. Kabzası, kanatlarını iki yana açmış kartal figürüyle sert, keskin 25'lik tabanca anılarında canlandı. Martin namluyu şakağına dayamıştı. Tetiğin scsi, beyinde yankılandı. Sen ve o adamı öldürceğim.

"Taze domates sevdiğinizi umarım," dedi Ben. Sara, elbette sevdiğini söyledi ve Ben kendi şarap kadehini alıp, onun yanına, kanepeye oturdu. Uzun boylu, geniş omuzluydu, belki Joc yaşasaydı ona benzerdi. Joe ile saklanabilirdi. Joe'dan kanepenin öteki köşesine çekilmeyi, kaçmayı düşünmezdi.

"Benekli evi geziyor," dedi Ben. "Daha şimdiden evi ben-den daha iyi biliyor. Benekli, mırıldanarak, Sara'nın bacağına sürtündü.

Sara, boş bir porselen vazo gibi incecik hissetti kendini. Ben, Chicago yakınlarında büyüdüğünü anlatırken, Sara bütün cipsleri yedi. Babası sevkiyat işindeydi ve beş kardeşten üniversiteye yalnız kendisi gitmiş ve orada doktorasını da yapmıştı. Akrobalarından bazıları onca yıl okuduğu için çok aptal olduğunu düşünmüşlerdi.

"Burslar aldım, yazın inşaatlarda çalıştım ve üç yıldan az bir sürede doktoramı yaptım," dedi Ben, kadehlerine şarap doldururken. Üniversitede bu işi bulduğu, yakında, parkta bir ev satınaldığı için şanslı sayılırdı. Hiç evlenmemiş, uygun kadını bulamamıştı. Eve pek iyi bakamıyordu. Sara, Benekli'yi okşarken şarabını yudumladı ve onun, cevap veremeyeceği, nazik, sıradan sorular sormaya başlayacağı anı bekledi.

Ben hiç bir şey sormadı. Eski, meşe yemek masasına oturdular. Lazanya, bol peynirli ve sıcaktı. Salataya taze, Iowa domatesleri, bol bol Fransız sosu koymuştu. Yuvarlak ekmekler sıcak ve çıtır çıtırdı. Sara'nın kadehindeki kırmızı şarap, kadehin kenarlarında minik kabarcıklar oluşturunuyordu.

Sara çok hızlı ve çok fazla yememeye çalıştı. Tıpkı, durak-sayarak bir eve ihtiyacı yokmuş, bir daha gelmeyecekmiş gibi

evi keşfe çıkan başı boş bir sokak kedisi gibi.

Tabağı boşaldığında, Sara düşünmeye, kitaplardan ve tiyatro oyunlarından söz etmeye başlayabilirdi. Ben'in tabakları mutfağa taşınmasına yardım ederken havadan sudan konuşmaları değişmişti. Şimdi, sıra fikirlere gelmiş, kendilerini aynı düşünce yolunda yanyana yürür bulmuşlardı.

Sara tabakları, kendi lavabosuna benzeyen eski lavaboya sıyırdı. Lavabonun ovulması gerekiyordu. Ben, Dickens'den söz ediyordu: "Biraz, sence de öyle değil mi? O yüzden tiyatronun en büyüklerinden o." Dolaptan çikolatalı pasta çıkardı. Sara, nefis kremayı kesen bıçağa açgözlü bir tavırla bakmamaya çalıştı.

"*Nicholas Nickelby mi?*" diye sordu genç kadın. Bütün akşam Ben kendisini serbest bırakmış, hiç soru sormamıştı. Sara bunu, kendi açlığı gibi, çok iyi hissetmişti. "Her şey söylenip oyun bittiğinde Dickens insana mutlu son olabileceğini hissettiriyor. Eğer inançla, dürüst yaşayıp, umutla beklersen tabii."

Bıçak, pastanın nemli katlarını kesti. Ben'in ellerinin üstünde pırıl pırıl kıvılcıklar vardı. "Ama yaşam böyle değil," dedi.

"Hayır," dedi Sara. Onun ellerini yumruk olarak gördü bir an. Kahve, mis gibi koku bırakarak, beyaz porselen fincanlara dolduruldu.

Kahve ve pastalarını oturma odasına getirip, oturdular. "Fellini de filmleriyle ne yapmak istediğini yazıyor," dedi Sara. Ben'in çatalını eline almasını bekledi. "Asla mutlu sonu olan bir film yapmak istemediğini, çünkü o zaman insanların filmi gördükten sonra, evlerine gidip asla yaşantılarını değiştirmeyeceklerini anlatıyor. Bilinçaltında mutlu sonlar bizi aldatır. Çaba göstermesek de, hayatımızın tıpkı filmlerdeki gibi kendi kendine düzeleceğini sanırız.

Ben, Fellini'nin hemen hemen bütün filmlerini görmüştü. Sara da. *Tatlı Hayat* filminden, seks tanrıçasından ve Canavarın Güzeli almasını simgeleyen Zampano'nun Gelsomina'yı

annesinden satın almasından söz ettiler.

Sara'nın karnı tıka basa doymuştu, şarap onu rahatlatmıştı. Ben'le birlikte evde geziyor, onun daha çok parası olunca neler yapacağını dinliyordu. Yukarıda üç yatak odası, aşağıda da çalışma odası olarak kullandığı küçük bir oda vardı. Ama kış aylarında çok soğuk oluyordu. Genç kadın duraksayarak eve baktı, sahip olduğu tek çift ayakkabılarıyla evi gezdi, Ben'in açıklamak istemediği şeyleri özellikle sormadığını hissetti.

Oturma odasındaki koltuğa oturup kediye kucağına aldı, Ben'in çekingenliğinin sebebini anlamaya çalıştı, bu çekingenliği inceledi, ölçüp biçti. Bir yandan da kedi yavrusunu okşuyordu. "Eğer Benekli'nin sahibi çıkmazsa acaba onu alabilir miyim? Tabii hiç bir yere ait değilse."

"Elbette," dedi Ben. "Bak ne diyeceğim, belki de Granger'ların kedilerinden biridir. Onlara sorarım, öyleyse seve seve verirler."

"Bir iki günde anlaşılır," dedi Sara. "O zamana kadar sende kalabilir mi?" Yalan söylemek istemiyordu, kendisi kediye besleyecek durumda değildi. "Her odada ıslak boya olacak. Yavru kedilere pek uygun olmaz."

"Boya kuruyunca bana haber ver. Evde kutu kutu ton balığı var, galiba hoşuna gitti."

"Önümüzdeki hafta çalışmaya başlıyorum," dedi Sara. "Bayan Nepper bana iş buldu. Clay Sokağı'ndaki Dr. Channing'e bakacağım. Çok kötü bir trafik kazası geçirmiş."

"Hazel George Channing," dedi Ben. "Üniversitede tam kırk yıl İngilizce dersi verdi. Henry James'in her kelimesini savunurdu."

"Sanırım bunu çoğu insan yapmıştır," dedi Sara. "Sana borcumu bulaşıkları yıkayarak ödememe izin vermediğine göre, artık eve gitsem iyi olacak."

"Bir daha akşam yemeğine gelerek öde borcunu. Pazar akşamı nasıl? Aynı gün, aynı kanalda, Laura Pray, Ben Woodward'ın yemeklerinin neden hep karton koktuğu sırrını çözebi-

lecek mi?"

"Pekala," dedi genç kadın. Yoksa ertesi Pazartesi günü, işe sadece yulaf ezmesi yiyerek başlayacaktı, Tabii o da kalırsa. "Acaba... Ağacın altındaki elmalara ihtiyacın var mı?"

"Onlar mı?" Ben güldü. "İsteyen herkes alabilir. Hiç bir işe yaramıyorlar. Al götür. Zaten ağaçta dolu var."

"Elma sosunu severim," dedi Sara. "Sana da biraz getiririm."

"Harika." Ben mutfak kapısına yaslanmış, loş mutfağında birlikte olmaktan çok memnunmuş gibi bir ileri bir geri bakıyordu. Sara ona iyi geceler dediğinde, artık sık sık görüşeceklerini ve Sara'nın ona getireceği her şeye sevineceğini söylemek istercesine gülümsedi.

Sara, karanlıkta kapının yanında durup ona gülümsedi. Ben ona dokunmaya çalışmadı. Sara leylaklı yolda yürürken gülümsüyordu. Ben mutfak kapısını kapattı. Mumların hâlâ yandığı odada tek başına durduğunda hâlâ gülümsüyordu.

Bir haftayı geçmesine karşın Sara'nın boğulmuş cesedi bulunamamıştı. Martin'in anne ve babası telefon edip, belki de Sara'ya bir tören yapmalarının daha uygun olacağını söylediler. Gelip yardım etmesini istiyor muydu? Tören, arkadaşlarının bulunduğu Montrose'de mi yapılmalıydı?

Martin, herhalde, diye cevap verdi. Telefonu kapadıktan sonra, evde dolaşp, kırmızı mutfığa baktı. O mutfak ve çam mobilyalar çok pahalıya mal olmuştu.

Elindeki anı defterine baktı. Saatlerdir onu okuyordu. "Acaba Martin neden perdelerle bu kadar ilgileniyor? Perdeleri tepeden otuz santim kadar aşağıda çekili tutmamı istiyor. Çok düzenli. Bunu, o plaj evinde keşfettim. Beni bir daha tokatlamadı. O olayı hiç olmamış gibi, unutmak istiyorum."

Perdeler şimdi de yukarıdan tam otuz santim çekilmiş duruyordu. Bütün gün çalışıp eve geldikten sonra, yemeği kendi hazırlamak zorunda kalıyordu ve Sara'ya öfkeleniyordu - artık yaşamayan Sara'ya. Cumartesi günleri alışveriş yapıyor, konserveleri dolaptaki raflara, bütün etiketleri kendisine bakacak şekilde, yanyana diziordu. Artık arabası her zaman garajda, her iki anahtar da, tam istediği gibi, mutfaktaki kasenin içindeydi.

"Martin'in istediği gibi düzenli olacağım, ama neden bazı şeyler onun için benden daha önemli olduğunu merak ediyorum. *Eşyalar* düzenli durmadığı için *beni tokatlıyor*."

Sara, babasının ölümünü, geçirdiği kalp krizi sonucu gözleri kör olan, yürüyemeyen annesine nasıl baktığını yazmıştı. Martin, onun annesini Massachusetts'e getirmesini istememişti. Sara mektup yazıp anladığını söylemiş, ama annesini uzakta, yapayalnız bıraktığı için ne kadar üzüldüğünü de ona asla söylememişti.

"Bugün garağı süpürmeyi unuttum, Martin işten gelince beni tekmeledi ve şarap içti."

Sara mutfaktan söz etmişti. Kırmızı olmasını istememişti. Martin de bunu unutmuştu.

Ne kadar utandığını yazmıştı: "Tıpkı parmak uçlarından bir yere asılmak, düşmemeye çalışmak gibi. Önce bir parmağımın sonra diğerinin yerinden çıktığını hissediyorum. Geçen Pazartesi çorap almak istedim, ama Martin para için ona hep yalvarmamı istiyor. Markette de çorap satıldığı için, sebzelerle birlikte aldım, Martin farketmedi. Ama *ben* farkettim ya!"

"Yalan söylemeye başladım. İsteddiği dergiyi almayı unuttunca, bana vurmadı. Markette o dergiden kalmadığını söyledim. Sırf tokat yememek için yalan söyledim.

"Yine yalan söyledim. İstemediğim halde Martin'le seviştim, korktuğum için yaptım bunu. Anlamadı. Sadece göğsümdeki ve bacağımdaki morlukları gördü, kalbimdeki yarayı değil.

"Kimseye söyleyemem, çok utanıyorum. Acaba neden? Yalan söyleyip, çaldığım için mi? Beni incittiği için mi? Bütün bunlardan utanmalı mıyım?

"Martin'e yalan söyledim. Yarım gün çalışacak birine ihtiyaçları olduğu için Montrose kütüphanesinin beni aradığını söyledim. Martin, beni iş aradığımı duymaktan hoşlanmazdı. Ona söylemeden önce en beğendiği yemeği yapıp, istediği gibi seviştim. İşi aldım! Belki böylece yalan söyleyip, orospuluk yapmaktan kurtulurum."

Onu dövmüştü. Bir şişe şarabı içip ona girişmişti. Sara hepsini yazmıştı. "Dürüst olmaya çalışıyorum. Aslında nefret ettiğim ben değilim," diye yazmıştı. "Benim sandığı insan olduğumu düşünüyor - ben ondan farklıyım. Gerçekten buna inanmıyor." Bazen genç kadının haftalarca her yanı ağrımıştı. "Martin beni öyle yürür görünce, utanmış görünüyor."

İçinde beş yılı koruyan, küçücük siyah bir kitap. Düzenli, küçük yazısıyla başına gelenleri anlamaya çalışan genç bir ka-

dın. "Ben kendimi asla Joe'dan farklı hissetmedim. Ama ta başından oğlanların kızları sevmediğini bilirdim. Hayır. Onlar asla bir kız gibi olmak istemezler. Ama ben Joe gibi olmak istiyordum."

Sonra, gerçekten korkmuştu. Martin farkında değildi ama defterin sayfalarını çevirdikçe, tıpkı kırdığı aynada yüzünü görür gibi kendini seyrediyordu. Ağladığı, yapayalnız olduğu için aynayı bile kırmıştı... Yalnız evinde artık Sara yoktu. Aynayı kırdıktan sonra, durup kan içindeki yumruklarına bakmıştı.

"Acaba suç bende mi?" diye yazmıştı Sara. "Ama sırf ben ondan zayıf olduğum için beni dövüyor, başka bir neden bulamıyorum. Bebeğimiz olunca ne yapar acaba?"

Sonra Sara, ayak parmağını kırdığı için kaçmış, Nebraska'ya annesini görmeye gitmiş, ama Martin onun peşinden gitmiş, sürükleyerek geri getirmiş, Sand Hook'taki eve götürüp, merdivenlerden yuvarlamıştı.

"İşin başından bir erkek gibi davranmalıydım," diye yazmıştı Sara. Burada yazısı bozuktu, kolu alçıya alındığı için olmalı. "Bir kadın gibi davranmaya başladığın anda, onlar gibi olmuyorsun. Farklı olduğun için de seni dövüyorlar. Onlarla sevişirsen, sürtüksün, fahişesin, şıllıksın. Sevişmezsen, dişi köpeksin. Halbuki erkekler için hiç böyle deyimler yok."

Sara, onun kendisini plajdaki evin merdivenlerinden nasıl yuvarladığını yazmıştı; bel kemiğini incitmiş, ölene kadar on derece eğik kalacak şekilde bileğini kırmıştı. Kadınların korunduğu bir sığınağa gitmiş, ama işini kaybetmek istemediği için tekrar eve dönmüştü. Sonra, polis ve mahkemeler, çok işleri olduğu için ona yardım etmemişler, o da kendisine dönmüştü. Martin kendini zorlayarak Sara'nın acıyla yazdığı belli olan bozuk yazısını okudu. Bileğini kendisi kırmamış mıydı? Her şeyi okudu. "Acaba nefret etmem gereken Martin mi, yoksa onu bunu yaptıran, benim incinmeme sebep olan başka bir şey mi var?"

Boğulduğu günün bir öncesine kadar, on sayfaya kadar

günlüğü okudu, sonra tekrar masanın çekmecesine koydu. Okuduklarını düşünmek bile or daha çok öfkelen diriyordu. Boş evde bağırdı. "Demek evi çekip çevirmek yetmemiş ona! Pislik içinde mi oturmak istiyordun? Ne tür bir kadın yatakta mutlu numarası yapar? Sinsi, yalancı! Evlenme vaatleri, sonra beni terketmeler, boşanmak istemeler! Beni terkedemezsin! Boynunu kırmalıydım -" Sonra Martin onun öldüğünü hatırladı.

Anne ve babası gelip Melrose kilisesinde tören yapt ırdılar. Ağladığı zaman arkadaşları gelip pat pat omuzuna vurdular. Küçük, sopa gibi yaşlılıktan kurumuş babası, yemekten önce oturup televizyonda futbolun kahramanlarını seyretti. Lise müdürüyken bütün maçlara gitmiş, bağı rıp tezahürat yaparken sesi kıs ılmış, altın madalyalar almıştı.

Martin'in annesi evi temizliyor, yemek hazırlıyordu. Oturma odasına geçip, kendisine bakana kadar Martin'in babasını seyretti. Televizyondaki spiker bir an için susunca, "Neden Martin'le biraz konuşmuyorsun?" dedi. Sesi, tıpkı Sara'nın kendisine vurup vurmayaçağını anlayamadığı anlardaki gibi, yumuşaktı. O yumuşak ses de, onun yalanlarının bir parçasıydı. Sara günlüğüne öyle yazmıştı.

Martin'in babası bir süre cevap vermedi. Sonra, "Saçmalama Martha," dedi. "Kupa maçını seyrettiğimizin farkında değil misin?"

"Ben düşündüm ki -"

"Düşünme Martha. Bu yaştan sonra, düşünmeye başlama."

"Martin'e biraz sohbet iyi gelir -"

"Lanet olsun!" diye bağırdı Martin. Babası onun bağırdığını görünce, televizyonu kapatıp kaşlarını çatarak ona döndü. "Haydi söyle!" diye bağırdı Martin. "Anneme ne kadar budala olduğunu söyle. Senelerce bunu yapmadın mı?"

Babası, "Martin-" dedi.

"Patron hep sendin," diye bağırdı Martin. "Eve gelip istedi-

ğini yapabilirdin! Doğru değil mi anne? Bana izci üniformasını alalım diye, yalan söyleyip, para sızdıran bizlerdik. Ya o yeni bisiklet? Bizim de sırlarımız vardı, öyle değil mi anne? Hâlâ aynı şeyler bütün kasabada oluyor! Tanrı cezalarını versin!"

Babası, dudaklarını büzüp oturdu. Tıpkı altmışlı yıllarda hippî öğrencileri nasıl duymamazlığa geldiyse, şimdi oğluna da aynı şeyi yapıyordu. Martin farkındaydı. Babasının yüzü bir balon gibi şişmişti. Ne Martin'e, ne de Martha'ya bakıyordu.

"Çok üzgün," dedi annesi, babasına. "Tabii ki üzgün." Daha önce Martin'in hiç görmediği bir ifadeyle, Martin'i seyrediyordu.

"Ben küfredilmesine -" diye babası söze başladı.

"Ya sen ve ben, annem gibi yaşasaydık, ne olurdu o zaman?" diye bağırdı Martin babasına. "Ölmeyi tercih ederdim ben."

Martin, yer yer çökmüş marley döşeme üzerinde topuklarını vura vura mutfığa gitti. Annesi yerleri silmişti. Islak zemine bastı, gidip mutfak masasına oturdu ve hıçkırmaya başladı. Annesi gibi yaşamaktansa, ölmeyi tercih ederdi.

"Çok güzel," dedi Ben'in erkek kardeşi Rod. Cumartesi günü Teksas'a giderken Ben'e uğramış, arabasını yakına parketmişti. "Güzel, belki biraz zayıf." Gözlerini kısarak, Pazar günü, sabah güneşinde arka bançede duran Sara'ya bakıyordu. "Hem de kapı komşun."

"Biliyor musun, garip bir insan," dedi Ben. İki şişe bira daha açtı. "Adı Laura Pray. Pazartesi akşamı yemeğe geldi. Bu akşam da geliyor. Ama dışarı tek başına çıkıyor hep. Kendini öyle daha iyi hissettiğini söylüyor."

"Daha iyi mi?" diye sordu Rod.

Ben, Laura'dan söz etmek istemiyordu. Rod da ötekiler gibiydi - para kazanmak için ölesiye çalışıyordu, bütün ailesi gibi. İnsan ancak iş bittikten sonra eğlenebilirdi. İyi bir maaş olsa bile, hiç biri üniversite gibi bir yerde çalışmaktan zevk alınacağına akıl erdiremiyorlardı.

Rod çocuklarından söz ederken, Laura Pray kedi yavrusuna seslendi. Ben onun sesine kulak verdi. O ilk akşam kendinden söz etmek istememişti. Ben, tiyatrodaki ilkbaharda bir Christopher Fry oyununun sahneleneceğini anlatmıştı.

"Christopher Fry," dedi Laura. "O, *Truva Savaşları Olmayacak*, oyunu çevirdi, ben de *Beni Bulabilir Misin?* i okudum."

"Ben de," demişti Ben, onun yüzene bakarak. Genç kadın bir süre sonra başını çevirince Ben radyoyu açmış odaya Bach'ın bir eseri yayılmıştı.

"Müzik bizim kimliğimizi ortaya koyar, tıpkı karanlıkta demirli teknelere yaklaşan bir akıntı gibi. Sonra birlikte dansetmeye başlarlar.' Fry'ın *Karanlık Yeterince Gerçektir*'inden bu."

Ben, evinde oturmuş bunları düşünürken genç kadının bahçeye çıkışını seyretti ve onu tekrar konuşurken dinlemeyi istedi. Müzik. Evinde güzel bir kadın: Sırf kemikten, çok zayıf bir

kadın, ama yine de güzel.

Kimse kadınların ne düşündüğünü bilmiyordu. Onlar başka dünyaların gizemli yaratıklarıydılar. Deborah'ın uzun, açık renkli saçları. Bir gün tarayıp örmesine izin vermişti. Omuzlarından aşağı, göğüslerine dökülmüşlerdi... Bir gün...

Deborah'ın eski dairesinde, posta kutularının üzerinde öğrencilerin isimleri vardı, bebek arabalarının ve eski bir şiltenin bırakıldığı verandanın boyası hâlâ dökülüyordu. Ben evin önünden hemen hemen her gün geçiyordum. Onun evlenip gittiğini biliyordum. Şimdi, asla kendisiyle sevişmediği biçimde, göğüslerinde başkasının dudakları, uzun saçları başka bir bedenin altında, başka bir erkekle seviştiğini biliyordum.

Rod, babalarının romatizmasından söz ediyordu. İnsan arkasında birinin olduğunu bildiği bir kapıyı çalıp da açılmadığını görünce, ama neler hissederse, Ben de şimdi aynı şeyi hissediyordum. Laura Pray, cevap vermeyen, açılmayan bir kapıydı. Kendisine soru sorulmasını istemiyordu. Ama neden? Laura'nın arka merdivenlerden çıkıp gözden kaybolmasını seyretti.

Laura kendisiyle alay ediyormuş, ona nereden geldiğini kasten söylemiyormuş gibi öfkelenmişti Ben. Acaba evli miydi? Öğrenim gördüğü belliydi, neden Cedar Falls, Iowa'da ev işleri yapıyordu? Ona bunların hiç birini anlatmak istemiyordu.

Ne yaptığını sanıyordu bu kadın? Zor elde edilen kadın rolü mü yapıyordu yoksa?

"Sana güzel bir akşam dilerim," dedi Rod ve gülümsedi.

"Ona yaklaşmak çok zor," dedi Ben. Rod konuşurken dolasmaya başladı, Sara'nın rüzgarda sallanan perdelerine baktı.

Sara yatağına uzanmıştı. Bileği sızlıyordu. Bütün hafta duvarları yıkamış ve yemek düşünmüştü. Bomboş odalarında sanki yankılanma vardı; dikiş makinasını ve ütü tahtasını özlüyordu. Canı hamburger ve kızarmış patates istiyordu.

Montrose'daki raflarda çok sevdiği, eski kitapları vardı. Düşlerinde o kitapların sayfalarını çeviriyordu. Burnuna kızarmış tavuk kokuları geliyordu.

Bazen arkadaşlarının yüzlerini görüyor, seslerini duyuyordu. Onu ölü sanıyorlardı. Onları bir daha asla göremeyecekti. Onları ne kadar çok sevdiğini asla söyleyememişti.

Kızartma yaptığı tavayı özlüyordu; nedenini bilmiyordu. Tavası olsa da ne kızartacaktı ki? Bahçeye sayısız tohum dikip, çiçekleri yaşatmak için kova kova su taşıyan annesinin kemikli, kupkuru ellerini düşündü. Annesi çiçeklere çok düşkündü, tıpkı Sara gibi. Sara'nın anılarında hep mis gibi süt kokulu soslar, pırzola kokusu ve dumanı tüten haşlanmış mısır vardı.

Duvarları yıkamadığı zaman, kaybettiklerini ve özlemlerini düşünmüyordu. Kitaplar bedavaydı. Kütüphaneden taşıyabildiği kadar kitap alıp eve getiriyordu. Eski masasının üzerine kitaplarını bırakınca, onların neler yapabildiklerini hissediyordu. Birinin kapağını açıyor, saatler sonra kapıldığı düştten sıyrılıyordu. Eski yamuk yumuk kanepesinde ve ortası delik halının önünde otururken, kendini bir düş içinde yaşıyormuş gibi hissediyordu. İnandığı dünya, kitaptaki dünyaydı.

Bir gece Sara karanlıkta okumaya çalıştığını farketti. Elinde kitabı, gidip ışığı açtı; kitaptaki kişiler kendinden daha somuttular. Gidip aynada kendisine baktı. "Bir kitapta bile yoksun sen," dedi kendi kendine. "Sen ölüsün."

Okurken, yediği yulaf ezmesi, fasulye, elmanın ne kadar tekdüze olduğunu farketmiyordu. Günleri, tıpkı bir çocuğunki gibi geniş, uzun, derindi. Saatlerce okuyordu. Neşenin ne olduğunu unutmuştu.

Pazar günü Sara kahvaltıda bir elma ve fasulyenin sonunu yedi. Geri kalan yulaf ezmesine dokunmadı. Ertesi gün öğleden sonra, işe gitmeden önce yiyecekti onu. Öğle yemeğinde ketçap ile suyu karıştırıp çorba yaptı, yanında elma sosu yedi. Buzdolabı, içindeki birkaç elma dışında bomboş ve temizdi.

Ben ile başka bir erkeğin kaldırımında yürüdüklerini gördü. Kırmızı, eski evden çalgınca müzik sesleri geliyordu. Ben kucağında yavru kedi taşıyordu. Parktaki ağaçların arasından geçip, Scerley Bulvarı'nda park edilmiş arabaya yürüdüler.

Kamyonet uzaklaştı, Ben yürüyerek geri döndü. Sara, tül perdenin gerisinden onu seyretti. Güneş, kucağındaki beyaz kediye ve Ben'in kızıl, kıvrıkcık saçlarını aydınlatıyordu. Onun ellerinin neye benzediğini biliyordu: Uzun parmaklı, üzerinde altın rengi tüyler olan, kocaman eller. Gözlerinin kenarlarında ince kırışıklar vardı. Ben, biraz sonra ne yapacağından emin olmadan, omuzları önde, başını bir sağa, bir sola çevirdi.

Sara öteki odaya geçti. Önce duvarları zımparalaması, bir kat sıva, bir kat da boya sürmesi gerekiyordu.

Bütün odalardaki ağaç kirişler çatlamış, çivi delikleriyle doluydu. Ağaç sıvasıyla kapanması, sonra zımparalanması lazımdı. Mutfağı uçuk bir portakal rengi, oturma odası ve öndeki holü altın sarısı, yatak odasını da açık sarı yapacaktı. Her yer güneş içinde olacaktı. Boyanın altındaki yamalı yerleri gören sadece kendisi olacaktı; onların yerini bilecekti çünkü.

Sara, yatakodasının duvarındaki çatlağa dokundu. Ben'in buzdolabı yemekle doluydu, akşam yemeklerinde buzluğu açıyordu... Yeter artık, dedi Sara kendi kendine. Ben'in salıncakların önünde durup çocuklarla konuştuğunu, kediye iki küçük kıza gösterdiğini ve başını geri atıp güldüğünü gördü.

Perhizde olduğunu düşün, dedi kendi kendine. Git yat, enerji toplamaya çalış. Yatağına girip, Martin'in kırmızı mutfaklarında yemek yediğini, bir kadını akşam yemeğine çıkardığını, ya da, belki de ailesini ziyarete gittiğini düşündü. Loş yatak odasında, yüksek sesle, "Saçmalama," dedi. Denizde boğulalı iki hafta olmuştu; Martin o kadar çabuk başka bir kadın bulmuş olamazdı.

Montrose'daki evde başka bir kadın. Taşındıklarında ev berbat bir haldeydi, ama kendisi duvarları zımparalayıp sıva ve boya sürmesini, çarşaflardan perde yapmasını, kullanılmış eşyayı elden geçirmeyi iyi bilirdi. Annesi ve Joe ile bunları defalarca yapmıştı. Ama kırmızı bir mutfak! Martin mutfağın domates kırmızı olmasını istemişti.

Yeni buzdolabı ve fırını şimdi çok uzaklarda, Montrose'

daydı. Her bir tencere ve tava, hatta cam fındık fıstık öğütücüsü ve plastik tereyağı kabı - onları düşmanın safına geçmiş, kendisini terketmiş insanlar gibi görüyordu. Montrose'da dolapta iki çift yeni mavi çarşaf vardı, bir de onların rengine uyan çiçekli yastık kılıfları. Ucuzluktan almıştı. Her pencere için perde dikmiş, koltuklara kılıf geçirmişti ama artık bunların hiç birisi kendine ait değildi.

Beyninde Cape Cod'daki küçük evi evirip çevirdi. Oradan ayrıldığında yatak odasındaki pencereler temizlenmek istiyordu; kimse o evi kasten derli toplu ve temiz bıraktığını düşünmezdi.

Havuzda korkudan donduğunu, buz gibi olduğunu düşlerken uykuya daldı. Gözleri kapalı, titreyerek uzanan sıcak elle-re uzandığında, çevresini zayıf, şişman kadınlar sarmış, yumuşak sesleriyle onu sakinleştirmeye çalışmışlardı. Hiçbiri boğulduğunu öğrenmeyeceklerdi, buna seviniyordu. Gerçek ismini bilmiyorlardı.

Artık gerçek ismi de yoktu. Uykudan sıyrılırken, insanların gerçek isimlerini söyledikleri, yalanlar uydurmadıkları sıradan yerlerden uzaklaştığını hissetti.

Loş yatak odasında uzanıp kaldı, okuyacak kitabı yoktu; kütüphaneden aldıklarının hepsini okumuştı. Ve karnı açtı.

Elmalar... Sara artık onların düşüncesine bile katlanamıyordu. Gözleri yaşlı evde gezindi. Sonunda eline bir elma aldı, dilim dilim kesti, arka bahçeye, güneşe çıktı.

Dirsekleri dizlerinde, otların üzerine oturup, toprağın küçük, gizemli dünyasını seyretti. Ot ormanlarının arasında, küçükçük canlıların kendilerine ait kentleri vardı.

Etrafında böcek sesleriyle ikinci kımıldanıyordu. Omuzlarına değen güneş sıcacıktı. Yavaş yavaş rahatladı; güneş ve hafif esinti dışında hiç bir şey hissetmiyor, ölü yaprakların, kum taneceklerinin, çakıl taşlarının küçükçük dünyası dışında hiç bir şey görmüyordu.

Elma dilimlerini küçük parçalara böldü, küçük bir kızken

çok sevdiği oyunu oynadı: Karınca besleme. Sıcak güneşte iki kat olmuş, hiç bir insanın anlayamayacağı bir mantık ve sebeple, gökyüzünden ekmek atan ulu bir tanrı gibiydi.

Karıncalar, önce antenleriyle şaşkınlıklarını gösterdiler; cennetten gelen yemek karşısında oldukları yerde durdular. Sonra, insanlara özgün bir davranışla, yemeği alıp evlerine taşıdılar. Köşede ya da sokak ortasında ötekilere rastladıklarında onlara da olup bitenleri anlattılar, yeni karıncalar da yemek aramaya geldiler.

Güneşin altında ferahlayan Sara, yarı uykulu bir biçimde elmasının parçalarını evlerine taşıyan karıncaları seyretti. En sonunda ayağa kalkıp içeri girince, yatağa yatar yatmaz uyudu ama düş görmedi.

Ağaçlarda ağustos böcekleri trampet çalıyordu. Evinin çatısına yapraklar değişiyordu. Main Sokağı'nda bir siren çalmaya başladı. Sara tam zamanında uyanıp duş aldı, yine aynı gömleğiyle pantolonunu giydi. Ne bir ütüsü ne de ütü masası vardı. Giysilerini şampuanla yıkamış, gece fazla buruşmadan kuru-malarını sağlamıştı. Vücudundaki morluklar hafifçe belliydi nâlâ. Elinde bir kase elma sosuyla leylaklı tünelden geçip gittiğinde, Ben'in de yine aynı bej pantolon ve gömleği giydiğini gördü.

Ben, elmalı sosu sevdiğini söyledi, kenara çekilip genç kadının oturma odasına girmesine izin verdi. Benekli, dört patisi ayrı yerde, mum ışığının altında, kanepede uyuyordu. Sara nefis yemek kokularını duyunca dizleri titreyerek oturdu. Yine masada şarap, kraker, peynir ve zeytin vardı. Benekli uyanıp, yemeklere baktı:

"Maeterlinck'i okuduğunu söylemiştin," dedi Ben.

Şarap genç kadının içini ısıttı. Şarapla karışan peynir tadı, genç kadının ağzında ekşi bir tat bıraktı. "Sadece bazı kitaplarını," dedi "*Günlük Hayatta Trajedi*'yi okudum." Ben'in hemen müziği açmaması, genç kadının hoşuna gitmişti. "Her dakika müzik çalmadığına sevindim."

"Biliyor musun, ben hep kentlerde yaşadım." Ben, gözlerini kısarak düşündü. Işıktaki sarı görünen kirpiklerinin çevrelediği gri mavi gözleri vardı. "Kentlerde gece gündüz motor ve makine seslerini bastırmak istersin. Ama burada ağustos böcekleri var. Baykuşlar. Geceleri kediler kavga ediyorlar. Bir de senin arka bahçeye açılan kapının gıcirtısı, onu yağlamalıyım."

Sara, Benekli'yi yere koyup ayağa kalktı. "Bu akşam yemekte sana yardım edebilir miyim? Böyle oturunca kendimi kötü ve tembel hissediyorum. Yemek yapmayı severim."

"Ben yemek pişirmem, tabii kendim için."

"Ama iki insanın birlikte bir şeyler yapıp sonra beraber oturup yemeleri çok güzeldir."

Ben, mutfak tezgahına baktı. "Pekala, salata hazırlayacağım. Sen kıvırcık salatayı kes, ben de domatesleri."

Üstü plastik örtüyle kaplı mutfak masasının iki ucunda, bir süre sessizce sebzeleri doğradılar. Sara, kadınca cilveler yapmadığını, düşündüğünü söylediğini biliyordu. Kimse ona bağırıp vuramazdı. Yüzünde hemen hemen hiç makyaj yoktu ve farklı davranmak zorunda değildi. Şimdi kıvırcık salatayı kesiyordu. "Yağmurda arabaların çıkardıkları sesi seviyorum," dedi.

"Bir de hava çok soğukken, karda çıkardıkları sesi," dedi Ben. Sara doğradığı salata gibi soğuktu. Sanki 'bana dokunmayın' diyen bir havası vardı.

"Hımm," dedi Sara. "Karda çok üşürüm ben."

Ben domatesleri doğrayıp tahta bir kaseye koydu. "Ya bir yaz yağmurunun kokusu? Ve kasabadan geçen trenin sesi?"

Sara derin bir nefes alıp gülümsedi. "Hiç arabaların sesinin olmadığı, sadece at nallarının, araba tekerleklerinin sesinin duyulduğu zamanları düşün bir."

"Çok fazla insan geçmediği için, ayak sesi duyunca hemen gidip pencereden bakılırdı." Ben için için öfkeleniyordu, Sara oyun oynamak istiyordu. Onun saçlarının rengini bile bilmiyordu ama perukları hemen anlardı. Yoksa kendisini aldatabileceğini mi sanıyordu?

"Geceleri insanlar verandada oturup arabaları ve atları seyredermiş."

"Parkta gezerlermiş. Çocuklar mahvctmeden önce parkın ortasında bir havuz vardı. Orada bir kez konser verilmişti. Sonra su içmek için bir havuz yapıldı, çocuklar onu da mahvettiler." Ben, doğradığı kestiği salata ile domatesi, yüzüne bakmadan karıştırdı. Ne yaparlarsa yapsınlar, kadınları hiç anlamıyordu. "Umarım *Hindi tetrazziniyi* beğenirsin, ne demekse. Galiba erişteli hindi." Ben, genç kadını istemesine ve onun da bunu bilmesine rağmen, aralarında bir duvar olduğunu hissediyordu. Oyunlar.

"Hımın," dedi Sara. "İyi kokuyor." Ama aslında bir parfüm gibi algıladığı bu birbirine hemen hemen yabancı iki kişinin birbirlerine gösterdikleri nezaketti.

"Maeterlinck o kitabında sıradan bir yaşamdan söz eder, değil mi?"

Sara, Ben'in tabağını uzattı. "Çağdaş oyunlarda ve hatta Shakespeare'in bazı oyunlarında sürekli şiddet uygulayan karakterlerle karşılaşıldığını, kendisinin bu oyunlardan zevk almadığını, anlatıyor. Buna karşılık böyle şeylere bir çok büyük Yunan Tragedyası'nda ve İbsen'in oyunlarında rastlanmadığını onların *Hareketsiz* olduklarını ve böylece şahane ve berbat şeyleri her an içimizde hissedebileceğimizi söylüyor."

"Bol bol taze fasulye koyayım mı?" diye sordu Ben.

"Lütfen."

"Aç mısın?"

"Açım."

"İşte tabağın. Ben fırındaki ekmekleri çıkarayım, hemen geliyorum."

"İçine tereyağı süreceğ miyiz?"

"Evet, reçel sever misin?"

Sara sevdiğini söyleyerek artık kendisine yabancı olmayan odaya geçip oturdu. Posterdeki sırtına mızrak saplı boğa bile, kendi acısı içinde, Sara'ya oraya aitmiş gibi bakıyordu. Şarap

başını hafifçe döndürdü, tabağındaki dumanı tüten yemek, altın rengi tereyağı ekmek, salatanın zümrüt yeşil bile gözlerine güneşte parlayan vitray gibi görünüyordu.

Benekli miyavladı. Sara, kedi yavrusunu kucağına alınca, hemen oraya kıvrıldı.

Ben, Sara'ya ekmek sepetini uzattı. "Parktaki çocuklara sordum. Grangerler'in evinden bir kedi olduğunu söylediler. Ben de onları aradım, yavrunun iyi bir yuvası olacağına çok sevindiler."

"Teşekkürler," dedi Sara. "Bayo kuruduktan sonra yavruyu sende alırım." Ağzı sulandığı için konuşmaması gerekiyordu. Et sıcaktı, üzerindeki sos da hafifçe soğan ve sarımsak kokuyordu. Tereyağı taze fasulye pırıl pırıldı. Ben, kocaman elleriyle gözlerini oğuşturdu. Sara, çok hızlı yememeye çalıştı. "Zor bir gün müydü?" diye sordu.

"Evet. Geçen sömestirde aldığı notu beğenmeyen bir öğrencim gece yarısı bana telefon edip küfrediyor."

"Ne yapacaksın?"

"O da şu eşcinsellerden biri, bazen o tip öğrencilerim oluyor. Çok iyi aktörlerdir. İçlerindeki kadınsı duyguları dışa vuruyorlar, böylece karmaşık bir kişilikleri oluyor. Bazen de kadınlar erkeksi yanlarını dışa vuruyorlar, tıpkı Shakespeare'in kahramanları gibi."

"Ya da Antigone."

"Bir ekmek daha alır mısınız?"

Sara bir ekmek daha alıp üzerine tereyağı sürdü, lokmalar ağzında nefis bir tat bırakıyordu. Benekli, yarım ay şeklinde genç kadının kucağında yatıyordu ama şimdi Sara'nın ağzının kokusunu almış, patilerini onun göğsüne dayamış, yumuşak bıyıkları ile çenesini gıdıklıyordu. Sara ona bir parça tereyağı ekmek verdi. "Kedi?" dedi Sara, kendine bakan bir çift sarı göze. "Acaba erkek misin, dişi mi?"

"Bazen yavrulayana kadar anlayamam," dedi Ben.

"Ne olursa olsun ona bir yuva ve yemek vereceğim."

Ben, genç kadının ağzının kenarlarındaki çizgilere, kedinin benekli tüylerini okşayan ince eline baktı. Kim olduğunu söylemiyor, kendisine kedininki kadar mat gözlerle bakıyordu. Ne yapmalıydı? Victoria çağındaki erkeklerin yarım saatte kadınların korselerini, düğmeli botlarını sıra sıra inci düğmeleri açmaları gibi, tüm savunmasını yırtıp atmalı mıydı?

Sara kedinin başı üzerinden bakıp gülümsedi. Bu davetkar bir gülümseme değildi; başı yukarıda, Ben'in bulaşıkları mutfığa taşımasına yardım etti, birlikte elmalı pastayı kestiler. Öylesine zayıftı ki, pantolonundan kalça kemikleri belli oluyordu.

"Bu sohbahar döneminde hangi dersleri vereceksin?" diye sordu. Ben, *Tiyatroya Giriş* ve *Makyaja Başlangıç* derslerini vermek zorunda olduğunu söyledi. "İnsanın hayatında tiyatro ve dramın yeri.' Benim gibi sıradan bir öğretmen için pek üst sınıfa ders verme fırsatı çıkmıyor." Derse yeni başlayan öğrencilerin makyaj yaparken nasıl beceriksizce davrandıklarını anlatıp genç kadını güldürdü ama onun bir parçasının asla gülmediğini, bir köşeye çekilip kendisini seyrettiğini hissediyordu.

Sara, Ben'in Başkan'ın televizyonda yayınlanan basın toplantısını anlatmasını dinlerken tabakları sıyırdı. Ben yemeği kaldırdı ve sonra bulaşıkları yıkadılar. Sara, televizyonu olmadığını söylemedi, toplantıyı seyretmediğini belirtmekle yetindi.

Ben hiç soru sormuyordu. Konuştular, güldüler, televizyonda bir İngiliz oyununu seyrettiler ama Sara onun hep soru sormaktan kaçındığını farketmişti.

Ona iyi geceler dilerken, Ben'e yakın durmadı. Onunkilere benzer kocaman eller kendisini incitmişti. Ona sadece çok iyi bir arkadaş olduğunu ve yemek devetlerinin kendisi için çok önemli olduğunu söyledi.

"Yardım ettiğime sevindim," dedi Ben. O da fazla soru sorup, hayatına girmeye çalışmamıştı. "Yarın yeni işinde iyi şanslar dilerim." Laura'nın hışırdayan leylak yapraklarının arasından evine doğru yürüyüşünü seyretti.

Massachusetts'de yağmur yağıyordu. Boston caddeleri, öğle saatlerindeki karmaşada sağa sola giden şemsiyelere ve Martin akşamları Montrose'a dönerken üzerlerine yansıyan neon ışıklarına rağmen ıpsızdı.

Martin, sokaklarda Sara'yı arıyordu. Bir türlü vazgeçmiyordu. Bolyston Caddesi'nde, Filene'de, Montrose Kütüphanesi'nde, kalabalık arasında. Sırf bir zamanlar Sara orada çalıştığı için, bazen kütüphanenin önünde oturuyordu.

Uzun saçları uçuşan sarışın kadınlar vardı. Işıklarda durduğunda mavi gözlerle karşılaştı. Küçük bir ağız görüyordu... Dar bir burun. İçlerinden hiç biri Sara değildi. Martin işe gelip giderken onu arıyordu... Arama yaptığı en önemli işti. Rambaugh Bilgisayar Satış ve Hizmetlerinde, müdür Al Surri-no oldu, ona özel bir sekreter ve büro verildi. Martin'in umurunda değildi. Herkesin bu olayı nasıl karşıladığını anlamak için kendisini gözlediklerini biliyordu. Umurunda değildi.

"Hayatını düzene sokmak için yalnız kalman gerektiğini düşündük," dedi babası. Böylece Tanrı'ya şükür sık sık ziyarete gelmiyorlardı. Martin her gece saatlerce oturup Sara'nın defterlerini ve yazılarını okuyordu. Ne çok kitabı vardı. Her yere saklamıştı. Yatak örtüsünün fırfırını ya da bir dizi havluyu kaldırdığında, babasının *şüirin ustalarından*, söz ederken yüzünün aldığı hal gibi, lanet olası kapalı kitaplarla karşılaşılıyordu. Çoğu insan için okul yıllıkları yeterliydi. Asla bir satış broşürünü kitap gibi hazırlayamaz, kitap diyemezsiniz, çünkü insanlar kaçırdı. Sara, balayında da yüksek sesle birkaç kitap okumuştı.

Sara'nın değerli parasını harcadığı bütün kitapları, bir hayır kurumuna verebilirdi. Her yerden, mutfak raflarından bile kitap çıkıyordu. Martin, kitaplarda cinsellikle ilgili bölümleri aradı. Sara, bazı satırların altını çizmiş, "Evet!", "Şovenist!",

"Alçak!", "Laf!" yazmıştı.

Bütün parasını kitaplara harcadığı için onu dövmüştü, ama Sara bir erkek gibi karşı çıkmıştı. Kahretsin! Bir erkeğe kendi parasını harcamazsın dediğinizde, acaba ne yapardı?

"Kahretsin!" diye bağırdı. Bebek için ayırıp da hiç kullanmadıkları küçük yatakodasında oturuyordu. Ölü menekşelere baktı. Kütüphanedeki bürodan Sara'nın geri kalan eşyalarını göndermişlerdi. Onları Pam Fitzer getirmişti: Kütüphanede Sara'nın en iyi arkadaşı olduğunu söyleyen ufak tefek kadın. Martin kutuları yatak odasına taşırken, kadın eve ve Martin'e inceden inceye baktı. Kollarında her seferinde bir başka kutuyla yanından geçerken, "Çok yalnızsınız," diyordu. "Kendinizi ne kadar yalnız ve *terkedilmiş* hissettiğinizi farkettim."

En sonunda Pam gitti, Martin kutuları açabildi. "Sen bir kasiyerden başka bir şey değilsin," demişti Sara'ya, onun yarım günlük işiyle alay ederek. "Gelen kitapları işaretliyorsun, çıkan kitapları işaretliyorsun."

Pam Fitzer ertesi akşam da geldi, gerçek bir ev yemeği isteyip istemediğini sordu, Martin hayır diyemedi. Pam mutfak dolaplarına ve buzdolabına göz attı. Ve dükkandan bir şeyler alıp getirdi. Martin onun aldıklarının parasını ödedi.

İşte, mutfağında, tıpkı Sara gibi sesler çıkararak bir şeyler yapıyordu. Tabii ki yalnızdı, Martin onunla konuşmaya başlayınca, bir daha susmadı. Babası lisenin müdürü olduğu için arkadaşlarının ve öğretmenlerinin nasıl davrandığını anlattı; koleje girip de zorlanana kadar, asla aldığı iyi notları hak edip etmediğini ya da futbol takımına nasıl girdiğini bilememişti.

Yemekten önce çok fazla şarap içtiler, belki de o yüzden Martin bazı sözleriyle Pam'i oldukça şaşırttı. Martin Tanrı'nın biraz da, "Lanet!" ya da "Kahretsin!" dediğinde yüzünü ekşiten onu çarmıha germekten mutluluk duyacak kendi orospu çocuğu babasına benzediğini söyledi. Pam, asla böyle şeyler düşünmediğini anlattı.

Babasının çok hırslı olduğunu anlattı Pam'e. Martin bazı

öğrencilerin aksine ödül almadan mezun olduğunda babası yine yüzünü ekşitmişti. Ödüllerin ne önemi vardı? Kendisi insanları konuşarak etkileyebilirdi. Hemen Rambaugh'da bir işe girmişti. Pam, eğitimin her şey demek olmadığını söyledi.

Hiç de önemi yok, dedi Martin. Ama Pam bir de aile toplantılarını gidip görmeliydi. Babası, aralarında koleji bitiren tek kişiydi. Akrabalarının çoğu çiftçi, satıcı ya da araba tamircisiydi. Lise müdürünün çok önemli biri olduğunu sanıyorlardı ve annesi gülümseyerek, Martin'in midesi bulanana dek başını sallıyordu. Her şey bir gösteriydi. Annesi Martin'in her zaman nasılsa bir yerlere geleceğini düşünürdü. Pam, annesinin iyi bir insan olduğunu ve onunla tanışmak istediğini söyledi.

Martin, konuşacak birisini bulduğuna seviniyordu, böylece Pam Fitzer ertesi akşam yine geldi ve yemek pişirdi. Martin, Sara'nın kütüphaneden gelen kitaplarına baktı, bulduğu her şeyi okudu. Şimdi, artık onun bir yılda kitaplara ne kadar harcadığını biliyordu. Sara kütüphanedekilere hep adil davranmaya çalışmıştı. Hep halkın talepleriyle mücadele ediyor, yeterince parası olmadığı için, talepleri karşılayamıyordu.

Martin okurken bazı yerlerde gülmekten kendini alamadı. Sara, kütüphaneyi *uyumlu* yönetmek için yaptığı mücadele ve tartışmaları defterine aktarmış, insanlara isimler takmıştı. *Bayan Ağaçkakan* bir kadın dergisini gözlerinin önünde param parça yırtmıştı. *Bay Kruvaze* sinirlendiği için oğlunun yirmibeş dolarlık trafik cezasını bozuk para olarak ödemişti. *Bayan Cennetlik* bütün kitap raflarına birer incil konmasını istemişti.

Sara'nın taktığı isimler çok komikti ama Martin onun kendisine oranla çok daha fazla sorumluluk yüklendiğini hemen anladı. Sara bu konuyu hiç açmamış, o da sormamıştı. Karısı her akşam kendisini kapıda karşılar, gününün nasıl geçtiğini sorar, içkisini getirir, anlattıklarını dinler, yemek hazırlar, buluşukları yıkardı.

Ertesi gece şişeden şarap içip, televizyonda seksi kadın dedektiflerin serüvenini izlerken, kapı çaldı. Pam gelmişti; yarı

aralık kapıdan kendisine sürtünerek girdi ve sürekli zavallı Martin'i düşündüğünü söyledi.

İyi, dedi Martin. Pam kendisine iyice yaklaşıp kollarını boyuna doladığında, Martin onun üzerinde giysilerden daha fazla parfüm olduğunu anladı. "Seni çok, çok düşündüm," dedi Pam. "Kim bilir ne kadar çok acı çekiyorsundur."

Martin, ondan nasıl kurtulacağını düşünürken, gözleri doldu. Pam ensesini okşarken, Martin'in boğazında bir hıçkırık düğümlendi. "Yalnız yemekten nefret ettiği için, o güzelim yemeklerde onu bilerek yalnız bıraktım. Yemek soğurdu."

Pam onun tüm anlatacaklarını, işlerinin nasıl gittiğini dinlemeye hazırды. İyi bir dinleyici olduğunu söyledi. Oturduğu yerde başını sallayarak, kolyesiyle oynayarak onu dinledi. Martin işini çok sevdiğini söyledi. Sorumlulukları vardı, bu da onu karamsar düşüncelerden alıkoyuyordu.

"Yepyeni, güzel bir araban da var," dedi Pam. "Bu da seni neşelendirmeli." Martin genç kadının yüzüne baktı. Pam, "Geçen hafta kütüphanenin önüne park ettiğini gördüm," derken yüzü kızardı.

Meraklı kadın, diye düşündü Martin ve ona bankada biraz birikmiş parası olduğunu ve yeni bir araba almasının zamanının gelmiş olduğunu anlattı.

Martin bir fincan kahve ister miydi? Vakit hayli geç olmuştu. Akşam yemeğini yemiş miydi? Martin yemediğini söyleyince, Pam omlet yaptı ve mutfağı da toplayacağını söyledi. Martin yemek odasında oturmuş onun çıkardığı tabak çanak seslerini dinlerken, Sara'yı anımsadı, gözleri doldu.

Martin bulaşıkları mutfağı taşıdı, Rambaugh Bilgisayar Satış ve Hizmetlerinde neler yaptığını anlatırken, Pam de bulaşıkları yıkadı, kuraladı, yerine kaldırdı. Ona bu konudan daha önce söz etmemişti. Çok gelişmiş makinelerden anlamak zorundaydı. Bu büro araçlarının bazıları, bir evden daha pahalıydı. Eve döndüğünde hep yorgun oluyordu ama bir türlü birlikte geçirdikleri son gün Sara'yı nasıl yalnız bıraktığını düşünme-

den edemiyordu. Halinden bütün gün ağladığını anlamıştı.

"Biliyorum," dedi Pam, onun yanına gelerek. Bir kolunu, Martin'in boynuna doladı, o da elini genç kadının yakasından içeri soktu.

• "Keşke Sara geri gelse," diye hıçkırdı Martin. Duygularını incitmemek için elini Pam'ın göğsünden çekmek istemiyordu. O yüzden elini Pam'ın göğsünde gezdirirken, bir eline de eteğinden yukarı, giydiği o küçük, dantel nesneden içeri kaydırdı.

"Yine burada olabilse, ona hayatımın sonuna kadar iyi davranırdım!" diye hıçkırdı.

Pam'ın ne teni ne de kokusu Sara'ya benziyordu. Giysilerini çıkarmaya başlayınca, Martin ona engel olmak istemedi, ne de olsa kendisine yemek hazırlamıştı. Arkadaşça davranmaya çalışıyordu o kadar. Üzerinde kırmızı dantel çamaşırlar vardı. Martin bunu hiç düşünmek bile istemedi.

Pam, fırının yanında çıplak dururken, Martin gömleğini çıkardı. Bir gün önce içinde fasulyeleri yaktığı tavanın ve bulaşık bezlerinin yanında duran kadına bakmak bile istemiyordu.

Pam pantolonuna uzanınca, Martin bunun bir işe yarayıp, yaramayacağını düşündü. Midesi tost ve omlet doluydu, göz yaşlarına engel olamıyordu. Keşke Pam giyinip evine gitseydi.

Elinden sadece gözlerini kapatıp bu kadının Sara olduğunu düşlemek geldi. Hiç olmazsa şişman değildi, güzel kokuyordu. Yatakta garip sesler çıkardı, sürekli konuştu. Üstelik Martin'in neden hoşlandığında bilmiyordu. Plajdaki evin yatağının gıcırdadığını ve Sara'nın "Ah!" diye bağırıldığını anımsadı.

Keşke Pam üstüne çıktıktan sonra sussaydı. Onu dinlemiyordu; Sara'nın iri göğüslerini ve yumuşak saçlarını düşünüyordu. Aniden 4 Temmuz havai fişegi gibi patladı. Bu kütüphane kızı beklediğinden daha fazla şeyler vermiş olmalıydı.

Pam ayağa kalktı, mutfaka, elbiselerini almaya giderken, "Sen kalkma, uyu," dedi. Kırmızı çamaşırlarını, tıpkı Sara gibi giydi. Çarşafı sarılı yatan Martin'e gülümsedi ama o, Pam giyinene kadar gözlerini açmadı. Pam, ön kapıdan çıkıp gitti.

Pam Fitzer, rahatlamış ve mutlu görünen Martin'i yatakta bırakıp ön kapıdan çıktıktan sonra, kendi kendine "Ben çvliyim," diye gülümsedi. Yağmurun altında, saçlarının ıslanmasına, gözlerindeki rimelin akmasına aldırmadan uzun süre koştu.

"Evde kimse bilmeyecek." Bunu düşünerek durdu, yağmurun yüzünü ıslattığını hissetti. Cesur bir kadındı, ölene kadar öyle kalacaktı ve fazla canı da acımamıştı. "Doğru olanı yaptım! diye fısıldadı yağmura. Düğmeleri hakiki inci olan yeni zümrüt yeşili yağmurluğunun altında kalbi hızla atıyordu. Ama annesi yüzüne bakacak ve...

Koşmaya devam etti. Demek herkesin yaptığı buydu. Kütüphanedeki kitaplara şükretti. Herkesin unuttuğu kilitli raflarda, özel dolaplarda durdukları için onları alıp okuyabiliyordu. Doğru olanı yapmıştı, ona acısını, işini sormuş, anlattıklarını dinlemiş, onu ne kadar sevdiğini göstermişti. Zavallı adam. Yalnız ve kalbi kırık. Sara'yı çok özleyiyor. Onun kendisini budala, kadınsılıktan uzak bir zorba gibi göreceğini tahmin etmişti. Ama Martin, kollarında ağlamıştı. Bunu düşününce, yağmurda eriyecek şeker gibi hissediyordu kendini. Omlet. İlk yaptığı tostları yakmış ama o yanık kokusunu duymamıştı bile.

İyi omlet yapardı: Ne fazla sulu, ne de fazla katı. Yarın Rambaugh Bilgisayar Satış ve Hizmetleri'nden söz ettiği sırada yapmış olduğu o nefis tavuklu mayonezli sandviçleri bulacaktı. Tavuğu evden getirmişti.

Pam, sokak lambasının altında durup ıslak ellerini ıslak yüzüne götürdü. Hafifçe kırılmaya başlamış yuvarlak alnı, renksiz, dolgun dudaklarıyla Martin, bazen küçük bir çocuğa benziyordu. Çok yakından bakmadan, kaşları görünmüyordu; yakından da kaşları bir yelpaze gibi, incecik tüylerden oluşuyordu.

Pam yine yürümeye başladı. Belli olacaktı. Annesi kendisi-

ne dikkatle bakınca...

Ön kapıyı usulca kapadı. Annesi yüzüne bakmadı; Pam verandanın ışığını kapatıp içeri girdiğinde, annesi kitap okuyordu. Annesi ve babası oturma odasındaki abajurların yanına oturmuş, okuyorlardı. "İslanmış olmalısın," dedi annesi başını kaldırmadan. "Hem de yeni yağmurluğunla. Dört gece üstüste dışarı çıktın. Arkadaşların çok ilginç olmalı."

"Su geçirmiyor," dedi Pam, onlara bakarak. Aslında dediklerini dinlemiyordu. Demek ikisi de aynı şeyi yapıyorlardı, tabii yapıyorlarsa. Yapmış olmalıydılar. İnsan ne kadar okursa okusun, o yeri nasıl bulacağından emin olamazdı. Kocaman, yağlı bir göbek ya da incecik, siyah ayakkabı giymiş bacaklar...

Parmağında pırlanta yüzük olacaktı. Kütüphanedeki raflara kitap dizerken, her seferinde pırıltılarla yanıp sönecekti.

"Film nasıldı?" diye sordu annesi yine başını kaldırmadan.

"Kovboy filmiydi," dedi Pam. "Hepsi biraraya gelip çiftliklerini kurtarmaya çalışıyorlar ama sonunda kaybediyorlar." Oturma odası Pam'e yabancı görünüyordu; ev yabancı görünüyordu. Çünkü kendisi farklıydı. Demek o kadar büyüktü ve itilebiliyordu. İşte şimdi okudukları daha mantıklıydı.

"Babana söyle çöpleri çıkarsın. Yağmur yağdığını ve dışarı çıkamayacağını söyleyecek. Ama çöpleri sabahları o uyanmadan alıp götürüyorlar. Tanrı bilir ya ben uyanık olurum."

"Peki," dedi Pam. Montrose'daki sokakların karanlık pencerelerinin ardında her gece olanları düşündü. Her gece! Biraz ıslaklık ve kanama olmuştu ama banyoda kağıt mendil bulmuştu. Banyo almayacaktı. Dayanabildiği sürece yıkanmayacaktı. Onun kokusunu nasıl üzerinden arındırabilirdi?

"Baba?" dedi Pam. Babası başını kaldırıp baktı. "Annem çöpleri dışarı çıkarmadığını ama şimdi yağmur yağdığı için dışarı çıkamayacağını söyleyeceğini, yarın sabah erkenden sen uyurken çöpleri alıp götürdüklerini ve kendisinin o saatte hep uyanık olduğunu söylüyor." Üzeri siyah güllü, kırmızı dantel çamaşırlarını görmüştü. Ne kadar güzel olduklarını görmüştü.

"Annene söyle çöpü çıkardım" dedi babası. Ve kahkahalarla güldü. Gülerек gazetesini katladı ve mutfağı gitti.

"Çıkarmış anne," dedi Pam. Yağmurluğunu astı, açılmış, el değmiş, kullanılmış, artık dünyanın nasıl olduğunu bilen yepyeni bedeniyle yukarı çıktı. Bedeni, tıpkı kıvrılarak yükselen kullanışlı bir merdiven trabzanı gibi, anne ve babasının düğün resminin altında nazlanmadan büyüyen yemyeşil sarmaşık gibi, damarlarındaki kan zonklayarak merdivenleri çıktı.

Pam durup anne ve babasının resmine baktı. Mümkün olduğunca birbirlerine yakın oturmuşlardı. Annesinin elindeki güller, hafifçe babasının koluna değiyor, iki beyaz giysi ve annesinin duvağı birbirine karışıyordu.

Giysilerimi çıkarmak. Pam bu işi yapamayacağını sanmıştı. Ama yapmıştı işte. Martin'in orada durup, Sara geri dönecek olsa, ona hayatının sonuna kadar iyi davranacağını söyleyip hıçkırmasını düşündü.

Pam yatak odasının kapısını kilitledi ve giysilerini çıkardı. Fazla kan yoktu. Ama vücudunda kırmızı izler vardı. Parmak izleriydi bunlar. Kendine ait değillerdi. Yine kalbinin bir balon gibi genişleyip hafiflediğini hissetti. Asla şimdikinden daha mutlu olamazdı. Kilisede evlense bile. Pamela Burney. Bayan Martin Burney. Sara'yı incitemezdi. Sara boğulmuştu.

Sara'ya her şeyi anlatmıştı: Ailesini, lisede öteki kızların kendisine nasıl davrandığını, bir erkek arkadaşı olmayışını. Sara onu dinlemişti. Dünyada kendisini dinleyen tek insandı. Sara'nın üzgün ve yalnız görüldüğünü düşündü. "Bazen," demişti Sara, "Dünyayı dışarıdan, uzaydan görüyor gibiyim. Sadece yaptığımız seçimlerden ibaret bu yaşam. Asfalt yollar yapılmasına, okula giden çocuklarımız olmasına, insanların evlerde *evli* olarak yaşamalarına biz karar veriyoruz. Mutlu olmak için bir erkek arkadaşın, çocukların olmasına, sevişmene gerek yok ki. Kim söyledi bunu sana?"

Pam sabahlığını giyerken Martin'i düşündü. Konuşurken başı omuzlarının arasında, tırnaklarındaki etleri yoluyordu.

Boynu kalın olduğu için bu duruşu onu daha da tıknaz gösteriyordu. Babasını sevmiyordu ama annesine yakındı, bu da çok iyiydi. Yürürken topuklarıyla yere basıyordu - onu kütüphanenin penceresinden seyretmişti - tıpkı suda kürek çeker gibi kollarını sertçe ileri geri sallıyordu.

Kendisi Sara kadar bile akıllı olamazdı. Sara durmadan okur, her ay başka bir konu üzerinde çalışırdı. Pam'ın adını bile duymadığı yeni ozanların şiirlerini ezbere bilir, tiyatro okurken başka kütüphanelerden kasetler getirir ve işten sonra tiyatro eserlerini teypten dinlerdi.

Pam içini çekti. Martin'le evlendiğinde anne ve babası bir kedi alabilirlerdi. Annesi, "Tekir (ya da kedinin adını ne koyarlarsa)," diyebilirdi. "Tekir, galiba bizimki çöpü çıkarmadı, adamlar sabah erkenden gelip alıyorlar. O saatte hâlâ uyuyor ama sen ve ben uyanık olacağız."

Pam aynaya doğru eğildi. "Beni incitme, bu benim için ilk," diye fısıldamıştı. Ama o, o kadar ihtiraslıydı ki. Bunları söylemekte geç kalmış, Martin duramamıştı. Galiba öksürük ya da kusmak gibi bir şeydi bu. Geniş elmacık kemikleri, başına yapışık kulakları, daima eklem yerlerinden kıvrık duran parmakları vardı. O istediğini almak için aşağılarda meşgulken, Pam ona en derin düşüncelerini fısıldamıştı.

Her gece, köşede durup Martin'in ışıklarının yanık olup olmadığına bakacak, sonra kapısına vurup akşam yemeğini götürecekti. Her gece. Ta ki gelmediğinde onu özleyip, "Dün gece hep seni bekledim. Sensiz yaşayamam. Benimle evlen," deyinceye kadar bunu sürdürecekti.

Pembe rujuyla aynaya "Pamela Burney" yazdı. Sara kadar güzel değildi belki ama sevgi doluydu. Eve geldiğinde sıcak yemekler olacak, her şey hazır, sökükler dikilmiş ve temiz görüncekti. Yaşam amacı o olacaktı ve istemezse kütüphanede çalışmayacaktı: Onu asla incitmezdi.

"Pamela Burney." Uzun süre aynada kendisini seyretti, gülümseyerek vücudundaki kırmızı izlere baktı, sonra aynayı sildi.

Sara, Pazartesi sabahı kahvaltı için ayırdığı yulaf ezmesini yedi, öğlende sıcak suyla ketçabı karıştırıp çorba yapıp içti. Saat üç buçukta elmalı sos yedikten sonra dışarı çıktı. Öğleden sonra hava sıcaktı.

Ben'in evinin önünden geçti. Evin önündeki çimenle kaplı tümsek tıpkı kendi evininki gibiydi. Böylece her iki ev de, cad-denin karşı tarafındaki parkla aynı seviyede sayılabilirdi. Ben'in evinin önündeki kaldırımında yarım ay biçiminde bir boşluk vardı; herhalde eskiden burada bir ağaç dikili olmalıydı. Ben'in ve kendi evinin üzerinde ağaçlar bir çatı oluşturuyordu. Kırmızı kiremitler daha koyu görünüyor, beyaz duvarlarda mavi gölgeler oluşuyordu.

Sara, kent merkezinin yarısına kadar yolu yürüyerek gittikten sonra Dr. Channing'in kapısını çaldı. Kapıyı açan kadın o kadar zayıftı ki, adeta kemikler derisinden fırlayacaklarmış gibi görünüyorlardı. Loş eve girerken, "Siz Laura Pray misiniz?" diye sordu. "Ben Bayan Eaker'ım. Dr. Channing'e haftada iki kez gelip banyosunu yaptıran hastabakıcı. Geceleri yanında bir öğrenci kalıyor ama gündüzleri kendisine yemek hazırlayacak, ortalığı toplayacak birine ihtiyacı var."

"Ben anneme de baktım," dedi Sara. Dr. Channing'in oturma odasında genç kadının incelemesini bekleyen bir çalışma masası ve Hogarth'ın eserlerine benzeyen iki afiş vardı. Bir yunan büstü, bomboş üzüm gibi gözlerle Sara'ya bakıyordu. "An-nemin gözleri görmüyor, hep yatakta oturur."

"Dr. Channing görüyor ama dış dünyaya ilgisini tümüyle yitirdi. Onu iskemleye oturtmamıza izin vermiyor, konuşmuyor," dedi Bayan Eaker. "Biliyorsunuz, trafik kazası geçirdi. Lütfen oturun. İşte Ellen de geldi. Ellen Garner, Laura Pray."

Kapıdaki şişman genç kadın Sara'ya bir an baktı, daha son-

ra gözlerini bir daha ona çevirmedi. Bayan Eaker odadan çıktıktan sonra, şıman bedenini gıcırdayan bir iskemleye yerleştirdi.

Sara ön kapının kapandığını duydu. Birkaç saniye sonra Ellen tekdüze bir sesle anlatmaya başladı. "Aslında sadece birinin burada olmasını istiyor. Yemek yedirilmesi gerek. Bulaşıkları yıkayıp, ortalığı toplayabilirsiniz."

"Peki," dedi Sara. "Bu öğleden sonra işe başlayabilir miyim, acaba?"

"Size mutfağı göstereyim" dedi Ellen. Ev serin ve yeni havalandırılmıştı. Merdivenlerden ikinci kata çıktılar. Giriş katındaki tertemiz pencerelere organize perdeler asılmıştı, içeri pembe sardunyaların gölgesi vuruyordu.

"Çamaşır ve kurutma makinaları burada, mutfakın hemen yanında. Yiyecekleri ben alıp geliyorum." Ellen'in uzun kirpiklerle çevrili güzel kahverengi gözleri, yemekle hiç ilgilenmemiş gibi boş boş buzdolabına baktı.

Sara, meyvaları, peyniri, sütü ve yumurtaları görünce, ağzının sulandığını hissetti. 'Ona akşam yemeğini hazırlayabilirsiniz. Sebzelerin çok ince doğranması gerek. Ama hemen hemen her şeyi yiyebiliyor. Başını oynatabiliyor. Yemek onu pek ilgilendirmiyor ve ağzına beslenmesinden nefret ediyor ama buna zorunluyuz. Kendi yiyemiyor ve konuşamıyor.

"Evet," dedi Sara. Ellen'i rahatça seyredebiliyordu, çünkü Ellen asla kendisine bakmıyordu. Gözleri yerde, mutfak masasında, iskemlelerde, bir dizi kap kaçakta, sıra sıra baharat ekili saksılardaydı.

"Ben ona kahvaltı veriyorum. Siz on ikide gelince de, okula gideceğim. Öğleden sonra dersim var." Ellen duvara asılı renk renk havlulara baktı. Ellen gözlerini üzerlerinde I. Elizabeth ve VIII. Henry'nin resimleri olan havlulara dikmişti. Havlulara basılı yüzler, Ellen'inkine kıyasla çok daha canlıydı. "(Öğle yemeğini on ikiyi çeyrek geçe civarında yiyor, akşam yemeğini de beşte. Ben altıda geliyorum. Ben gelince siz gidebilirsiniz. Sürgüye pek sık ihtiyacı olmuyor. Ama arada bir so-

run, sık sık onu kontrol edin."

Sara, Ellen Garner'ın onsekiz yaşlarında olduğunu düşündü. Tek kelime bile konuşamayan bir kadınla yaşıyordu. Onları çevreleyen ve, tıpkı Ellen gibi soğuk ve sessizdi.

"Gelin, onunla tanışın," dedi Ellen.

Evin arkasındaki geniş yatak odasını, camlardan giren inci gibi bir beyazlık aydınlatıyor, yastıktaki kırmızı yüzü, gümüşe dönüştürüyordu. Piring lambalar, ceviz komodin, mavi perdeler, yatak örtüsü ve halıyla hoş bir zıtlık oluşturuyordu.

"Bu, Laura Pray," dedi Ellen, yastığa dayalı yüze. Yüz, hem yaşlı, hem de sevecendi. Kahverengi gözler, dikkatle, temkinli Sara'ya baktılar." Bayan Nepper'ın arkadaşı. Öğlen gelip size yemek vereceğini, temizlik yapabileceğini söylüyor."

Kahverengi gözler iki genç kadına baktılar. Yastığa dayalı yüzü, düzenle örülmüş kır bir örgü çevreliyordu.

"Bu işi aldığımı sevindim," dedi Sara, Dr. Channing'e. "Hata yaparsam bana bildirin. Başınızı sallayın. Ya da göz kırpın." Sara bir an için kahverengi gözlerde bir pırıltı gördüğünü sandı.

Ellen'in gözleri bir şeyler arıyormuş gibi odada geziniyordu, yüzü ifadeden yoksundu. "Ben alışverişe gidiyorum. Bayan Eaker'ın ve doktorun telefon numaraları buzdolabının üzerinde."

Bu ikisine ne söylenebilirdi? Sara, Ellen'in şişman vücudunun yuvarlanırcasına odadan çıkışını seyretti. Sessizlik, serin hava ve yataktan kendisini seyreden iki kahverengi gözle başbaşa kalmıştı. Yaşlı kadına yaklaşıp gülümsedi. "Acaba yemekte ne istersiniz? Et mi? Aç mısınız?"

Yastıktaki baş, ileri geri sallandı.

"Belki yumurta?" Sara kendisini yakından incelerken acı çeken ve yaralı görünen dikkatli gözlerle bakıp gülümsedi. Bu yüz, asla bir zamanlar güzel olmamıştı: Dolgun dudakların üzerinde geniş bir burun vardı. Örtünün altındaki vücut, ağır görünüyordu. Baş, yukarı aşağı hareket ediyordu.

"Buzdolabına ve öteki dolaplara bakayım, neler var," dedi

Sara ve yatakta hareketsiz duran ele, hafifçe pat pat vurdu. Sadece klimanın mırıltısı genç kadına cevap verdi.

Sara mutfağa girdi, hızla hareket ederken sessiz evi dolap kapılarının, tencere tavaların sesi doldurdu. Buzdolabında elma, bezelye, bol bol yumurta vardı. Sara iyi bir tava da buldu. "Bezelye sever misiniz?" diye sordu kederli, kahverengi gözlerle. "Belki de dilimlere bölünmüş taze elma?" Yastıktaki baş, yukarı aşağı hareket etti. Sara gülümseyip, mutfağa döndü.

Yumurta, süt, tuz. Yemeğin görüntüsü genç kadının bacaklarının titremesine neden oldu. Bir bardak süt içse... Onu kim görecekti? Eline süt şişesini alıp, dolaba doğru yürüdü, sonra yüzünde dehşet dolu bir ifade, durdu.

Yatakodasına doğru koştu. Dr. Channing'in kendisini görebileceği bir yerde durdu. "Acaba, size yemek hazırlarken bir bardak süt içebilir miyim?"

Baş, aşağı yukarı sallandı.

"Çok teşekkür ederim." Sara mutfağa dönüp, bardağa soğuk, yağlı sütü koydu. Midesindeki kramp hemen geçti. Yemeği pişirirken, bir şarkı mırıldandı.

Pencerenin kenarındaki saksılarda maydanoz ve taze soğan vardı. Sara, yepyeni, pırıl pırıl ocağa, buzdolabına, mikrodalga fırına baktı. Duvardaki havluda VIII. Henry şişman ve düş kurar gibiydi. Ama kızının sert, siyah gözleri sanki Sara'nın her hareketini gözlüyordu. Belki Dr. Channing bu akşam kendisine biraz para verirdi. O zaman yemeklik bir şeyler alabilirdi.

Sara yandaki evden çocuk sesleri duydu. Yumurtaları kaseye kırıp, mikserle karıştırdı. Dr. Channing'in yemeğini tepsiye koydu, çekmecede bir peçete buldu.

"Şimdi," dedi Sara, peçeteyi Dr. Channing'in çenesinin altından bağlarken. "Hem yemek yiyelim, hem gevezelik yapalım. Korkarım, ağzınız dolu olacağı için beni dinlemek zorunda kalacaksınız." Kahverengi gözlerde yine bir ışık belirdi.

"Bu işi doğru dürüst yapamayacağımı biliyorum," dedi yu-

murtayı kadının ağzına götürürken. "Kimse, insanın kendisi yediği gibi, onu besleyemez. Ama elimden geleni yapacağım." Tuvalet masasının aynasında çok zayıf, kumral bir kadın, yaşlı bir kadını besliyordu. Kumral kadın mutlu görünüyordu. Sara artık bir işinin olduğunu düşündü. Elinin tersiyle alnını oğuşturup, Dr. Channing'e gülümsedi.

Başka birinin ağzındaki lokmayı ne zaman yutacağını, daha sonra ne yemek isteyeceğini anlamaya çalışmak ne kadar garipti. Dr. Channing'in çenesinde bir yumurta parçası vardı, Sara o parçayı kaşığın ucuyla almak istemedi. "Çok kuru bir yemek bu," dedi Sara. "Bir şeyler içmek ister misiniz? Süt?" Kadın başını iki yana salladı. "Kahve? Çay?" Bu sefer kadın başıyla onayladı. "Ben gidip suyu ateşe koyayım."

Dolapta poşet çay vardı. "Çayınıza şeker ister misiniz?" diye sordu geri döndüğünde. "Limon?" Baş, iki kez hayır dedi.

Bir lokma yumurta. Bir kaşık bezelye. Oda ve sessizlik onları, bir ipek böceğinin kozası gibi sardı; sesler klimanın yumuşak homurtusunda kayboldu. Sadece perdelerin yumuşattığı ışık onlara ulaşabiliyordu. "Ben yirmibeş yaşındayım ve Bayan Nepper'ın Seerley Park'taki evinde oturuyorum. Nebraska'da değişik kentlerde büyüdüm. Bir süre de Massachusetts'de oturduk. Orta Batılıyım. Üniversite kenti olduğu için Cedar Falls'u çok seviyorum."

Bir parça elma. Bir lokma yumurta. "Ne çok kitabınız var. Belki yarın size biraz okumamı istersiniz." kahverengi gözler sıcacık baktı. "İster miydiniz? Ben okumayı çok severim. Ama bir üniversite profesörü için yeterince iyi okuyamayabilirim."

Dr. Channing'in kederli gözleri, başka yöne çevrildi.

"Acaba Henry James'i okumamı ister miydiniz?" Sara, bezelye ve yumurtayı kaşığa koymaya çalıştı.

Holde bir saat tık tık çalışıyordu.

"Onu tüm yaşamımız boyunca incelediniz, öyle değil mi?" dedi Sara bir süre sonra "Eğer hoşunuza giderse, benim de hoşuma gider. Kitaplarının hiç birini sonuna kadar okuyama-

dım. Bir tek *Vıdanın Dönüşünü*. Yün yumağıyla oynayan kedi gibi, kitapların sözlerine takılıp kalıyorum."

Klima ara vermeden homurdanıyordu.

Sara, Henry James'i bir an için unuttu. Martin'in havluları banyo raflarında daima üçe katlanmış, battaniyelerin dolaplarında hep üçe katlanmış görmek istediğini hatırladı. Aniden gülmek istedi. Sonra yastıktaki yüze döndü. "Sürekli gevezelik etmek istemem. Belki siz yemek yerken, radyoda müzik çalabiliriz."

Yaşlı kadın başını salladı.

"İşte, bitti," dedi Sara sonunda. Çayı getirmeye gitti. Dr. Channing çayı, plastik bir kamışla yudumladı.

"Başka bir şey ister misiniz?" diye sordu Sara. Saçları örülü kafa, ileri geri sallandı. "O zaman ben bulaşıkları yıkayayım. Ellen kısa süre sonra döner. Sık sık gelip bir ihtiyacınız olup olmadığına bakacağım."

Bir kütüphaneci olmak için eğitilmiş Sara Burney, bulaşıkları lavaboya koydu, sabunu buldu, Kraliçe Elizabeth'in duvardaki havludan bakan siyah, dikkatli gözleriyle karşılaştı. Elizabeth bütün hayatı boyunca saklanmış, babasının korkusuyla yaşamıştı. (Şimdi VIII. Henry her ikisine de dikkatle bakıyordu.)

Dr. Channing'in sürgüye ihtiyacı olunca, Sara ağır vücudu yan yatırdı. Tombul ve gevşek et, tıpkı annesininki gibiydi. Ete, dikkatle, incitmeden dokundu ve Dr. Channing'e incecik kollarıyla sarıldı. Koyu renk, acı çeken ve hareketsiz kahverengi gözlere bakıp gülümsedi.

Kapı açılıp, Ellen kollarında yiyecek paketleriyle içeri girdiğinde, Sara mutfaktaydı. Bir kez Sara'ya baktıktan sonra, kutuları, şişeleri, konserveleri çıkarmaya başladı. "Merhaba," dedi Sara.

"Merhaba." Ellen'in kolları, eklem yerlerinden bağlanmış balonlar gibiydiler.

Böyle görünmek, diye düşündü Sara... Dolaptan dolaba yü-

rürken dev bacakların birbirine sürtünmesi, o kocaman karının altından bakıp, en alt çekmeceye ulaşmaya çalışmak...

"Dr. Channing yemeğini yedi," dedi Sara. "Yumurta, bezelye, elma ve çay."

Ellen'in ağzı bir karış açık kaldı. "Kazadan beri bu kadar çok yememişti." Kahverengi saçlarının ortasındaki yüzü ifade-sizdi. Sara, bakışlarını yakaladığında, onun kahverengi gözleri-nin de, Dr. Channing'kiler gibi dikkatli, içine dönük olduğunu gördü.

Sara bulaşıkları kurularyp kaldırdı. Ellen kescekağıtlarını katladı. "İlk iki haftalığınızı ödemem gerek," dedi Ellen ve bir zarf uzattı.

"Teşekkürler. Her gün öğleden saat altıya kadar gelmemi ister misiniz?"

"Evet," dedi Ellen. "Belki bazen sabahları gelebilirsiniz. Ben de kütüphanede çalışabilirim. Derslerime hazırlanmak için."

"Ne zaman isterseniz gelirim," dedi Sara. "Bana önceden haber verin yeter. Ne zaman temizlik yapmamı istiyorsanız -"

"Yarın sabah sekizde gelebilir misiniz? Cuma sabahları gelen bir temizlikçi kadın var, ben de kütüphaneye gidebilirim," dedi Ellen. "Öğle yemeğinizi burada yiyebilirsiniz." Şimdi ses tonu, plan yapmaya alışıkmiş gibi, çok pratikti.

"Tamam," dedi Sara. Mutfaktaki saat altıyı geçmişti. Ellen, Sara'nın gitmesini bekler gibiydi. "Allahasımarladık."

Sara bir sokak yürüdükten sonra zarfı açıp bakınca, kirasını ödemeye, yiyecek almaya, belki sıva için mala ve koşmak için ayakkabı almaya yetecek kadar para buldu. Sevincinden neredeyse kaldırımında dansedecekti. Bir işi vardı kimse yanıtlamak istemediği sorular sormamıştı! Parayı cebine koydu, göl-geli sokaklarda ve 218 numaralı otoban boyunca giden toprak yolda yürürken parayı hep cebinde hissetti.

Üniversite meydanında ucuz bir şarküteri vardı. Sara vitrin-den, hangi eti ve sebzeleri yiyeceğini kararlaştırdı, bir köşede-

ki masada, hâlâ cebinde paralar ağır ağır yedi. Keşke şimdi karşısında Christine Weiden otursaydı. Crismtine, Montrose'daki şarküteride yemeye bayılırdı. Tabağındaki her şeyi bitirir, Sara'nın yemediklerini de alır ve tekrar isterdi. "Yemekten öleceğim," derdi gözlerini devirerek.

Artık Sara Burney ölmüştü. Ne Cristine'i, ne Pam'i, ne de Joan'i ve Mary'i göremeyecekti. Hepsi Sara Burney'in öldüğünü sanıyorlardı. Asla geri dönüp onlara ölmediğini söyleyemezdi.

Sara yemeğini bitirdikten sonra, ağır ağır market arabasını iterek alışverişe başladı. Yulaf ezmesi, ketçap ve fasulyenin önünde hiç durmadı. Yiyecek paketleri çok ağırdı. Sonra aklına iyi bir çift spor ayakkabı almak geldi. Sonra da nalbura uğradı. Bayan Nepper boya alacağına söz vermişti. Sara fırça, astar boya, mala, zımpara kağıdı aldı ve College Sokağı'ndan geçen otobüsü yakaladı.

Paketlerini mutfak masasına bırakıp, boş, tertemiz buzdolabına baktı ve neşeyle yüksek sesle güldü. Sabah kahvaltısı hazır olacaktı. Yatmadan önce bir bardak süt içecekti. Yarın duvarlardaki çatlakları doldurmaya başlayabilirdi. Yeni ayakkabılarıyla koşabilirdi.

Bir günlük alabilirdi - çocukluğundan beri günlük tutmuştu... Hayır. Günlük tutamazdı. Artık, geride iz bırakmayan Laura Pray'di o.

Banyo alıp sütünü içti ve yatağa uzanıp, bütün gün tavana bakan Dr. Channing'i düşündü. Dr. Channing'i anlatan Ellen Garner'ı düşündü.

"Geçen yaz kazada felç oldu," demişti Ellen. "Artık yaşamak istemiyor, hepsi bu."

Sara, Ellen'in gözlerini çok kısa süre görmüştü. Ellen bir öğrencinin bir sınıfa, bir ödeve ya da kitaplarla dolu kütüphaneye ralllarına bakması gibi, ölmek isteyen bir kadını sessizce inceliyordu.

Laura Pray mutfak kapısını çaldığında, Ellen Garner bulaşıkları yıkıyordu. Laura içeri girince, güneş ışığı pırıl pırıl, koyu renk saçlarını alev alev tutuşturdu. Ellen Laura'ya baktı ve tıpkı delik bir plaj topu gibi şekilsizce iki kat oldu.

"Günaydın," dedi Laura. "Çok güzel bir sabah. Dr. Channing nasıl?"

"İyi," dedi Ellen.

"Ben kurularım," dedi Laura ve bir bez aldı. "Evde bu kadar az insan varken, bulaşık makinasını kullanmanın bir anlamı yok."

"Evet," dedi Ellen. Yumurtalı tavayı parmağıyla kazımaya çalıştı.

Uzun süre sadece tabakların ve akan suyun sesini duydu. Yaz Dr. Channing'in kapısında bitmişti. Sara bulaşıkları kurularken James Russell Lowell'in bir şiirini anımsadı - gerçekten onun muydu? - Kışın bir koruyucu su gibi yükselen bir şato hakkındaydı şiir. "Yaz her tarafını fethetmiş," ... Şiiri iyi hatırlayamıyordu. "Her bir çadır yeşil ve genişti ve her birinden bir fısıltı gitti, ta gece esintiye kadar." Mutfak pencerelerinde yapraklar hışırdıyordu. "Umarım her şeyi ait oldukları yere koymuşumdur," dedi Ellen'e.

Ellen hiç bir şey söylemeden sadece dolaplara bakıyordu, Sara'ya değil. Gözleri saydam ve hareketsizdi. Lavabonun başında durmuş, yıkadığı toprak kase gibi, yüzeyi dışında hiç bir şeyini göstermiyordu. Vücutuyla, çevremde mutfak dışında hiç bir şey yok, der gibiydi.

"Bulaşık havlularını nereye asıyorsunuz?" diye sordu Sara.

"Herhalde onu da ötekilerle birlikte bugün yıkayabilirsin," dedi Ellen. Çamaşır makinesinin yanında bir torba dolusu kirli var." Sabunlu suyu lavaboya boşalttı, elindeki süngerle bula-

şık leğenini sildi, ağır ağır eğilip, kalçasını çıkararak leğeni lavabonun altına koydu. İnce saçlarını alnından geri itti. Sara elini onun omuzuna koyup, kibarca bir şeyler söyleyebilirdi ama söylenecek ne vardı?

"Güle güle," dedi Sara, Ellen kolunda not defterleriyle mutfak kapısından çıkarken.

Kirli torbası, yatak çarşafı, havlular ve geceliklerle doluydu. Sara çamaşırları ayırdı, çalışırken eski bir aşk şarkısını da söylüyordu. Sesi, holü aşır, yastıktaki hareketsiz yüze ulaştı.

Güneş bulutların arasına girmişti, hava yağmur kokuyordu. Saat sekizbuçuk olmasına rağmen, hava sıcaktı. El Garner üniversitenin kütüphanesine ulaştığında terden sıırıslık olmuştı.

Orada pek öğrenci yoktu. El, bir köşedeki en sevdiği koltuğuna oturabilir, eteğini dümdüz çekip, eski yağmurluğuna sarılabılırdi. Onu gören olursa, kimse hamile olduğunu anlamazdı. Sadece şişman bir çiftçi kızı olduğunu, her yıl üniversitenin mezun ettiğı öğretmenlerden biri sanabilirdi.

Çok geçmeden El'in yanındaki pencereye yaz rüzgarlarının getirdiğı yağmur inmeye başladı. Geçen kış Beeley'nin Hanına kadar yağmur altında koşmuştu ama Jerry'nin trayleri gitmişti. Kimse nereye gittiğini bilmiyordu (aslında nereden geldiğini de bilen yoktu.) El sadece bir çöp kutusunda viski şişcleri bulmuştu.

El not defterini açtı. Birinci sömestirin notları vardı ilk sayfada. Kırmızıyla ilk kuralının altını çizmişti. *Hoş olmayan şeyleri düşünme*. Sayfaları çevirdi. "İran'ın öteki insan toplulukları."

El'in çevresinde kırmızı ve mavi koltuklar vardı. Notlarında, "Musevilerin kökenlerine" geldiğinde, sayfanın en üstüncü ikinci kuralını yazmış olduğunu gördü. *Riske atılma*. Bunun da altını çizmişti. "Orta Çağlar" bölümünde, *Sağlığını Dikkat et*,

yazılıydı. Öğlen yemeklerinde artık Coka Cola ve sosis yoktu. O ilk sömestirde koyduğu üç kural buydu. Belki başka kurallar da olmalıydı. *Hatalarından ders al gibi*. Ama her nasılsa o üç kural yeterli olmuştu.

Şişman olduğum için şanslıyım, diye düşündü. Orta çağ rahibelerinin resimlerine bakarken, Laura Pray'ın incecik vücudunu, pırıl pırıl saçlarını düşündü. El şişmandı ve sıradan görünüyordu, öteki öğrenciler arasında kayboluyordu. Evde kendisi, asla erkeklerle çıkmayan, Pete Garner'in en büyük çocuğuydu. Notları hep yüksekti. Her yaz Han'da çalışır, peşinden hep küçük kardeşlerini sürüklerdi. Üniversitede insanların bakışları üzerinden bir pencereden kayan yağmur gibi gelip geçiyordu. O. Cedar Falls'da hiç kimseydi, sadece seyreden bir çift gözdü.

Şubat ayında hastalandı ve korktu. Sınıfların pencerelerinden bakıp ne yapması gerektiğini düşündü. Tuvalet dışında, sıfta geçirdiği saatler düşünebildiği tek zamanlardı.

Tüm öğrenciler kendi yaşındaydı - kendi gibi o kadar insan olduğunu bilmiyordu. Eylülde, kocaman, ürkütücü binalarda kalabalık arasında yürüdü. Bir köşede oturup, kendisinin kiyle aynı tepsilerden yiyen öğrencileri seyretti. Geceleri, tıpkı arı kovanındaki arılar gibi, yüzlerce kız parfümler kokarak, başlarında bigudilerler, kendisiyle aynı çatı altında uyuyorlardı. Yatakhaneinin kapısından geçişlerini seyretmeye bayılıyordu. Bir köşede birinin yatağı üzerine oturup, bacakları ve göğüsleri tıpkı Laura Pray'inkiler kadar güzel, dolgun dudaklarıyla gülen kızları gözlüyordu, kendisi de birisi için güzeldi, bir kadındı ve bir erkeğe aitti.

Mart ayında Dr. Channing'in evine taşındı. Ancak o zaman Jerry'nin yanında yatışını, onun omuzuyla boynu arasındaki sıcaklığa yüzünü değdirmesini acı çekmeden hatırlayabildi.

El, "Mısırlıların Başarıları" bölümünün sayfalarını çevirdi. Onlar Mısır'a ulaştıklarında, El de geleceği düşünmeye başlamıştı. Üniversitede bir buçuk metre kar vardı, kendisini gö-

mülmüş hissediyordu. Bütün gözyaşlarını tüketmişti ve normal olduğuna inandığı tüm pencerelerden kendini atma düşüncelerini bırakmıştı.

O zaman kendini, kalması gerektiği yere sıkı sıkı yapışmış, işini zamanında bitirememekten korkan küçük, hasta bir korkak olarak görmüştü.

Bu sabah evde domuzlara yem veriyorlardı. Yatak odasının penceresinden görünen tarlalarda mısır olmalıydı. Orada da yağmur yağıyorsa, evleri hayvan, gübre kokuyor olmalıydı. Çiftlik binaları ıslanmış, gri görünüyordu. Babasının kamyoneti çamurda ilerliyor olmalıydı. Çocuklar eve geldiğinde, kapının önünde bir dizi çamurlu çizme olacaktı.

El içini çekerek, notlarının hiyeroglifler bölümüne geçti. Annesi çamurdan bezmiş, yorgun ve yalnızlıktan korkuyor olmalıydı. Pete Garner, El ondört yaşındayken başkalarının çiftliğinde çalışmaktan bıkmış ve çekip gitmişti. "Başa çıkamadığı en ufak bir şey olduğunda babam hemen çekip gider," dedi El kendi kendine. Yağmuru seyrediyordu. El ona yük olmayacaktı. Bursu ve Dr. Channing'de bir işi olduğu için, babasına hiç bir şeye malolmüyordu.

Beerley'nin Hanı'nda pişen yumurtaların kokusunu duydu. Sapı kırık bir spatülle durmuş, yumurtaları çevirmeyi bekliyordu. Karnı acıktığında (ki çok sık acıkiyordu), çoğunlukla o hanı düşünüyordu. Üç yaz üstüste rengi solmuş perdeleri toplamış, iki kapıya her sabah yedide tel örgüyü yerleştirmişti. Dünya o zaman yeşil ve tertemiz kokuyordu.

O saatte, tüm tepsilere dondurulmuş patates kızartması konmuş oluyor, ocak ve kızartma bölümü ısıtılıyor, El ya masaları temizliyor, peçeteleri yerleştiriyor ya da yumurtaları çeviriyor oluyordu. O sapı kırık spatülü hatırlarken mutlu oldu. O üçüncü yaz Jerry ve trayleri gelmiş, genç kızın saçlarını kaldırıp, vücudundaki en yumuşak yer olduğunu söylediği ensesini öpmüştü.

Bavulları dolabın en arkasında hazır duruyordu. Sonbahar

derslerini bir şey olursa hızla bitirmeye çalışıyordu ve midesi bulandığı için derslere yetişemiyordu. Yanında taksi parası ve Dr. Channing'e yazılmış, birkaç günlüğüne teyzesi Marcel-la'ya bakmaya gittiğini açıklayan bir not vardı. Marcella Teyze'si her şeyi hallederdi, Dr. Channing'in yanında da artık Laura Pray vardı. Bir kartın üzerine "Bayan Marcella Dehlstrom, 109 Dördüncü Sokak, Waterloo, Iowa" yazmış, teyzesinin telefon numarasını da eklemişti.

İki öğrenci gülerek gidip El'in sırasındaki koltuklara oturdular. El onların ileri geri hareket eden ellerini seyrederken, otelden bir taksi çağırıp Waterloo'ya onunla gitmeyi düşündü. Sonra elindeki kartıyla hastaneye gidecek, "Benim adım Eleanor Dehlstrom, lütfen teyzemi arayıp ona nerede olduğumu söyler misiniz? O gelecektir," diyecekti. Ve ona başka bir şey söyletemeyeceklerdi.

El, tıpkı şeffaf damarlar gibi ayrılıp yine birleşen yağmur damlalarının pencereden süzülmesini seyretti. Ya Jerry gerçekten kendisiyle alay edip, onu listesindeki 'kolay' kadınların arasına yazdıysa? Ona önceki kadınlardan pek söz etmemiş, ama hiç birisinin kendisi kadar iyi olmadığını anlatmıştı. El de yorgun ve terli olduğu zaman bile, sinemadan sonra gelen kalabalık için hazırladıkları iki galon ağırlığındaki dondurmayı taşıırken bile, gurur duymuştu. Jerry onu asla unutmayacağını söylemişti.

Hoş olmayan şeyleri düşünme. Onun yerine, o yazı düşündü. O yazı beyninde hep büyük harflerle hatırlamıştı. Dr. Channing'in evinde uyumadan önce, o yazı, yonca kokularını duyardı. Kırmızı ahırların ötesinde yağmur bulutları toplanırdı. Sonra tuzlu terciyağı gibi yumuşak Ağustos güneşi yine ortaya çıkardı. Çocukların üstünü örterken saçlarında o yazın güneşinin kokusu olurdu. Uyuduktan sonra, Jerry'nin varlığı hâlâ yanında olur, karanlıkta tıpkı beyaz bulutlar gibi çarşaflarda yine o temiz kokuyu duyardı.

Hastaneden çıktıktan sonra eve dönebilirdi. Ev, oyuncak-

lar ve kirli giysilerle dolu, annesi hep bezgin ve solgun olurdu. El, okula gitmeden önce ortalığı temizleyip toplardı. Küçüklerden birini, Beverly ya da Art'ı kucağına alabilirdi. Noel'de ne kadar üzgündü; onları kucağında saatlerce sallamıştı. Üniversiteye dönmek için hazırlandığında, hepsi çok heyecanlanmışlar, giysilerinin arasında, eski yatağı üzerinde zıplayıp durmuşlardı.

El'in yüreği sevgiyle, tadabileceği kadar somut tatlı, bir sıcaklıkla dolu. Geceleri handa Jerry'nin paraların üzerine eğilmiş başı da genç kadına aynı duyguyu hissettirmişti. Karısı traylerden çıkıp ona bağırır, kadının etrafı da eski bir saten sabahlık gibi, sürekli viski kokusu sarılı olurdu. El, Jerry'nin saçlarındaki seyrelişmiş noktaları, alnındaki derin çizgileri, kollarının altındaki ter lekelerini görünce, kalbi eriyecekmiş gibi olurdu.

Mısır hiyeroglifleri, küçük, şişman kuşlarla ve diz çökmüş aslanlarla süslüydü. El bunlardan bir kaçını notlarına çizmişti, şimdi hepsi kendisine bakıyorlardı. Jerry, duygularını öğrenmek istememişti; duygularını belli ederse, ona açık saçık şeyler anlatıyordu. El'e, tıpkı hanın arkasında kaldırdığı ağırlıklar gibi, sağlığına iyi geldiğini söylemişti. İkiisi sadece iyi arkadaşlar ve beraberlikleri çok iyiydi.

Dergilerin bulunduğu rafın arkasında birisi bir kitabı yere düşürdü. Gürültü bebeği uyandırdı. El, lastik gibi bir ayağın tenini dışa doğru ittiğini hissetti. Yan tarafında bir sertlik duydu. Elini yağmurluğunun altına soktu ve karnını hafifçe, henüz doğmamış küçük Em ayağını ya da dirseğini geri çekene kadar okşadı.

"El ve Em." Gizli bir şakaydı bu. Onun ilk hareketini hissettiğinde Machiavelli'yi öğreniyorlardı. Küçücük bir kuş gibi çırpındığını hissedince ona "Mac", "Wren", ya da "Rönesans", adını vermeyi düşündü. Ama sonra "Embryo"nun kısaltılmışı olarak "Em" de karar verdi. Bebeği gece gündüz, bir sır olarak, eski yağmurluğunun, kazağının ya da paltosunun altında,

oradaydı. Herkes şişman bir kızın daha da şişmanladığını görüyordu, o kadar. Annesi bile tatilde farketmemişti. El, öğrencilerin danslarını seyrederken, Em kabuğundaki küçük bir fındık gibi paltosunun altında hareket etmişti. Şu küçük, görünmez bebek demek bu tempoyu seviyordu!

Marcella Teyze'nin uzun, solgun yüzü hastaneden telefon aldığı anda hiç değişmeyecekti. "Ellen Dehlstorm'dan haber aldığıma sevindim, iyi mi? Ve evet, mümkün olduğunca çabuk oraya gidecekti. Sonra çiftliğe gidecek, El'in annesine söyleyecekti. Anlaşılan Ellen hastanede doğum yapmıştı. Tabii, herhalde bu berbat durumu düzeltmek iyi yürekli Marcella Teyze'ye düşecekti çünkü onlar doğurdıkları sayısız çocukla çiftlikten ayrılamazlardı.

Bir öğrenci El'in yakınındaki masaya oturup başını kollarının üzerine koydu. Ensesi, küçük bir çocuğununki andırıyordu. Em de bir gün öyle görünecekti. Marcella Teyze, Em'i evlatlık olarak nasıl verebileceğini öğrenecek ve El'i eve götürecekti. Üniversitenin, komşuların, El'in babasının bunu öğrenmelerini sağlayacaktı. Kasabadaki kızlardan biri daha, El liseyken aynı şeyi yapmıştı. Adı Ann Olson'du. Ama sancıları başladığında Ann korkmuş ve oda arkadaşına gerçeği söylemişti, o da başka birine anlatmıştı ve çok geçmeden tüm kasaba öğrenmişti. Marcella Teyze canını verse söylemezdi. Ve El'in olayla çok iyi başa çıktığını itiraf ederdi. El, bir kez olsun onun onayını alacağını biliyordu.

El, Mısır notlarının son sayfasını çevirdi. Günün birinde Marcella Teyze El'in öğretmenlik yaptığı okula ziyarete gidecekti. Çocuklar masalarında çalışıyor olacaklar, saçlarına pencereden güneş ışığı vuracak, sınıfta bir akvaryum, dizi dizi çiçekler ve kitaplar olacaktı. El kendi sırasında oturmuş, gözleri bir çocuktan ötekine gezinirken, hepsinin neye ihtiyacı olduğunu bilecekti. Marcella Teyze'den sınıfın gerisinde oturup izlemesini isteyecekti.

Kütüphanenin pencelerinden yağmur suları süzülüyordu.

El, elini koltuğun koluna götürdü. Kolda, çakıyla kazınmış bir kalp, içinde iki kişinin baş harfı vardı. (ikisi de kendisine ait değildi)

Gözlerini kapatarak, bir ay sonra kendisini burada otururken hayal etmeye çalıştı. Em gitmiş olacaktı - başka birinin çocuğu olacaktı. Kendisi yine eski siyah paltosunu giymiş, bomboş, kütüphanede çalışan diğerleri gibi yalnız bir yaşamı sürdürecekti.

El budalaca bir şey yaptı. Uzanıp, çiğnediği cikletini koltuğun kolunun, çakıyla kazınmış kalbin tam altına yapıştırdı. Eylül ayında kütüphaneye geldiğinde, tıpkı kazılı bir harf gibi cikleti orada olacaktı. "El ve Em"den, dönüşeceği bomboş insana bir aşk mektubu gibi...

Sara ertesini sabah şafak sökerken peruğunu taktı, şarkılar söyledi. Bacaklarının arkasındaki morluklar, soluk, sarı bir renk almışlardı. Onlar da geçtikten sonra kendine yeni bir şort ve kısa kollu gömlek alacağına söz verdi.

Main Sokağı'nı koşarak geçti. Cedar Nehri'nde bir değirmen olduğu ve kasabanın Sturgis Falls adını taşıdığı günleri okumuştur. "Buraya geldiğimde, Main Sokağı'ndaki ağaçlar bir tünel oluştururdu," demişti Bayan Nepper. "Yemyeşildi. Kilometrelerce uzunlukta idi. Mükemmel, yemyeşil bir tünel." Sara'ya kasaba şimdi çok dostça geliyordu. Yeni ağaçları kök salmış ve dimdikti. Tıpkı Laura Pray gibi. Dr. Channing'in çarşaflarını ve geceliklerini yıkayan, ona yemek hazırlayan, sürgüsünü değiştiren, onu yatakta çeviren, Henry James okuyan Laura Pray gibi.

Sara, bir sokak lambasından diğerine ilerleyerek, yeni ayakkabılarıyla tek bir ses bile çıkarmadan üniversitede koştu. On bin öğrenci hâlâ yataktaydı. Eğitim merkezinin dışındaki modern havuz, pırıl pırıl sularını yalnız, tekdüze bir sesle dö-küyordu. Genç kadının önünden tavşanlar kaçıştı. Dev çiçek tarlalarındaki petunyaları kokladı; yarım ay biçimindeki çiçekler boyunlarını bükmüşlerdi; ortadaki küçük göl, yerden yükselen sis ve çiçekler arasında yer yer parlıyordu.

Üzerini çıkarıp duş almak için eve döndüğünde, Ben'in evi hâlâ karanlıktı. Kollarındaki ve göğüslerindeki morluklar hemen hemen geçmişti. Karmakarışık yatağında çıplak uyuklarken, telefonun sesi ile yerinden sıçradı.

"Kahvaltıya gel," diye fısıldadı Ben, kulağına. "Leylakların arasından gel. Ben hazırlıyorum."

Sara, hayır demeye hazırlandı ama söyleyemedi. Ben'in sesi çok yumuşak, çok alışılmadıktı. Hep geride duruyor, Sa-

ra'ya hiç soru sormuyordu.

Güneş artık iyice yükselmişti. Genç kadın üzerine bir gömlek ve pantolon giydi, leylakların Ben'in mutfak kapısına kadar yoğun bir tünel oluşturduğunu iyi biliyordu.

Ben, ocağı fırının yanında duran garip aletin başında durmuş, yumurta hazırlıyordu. İşe gitmek üzere giyinmişti: Temiz bir pantolon, kısa kollu gömlek, ve onu farklı, çalışan bir erkek, genç bir profesör gibi gösteren kravat. Tabii taktığı plastik önlük dışında...

Ben, leylak yapraklarının hıştırtısını duymuş, Laura'nın çok zarif bir tavırla içeri girip, kapıyı kapattığını görmüştü. İncecik ayakları çıplak, yanına geldi. Benekli miyavlayarak genç kadının ayak bileklerine sarıldı.

"Merhaba," dedi Ben. Onu sokakta yürürken görmesinin üzerinden sadece iki hafta geçmişti ama Sara giderek toparlanıyor, ince, yorğun görünümünü geride bırakıyordu. Şimdi mutfak masasının başına oturmuş, gülümseyerek ekmeklere yağ sürüyordu; insan dikkatli olmazsa, tost makinesindeki ekmekler yanabilirdi. Havanın bugün fazla sıcak olmayacağını belirttikten sonra kendisinde Shakespeare'nin oyunlarının olup olmadığını sordu.

Ben, pırıl pırıl peruğun içindeki saçların rengini merak ediyordu. Onun kimden ve neden kaçtığını merak ediyordu. İçinde yumurta ve pastırma dolu tabakları masaya bırakıp oturdu. "Bak ne diyeceğim. Neden her sabah, televizyonsuz, kitapsız, radyosuz ve klimasız bir evde oturasın? Burada kal. Benekli'ye arkadaşlık et. Buraya sayaca bakan adam dışında hiç kimse gelmez. O da kızıyı çalıp hemen bodruma iner. Bırak telefon da çalsın. Eğer gerekirse, birkaç dakikada evine ulaşır-sın."

Laura hemen cevap vermedi. Ben onun oturma odasındaki raflara, kitaplara baktığını gördü. "Evet, iyi olur," dedi evinin ne kadar sıcak olduğunu ve Ben'in ne çok kitabı olduğunu düşünerek. Sonunda, "Sen öğlen yemeklerinde eve geliyor-

sun," dedi.

"Üniversitede sadece çok yağlı hamburgerler yapan bir yer ve College Hill'de kalabalık kafeteryalar var."

"İşe gitmeden önce ben sana yemek bırakırım. Akşam yemeğini de hazırlarım. Borcumu ödemek için."

"Tabii benimle birlikte yersen," dedi Ben.

"Acaba..." dedi Laura ve sustu. Ben nefesini tuttu, birden üşüdüğünü hissetti.

"Kendime düşen payı ödeyebilir miyim? diye sordu Laura.

Ben'in kahkahası rahatlamış, mutlu bir kahkahaydı. "Tabii."

Genç kadın tabağındaki bir parça tostla oynuyordu. "Ama senin arkadaşların var, bütün gece benimle oturmak istemeyebilirsin."

"Sen de bize katıl," dedi Ben. Genç kadının yüzünde beliren o eski, korkmuş ifade birden tüm çehresini değiştirdi. Tabağındaki tost parçasını parmaklarıyla ezdi. "Tabii istersen," dedi Ben, zayıf bir sesle.

"Yapamam," dedi Laura kısıp bir sesle. "Çok isterim ama yapamam. Yalnız kalmam gerek."

"Neden?" diye sordu Ben düşünmeden.

Laura onun yüzüne bakmadan ayağa kalkıp sofrayı toplamaya başladı. Ama Ben için ok yaydan çıkmıştı. "Evli misin? Birinden mi korkuyorsun? Kendi öfkeli ses tonunu duydu ve hata ettiğini anladı.

"Yalnız kalmam gerek," dedi genç kadın tekrar.

Aralarındaki sessizlik giderek uzadı. Ta ki Ben, "Kızıl saçlı bir beyle görünmek istemiyor musun?" diye sorana dek.

Laura lavaboda tabakları sıyırdı. Ben çalışma odasına gidip evraklarını, çizelgelerini, notlarını topladı. Mutfaktan gelen bulaşık seslerini dinledi.

"Çavdar ekmeği mi seversin, normal ekmek mi?" diye seslendi Laura.

"Çavdar."

"Akşam yemeğini saat kaçta yersin?" Hafif ve çok güzel bir sestir bu. Sanki yalnız yaşamıyormuş gibi, daima evinde birisi olacakmış gibi, daima sandviç, yemek hazırlayıp, temizliğini yapacak, ütülü giysileri kaldıracak biri gibi, mutfaktan bir kadın sesi böylesine sıradan bir soru soruyordu. Beynini kemiren binlerce ayrıntı birden ortadan kalkacaktı. Deneyimsel tiyatro üzerine tasarladığı o kitabı yazabilecekti. "Saat yedi nasıl?" diye sordu.

Allahımsarladık, diye seslenince, Laura mutfaktan çıktı. Ben ön kapıyı açarken, hayli uzakta durdu, ve Ben adeta o kendine aitmişçesine, karısıymışçasına, kapıyı onun gülümseyen yüzünün üstüne kapadı.

Seerley Park yemyeşildi, hava güzeldi. Küçük bir çocuk, salıncakta tek başına oturuyordu. "Seni sallayayım mı? diye sordu Ben. Kendi sesinin mutlu çıkmasına, kıkır kıkır gülmeye salınan küçük çocuğun yüzündeki benek gölgelerine, yemyeşil çimenlere şaşırarak baktı.

Ben, çocuklar, diye düşünerek ağaçlara ve çimenlere göz-cülük edermiş gibi duran dekanın büyük evinin önünden geçti. College Sokağı az ötedeydi. Derin derin sabahın temiz havasını içine çekti. Henüz Eylül gelmemiş, sadece bir iki yaparak yere düşmüştü. Birkaç yıl önce buldozerler eski idare binasının kulelerini, tuğla duvarlarını yıkmışlardı ama o hâlâ o çirkin yapının aniden karşısına çıkmasını bekliyordu.

"Dr. Woodward?"

Ben durdu. Annie Frazer yüksek topuklarıyla hızla yürüyerek ona yetişti. Üzerinde daracık bir pantolon vardı. Koyu koyu boyadığı gözleri şaşkın şaşkın bakıyordu.

"Ayın onbeşine yetiştirmemiz gereken ödevi anlayamadım!" dedi. "Sadece on sayfa mı yazacağız? Ama benim Eugene O'Neill hakkında söyleyecek çok şeyim var!"

"On sayfa," dedi Ben ve Annie'nin geçmesi için binanın kapısını açtı. Annie merdivenlerde durup, rimelli gözlerini kırıştırarak bakmayı sürdürdü ama Ben onun yanından geçip aşağı

indi. "Sınıfta görüşürüz."

Bu sabah pek çok tanıdık şey gözüne değişik görünüyordu. Maucker Binası'nın tepesinde beton ve tuğla teraslar vardı; odalar yer altındaydı... Kampüsün tam ortasında bir delik gibi, bağırıp çağıran, yemek yiyen, okuyan gençlerle dolu bir yer, bir kuyu... *Peter Pan*'da çocukların kazdığı hendeğe benziyor diye düşündü. Üzerinde ağaç yerine, hava girecek asfalt bölmeler, oturmak için küçük, yuvarlak amfiteatrlar vardı.

Ben kahve ile süt aldı, ekmek kırığı dolu masaya oturdu. Bu bina sonsuza dek kızlarla ve erkeklerle dolu olması için yapılmıştı. Onların çok sevdiği, ayaküstü atıştırılacak yemekler vardı. Yerin en alt katından bile müzik sesleri geliyordu.

Ben'in kahvesi, içine konduğu köpük bardağın tadındaydı. Otuz yıl sonra daha yaşlanmış, saçları kırışmış, belki tamamen dökülmüş olarak yine bu *Peter Pan* hendeğine girecek, sevdikleri yiyecekleri yiyen, o günkü uniformaları ile, asla büyümeyeceklerini sanan gençler bulacaktı.

Ben sırtını kamburlaştırdı, çevresine bakındı ve kahvesini yarım bıraktı. Peter Pan'ın hendeğinden çıkarken, çan kulesindeki saatin sesini duyduğunu şandı. Ben, Iowo'da, Cedar Falls'da, kendini bu Eylül sabahı çok hafif, yepyeni, garip hissediyordu. Çünkü - yoksa - aşık mıydı?

Kırmızı tuğla kampüs binaları sabah güneşinde pırıl pırıldılar. Ben, kortlarda tenis oynayan öğrencilerin yanından geçti. Kadınların hiç biri Laura gibi zayıf değillerdi ve hiç birinin parlak perukları yoktu.

Öğretmenler odası her zamanki gibi sigara kokuyordu. Ben, Gene Moser'in kırılan projektörünün kederli hikayesini dinledikten sonra posta kutusuna baktı: Kitap ilanları, Birleşik Fakülte toplantısının gündemi, mezuniyet programı hakkında düşüncelerini soran bir anket.

"Yine ataşları sayıyoruz," dedi Alice Spicer.

"Kağıttan da tasarruf ediyoruz," dedi Ben ve Alice'e Tiyatroya Giriş dersinin sınav kağıtlarını gösterdi. Kağıtların arka

yüzünde, artık yürürlükten kaldırılmış trafik kuralları yazılıydı.

Hal Esterbrook, odanın bir köşesinden seslendi: "Bu gece Pour Richards'da birer bira içelim mi?"

"Oyun üzerinde çalışıyorum," dedi Ben. "Başka zaman."

Sabah iki ders vardı, sıra sıra, bomboş bakan genç yüzlerle dolu iki saat; kendisine yaşayan ölüymüş gibi bakıyorlardı. Acaba bu gözler neyi görünce aydınlanıyorlardı? Seks filmlerini mi?

Ben şaka yaptı, Ben gülümsedi. Konuşabileceği yüzleri, gülümseyen, kaş çatan ya da şaşırmış görünen yüzlerin nerede oturduğunu artık öğrenmişti. Eski vodvil sahnelerinin kalıntılarının mezarlarında dönüp, öksüren, kağıt hışırdatan bu sınıfları tanıyacaklarını biliyordu. Paralarını ödeyip seçimlerini yapmış kişiler. Biletleri satıp sonra gösteriyi hazırladın, zil çaldığında da alkış sesleri olmazdı.

Ama Ben, çok daha kötü işler olduğunu düşünerek, durumuna aldırmadan bu işi yapıyordu. Az sonra eve gidecekti ve masasında Laura'nın hazırladığı yemek kendisini bekliyor olacaktı. Laura orada, kendisini düşünüyordu. Peter ve Wendy sonsuza kadar kağıt hışırdatabilirlerdi. Çan kulesindeki saat çalabilirdi. Öğleden sonra iki komite toplantısı yapılacağı haberi de canını sıkamazdı. O Laura'nın dudaklarını, göğüslerini düşünüyor, başındaki peruğu merak ediyordu.

Ben'in bürosu küçük ve penceresizdi. Her zamanki gibi üniversiteye yeni başlayanlar, gelip lisedeki öğretmenleri gibi kendisinin de onları kollayıp kollamayacağını öğrenmek istiyorlardı. Bir kez derse gelmezlerse, bu notlarını etkiler miydi? İlk sınava başka bir gün girebilirler miydi? Onlara yumuşak bir sesle cevap verdi. Eve döndüğünde yemeği masada olacaktı ve onu oraya Laura koymuş olacaktı.

Evet, yemeği oradaydı. Öğlen olunca aceleyle evc gitmiş ve kcten örtü üzerine konmuş sandviçler, salata, meyva, kurabiye bulmuştu. Bir vazoya da papatyalar konmuştu. Ben, pa-

patyalardan birini vazodan alıp, Laura'nın parmaklarının dokunduğu sapı inceledi.

Cedar Falls, öğle saatinde çok sıcaktı. Öğrenciler scrin olduğu için Maucker Binası'nı dolduruyorlardı. Sara Dr. Channing'in evine yürürken, yaz sıcaklığının verdiği uyuşukluk içinde Cedar Falls'ın ne kadar güzel ve sıradan görüldüğünü düşündü. Clay Sokağı Parkı'nda oynayan çocuklar onun yürüyüşünü seyrettiler. Otobüs şoförü kapısını açıp bağırdı: "Merv, balığa çıktın mı? Nasıl gitti?"

"İki tane yakaladım," dedi ihtiyar bir adam Clay Sokağı'ndan.

Dr. Channing'in mutfak kapısından içeri girdiğinde, Sara'nın aklında Ben Woodward'ın mavi gözleri vardı. Onun, "Bize katıl," dediğini duydu ve aynı anda kafasında Dr. Channing'in mutfak masasına vuran güneş ışığı kadar parlak bir fikir belirdi.

Ellen Garner masanın yanında duruyordu. Yüzü, tıpkı duvarda asılı saat gibi ifadeden yoksundu. Sara'ya bakmadan alahısmarladık dedi. Sara onun uzaklaşan gölgesinin arkasından baktı: Ellen hafifçe iki yana sallanarak yürüyordu. Mutfaktaki derece öğle sıcaklığında ısının otuz derece olduğunu gösterirken, Ellen siyah, eski yağmurluğuna sarınmış gidiyordu.

Dr. Channing banyo alıyordu. Bir süre sonra Bayan Eaker odaya girdi. İskelete benzeyen yüzü gülüyordu.

"Çok daha iyi görünüyor. Daha önce onu hiç bir şeyle ilgilenmesini sağlayamamıştık. Ama şimdi yemek yiyor, güçleniyor."

"Acaba okuduğum kitaplar yüzünden mi?" dedi Sara. "Ne zaman üzülsem ya da endişelensem, Jane Austen'in bir kitabını açmam yeter."

"Klasikler çok ağır," dedi Bayan Eaker. "Ben kolay kitapları severim. Onlarla kaçış daha kolay, biliyor musun? Örneğin cinayet romanları, aşk romanları."

"Gerçekten insana unutturuyor mu?" diye sordu Sara.

"Yoksa sadece kitaptaki kişilerin şunu ya da bunu yaptığını izleyip, kitap bittikten sonra yaşamın senin için hiç değişmediğini mi farkediyorsun?" Sara gülümsedi. "Klasikler insanların sevip, sakladıkları kitaplardır. Ama ben kitap aşığıyım. Kitapları bir çırpıda okuyup bitiririm."

"Dr. Channing de öyledir," dedi Bayan Eaker. "İkiniz birbirinize benziyorsunuz."

Sara'nın kafasında yine o garip düşünce belirdi. Dr. Channing'e yemeğini yedirmeye gitti. Şimdi kısa öyküler okuyorlardı.

Dr. Channing'in gözlerindeki o içine kapanık ifade Sara'yı görünce biraz olsun değişti. Ama Sara emin olamadı. "Günaydın," dedi. "Ne kadar güzel bir gün." Dr. Channing onun az önce öpülmüş ya da özel biri ile konuşmuş gibi görüldüğünü düşündü.

Sara, Dr. Channing'in çencesinin altına peçeteyi yaydı, James'in öykülerinin kitabını almaya gitti. Geçtiği serin odalarda, Dr. Channing'in bir zamanlar nelerden hoşlandığı anlaşılıyordu. Renkli ve pahalı cisimler, duvar boyu kitaplıklar. Ama onu eve getirdiklerinden beri Dr. Channing hep sessizlik ve boşluk içindeydi. Hareket edemiyordu. Evinin arka odasında, atılmış bir kabuğa sürünerek girmiş bir hayvan gibi yatıyordu.

Sara, çatala taktığı köfte ve makarnayı Dr. Channing'in ağzına götürürken, bir gazete parçası koyduğu kitap sayfasını açtı. Yine kafasındaki düşünce belirginleşti. "Eviniz mükemmel," dedi. "Bütün hayatınız boyunca, evinizin çok zengin ama abartısız, sade ama çıplak değil, kendinize özgü ve kimse'nin evine benzememesi için uğraşmış olmalısınız."

Sara artık kendisine yanıt veremeyen Dr. Channing'le konuşmaya alışmıştı. İçini çekti. "Eğer yapabiliydim ben de eski bir ev alıp, aynı şeyi yapardım. Emekli olduğumda, benim de aynı büyüklükte, kitaplarla dolu bir evim olurdu.

Sara, yemeği yedirirken okumaya başladı. Aspern Mektuplarını okuyorlardı. Bayan Tita'nın kendini (ve yazarın değerli

mektuplarını) kahramana teklif ettiği yerdeydiler. Ama kahraman, o çok değer verdiği mektupları ele geçirmek uğruna olsa bile, "gülünç, acınası ve taşralı yaşlı bir kadınla" evlenmeye yanaşmıyordu.

Sara, kitabın son sayfalarını okurken, Dr. Channing'e spaghetti yedirdi. Öykü Venedik'te geçtiği için, bu çok uygun bir yemektir. Ama kısa bir süre sonra ne yedirdiğini unuttu, Dr. Channing de ne yediğini. Öykünün kahramanı Venedik'te, peşinde gizemli gondolcusuyla gezerken, Dr. Channing hem yedi, hem dinledi, kahraman, mektupları ele geçirmek için neredeyse "zavallı kadınla" evlenmeye karar verecekti.

Sara'nın sesi hiç titremedi ama Henry James'in, yalanların nasıl hayat yıktığını göstermenin yolunu bildiğini farkettiler. Aniden, tam arkasında kendi kocaman yalanı, affedilmez yalanı, dev bir dalga gibi kabardı. Annesi, gözleri hiç görmeden, bir daha asla Sara'nın sesini duymayacağını bilerek, sırtüstü yatıyordu. Ya Martin kuşkulanırsa... Sara okumayı sürdürdü.

Genç kadın iyi okuyordu. Venedik'in "Sıradan, harika mekan" ikisini de çepçevre sarmıştı.

Ama taşralı kadın mektupları yaktı. Mektupları almadan evine dönen adam, mektupların kaybına dayanamadı.

Sara kitabı kapattı. Kitap kapandıktan sonra bile, sayfaların arasından keskin, katıksız bir acı akıyordu.

Sara sessizce oturup, küçük, mavi kitaba baktı. İşte o zaman, aradığı plan, okuduğu öyküden bir cümle gibi kolayca aklına geliverdi.

Sara, Dr. Channing'e baktı. "Ne deli iki kadın!" dedi ve bir an için Dr. Channing'in gözlerindeki dehşeti gördü. Hemen gülümsedi.

Yağmur, Ağustos'un son günlerini serinletti ve yeşile dö-nüştürdü. Iowa yazları... Henüz bir yaprak bile sararmamıştı.

Sara, elindeki bıçakla duvarlardaki boyaları kazıdı. Yerc sert boya ve alçı parçaları düştü. En derin çatlaklarda, tıpkı in-san kemiği gibi sıva tirizleri görünüyordu. Duvarlarda yer yer sıvalar kuruyordu. Sara gazetelerin üzerinde yürürken, duvar-dan çıkan tozlar onu hapşırttı.

Her sabah şafak sökmeden, kendine bile ait olmayan oda-ları boyamak için kalkıyordu. Eski cila ve sıvanın üzerine deri gibi incecik bir kat boya sürüyordu. Kendine ait bir yuva, sarı, portakal ve altın renklerini istiyordu. Oturma odası ve mutfak bittikten sonra, Ben'e kendi evinde yemek verdi. Bazen leylak-lı tünelden geçip, onun evine kahvaltıya gidiyor, çıplak ayakla-rının hemen yanında Benekli atlayıp zıplıyordu.

Ben sabah dersi olmadığı ya da komite toplantılarına gitme-diği zaman onu düşünüyordu. Bu toplantılar, birer tavşan gibi hızla çoğalıyor, Ben'in boş vakitlerini hızla dolduruyorlardı.

Laura Pray'i iki haftadır tanıyordu ve o, kendisi hakkında hiç bir şey söylememişti. Ben'in hayalgücü vardı: Bazen yakala-ğı ürkek bakışlar hakkında senaryo yazıyordu. Laura hep uzak duruyor, nefesini tutarak, onun soru sormasından korkarak bek-liyordu. Laura'nın ilk kez yemeğe geldiği akşamın sabahında, *ga-liba o kaçak bir suçlu*, demişti Benekli'ye. Kedi yüzünü ve bir patisini ton balığı konservesine sokmuş, onu dinlemiyordu.

"Aklıma ne geldi," dedi Benekli'ye. "New York ya da Los Angeles'ta lüks bir kuyumcuya gitmiş, ve aniden bayılmış ol-malı. Onlar doktor çağırırken, bir avuç pırlanta yutmuş ve son-ra buraya onları sindirmeye gelmiştir."

Kedi yavrusu, şaşırtıcı derecede uzun diliyle yüzünü yaladı.

"Bana, *çok iyi bir arkadaş* olduğumu söylüyor," dedi Ben.

Kendisine oyun oynanıyormuş gibi hissediyordu. Kadınlar insanı hep böyle tahmin yürütmek zorunda bırakırlardı.

Laura hep aynı giysileri giyiyor, hiç makyaj yapmıyordu. Ona kahvaltıda yardım ediyor, diğer kadınlar gibi açıkça şakalar yapıp, yan gözle bakmıyordu. Ben hayatında kimseyle bu kadar çok konuşmadığını düşündü. İkisnin sesini duymayı özlemişti.

"Acaba neden bu kadar tedirgin?" diye kediye sordu, bir hafta sonra. Benekli bilmiyordu. "Aklıma bir fikir geldi. Çok tedirgin, çünkü tüm liselerdeki basketbol ve futbol takımlarında hem erkeklerin hem kızların birlikte oynamaları için öncülük yapmış, şimdi de yetkililer peşine düşmüş." Benekli, kaşındı.

Ben'in o ilk günlerden çok iyi hatırladığı çimdiklenmiş gibi, korkulu ifadesi, artık yüzünde pek seyrek belirliyordu. Yiyeceklerin kendine düşen bölümünün parasını öderken, "Kötülük etmemeli," demişti. "Kendi param bu benim. Nasıl harcanacağına ben karar veririm. Asla, asla yalan söylemek ve çalmak zorunda değilim."

Demek eskiden kendine ait parası yoktu. Kimin parasını alıyordu o zaman? Ve neden kötülük etmişti?

"Asla, asla" derken gülmüştü. Ben onu gülerken seyretmeye bayılıyordu. Uzun saçlarını geri atarmış gibi, hafifçe başını geri atıyordu. Bir kaseye yumurta kırarken, Hemingway'in tarzına bayıldığını söyledi. Eski, daha sıradan bir dilden çevrilmiş gibiydi bu sözler. Yumurta çırpıcısını bulup, Ben'e gülümsedi.

"Onun kadınlarını mı? diye sordu Ben, tavada pastırmaları çevirirken.

"Hemingway onların farklı olduğunu, erkeklere benzemediklerine inanıyordu. Bizim *kadın* olarak doğmadığımızı anlamıyordu. Bir parça alabilir miyim?" Laura, Ben'e doğru eğilerek, bir parça pastırma koparttı, dolgun dudakları geri çekilmiş, bembeyaz dişleri görünüyordu. Ben'in yüzüne bakabilirdi, bakmadı. "Pastırmayı çok seviyorum."

"Bir tane daha?" Ben, bir parça pastırma daha uzattı.

Genç kadın pastırmayı alıp, ocağın kenarına koydu. "Yu-

murtalara bakar mısın? Sana komik bir şey anlatmak istiyorum." Gidip kendi evinden kütüphanede bulduğu bir dergiyi getirdi. Hemingway Taklidi Yarışması, dedi ve Ben yumurtalara bakarken okumaya başladı. Sonunda ikisi de parodiye o kadar çok güldüler ki, (her tarafta toplar uçuşurken, Harry'nin Bar'ındaki bilardo masasının üzerinde sevişmek) Ben, yumurtaları ocaktan alıp, duvara yaslanmak zorunda kaldı.

Harry'nin barmeni (Laura okumayı sürdürdü) masayı yerinden oynatıp oynatmadıklarını sormuş, onlardan evet yanıtı alınca, yerine koymaları gerektiğini söylemişti. Cümlelerin sonunda Laura kahkahayı bastı.

"Ha, ha, ha," diyerek Ben, karnını tuttu; gözlerinden süzülen yaşlar, dolgun, kırmızı dudaklarına iniyordu.

Laura'nın yüzü kızarmıştı, gözlerini oğuşturup boğuluyormuş gibi sesler çıkardı.

"İşte bu harika," dedi Ben, ikisi de tekrar konuşur hale gelince. Laura, birinci olanların Venedik'e gidiş dönüş bileti ve Harry'nin barında iki kişilik yemek kazandıklarını söyledi. Birbirlerine bakmadılar.

"Çok güldük," dedi Ben, bir süre sonra.

"Evet. İyi oldu."

"Buna ihtiyacımız var."

"Evet." Sonra ikide, Hemingway gibi konuştukları için yeniden gülmeye başladılar. Laura bir çekmeceden çatal bıçak çıkardı. Ben onu seyrederken, hakkında çok az şey bildiğini düşündü. Acaba hiç evlenmiş miydi? Şimdi evli miydi?

Belki kendisi deli gibi görünüyordu; bilmiyordu. Laura, onun öğle yemeğini hazırlayacağını söylemişti. Kahvaltıdan sonra, güneş girmesin diye perdelerin çekili olduğu mutfakta şarkılar mırıldandı. Ben, banyodaki aynaya bakıp, gözlerini kapadı, evinde şarkı söyleyen kadının sesini dinledi.

Saçları ıslak, mutfak kapısına geldiğinde genç kadın hâlâ şarkı söylüyordu. Biraz daha kilo alınca, çok güzelleşecekti. Aradan iki hafta geçmiş. Ben ona dokunmamıştı bile.

Ben, lavaboda durmuş, tabakları sıyıran Laura'ya yaklaştı. Başındaki peruğa baktı. Onun peruk olduğunu görür görmez anlamıştı. O lanet olası esrarlı işinin bir parçasıydı bu da.

Ben, azıcık fazla yaklaştı, arkadaşlığın bittiği çizgiyi çok az geçti. Bunu ten ve saç tellerindeki önseziyle anladı. Arkadaşlığın çok az ötesindeydi. Genç kadın bunu hemen anladı, yan döndü. Profili çok çirkin, aynı zamanda öylesine güzeldi ki: Uzun, kemikli bir burun ve lale şeklindeki dudaklar.

Ben hiç bir şey söylemedi, buna gerek yoktu. Genç kadın onları yeniden arkadaş yapacak birkaç santim öteye geriledi. Böylece yeniden, bilardo masasının üzerinde sevişen birilerine gülen arkadaşlar oldular. Sadece bir adım. Ben'in duyduğu öfke, parmaklarının kıvrılmasına, soluğunun kesilmesine neden oldu.

"Sebze yemeği sever misin?" diye sordu Laura. Ben sevdiğini söyleyip, çantasını almaya gitti. Kadınların ne düşündüğünü kimse bilemezdi; onlar başka dünyaların gizemli yaratıklarıydılar. Çantasını kapatırken, parmağını kilide kıstırdı.

"İşte bunu hak ettin," dedi kendi kendine. Parmağındaki kanı emdi. Laura yine mutfakta şarkı söylemeye başlamıştı. Sırtını kamburlaştırarak perdelerin hâlâ kapalı durduğu oturma odasına baktı. Belki hoşçakal bile dememeliydi, herkese, her şeye karşı büyük bir öfke duyuyordu.

Ama Laura adeta işe giden kocasını geçiren bir eş gibi onun peşinden geldi. Ben kapıyı açmadan önce, Laura uzanıp onun yakasını düzeltti, yine aynı görünmez çizgiyi bir an için geçti.

Ben, Secrley Park'tan geçerken, parmağını emmeyi sürdürdü; ağzında kan tadı vardı. İletişim Sanatları Binası'na doğru yürürken, yüzünde hafif bir gülümseme belirmişti.

Cedar Falls'da yaz sabahları kuş sesleriyle bir nabız gibi atardı. Ben'in arka bahçesindeki ağaçlardan bir iki yaprak düştü. Sara, düşünü düşündü. Ne giyecekti? Otobüse binip College Meydanı'na inip, Walmart'ta gitti.

Sara, Ben'in kahrkahası hâlâ kulaklarında, kendini sıcak ve hayaller içinde hissediyordu. Dükkanda, uzun süre dayanma-

yacak ucuz giysilere bakarak gezindi. Ama bir elbise alacak kadar parası vardı ve vücudundaki morlukları da daha fazla gizlemek zorunda değildi.

Marie O'Brien, Walwart'tan hoşlanırdı. "Pahalı dükkanlar beni ürkütüyor," demişti Marie bir keresinde. "Eşyalar adeta bana bakıyor. Bir adım atsam, satıcılar hemen yanıbaşında bitiveriyorlar. Hep fiyat etiketlerini saklıyorlar - işin kötüsü, ya giysinin yakasından içeri ya da kolunun içine koyuyorlar."

Sara'nın arkadaşına duyduğu özlem, kalbine bir bıçak gibi saplandı. Walwart'ta fiyatlar, her bölümün başına yazılmıştı. Birbirine benzeyen sıra sıra elbiselerin önünden geçti: Hiç bir yerde, satıcı görünmüyordu.

Yakaları açık, kolları kısa bir dizi yeşil elbise vardı. Vücudundaki morluklar geçince, kendisine şort ve kısa kollu gömlek alacağına söz vermişti; birkaç tane seçti.

"Kaç tane seçtiniz? diye sordu küçük bir bölmedeki canı sık-kın kadın. Sara'ya, üstünde "5" yazan bir kart verdi. Elbiselerin denendiği bölmede ayna yoktu. Bulundukları kattaki klimanın önüne bir parça iplik asılmıştı, havayla birlikte sallanıyordu.

Elbise elbette çok ucuzdu ve Mayıs'ta yeşeren yaprakların rengindeydi. Sara'ya tıpatıp uydu. Kemer beyaz siyah olan şort ile kenarları siyah biye ile çevrilmiş bluz da öyle. Fiyat etiketleri sallanarak onları kasiyerin önüne bıraktığında, Sara neşeyle parasının üstünü aldı, sonra bir plastik torba içindeki yeni elbisesini ve gömleğiyle şortunu alıp dışarı çıktı.

Kapıyı açtığında, Ben'in evi loş ve sessizdi. Mutfaktaki perdelerin arasından içeri ışık demetleri giriyordu. Sara bulaşıkları yıkadı; Ben'in ağacından elma toplayıp soydu, dilim dilim doğradı. Pay hamurunu hazırladı, oklavayı buldu, masaya un serp-ti. Aniden titremeye başladı. Martin'in "Çok ince olmasın," diyen sesini duyar gibi olmuştu. "Bu akşam biftek mi yiyeceğiz?"

"Cedar Falls," diye kendi kendine fısıldayarak, küçük Iowa kasabasının seslerini duymaya çalıştı: Parkta bir salıncağın gıcirtısı, pencere kenarlarında hışırdayan yapraklar. Titreyerek

gözlerini kapadı, ama duyabildiği tek şey iskeleyle çarpan bir metalden çıkan sestti.

"Güzel, küçük bir tekne." Sara elmaların üzerini hamurla örttü, elindeki çatalla kenarlarını yapıştırdı. Elleri titriyordu. "Körfezin öte tarafına gidelim."

"Sudan korkuyor!" demişti Martin gözlerini kısarak... Sara çok dikkat etmişti. Pay kabının kenarlarındaki hamur fazlalıklarını kesti, bulaşıklarla beraber masada bıraktığı payı düşündü. Dalga sesleri... Her şeyi düşünmüştü, öyle değil mi?

Sara, kabın altını silip, fırına koydu. Biri gülen, öteki ağlayan iki tiyatro maskesinin asılı olduğu duvara yaslandı. Titrerken, gözlerinin önüne arkaları topuzlu iskemleler ve gıcırdayan bir yatak geldi.

Ne yaptığını bilmeden, yukarı, Ben'in yatak odasına çıktı, başında salkım salkım üzüm süsleri olan eski, ceviz yatağın yanından geçti. Yatağın hemen yanında kollarını açmış bir sallanan koltuk vardı. Dolabı açıp, unlu elleri önünde kenetli, yüzünü onun giysilerinin arasına gömdü. Sadece Ben'e ait olan, karışık benzersiz kokusunu kokladı. Kendini güvende hissetti.

Ama yine de o kendisinden daha büyük, daha güçlüydü. Bazen yüzünde sır saklamaması gerektiğini anlatan bir ifade görüyordu. Bir erkeğe asla baştan çıkartırcasına bakamazdı. Bir erkeğe ait evde ne işi vardı?

Bir süre sonra gözlerini silip, aşağı indi, ellerini yıkayıp, paya baktı. Ben Woodward'a asla dokunmamalıydı. Ona uzun süre bakmamalıydı bile.

Mutfağı, tarçınlı elma kokusu doldurdu. Ben'e çok yaklaşırsa, onu sadece bir elmalı payla, bir gülümsemeyle ya da yeşil bir elbiscyle öldürebilirdi. Eğer Martin kendisini bulursa...

Sebze yemeği için eti keserken, ellerinin titrediğini farkettti. Etin kırmızı suyu, dışarı sızdı.

Ben onu korurdu, saklanabilirdi...

"Ah!" diye bağırdı Sara, bomboş mutfakta. Bıçak elinden fırlayıp, Ben'in plastik kaplı masasına fırlamıştı. Çok utanıyordu.

Boston'da Ağustos ayı çok sıcaktı. New England plajlarını çıplak vücutlar tıka basa doldurmuştu. Montrose, Massachusetts, tarihi Montrose gününü Atlantik Sokağı'ndaki kostümlü yürüyüşle kutlamış, sokağa değişik el işleri satan tezgahlar kurulmuştu.

Pam Fitzer, sokağın karanlık bir köşesinde durmuş ağlıyordu.

Martin işe gidip geliyordu. Ev çok sessiz, dedi kendi kendine. Sıcakta Boston'dan her gün geri döndüğünde çok sessiz oluyordu.

Banyo kapısına ve holdeki kırık aynaya baktı. Yeniden Sara'nın günlüklerini okudu. O kadar iyi yazmıştı ki. Bunlar kitap halinde basılmalıydı. Kendisinin ona neler yaptığını herkes bilmeliydi.

Buzdolabında tavuklu sandviç vardı; oraya nasıl geldiklerini bilmiyordu. sandviçleri atıp, dolaplara baktı. Sara'nın ellerinin nasıl bu kutuyu, şu paketi, yarı yarıya kullanılmış hindistan cevizi torbasını açtıklarını düşündü, mutfak masasına oturup ağladı.

Konserveler dışında mutfak dolaplarıyla pek ilgilenmemişti. Şimdi her şeyi indirip, *Şeker* yazan kavanozun içinde doğum kontrol hapları kutusu buldu.

"Kahretsin!" diye bağırdı. Kutuda tek bir hap kalmamıştı. Alıp, mutfağın ortasına fırlattı. O sırada kapı zili çaldı.

Sara'nın yalanları, aldatmacaları, hırsızlığı. Kendisi istediği için oda bir bekek istediğini söylerken, aslında hiç istemiyor olması. Ondandır bir çocuk istememesi. İnsanı merdivenlerden yuvarlayan, kapıları yumruklayan, aynaları kıran, insanı döven birinden çocuk isteyemezdi. "Evet!" diye bağırarak kapıya koştu ama açmadı.

"Benim, Pam."

"Defol git!"

Karmakarışık yataklarına oturdu. Plaj evine gitmeden önce, piknikte, onu Cristine ve Roger'ın evinden sürükleyerek eve getirmişti. Tabii ki Sara korkmuştu. Elbette ondan kurtulmanın bir yolu olmadığını biliyor ve onun çocuğunu istemiyordu.

Martin ayağa fırlayıp, topuklarını eski halılara batırarak, yürüdü. Sara polise gitmişti... Ama onun başına dert açıp, işini kaybetmesine neden olmak istemiyordu. McManus, yanında çalışanların mutlu aileleri olmasını istiyordu ve Martin'in terfisi bekleniyordu ve McManus, kahretsin!

Koyda kaybolmuş, kendisini hayatından çıkarmıştı.

Ve Martin, kendi yataklarında başka bir kadınla yatmıştı.

Sara'nın günlüklerini yayınlattı. Ondan sadece bunlar geri kalmıştı.

Rambaugh'da insanların kendinden söz ettiklerini, Montrose'da gözlediklerini hissediyordu. Montrose'da alışveriş yapmaktan vazgeçip, yeni süper marketlere gitmeye başladı.

Bazen Sara'ya benzeyen kadınlar görüyordu. Bazılarının yanında çocukları oluyordu. Sara, ondan korkmaya başlayana kadar bir çocuk istemişti.

Martin eve dönüp, konserveleri etiketleri kendisine dönük, raflara yerleştirip ağladı.

Yeniden Sara'nın günlüklerini okudu. Sonra iki tuğlanın üzerine yerleştirdiği eski bir çöp tenekesinde ateş yaktı, her sayfayı okuduktan sonra, yaktı. Geriye sadece defterlerin kapakları kalınca, onları da yaktı. Ev, yanık plastik kokuyordu. Sara kendisine aitti. Onu kimseyle paylaşmayacaktı.

Martin, Ağustos'un son günü Waltham'da bir süpermarke- te gitti. Almak istediğini arayıp durdu. Bir süre sonra bir kadının kendisini izlediğini farketti. Peşinden geliyor, yüzüne bakıyordu. Kimsenin ikinci kez bakmadığı tiplerdendi. En sonunda, patates çuvallarının önünde, Martin'in yanına geldi.

"Özür dilerim, rahatsız etmek istemem ama siz Sara Langer'ın kocası mısınız?" Kadının yüzünde makyaj yoktu. Martin, adını söyledi.

"Ah evet, Burney demek istemiştim. O bize soyadının Langer olduğunu söylemişti, ben de genç kızlık soyadı olabileceğini düşündüm. Beni tanımazsınız. Adım Vanessa Shelly, karınızla Genç Hristiyan Kadınlar Birliği'nde tanıştım. Onunla iyi arkadaş olduk. Çok iyi ve güzel bir insandı." Martin ona bakınca, kadın kekeleydi. "Acınızı tazelemek istemem. Sadece ne kadar cesur olduğunu söylemek istedim. Sudan çok korkuyordu! Her gün, hepimiz birlikte onu suya girmeye ve çıkmamaya ikna ederdik. Sonra, hepimizden daha iyi bir yüzücü olup çıktı!" Martin kadına baktı.

"İkinizin resmini görmemiş olsam, Sara Burney'in, Sara Langer olduğunu bilemezdim. Özür dilerim, gevezelik ediyorum. Haberi geçen ay gazetede okudum. Size mektup yazıp, hepimizin ne kadar üzüldüğünü söylemek istedim."

Martin cevap vermedi, Vanessa arabasındaki ekmekle oynadı. "Çok iyi bir yüzücüydü." Vanessa, Martin'in bomboş, ifadesiz yüzüyle konuştuğunu farketse, utanıp susardı. "İkinizi de gazetede görünce, Sara'yı hemen tanıdım. Sonra bu akşam da sizi tanıdım. Resimden. Size yazmalıydım. Çok üzgünüm..."

Martin arabasını olduğu yerde bıraktı. Yüzü bembeyaz ve bomboştu.

"Çok iyi bir yüzücüydü," dedi Vanessa. "Herhalde suya atladı ve farketmedi..." Vanessa, Martin'in peşinden gitti Martin kapıdan çıktı ve Vanessa, onun ardından kayarak kapanan cam kapıya, "Çok üzgünüm," dedi.

Ağustos'un son günü hava çok sıcaktı. Ben'in serin evi ve bir duş, çok iyi geldi. Böyle bir sabahta düğün mü olurdu? Laura Pray'in ön kapıdan çıktığını, otobüse koştüğünü gördü. Kendisiyle gitmiyor, sokağa çıkmıyor, birlikte görünmek istemiyordu. Tıpkı Deborah gibi. En azından Deborah sebebini, kendisinin öğrenci, onunsa öğretmen olduğunu söylemişti.

İnsan Ağustos ayında düğüne ne giyebilirdi? Serin tutacak bir şey. Ben, dolaplarını karıştırdı. Benekli, patisiyle kravatlara uzanmaya çalışıyordu. "Neden benimle görünmek istemiyor?" diye sordu Ben, kediye. "Bak aklıma ne geldi: Bence kendisini bütün ülkede kovalayan yaşlı, zengin bir sevgilisi var. Adamın merakı tenine pahalı yemekler koymak, karnına hardal sürmek. O da canından bezmiş. Ona tek kelime söyleyecek ya da Tanrı korusun onunla yemek yiyecek bütün erkekleri öldürmeyeceğin yemin etmiş, tamam mı?"

Ben giyindi, dört sütunlu tuğla kiliseyi buldu. Binanın yanlarından bir tümör gibi tuğla çıkıntılar uzanıyordu, "Hristiyan Okulu," diye bir levhası vardı.

İçerisi sıcaktı, vitray camlardan et sosu kahverengisi ve bezelye çorbası yeşili ışıklar süzülüyordu. Pencerelemin alt bölümleri yukarı kaldırılmıştı. Böylece vitraydaki melekler, kralar ve azizler birer cüceye dönüşmüşler, dizlerinin üzerlerinde, çok ciddi bir tavırla içeri bakıyorlardı.

Ben, Laura Pray'i o kendisini farketmeden önce gördü. Kilisenin arka tarafında, Bayan Nepper'le birlikteydi. Genç bir adam ona gülümsüyor, kulağına bir şeyler fısıldıyordu. Laura'nın üzerinde yeşil bir elbise vardı - bu giysiyi kendisi için hiç giymemişti - çok taze ve güzel görünüyordu. Yakasına bahçeden topladığı çiçekleri ilıştirmişti.

"Merhaba," diye fısıldadı Bayan Nepper, onu görünce.

"Geldiğinize sevindim. Oturun."

Laura başını çevirdi, Bayan Nepper'in öteki yanında oturan Ben'i görünce gülümsedi. Bayan Nepper yaşlı yüzünü birinden ötekine çevirirken, "Siz ikiniz tanışıyorsunuz değil mi?" diye sordu.

"Arka bahçede tanıştık ve küçük bir kedi yavrusunu ağaçtan indirdik," dedi Laura.

"Evet," dedi Ben.

Laura'nın yumuşak ve alçak sesiyle, çizgili kravat takmış sarışın adamın sorularına cevap verdiğini duydu.

Demek Laura Pray yabancı erkeklerden hoşlanıyor ama kimsenin onu Ben Woodward'la görmesini istemiyordu. Belki de onunla kahvaltı ve akşam yemeği yediğine utanıyordu. Ben, vücudunun öfkeden daha da ısındığını hissetti.

Ben arada bir eğilip, Bayan Nepper'in çiçekli farbelalarının ötesinde kalan Laura'nın yıldız çiçeklerine bakıyordu. Bu kilisede en iyi yerde yıldız çiçekleri vardı.

Şık elbiseli, kravatlı adamla konuşurken, Laura'nın üzerine güneş yansıyor. Ben, Bayan Nepper'in yerinde, Laura'nın yanında oturuyor olmayı istedi. Keşke daha şık bir takım giymiş, kravat takmış olsaydı. Bu düşünce onu daha da öfkelendirdi.

Üzerine buruşuk, spor bir ceket giymiş bir çocuk konuklara yer gösteriyordu. Sonra gelinin annesine benzeyen birini getirdi. Kadında çiçeklerle bezenmiş, aşırı süslü, biraz deli bir görünüm vardı. Tam gelinin annesi görünümü. Çok önemli bir şey onu endişelendiriyor gibiydi. Herhalde duvak yerinde duracak mı, pastanın kreması iyi mi, ya da gelin doğum kontrol haplarını aldı mı, türünden bir şeydi kaygılandığı.

Laura arada bir şık giyimli sarışın erkeğe bir şeyler fısıldıyordu. Genç kadını, ondokuzuncu yüzyıl oyunlarındaki dulların kara duvaklarına benzer bir gizem perdesi çevreliyordu. O perdenin gerisini görmeye olanak yoktu. Çok sevimli ve seksi.

Ben göz ucuyla onu seyretmeyi sürdürdü. Aradan haftalar

geçmiş ama onu öpmemişti bile. Kendi evinde onunla yapayalnızken...

"Craig Miller," dedi Bayan Nepper.

"Kim?" diye fısıldadı Ben.

"Bizimle oturan. Babası, Halk Bankası'nın sahibidir."

Orta yaşlı bir kadın kemanla bir şeyler çalıyordu. Kemanın her hareketiyle, kollarındaki etler tavuk derisi gibi sallanıyordu.

"Craig Miller," diye fısıldadı Bayan Nepper. "Waterloo'daki banka. Daha şimdiden müdür yardımcısı oldu. Çok akıllı. Ames'e gitti. Sizi sonra tanıştıtırırım. Waterloo'daki banka."

Miller yine Laura'ya bir şeyler fısıldadı, genç kadın gülümsemi, hızla başını çevirince, kendisine bakan Ben'i gördü. Ben, onun yüzünün biraz kızardığını, belki utandığını düşündü.

Demek Laura süslenmiş, bir banka müdürünün yardımcısıyla yanyana oturuyordu. Ben'e nereden geldiğini, evli olup olmadığını söylememişti... Bezelye çorbası yeşili ışıklar Ben'in ayakkabısını aydınlattı. Genç ve güzel bir kız kalkıp, daima yaşayacak bir aşkın şarkısını söyledi.

Ben, dizlerini çenesine çekmiş, kendisi kadar büyük bir anahtar taşıyan vitray azize bakıp kaşlarını çatı. Kadınlar oyun oynamayı severlerdi. Sizden hoşlandıklarını sanırdınız, aniden başkasına giderlerdi. Ben, sırtını kamburlaştırarak, kili-seyi dolaşan org müziği gibi, çevresine göz gezdirdi.

Damat gelip başka bir erkeğin yanında durdu. Yakasına iğnelediği karanfil gibi, zorla duruma raptedilmiş bir hali vardı. Herkes o sıcakta giyinmiş, sıra sıra oturmuş, iki kişinin hayatlarının sonuna kadar birlikte yatacaklarını çevreye duyurmalarını bekliyordu. İnsanın böyle şeyleri gizli tutması gerekmez miydi?

Ama org aniden düğün marşını çalmaya başladı. Damattan iki kat iri görünen gelin çıktı. Güneylilere özgü kabarık eteği, arkasından sürüklediği metrelerce kuyruğu ile gelin, babası tarafından, kimsenin duymadığı bir şeyler fısıldanarak da-

mada verildi.

Ben, Laura'ya baktı. Onun ağladığını sandı; yeşil elbisesinin önünde galiba benek benek ıslaklıklar vardı, damadın geline yüzüğü takmasını, çiftin rahibin önünde diz çökmelerini seyretmiyordu. Neden ağladığını anlayacak kadar iyi tanımıyordu onu. Ama kadınlar düğünlerde hep ağlardı. Bayan Nepper'in burnunda ter damlacıkları vardı. Düğünler kadın işiydi. Kadınlar bu tip şeylere bayılırlardı. Bu konuyla ilgili kocaman dükkanlar, pek çok dergi vardı.

Gelin ve damat utanarak öpüştüler ve kapıya doğru koştu- lar. Garip bir çift oluşturunurlardı: Biri bembeyaz giysiler içinde boğulur gibi, elinde ve uzun saçlarında çiçekler taşıırken, öteki pratik giysiler içinde, hiç bir şey taşımıyordu, kolları ve bacakları serbestti. Sara'nın yeşil elbisesindeki ıslaklıklar gide- rek büyüdü; boğazı ağrıyordu. "İşe gitmem gerek," diye fısılda- dı Sara, Bayan Nepper'e. Davetliler ayağa kalkıp çıkmaya baş- ladılar. Craig Miller'in yanından geçerken, tanıştığına mem- nun olduğunu söyleyip, kalabalığı yarararak dışarı çıkmayı başar- dı. Ben, o gece geç vakit tiyatroyu gezeceklerini ona hatırlat- maya fırsat bile bulamadı.

Sıcak yaz ağaçlarında kuşlar cıvıldıyordu. Sara, Main Soka- ğı'na doğru koşarken gözyaşlarını sildi. Saat onikiye çeyrek vardı, Black Hawk Oteli'nin önünde bir otobüs bekliyordu. Otobüste oturan üç erkek, Sara'ya baktılar.

Çok sıcaktı. Genç kadın Dr. Channing'in evinin köşesinde otobüsten indi. Ben, öfkeli gözlerini, dimdik sırtını, sesindeki sinirliliği, kendisiyle görünmek istemeyen kadına bakışlarını gizleyemiyordu.

Elbisesindeki gözyaşları kuruyordu. Git buradan. Başka bir kasabaya git. Ama önce yapması gereken bir şey vardı. Dr. Channing'in evine girer girmez, sıcağı da kapının dışında bıraktı.

Mutfak kapısında şık bir kadın duruyordu. "İşte burada- sın! Laura Pray, değil mi?" Ben Georgia Parrish'im. Senin

hakkında çok şey duydum. Hazel'e yardım edip, Henry James okuyormuşsun." Kadının kır saçları bir kask gibiydi; yüzünde hiç yokmuş, doğalmış izlenimi veren bir makyajı vardı.

"Evet," dedi Sara. Yeni birini tanımaktan dolayı yine ürk-müştü. Cedar Falls'u düşlerken kendini hep yalnız, yapayalnız düşünmüştü.

"Hazel ve ben, bazen birlikte yolculuğa çıkardık: Fran-sa'ya, Yunan Adalarına. Şimdi onu böyle görmek." Georgia önüne baktı. "Konuşmayı, hareket ettirilmeyi, yaşamayı redde-diyor..." Susup, upuzun, kırmızı tırnaklarıyla havlunun ucunu elledi. "Benimle bile konuşmuyor."

Ellen Garner kolları kitapla dolu geldi, hoşçakalın deyip dışarı çıktı. Georgia, düşünceli bakışlarla onu izledi. Bu evde öylecene yatıp çürümek. Onu tanıımıyordun. Bunun ne demek olduğunu hayal edemezsin.

"Bana kazanın onu felç ettiğini söylediler. Acaba artık yaşamak istemiyor mu?"

"Senin iyi bir öğrenim gördüğün anlaşıyor. Kitapları, müziği, konuşmayı ve düşünmeyi seviyorsun. Henry James'i çok iyi okuyorsun. Henry James! Ve o, bütün bunlardan vazgeçip ölmek isteyecek, öyle mi? Georgia Parrish, Hazel Channing'den söz ediyordu ama gözleri genç kadının üstünde, Laura Pray'i inceliyordu: İndirimden alınmış ucuz bir elbise, güzel, bir tüy kadar hafif ve ince ama akıllı ve sessiz. Mutfakta bir varlık işte. Ne kadar üzücü.

Laura'yı seyrederken, Georgia, Cedar Falls'a tekrar geldiğinde yine uğrayacağını söyledi. Kendisi mimardı, des Moines'de bir proje üzerinde çalışıyordu. Veda ederken onu rahatlatmaya çalışıyormuş gibi kırmızı tırnaklı elini, gülümseyerek Laura'nın koluna koydu.

Sara, Georgia Parrish'in yeni arabasına binişini seyretti. Keten döpyesi uçuk bejdi, direksiyona koyduğu ellerindeki yüzükler bir an için yanıp söndü.

Açık kapıdan içeri sıcak bir esinti girdi. Sara hemen kapıyı

kapattı.

Dr. Channing'in odasındaki pencerelerde, ögle güneşi nemli sıcaklığını yitirmişti. Dışarıda, aynı nem, mısırları gide-rek büyütüyor, Iowa toprakları ve çimenlerin kokuları ögle ha-vasını dolduruyordu. Ama içeride nem ağaç, pirinç ve porse-len eşyaları solgun ve incecik sarıyordu.

"Merhaba," dedi Laura. "Arkadaşınızla konuşuyordum. Bu sabah bir düğüne gittim: Karen Ann Birtch ve Judson Bar-ker'in." Dr. Channing'in çenesinin altına bir peçete koydu. El-bisesinin yakasına taktığı yıldız çiçekleri solmaya başlamışlar-dı. Çiçekleri alıp, bir vazoya koydu.

Laura içeri girip çıkarken, Hazel'in kahverengi gözleri onun üzerindeydi. Laura, kimseyi kendine yaklaştırmayan bir kadın olarak, solgun ışıktaki hareket ediyordu. Hazel Channing, bir daha asla dokunulmak istememenin ne demek olduğunu iyi anlıyordu.

Ama deneyimliydi. Hazel öyle olduğunu sanıyordu. Bu, La-ura'nın vücudundan belliydi. Laura'nın dudaklarından ve ince-cik boynundan *acı* çekmiş olduğu farkediliyordu. Hareketleri, başa çıkamadığı zaman aynı yerde kalmayacağını söylüyordu. Vücudunun geri kalanı, dolgun göğüsleri ve kalçaları, yataktaki yaşlı vücudun, hiç bir soru soramayacağını biliyor ve buna seviniyordu.

Hazel, Laura Pray'e uzun uzun baktı. Ne olduğu, arkadaş-larının gelip gelmemesi, günlerden ne olduğu, hangi yılı yaşa-dıkları ya da bir araba kazasında kimin vücudunun mahvoldu-ğu kimsenin umurunda değildi artık.

Hazel, Laura Pray'le gözgöze geldi. Hazel, tıpkı suyu kuru-muş bir delikte kısılmış bir hayvan gibi, mahvolan bir ha-yatta sıkışıp kalarak sessizce ölecekti. Çeneleri açık, çamurda ölen Afrika hayvalarını görmüştü.

Ama kendisi ağzını yemek için açıp, kaşığa doğru uzattı. Laura, yatağın başucundaki ışıktaki altın sarısına dönüşmüş, Henry James'in kitabını açmıştı. Bu, aralarındaki en güzel ki-

taptı. Altın Kase.

Hazel kitabın pek çok bölümünü ezbere biliyordu. İtalyan Prensi, bir kez daha asıl Roma'yı anımsattığı için Londra'yı beğendi. "Eğer bir Romalı olarak insan biraz bu duyguyu tatmak isterse, bunun en iyi yolu Londra Köprüsü'nde durmak ya da Mayıs ayında güzel bir öğleden sonra Hyde Park'ta gezmektir."

Hazel gözlerini kapatıp, bir lokma yemek ile birlikte boğazına takılan hıçkırığı da yuttu. Thames'i, Henry James'in sevdiği gibi canlandırdı gözlerinin önünde: Masmavi gökyüzü altında, gemileri ve pırıl pırıl sularıya. Kendisi ve James onu bir daha hiç göremeyeceklerdi.

Ama James geriye eserlerini bırakmıştı. Laura, bu eserleri alçak, müziğe benzeyen melodik sesiyle her öğleden sonra, saatlerce okuyordu.

Hazel dinledi. Yanlış olan bir şeyler vardı. Günlerdir, ezbere bildiği kelimelerin acı çıkmasına neden olan yanlış bir şeyler. Yattığı yerden Laura Pray'e baktı.

Ben, Laura ile tiyatrodaki buluşacakları ana kadar evinde gezindi. Çok heyecanlı ve tedirgindi. Bu kovalamaca oyununu sürdürmek zorunda olduğunu sanıyordu. Laura öylesine soğuk, bana-dokunmayın der gibi görünen bir kadındı ki. Yemeğini hazırlarken, yeşil odadaki kanepeyi aklından çıkaramadı. Sonra aynı şeyi sahnede yapmayı düşledi. O sahnede, birçok oyunu yönetirken, perdenin her kalkışında bunu anımsamak...

Laura evine gelmiş, kendisi de onun evine gitmişti. Şimdi de tiyatroya gidiyorlardı. Kostümlere bakabilirlerdi. Olanaklar sonsuzdu. Saklı yaz. Kılık değiştirdiğimiz Ağustos. Belki bu kadının deliydi. En sonunda güneş battı, hava kararmaya başladı.

Tiyatronun hemen yanından bir otoyol geçiyordu. Strayer Wood'un cam cephesinde geçen arabalar, bir akvaryumdaki balıklar gibiydiler. Cuma günü temizleyiciler yeni binaya girmişlerdi; burası boştu. Ben, derin derin içini çekti. Burnuna toz ve kaynak odasından yansıyan yanık metal kokusu geldi. Bu kokuda, hırs ve kendine özgü öfke vardı.

Bütün binayı gezdi. Ortalıkta kimseler yoktu. Dışarıdan görünmeyecek ışıkları yakıp, arka kapıda beklemeye başladı.

Karanlıkta, Laura kapıyı çaldı ve içeri girmeden çevresine bakındı. "Binada hiç kimse yok," dedi Ben. "Kontrol ettim."

Genç kadın karanlıkta içini çekti, Ben'in yanından loş lobiye girerken, beraberinde sıcak, nemli yaz gecesini ve kendi gizemini getirdi. Beyaz şortu ve gömleği pırıl pırıldı. Ben, heyecanın ve gizemin sesini duyar gibi oldu. Aralarındaki sessizlik giderek büyüdü. Sessizlik havada çok ağırdı. Sonra genç kadın hafifçe güldü. "Tur ne zaman başlıyor?" diye sordu.

Ben onu o anda, oracıkta istediğini hissetti. Okul yılının hemen her günü aynı kapıdan giriyordu. Orada, duvarın yanında durup da onun göğüslerinin, kendi dudaklarının altındaki

dudaklarının sıcaklığını ve nemini hep hatırlasa, ne olurdu?

"Hemen tura başlayalım," derken sadece elini tutmaya cecaret edebildi. "Işıklar dışarıdan görünmesin diye açmadım."

Laura onun elini tutup, yürürken, "Düğünde Bayan Nèper'e söylediğim yalan için özür dilerim."

"Boş ver," dedi Ben. Zifiri karanlık salonda ona çok yakındı. Laura cevap vermedi.

Ben, tıpkı bir uzay gemisinin kumanda tablosuna benzeyen, cam levhaların önündeki bilgisayarları gösterdi. Bunlar kontrol bölmeleri idi. Şu ışıkları ayarlayan bilgisayara bak! Ben ışıkları yükseltip alçattı, sahne arkasına renk renk ışıklar gönderdi. Bütün bunların, kendisine ait olduğunu hissediyordu. Kendisi gibi sıradan bir öğretmene.

Asma balkon ve tavanlar, aşağıdaki bomboş tiyatro koltuklarıyla, eski bir film kadar ürkütücüydüler. Ben, ışık ve panoların asıldığı ızgarayı açtı. Demir merdivenlerden yukarı çıktılar. Genç kadını hiç şortla görmemişti. Laura hâlâ zayıftı ama artık bir deri bir kemik değildi.

"Lear'de kar yağarken," dedi Ben. "Sonbaharda kuru yapraklar. Yürüyüş sahnelerinde konfetiler." Genellikle her şeyi açıklamaktan hoşlanırdı ama şimdi değil. Onu istiyordu ve bu istek, onunla yaptığı tüm konuşmaları aynı can sıkıcı renklere boyuyordu. Onunla konuşmaktan hoşlandığını sanmıştı. Bir kadınla böyle konuşmanın dünyanın en iyi şeyi olduğunu sanmıştı.

"Tıpkı bir örümcek ağı gibi," dedi Laura. Önlerinde kordon ve kablolar, borular sallanıyordu. Aşağıda perdeler, sakın bir denizdeki yelkenler gibiydi. Ben ona öylesine yakındı ki, saçlarını ve tenini koklayabiliyordu. Ayaklarının altında onsekiz metrelik bir boş alan, karanlık vardı. Her şey apaçık ortadaydı. Ben'in ona dokunmak için parmakları sabırsızlanıyordu.

Birlikte aşağıdaki hayal dünyasına, çeşitli ağırlıkları ve vinçleri olan düzene baktılar. Belki bir oyundaki karakterler kibar bir tavırla el hareketleri yapıyorlar, belki öpüşüyorlar ya da komik şeyler söylüyorlardı ama tepelerinde çelik ve kablolar

asılı oluyor, aktörler suflörlerin durduğu kara deliklere yakın yürüyorlardı.

Ben fazla açıklama yapmadı. Aralarında bir boşluk asılı duruyordu ve Laura o boşluğu orada tutmak için, lanet olası bir flörtçü kadın gibi, sürekli soru soruyordu.

Aşağı inerlerken, metal merdivenlerde ayak sesleri yankılandı.

"Bak," dedi genç kadın ve güldü. Kaygısız bir kahkahaydı bu. Birisi bir iskeleti koltuğa oturtmuş, çarşafa sarmış, kemikli eline bir şişe yerleştirmişti.

Ben, makyaj odasını ve kostüm bölümünü en sona bırakmıştı. "İşte burası benim bölgem," dedi ışıkları açarken. Dikiş makinaları ve kesim masaları arasında, Candide'nin kostümlerini giymiş, başsız mankenler duruyordu.

Laura, "Ah," diyerek bir gösterişli kostümden diğerine koştu.

"Bak," dedi Ben, ona tüylü şapkalarından birini vererek. Laura şapkayı giyip, aynanın önünde poz verdi. "Saçlarıma uymadı."

"Çok güzel," dedi Ben. Gözlerinde pırıl pırıl ışıklar vardı. Laura sustu, aynada kendine baktı, elini kadife kumaşlara, dantellere değdirdi.

"Bak ne diyeceğim, eğer geçmişte yaşamaktan hoşlanıyorsan, buradan daha iyi bir yer bulamazsın," dedi Ben, kostümlerin durduğu dolaplardan birini açtı. Laura, rengarenk giysilerden büyülenmiş, bölmeler arasında yürüyordu. Bir hayal dünyasıydı bu. Büyüleyici bir dünya.

"Bak!" dedi kocaman, siyah saten bir şapkayı eline alıp.

"Dene, her yerde ayna var," dedi Ben.

Genç kadın başına şapkayı geçirip, aynaların önünde döndü, sonra başka bir şapkayı denedi. "Çekinme, bana aldırma," dedi Ben. Genç kadın içine kapanıp, korkmayı unutmuştu.

Gözleri saten ve ipek kumaşlar gibi parlıyordu. Bir rönesans devri giysisini askıdan indirip, bölmelerden birine girdi. Dışarı çıkıp aynaların önünde poz verince, Ben alkış tutup ısıklık çaldı. Laura, herhalde yaşlı sevgilisinin önünde de böyle

şeytanca, sakın bir edayla yürüyordu.

Ne kadar güzel olduğunu biliyordu; gülüyordu ama yine de biliyordu. Yirmili yılların giysisi, onu minik ışıklarıyla parlayan boncuklarla, gümüş bir balığa dönüştürmüştü. Giysinin göğüslerinde boncuklar vardı, genç kadının dizleri açıktaydı ve arkasında uzunca bir balık kuyruğu vardı.

Yanakları pembeydi, gözleri parlıyordu. Kendisine gülüyor-muş gibi görünmesine karşın, gözlerinin nasıl görüldüğünün farkında olduğu anlaşılıyordu: Bir gösteri yıldızı gibi, kılık de-ğiştirmiş bir metres gibi, fettan bir madam gibi... Kıkır kıkır gülerken, bu tavırların hepsi Laura'da vardı.

"Bak!" Etekleri kabarık mavi bir elbise buldu.

"Haydi giy," dedi Ben. Laura üstünü değiştirmek için böl-melerden birine girdi. Ben, kumaşların hışırtısını duydu. La-ura sonunda dışarı çıktığında, beli incecik, omuzları çıplak, ör-güler, güller ve farbelalarla sarılı bir dilberdi. Elbisesini gös-termek için döndüğünde, aynalarda mavi mavi çiçekler uçuşur gibi göründü. Ben alkışladı. Laura durup kendine baktı.

"İşte, Cunégonde'nin Candide'deki elbisesi," dedi Ben. "Onsekizinci yüzyıl da, yüksek sınıfı mensup bir genç kız. Ta-bii birilerinin saldırısına uğramadan önce."

Laura bölmenin arkasına geçti. "Birisi beni izliyor," dedi dışarı çıktığında, gülerek. Üzerinde beyaz, dantelli, gül desen-li kimono türü bir elbise vardı. Kalçaları desteklenmişti. Ben, peruğunun altından gerçek saçlarının görüldüğünü farketti. "Tam bir kafes bu! Acaba nasıl oturabiliyorlardı?

"Galibatünereyerek," dedi Ben. "Bu rol için iki benzer kostü-mümüz daha var. İkisi de birbirinden kanlı, kötü ve açık saçık."

Elbiseleri, şapkaları ve peçeleri üstüste koyup toplamaya başladılar. Ben, onun gerçek saçlarının peruğunun altına sıkış-tırdığını gördü ama rengini anlayamadı. Ben, onun başına İm-parator döneminden tüylü bir şapka koydu, Laura elindeki yel-pazeyi sallarken, kirpiklerini titreterek, diz büküp selam verdi.

"Ben deliyim!" diye bağırdı sonunda. "Acaba ben kimim?"

Üzerinde Yunanlıların sarındıkları beyaz kumaşlardan, elinde Edward dönemi tüylü bir şapka, ayaklarında terlikler vardı. Kendine bakarken çok ciddi görünüyordu. Artık Ben'e bakmıyor, gülmüyordu. Dönüp, üstüste koydukları kostümlere baktı.

"Kimsin sen?" diye fısıldadı Ben.

Genç kadının gözlerinde o ürkek ifade yeniden belirdi. Başını iki yana salladı, çıplak sırtını ona döndü. "Şu fermuarı açamıyorum," dedi ifadeden yoksun bir ses tonuyla.

Ben fermuarı açmaya çalışırken, Laura'nın parlak peruğu parmaklarına dokundu. Ben, Yunanlı giysisinin fermuarını açtı, sonra ellerini genç kadının çıplak omuzlarında gezdirip, onu kendine çevirmeye çalıştı.

Parmakların dokunuşunu hisseden Laura, ürpererek geri çekildi. "Yapma," dedi elleriyle giysiyi sıkı sıkı vücuduna bastırarak.

Ben, onun yüzünü gördü. "Burada olmamalıyım!" diye bağırdı Laura.

Bazı kadınlar böyleydi işte. Kabuklarından çıkmamış, buz gibi Venüsler. Uzun bir sessizlikten sonra Ben, "Haydi yeniden deneyelim, yeniden başla," dedi.

"Sebebin sen olduğunu düşünmeni istemem," dedi Laura çıplak sırtını ona dönerek. "Benim... Seni baştan çıkartmaya çalıştığımı sanma." Elinin tersiyle alnını oğuşturup, çevresinde rengarenk duran yığınlara baktı.

"Tamam," dedi Ben.

Laura bir süre ona baktıktan sonra, bölmeye geçti, çıktığında üzerinde kendi giysileri vardı. Kostümleri askılara asmaya başladılar. Ayakkabıları sıra sıra dizdiler, şapkaları kutularına koydular.

İkisi de konuşmuyordu. Tıpkı sondan başa doğru oynatılan bir film gibiydi: Birlikte güldükleri bölümler, şimdi birbirlerinden kaçtıkları, uzaklaştıkları bölümlerdi.

Giysi yığınları küçüldü. Kostümler askılara asıldı. Ben ışıkları kapattığında, geniş oda yine düzenliydi. Çok sıradandı.

"Sana büromu göstermedim," dedi Ben. Konuşurken Laura'ya bakmıyordu. Sesi, iş yaparmış gibi, ciddiydi.

"İyi," dedi genç kadın. O da kendisine bakmıyordu.

"İşte geldik." Ben odanın ışıklarını yaktı. "Gösterecek fazla bir şey yok. Ben sıradan bir öğretmenim. Bu da makyaj odam."

Laura onun peşinden içeri girdi. "Ama, şu anda sen Orta Batı'nın sihirbaz makyözlerinden biriylesin. Oyunlarımda yün takma sakallar, peruklar kullanılmaz. Hepsi gerçektir. Çok pahalıya maloldukları için sürekli havalandırırız. Öğrenciler buna 'halı temizliği' derler, halı asıp temizlemeye benzer."

Duvara, saçlar asılmıştı. Genç kadın bıyıklardan birine dokundu. "Bunları bir ağa asmışsınız."

"Evet, ağ tülbenkten yapılır. İnsan teni üzerinde hiç görünmez. Çok yakından bile. Özel bir tutkalla yapıştırılır, çıkarırken özel bir ilaç kullanılır, aseton ile temizlenir. Hepsi bu."

Genç kadın tüm peruklara, takma sakal ve bıyıklara baktıktan sonra, masanın üzerindeki geniş aynalarda kendini inceledi. "Acaba... beni bir erkek gibi gösterebilir misin?"

"Sakal takarsan."

"Sakal mı?"

"Kadınların boyunları onları ele verir."

"Ben uzun boyluyum." Laura gülümsemedi. "Sesim de fazla yüksek değildir. Ama ya ellerim? Göğüslerine baktı. "Onları da dümdüz gösterebilirim."

"Geniş bandajlarla," dedi Ben. "Bandajı birkaç kez sarıp, kolunun altından iğneyle tutturursun."

Genç kadın ellerine baktı.

"Asıl önemli olan hareketlerdir. Parmakların dik dursun, kıvrıma. Tırnaklarını da kısa kes. Ellerini konuşurken sall-

ma. Her iki eline de kocaman iki yüzük tak. Böylece insanlar, ellerinde tüy olmadığına değil, yüz klerine bakarlar."

"Hepsi bu mu?"

" ok egzersiz yapman gerek. Farklı yürümeli, kendini farklı taşımalısın. Erkek  ocukların öğrendikleri her şeyi öğrenmelisin. Sesin göğsünden gelmeli."

"şu koyu renk sakalı bende dener misin?" Sara ona bakmıyordu, aynanın önüne geçip oturdu.

"Barnum oyunundan sakallı kadının sakalı bu," dedi Ben ve dolaba doğru yürüdü. "şanslısın. Bu sakal, erkeklere çok küçük geliyor." Yüzünü Sara'nınkine iyice yaklaştırarak, yanaklarına, dudağının üstüne ve çenesine tutkal sürdü. Gözgöze gelmediler. Ben, genç kadının çenesini eline aldığında çok yumuşak olduğunu farketti. "Seyret."

Sara, ince bakımlı bir sakalın yüzünün alt kısmını kapladđını gördü. Sonra dudağının üstüne bir bıyık kondu. şimdi aynanın önünde, dolgun göğüslü genç bir erkek oturuyordu.

Dolgun göğüslü, sakallı adam kendine baktı.

"Eğer bıyık g r ve aşağı sarkıksa, dudaklarını kapatır... Çorbayı dikkatle içmek zorundasın."

Sara g l mscyince, beyaz dışlerinin dudağının üstünde uzamış gibi görünen tüylerin altında bir görünüp bir kayboldu. Parmaklarıyla bıyığa dokununca, tanıdık elinin o yabancı yüze dokunduğunu gördü.

"Sesini de değiştirmen gerek. Ton daha alçak olmalı. Düşünmeden aynı sesi çıkarana kadar çalışmalısın. Bazı erkeklerin çok ince sesleri vardır."

"Ben oldukça uzun boyluyum," dedi aynanın önünde oturan erkek.

"Kılık değiştirip çok yakında kasaba dışına gitmem gerek. Buralarda sakal ve bıyık alabileceğim bir yer var mı?"

"Bunları  d n  al," dedi Ben, hiç soru sormadan. Aynanın karşısındaki genç adama bakmadı. "Belki sana giyecek bir şeyler bulabiliriz, ya da iki erkek arkadaş gibi alışverişe  ıkabili-

riz."

"Buradakilerden bir şey giymeyi tercih ederim."

"Bakalım, modern giysiler olması gerek. Belki pantolon ve gömlek. Hatta ayakkabı. Eğer benim arabama da ihtiyacın olursa..."

"Ah hayır," dedi genç adam. "Bunu yapamam." Mavi gözler, aynada Ben'in gözleriyle buluştu.

"Sorun değil. İyi çalışıyor, arabama bir süre ihtiyacım olmayacak. Ama sürücü tarafındaki kapı kilitlenmiyor."

"Ama ehliyetim yok."

"Polise yakalanmamaya bak. Kaşlarını da kalınlaştırmamız gerek." Ben, gözlerini kısarak aynadaki esmer, genç adama baktı.

"Nereye gittiğimi ve ne kadar kalacağımı sormadın," dedi genç adam.

Ben onun yüzüne bakmadan dolaptan aseton ve özel ilaç çıkardı.

"Annemi göreceğim," dedi genç adam. "Babam uzun süre önce öldü, annem bir düşkünler yurdunda. Ben doğduğumda kırkbeş yaşındaymış, şimdi yatalak. Aileden geriye bir tek ben kaldım."

Ben, tanımadığı bir erkeğin yüzüne bakarken, kendini bir an için garip hissetti. Farklı davranmaya başlamıştı; ama farkın ne olduğunu bilmiyordu.

"Gözleri görmüyor," dedi sakallı adam. "Benim erkek gibi göründüğümü anlayamaz. Eğer gitmezsem, dünyada yapayalnız kaldığınızı düşünür."

Ben, hâlâ kendini garip hissederek, bıyık ve sakalı çıkartacak ilacı bir diş fırçasına sürdü. Laura, bir an için kendisine benzemişti. "Sana her akşam sakal ve bıyığı nasıl çıkaracağını göstereyim."

Sara, onun tenindeki ağrı diş fırçasıyla ıslatmasını seyretti. Bir kez elini, onun eline götürdü, Ben onun yüzüne baktı, genç kadın aynadan gülümsedi.

Eve tek başına dönmek isteyince, giysileri, sakal ve bıyığı, bandajı, aseton, tutkal ve çözücüyü bir kutuya koydular. Hiç konuşmadan karanlık salonlarda yürürken, kutuyu Ben taşıdı. Sonra, Ben'in her sabah girdiği kapıdan çıktılar. Ben kapıyı açtı, genç kadın nemli, yaz akşamında gözden kayboldu.

Ben, bürosuna geri döndü. Küçük, dağınık masasında uzun süre oturup, penceresiz duvarlara baktı.

Sara, aynada kendine bakıp gülümsüyordu. Sakal ve bıyığı takmış, göğüslerini bandajlamamış, Ben'in kostüm odasından aldıkları yazlık erkek giysilerini giymişti. Evin bir köşesinde durup, sesini iyice alçaltarak, konuştu, kendi sesinin yankılanmasını dinledi. Ucuz, koyu renk çerçeveli erkek gözlüğü almıştı. Şimdi de her iki parmağına takacağı büyük, erkek yüzükle-ri alacaktı.

Benekli, kostüme aldanmadı. Genç adam oturma odasına girince, ayaklarına sarıldı. Oturma odası, Ben'in evinden gelen hafif ışıkla aydınlanmıştı.

Esmer genç adam kanepenin önünde diz çöktü, sakallı yüzünü, kollarının üzerine koydu ve Ben'in duvarındaki boğa güreşi posterine baktı. Şimdi, boğanın yanındaki duvarda bir gölge vardı - çıplak bir adam. Dansetmiyordu. Odada yürüyüp duruyordu.

Genç erkek, adamın gölgesini uzun süre seyretti.

Ben'in duvarındaki gölge, yürümekten vazgeçti. Sara birden Ben'in kendisini oturma odasının koltuğuna attığını gördü. Lambadan süzün ışık, çıplak sırtını ve bacaklarını aydınlatıyordu. Yüzü dizlerinde, ellerinin arasında, acı çeken bir çocuk gibi oturuyordu.

Sara nefesini tuttu, yutkundu, gözlerini ondan ayıramıyordu.

Sara'nın oturma odasının penceresinden içeri ılık bir rüzgar girdi. Seerley Park'ta birisi gülüyordu.

Sara kanepeden uzaklaştı, erkek giysilerini üzerinden çıkardı. Bıyık, sakal ve göğüslerindeki bandajı da çıkardı. Üzerinde

gömleği, şortu, ayakları çıplak, leylakların arasından geçip Ben'in kapısını vurdu.

Ben kapıyı açtığında mutfak karanlıktı, genç kadın içeri girdi. Ben üzerine şort geçirmişti. "Merhaba," dedi.

"Senden uzak durmam gerek," dedi Ben. "Sanma ki ben-"

Laura nefesini tutarak ellerini havaya kaldırıp onu uzaklaştırmak istedi, Ben kendisine sarıldığında, elleri, kolları, dirsekleri ve bilekleri ile aradaki uzaklığı korumaya çalıştı. Genç kadın onun sıcak tenini hissetti. Ben, kendisi yüzünden ağlamıştı. Birkaç saniye süren mücadele sonunda Sara kendisini mutfak masasının önünde, Ben ise kapıda buldu. Her ikisi de, Ben'in çorba, yemek ve ağaç kokan eski mutfağında nefes nefesydiler.

İkisi de susuyordu. Yoldan bir araba geçti. Ben'in mutfaktaki saati tık tık çalışıyordu.

Sonra Laura, Ben'e yaklaştı, ellerini onun kalın, kıvrıkcık tüylerle kaplı göğsüne koydu. Genç kadının iyi tanıdığı uzun parmaklar, kollarını kavradı. Ben somut ve güçlüydü. Dokunmasa bile, sıcak teni Sara'yı ısıtıyordu.

"Çok özür dilerim," dedi Laura. Ağladığı için sesi tiz bir fısıltı halinde çıkmıştı. Islak yüzü Ben'in omuzuna dayalıydı. "Sebebin sen değilsin. Seninle hiç bir ilgisi yok."

Ben cevap vermedi. Laura, onun içini çektiğini hissetti.

"Kovalanmak istemiyorum. Yakalanmak istemiyorum. Çok incindim."

Ben'in parmakları sadece genç kadının kollarını biraz daha sıkmakla yetindi.

"Tek başıma yaşamalıyım. Kendime bakmalıyım."

"Bak ne diyeceğim, ben de acı çektim," dedi Ben. Biraz geri çekildi. "Nasıl olduğunu bilmiyorsun. Onu seviyordum ama onu öpmeme bile izin vermiyordu. Tanrım, ondan nefret ettim."

Laura işte o zaman kollarını Ben'in omuzlarına doladı. Ona sıkı sıkı sarıldı. Dudakları neredeyse Ben'in dudaklarına

değiyordu. "Bizden nefret etmen gerekmez!"

"Ama etmiyorum zaten!" diye bağırdı Ben. Hayrete düşmüşü, sonra genç kadını öptü. Sara onunla duvar arasında sıkışıp kalmıştı, Ben ellerini onun gömleğinin altına soktu.

Sara'nın yüzü ıslaktı, mutfak havlularına dayanıp ağladı. Ben daha önce hiç duymadığı rahatlatıcı sözler mırıldandı, genç kadının şortunun fermuarını aradı, buldu ve şortu aşağı indirdi. Kendi de üzerindeki çıkardı.

Nefes nefese kalana kadar genç kadını öptü. Sara bacaklarını üzerindeki dar şorttan kurtarmaya çalıştı. Ben, içtiği şarabın tadını şimdi ikisinin de ağzında duyabiliyordu. Birbirine değen vücutları sıcaktı. Aradaki son engeli, Sara'nın tişörtünü de çıkardıktan sonra, onu kollarına alıp oradan çıkardı, karanlık evde yukarı, yatak odasına taşıdı. Sara'nın şortu hâlâ ayak bileklerindeydi.

Onu yatağa yatırdığında, Sara ağlıyordu. Ama Ben bunu farketmedi. Genç kadın yusuvarlak kıvrıldı. Şortu hâlâ ayaklarındaydı.

"Sen buna nefret mi diyorsun?" diye sordu Ben. Durup güldü, ellerini genç kadının bacakları arasında gezdirdi.

"Evet," dedi Sara hıçkırarak.

Ben'in elleri, onun sıcak teninde dondu kaldı. Karanlık yatak odası sessizdi.

Sara ağlıyordu. Ben'e sırtını dönmüşü.

Ben, ondan uzaklaştı, yatağın kenarına oturdu. Yumruklarını sıktı. Bütün vücudu ateş gibi yanıyordu.

"Nefret," dedi Sara.

"Hayır!"

"Ama sen ne hissediyorsun?"

"Hayır demeye hakkın var," dedi Ben soğuk bir sesle. Sırtını kamburlaştırdı.

"Kendini incinmiş, hakarete uğramış, reddedilmiş hissediyordu."

"Üzgünüm," dedi Ben yine aynı buz gibi ses tonuyla. "İnsa-

nı denediği için suçlayamazsın."

"Evet, suçlayabilirim."

"Ulu Tanrım! Buraya geliyorsun, konuşup gülümsüyorsun, benimle öpüşüyorsun, sonra 'hayır, seninle olmaz, şimdi olmaz,' diyorsun."

"Benden nefret ediyorsun, değil mi?"

"Evet!" diye bağırdı Ben. "Evet! Ediyorum. Madem söylememi istiyorsun, söyleyeceğim öyleyse."

Ben onun yataktan kalktığını hissetti. Genç kadının çıplak ayakları, döşemeye değdi. Gömleğini ve şortunu üzerine giyiyordu. Ben, yumruklarını çıplak dizlerine vurdu, genç kadın gelip önünde durunca, bir süre sustu. Caddeden gelen hafif ışık, beyaz şortunu, kollarının ve bacaklarının kıvrımlarını aydınlatıyordu. Sonra merdivende ayak seslerini duydu. Ben'in arka kapısı, genç kadının ardından hafifçe kapandı.

Eylül ayı, Boston'da çok sıcak geçiyordu. Martin'in evinden Sara'nın yanık günlüklerinin kokusu hâlâ çıkmamıştı. Martin, günlükleri yaktığı çöp kutusunun çevresinde dolanıyordu. Kutu, mutfakta tıpkı bir mezar gibi, tuğlaların üzerinde duruyordu.

Sara yüzme biliyordu.

Kendi kendine, "yüzebiliyordu," diye mırıldanarak işe gitti. Rambaugh Bilgisayar Satış ve Hizmetleri'ne giden yolda rastladığı tüm kırmızı ışıklara küfretti. O bir budalaydı. Bir koleksiyoncunun tablosundaki kelebek gibi, işine, kırmızı ışıklara, Rambaugh'daki patronlarına tutsak olmuştu. Sara'nın nerede olduğunu bilmiyordu. Tabii eğer bir yerdeyse. Işık yeşile dönmünce, gaza bastı, bir ipucu bulmuş, bir hedefi varmış, Sara'ya giden yolu keşfetmiş gibi öteki arabalardan uzaklaştı. Sara ölmüş olmalıydı, ya da yaşıyorsa da, onu bulur bulmaz, ölecekti.

Sonra düşünmeye başladı. Markette rastladığı o şıllığı asla bırakmamalıydı.

Şimdi mutfaktaki çöp kutusu artık mezar gibi değildi: Kutu, yalan, nefret ve ödeşme kokuyordu buram buram. Bunca yıl Sara'ya bir ev vermiş, onu beslemiş, giydirmişti. Ona ev, mobilya, hah, yeni bir buzdolabı ve fırın almış, kütüphanede çalışmasına izin vermişti. O da kendisini boğulduğuna inandırmaya kalkışmıştı.

Belki de, kendisini bir plaj yolunda bekleyen bir adama yüzerek gitmişti... Kıkır kıkır gülerek ıslak giysilerini adamın önünde çıkarmış, üzerine kuru, güzel giysiler giymişti. Bir erkekle kaçmış, ikisi de, Manhasset Koyu'nda dalıp çıkan Martin Burney ile alay etmişlerdi.

Sara yüzme biliyordu. Sudan korkmuyordu.

Marketteki şıllığa bildiği her şeyi anlattırmalıydı. Kahretsin! Belki de o Sara'nın nerede olduğunu biliyordu.

İş çıkışında, Waltham'daki yeni markete gitmek zorundaydı. Arabasında oturup, yüzünde hiç makyaj olmayan, zayıf kadını bulmak amacıyla kapı girişini seyretmeye başladı. Kadının adını hatırlamıyordu.

Sara başka bir erkekle kaçmıştı. Tabii ya. Ona yeni giysiler, ev, yeni bir buzdolabı ve fırın alacak bir enayitle.

Martin marketin girişini seyrederken, şişeden şarap içti, küfretti, 25 kalibrelik Baretta'sını düşündü. İyi bir silahtı o. Portakal suyu kutusundan, biraz çelik yün kullanarak susturucu yapabiliirdi.

Kadının adını hatırlamıyordu. Tek hatırladığı, duyduğu onun Sara'nın yüzme bildiğini söylemesiydi.

Sara başka biriyle yatıyordu.

Martin şarap içti, yeni arabasının direksiyonuna bir yumruk savurdu ve küfretti. Kahküllü kadın bir daha o markete hiç gelmeyecekti. Herhalde yüzlerce kilometre ötede oturuyordu.

Geceleri Sara onunla yatmaya başladı. Martin uyanıyor, onun özel parfümünü, kokusunu duyuyor, dolgun göğüslerini, bacaklarını bulmak için uzanıyordu ama Sara yoktu.

Rambaugh'da başarılı olup olmaması kimin umurundaydı? Karısını ve kendini kaybetmiş olana Martin Burney'in dedikodusunu yapıyordu herkes.

Bir gece, Sara kendisiyle yatağa girdiğinde, uyanmaya çalıştı ama uyanamadı. Düşlerinde onun kokusunu duyuyor, ona uzanıyordu. Sara oradaydı ama artık Sara gibi kokmuyordu. Orada olan her neyse, mutfaktaki çöp kutusundan daha kötü kokuyordu. Onun yumuşak vücudunu arayan elleri, kaygan ve tuzlu deniz suyundan şişmiş bir şeye rastlıyordu.

Pek iyi uyuyamıyordu. İşten sonra yeni marketin önünde, arabasında bekliyor, gözleri kahküllü şıllığı arıyordu.

Denizde kalmaktan şişmişti. Yer yer kemikleri çıkmıştı.

Bir keresinde Manhasset yakınlarındaki plajda, yarı yarıya kumla kaplı, boğulmuş, şişmiş bir köpek görmüştü.

Artık Rambuağh'da işi bitmişti. Sara kendisine bunu da yapmıştı. Bunu ona ödetecekti. Cebine sığan küçük bir Baretta: O silah cebinde kabarıklık bile yapmıyordu.

Kapanış saatine kadar insanlar markete girip çıktı. Işıklar sönene kadar büyük cam kapılar açılıp kapandı. Eve gitmekten başka yapacak işi kalmamıştı.

Artık ışıkları açık bırakıp uyuyordu. Eti çürümüş burnu, sırtarak dişlerini gösteren, çürümüş Sara'yı düşlediğinde, ter içinde uyanıp, yatakta kendisinden başka kimse olmadığını görebiliyordu. Sara boğulmuş olabilirdi. Belki ölmüş ve çürüyordu. Belki gördüğü düşün anlamı buydu.

Ama ertesi akşam, tam yedi buçukta, kahküllü şıllık markete geldi. Martin gördüğünün o olduğundan emindi. Üzerinde blucin ve askılı bir tişört vardı; kapıdan girerken incecik saçlarını arkaya attı. Martin şarap şişesini gizledi, kravatını düzeltti, kadın elinde bir torbayla çıktığında, Martin onu bekliyordu.

"Bay Burney!" dedi kadın, tavşana benzeyen gözlerini açarak.

"Bana Sara'dan söz ettiniz, o kadar üzuldüm ki, adınızı unuttum." Martin gülümsedi. İstedığı zaman çok sıcak ve dostça davranabiliyordu. "Geleceğinizi umarak, birkaç gün iş çıkışında burada bekledim. Size Sara hakkında bildiklerinizi soracaktım."

"Şey..."

"İsminiz N harfiyle başlıyordu, değil mi?"

"Hayır, adım Vanessa Shelly. Aslında karınızı pek iyi tanımazdım."

"Onu çok özliyorum," dedi Martin. Üzgün ve yalnız görünmeyce çalıştı. "Sanırım onu tanıyan insanlarla konuşmak istedim."

"Kedim yavruluyor," dedi Vanessa. "Kendimi sorumlu his-

sediyorum. Kapıyı açık bıraktım, o da dışarı çıktı. Şimdi de do-
ğuruyor."

"Sanırım Sara'dan söz etmek size çlgınca gelecek. Birlikte
iyi bir lokantaya gidelim, yemek yerken ondan söz ederiz.
Olur mu?"

"Sara'ya çok üzüldüm. Neler hissettiğinizi anlıyorum. Ama
kedi," dedi Vanessa. "Kendimi sorumlu hissediyorum. Jean
de burada değil."

"Kediniz için endişeleniyorsanız, size gidebiliriz. Sizinle bu
akşam konuşmam gerek, çünkü çalıştığım şirket yarın beni bir-
kaç aylığına kent dışına gönderecek." (Rambaugh'nun kendisi-
ni o sıralarda bir yere gönderme olasılığı yoktu ama böyle söy-
lerse, kadın bir daha ona rastlamayacağını düşünürdü.) Kadın
kendisini süzüyordu, Martin üzerinde takım elbise ve kravat
olduğuna sevindi. "Bir bilgisayar şirketinde çalışıyorum."

"Çok güzel," dedi Vanessa. Yatağı toplamadığı, kirli çama-
şırları kapının yanında, bir yığın halinde bıraktığı için endişeli
görünüyordu.

"Belki de sizden çok fazla şey istiyorum," dedi Martin kadı-
na arkasını dönerek. Elinden geldiğinde kederli ve yalnız gö-
rünmeye çalıştı.

"Hayır, hayır," dedi Vanessa. "Elbette hayır. Arabanızla
beni takip edin ve ortalığı toplamam için bana bir iki dakika
izin verin. 2 E'de oturuyoruz."

Martin teşekkür etti. Kahküllü şıllığın, paslı, eski Ford ara-
basını izledi. Kadın, yeni arabasından da etkilenecekti. Vanes-
sa eski bir binanın önünde durdu, ona el salladı ve içeri girdi.

Birkaç dakika sonra Martin onu izledi. Koridor karanlıktı,
kedi, köpek, belki de ıslak çocuk bezi kokuyordu. Merdiven-
lerde dar bir bölüm ayak izleriyle doluydu, geri kalan bölüm
toz ve sigara izmaritleriyle kaplıydı. "2 E", beşinci kat olmalıy-
dı.

Kahküllü şıllık, Martin oraya vardığında kapısını açık bı-
rakmış, özür diliyor, misafirperverlik göstermeye çalışıyordu.

Martin içeri girdi, kapının üzerine asılı beyaz çöp torbasına başını vurdu. Torba ötekilerle birlikte asılmıştı, bütün torbalar hışırdayarak döndüler, duvara vurdular, yeniden hışırdayarak öteki yöne dönmeye başladılar.

"Hiç dolabımız yok," dedi Vanessa, sinirli bir tavırla. Kapıyı kapattı. Omuzları ve kolları çilliydi, daha bu yaşta alnında endişe kırışıklıkları belirmişti. Küçük odada iki kişilik bir yatak, içi bulaşık dolu bir lavabo, bir mikrodalga fırın, iki bisiklet, resimler, kirli fincanlar, karton kutular, kurumakta olan giysiler, oyuncaklar, kurumaya yüz tutmuş çiçekler, bir kasap dükkanındaki etler gibi tavana asılı dizi dizi torbalar altında karşılıklı durdular.

Hava sıcaktı. Martin odayı bir baştan ötekine geçen torbalara baktı. İnsan cesetleri gibi boyunlarından bağlı pek çok torbanın üzerine siyah kalemle şunlar yazılmıştı : JEAN'İN SINIF EŞYALARI - VANNY'NİN KOKMUŞLARI, JEAN'İN KIŞLIKLARI, VANNY'NİN KEÇİ TÜYLERİ, JEAN'İN İVİR ZIVIRI, JEAN'İN İÇİNDE NE OLDUĞU UMURUMDA DEĞİLLERİ, VANNY'NİN DÖKÜNTÜLERİ, JEAN'İN...

Martin torbalar üzerindeki yazıları okumaktan vazgeçti. "Eviniz güzel," dedi. "Bu çok iyi fikir."

"Eşyalarımızı koyacak yerimiz yok. Jean her şeyi astı. Çok akıllıdır," dedi Vanny. Yatağın öteki köşesinin altına sürünecek girdi. Birkaç dakika sonra çıktığında, yüzü kıpkırmızıydı. "Şimdiye kadar sadece bir kedi yavrusu."

"Tebrikler," dedi Martin.

"Oturmaz mısınız?" Vanny, odadaki tek koltuğun üzerindeki oyuncak domuzu ve külotlu kadın çorabını yere attı.

Martin , DÜŞKÜNLER YURDUNA ve SINIF MÜCADELESİ - JEAN yazılı torbaların altına oturdu.

"Kahve?"

"İyi olur," dedi Martin.

"Bu onun ilk yavruları," dedi Vanny. İki fincan sıcak suyu,

mikrodalga fırına koydu.

"Acaba Sara size sorunlarından, umutlarından ve isteklerinden söz etmiş miydi?"

Vanny yatağın öteki köşesine oturup, kahrküllerini itti. Burnu terden parlıyordu. "Korkarım onu çok iyi tanımazdım. Evde bahçe işleriyle uğraştığını o yüzden egzersiz yapmak ve yüzme öğrenmek istediğini söylerdi. Vanny'nin yüzü yine kızardı, Martin'den mümkün olduğunca uzak durmaya çalışmak ister gibi, yatağın en uzak köşesine çekildi.

"Aşık olduğu erkekten söz etti mi hiç?"

"Erkek mi?"

"Başka birine aşık. Sadece ondan söz edip etmediğini, onunla gelip gelmediğini filan öğrenmek istiyorum."

"Şey ben-"

"Konuşmak bir zarar vermez artık, biliyorsunuz öldü o," dedi Martin.

"Çok üzücü," dedi Vanny. Yatakta dimdik oturuyor, arada bir fırına bakıyordu.

"Onu gördünüz mü?"

"Yok, hayır. Ben asla... Ama karınızı pek iyi tanımazdım."

"Bana anlatabilirsiniz," dedi Martin. Ayağa kalktı, başını VANNY'NİN AİLESİ yazılı torbaya çarptı. Martin, Vanny'e yaklaşırken, bir torba ötekine, onun yanındaki bir başkasına çarptı.

"Bilmiyorum..."

"Evet, onu tanıyordunuz. Size bu erkekten söz etti, öyle değil mi? Beni terkedeceğini size söyledi." Martin sesini yükseltmişti.

Vanny, JEAN'İN KONSERVELERİ yazılı torbanın gerisine ne çekilip, mikrodalga fırının kapağını kendisiyle Martin'in arasına açtı.

"Ben kahveyi geti-"

"Söyle bana!" diye bağırdı Martin. Fırının kapağını kapattı. "Bana her şeyi anlat!"

"Ama bir şey bilmiyorum!" Vanny, şimdi duvara yaslanmıştı. Gözleri bir Martin'e, bir odanın kapısına gelip gidiyordu.

Birinin gelmesini bekliyordu. Martin onu çıplak kollarından tutup sarstı. "Seni şıllık, seni öldüreceğim. Sen onun nereye gittiğini biliyorsun!"

Vanny'nin gözlerinden korku gözyaşları süzüldü. Görüştüğü bir erkek vardı!" diye bağırdı Martin. "Sana kim olduğunu söylemişti! Onunla nereye kaçacağını ve beni terkedeceğini söylemişti!"

Vanny, "hayır," diye sızlandı.

Martin, onu kendine getirmek için, fazla sert olmayan bir tokat attı. Vanny, Martin kendisinin ırzına geçecekmiş gibi, bir çığlık attı. Ne kadar çirkin olduğunu bilmiyor muydu? Martin, onun susturmak için bir tokat daha attı.

Vanny bir çığlık daha attı.

Yatağın altından küçük bir kedi, ağzında yavrusuyla çıkıp, köşedeki boş kutuya koştu. Vanny, sırtı duvara dayalı, elleri yüzünde, çığlık atmaya sürdürdü. Martin ona yine vurdu ama susturamadı.

Eğer yanında silahı olsaydı... birisi onu duyabilirdi...

Martin koştu, hıçkıran Vanny'nin başının üstündeki torbaları hışırdatarak, kapıyı vurup çıktı. Pis merdivenli dört katı indi, arabasına atladı ve olanca hızıyla parktan çıkıp oradan uzaklaştı.

"Martin Burney! Ne yapacağımı bilemedim!" Vanny hıçkırıyordu.

"Kımıldama," dedi Jean Tarkley. "Buzu tutman gerek, yoksa gözün moraracak."

"Martin Burney! Buraya gelip konuşmak istedi. Sen yoktun!" diye sızlandı Vanny. "Ve *Başına-Buyruk* da yavruluyordu."

"Sana söyledim, sigara almaya gittim. Sonra Harold'a rastladım, kahve içtik," dedi Jean. "Kımıldama."

"Ona markette hiç bir şey söylememeliydim. Kendi işime bakmalıyım. Ne diye burnumu soktum sanki." Vanny yine ağlamaya başladı. "Ve morlukları zamanında hatırlayamadım."

"İyileşeceksin," dedi Jean. "Sen sakinleşince, polise haber veririz."

Vanny doğruldu. "Polis mi?"

"Kımıldama."

"Polis buraya gelecek, gazetelere geçeceğiz, ailen yine birlikte oturduğumuzu öğrenecek."

"Deli adamların kadınların evine gelip onları dövmesine izin veremeyiz. Gözün fena moraracak."

"Beni Quik Shop'un dışında bekliyordu, karısı hakkında ne bildiğimi öğrenmek istedi. Sara, geçen ay başında boğulmuştu, hatırladın mı? Karısını kaybettiği için ona acıdım. Ama hatırlamalıyım."

Başına-Buyruk, şimdi kutuyla birlikte yatağın üzerinde, iki yavrusunu diliyle temizliyordu. "Belki ben biraz biftek ya da viski alsam iyi olacak," dedi Jean.

"Gitme! Geri dönebilir! Beni şu duvara itti ve her şeyi söylemezsem, beni öldüreceğini söyledi! Ama bildiğim her şeyi söyledim zaten."

"Polisi aramalıyız. Neyi hatırladın?"

"Buz çok soğuk," diye hıçkırdı Vanny. "Ta başından hatırlamalıydım. Hep farkındaydım... İyi görüldüğü için ona acıdım. Benim peşimden geleceğini nasıl tahmin edebilirdim?" Vanny hıçkırarak, yatağa, Başına-Buyruk ve yavrularının yanına uzandı. Gözünde buz torbası vardı, kahrkülleri ıslanıp alnına yapışmıştı.

"Ne hatırladın?"

"Sara'nın her yerinin çürük içinde olduğunu." Vanny yine oturdu. "Giysileri üzerindeyken görünmüyordu. Ama yüzerken ya da duş alırken göğüsleri, sırtı ve kalçaları mosmordu. Çok zor yüzüyordu."

"Demek adam o yüzden sana vurdu."

"Neden?"

"Çünkü ona Sara'nın hep mosmor olduğunu söyledin."

"Hayır! Sana söyledim, o buraya gelip de kahve yapana kadar bunu hatırlayamadım. Hatırlasaydım, onu buraya davet eder miydim? Sara her zaman evde çok çalıştığını, bahçeyle uğraştığını, o yüzden her yanının çabuk morardığını söylerdi. Sarışındı, biz de düşündük ki-"

"Gidip biraz biftek alsam iyi olacak."

"Hayır! Geri gelebilir!" diye bağırdı Vanny. "Bana nasıl... nasıl üstüme yürüdüğünü bilmiyorsun. Çok uzun boylu ve iri yarı bir adam."

"Geri gelmeyecek. Polise haber verip onları peşine takacağımızı tahmin eder." Jean içini çekti. "Pekala, bu akşam bizimkilerde kalırız, tamam mı? Çok korktuysan, daha uzun süre de kalabiliriz. Ne düşündükleri artık umurumda değil. Hem evleri de üniversiteye ve senin işine çok yakın. Seni yatırırız, uyursun. Bence yine de polise haber vermeliyiz."

"Ben iyiyim." Vanny ayağa kalktı. "Ailen burada olduğumu öğrenirse, sana para yollamazlar. Okul taksitlerini nasıl ödeyeceksin? Eşyalara dokunmamış."

"Adamın deli olduğunu, senin evine gelip karısından söz et-

mek istediğinde anlayamadın mı? Bavulunu hazırlasan iyi olur. Yüzüne de makyaj yapman gerek yarın. Malzemelerini de al."

"Çok sıradan görünüyordu," dedi Vanny. "Yakışıklı. Yeni bir arabası var, peşimden buraya geldi. Keşke zamanında Sara'nın hep çürük içinde olduğunu hatırlayabilseydim." Vanny ürperdi. "Deli o."

"Haydi git toparlan. Üzerine doğru düzgün bir şeyler giy."

Vanny, elindeki suları akan buzlu torbayı, lavaboya, bulaşıkların yanına koydu. Torbalardan birini açtı. "Sara, havuza gelirken, kızlık soyadını kullanıyordu... Sanırım kızlık soyadıydı. Sana bunun garip olduğunu söylemiştim."

"Belki de kocasının bilmesini istemiyordu."

"Ama onu, gazetede çıkan resimden tanıdım. Belki de ona hiç bir şey söylememeliydim. Belki Sara, kocasının bunu bilmesini istemiyordu." Vanny temiz bir torbaya giysilerini ve makyaj malzemelerini koyuyordu. Arada bir burnunu çekiyordu.

"O boğuldu."

"Doğru," dedi Vanny. "Artık kocasının bilip bilmemesi bir şeyi değiştirmez."

"Haydi gidelim."

Jean arabayı kullanırken, Vanny *Başına-Buyruk* ve yavurlarının kutusunu kucağında taşıdı. Oraya vardıklarında, Jean'ın ailesi eskisi gibi soğuk davrandılar ama Jean artık yalan söylememeye kararlıydı. Jean'ın annesi Vanny'e misafir odasını verip, Vanny'nin mosmor gözüne baktı. Jean, herkesin neden geldiklerini merak ettiklerini biliyordu. İstedikleri kadar merak edebilirlerdi.

"Siz kumrular, kavga mı ettiniz?" dedi Jean'ın küçük erkek kardeşi.

Jean, Vanny'e sıcak çorba ve yeni bir buz torbası hazırladı, o uyuyana kadar uzun, kahverengi saçlarını okşadı.

Ev sessizdi. Jean parmaklarının ucuna basarak kendi odası-

na gitti. Annesi, odasını tıpkı lise günlerindeki gibi korumuştur. Yatağın üzerinde fırırlı elbiseleriyle bebekler, küçük yüz-lü, kolları birbirine dolanmış oyuncaklar vardı.

Tanıdığı erkek çocukların resimleri, hâlâ münazarada kazandığı kupanın ve amigo kızken aldığı mektupların üzerinde, aynaya sıkıştırılmış duruyordu.

Jean yatağa ve bebeklere dokunmadı. Geceliğini giydi, yüzünü yıkadı, hafifçe Vanny'nin kapısını açtı. Kapının gıcırdayacağıı biliyordu.

Misafir odasında pek ender gelen akrabalar dışında kimse yatmazdı. Burası evin bir parçası olmasına karşın, pek öyle de sayılmazdı; odadaki çiçekler, pencerenin yanındaki İncil, komodinın üzerine düzenle konmuş havlular hafifçe tozlanmıştı. "Konuklar için hazır olmalıyız," derdi hep annesi. "Misafirperverlik. Onları rahat ettirmeliyiz."

Başına-Buyruk, kutusunda, yavrularıyla uyuyordu.

Vanny, burnu tıkalı, horluyordu, Jean onun yanına uzandı. Yavaş yavaş kolunu Vanny'nin boyunun altına geçirdi, başını omuzuna çekti, sıcak vücudunu, vücuduna yaklaştırdı. Biri gözleri kapalı, diğeri açık, oyuncak bebekler gibi hareketsiz, konuk odasında birlikte yattılar.

Çıldırılmıştı. Martin, serin Eylül havasında, pencereleri açık arabayı çok hızlı kullanıyordu. Eylül başında, hava da çıldırılmıştı. Az önce kırmızı bir sis bulutuna girmiş, öteki tarafından çıkınca, ne yaptığının farkına varmıştı.

Şıllık polisi arayacaktı. O garip torbaların altında durup, elleriyle yüzünü kapatarak, öylece durmuş, bağırıyordu. Polisi arayacaktı.

Ama eve gidebilir, elbiselerini toplayabilir, evi kapatabilirdi. O kadar zamanı vardı.

Arabasını bir sokak öteye park etti, arka sokaktan ön kapıya ulaştı. Elbiselerini bir valize doldurdu, .44'lük Magnum'unu çıkardı - işte bu gerçek bir silahtı - ama onun, kabzasında kartal kanatları olan 25'lik Baretta'ya ihtiyacı vardı. Baretta'yı buldu, boş bir portakal kabına çelik yün tıktırdı, evden çıktı. Kent çıkışındaki otomatik bir bankanın önünde durdu, bol bol para çekti, hızla okyanusa doğru gitmeye başladı.

Manhasset'e giden yola saparken, "Kahrolası budala!" dedi yüksek sesle. Kırmızı bir sisin içine girdi. Markette gördüğü o şıllık kendisine fazla bir şey söylemeyeceği için ona vurmuştu.

Kahrolası budala. Sara. Sara, kendisini kahrolası bir budala yerine koymuştu ve başka bir erkekle beraber olmak için kaçmıştı. Güzelim vücudu... Gerçek, istese de istemese de üzerine oturmak zorunda olduğu sıcak bir sobaydı. Yüzmeyi öğrenmişti. O ürkek, küçük tavşan. Her Pazartesi, Çarşamba ve Cuma günleri bir erkeğin altına yatıp, onu öperken ve Martin Burney ile alay ederken, ders almaya gittiğini söylemişti.

Marketteki şıllık ona Sara'dan söz edince, donup kalmıştı. Bir süre düşünememişti. Henüz yanıtları bilmiyordu. Sara yalan söylemişti. Yüzme dersi almıştı, artık bunu biliyordu. Kendisinden gizli başka ne yapmıştı? İşin içinde bir erkek olmalıydı.

Bir saat sonra Manhasset'e varacaktı. Stevenson, o aylarda asla evini kiraya vermezdi. İsterse orada saklanabilirdi. Arabayı her akşam ayrı bir yere, kasabalardan birine bırakır, hava karardıktan sonra eve dönebilirdi. Saklanmak zorundaydı. Düşünmek zorundaydı.

Sara artık sudan korkmuyordu. O gece Manhasset Koyu'nda tekneden düşüp, ya da atladıysa, kendisi John Fleishman ile koyda ararken, büyük oir olasılıkla kıyıya yüzmüş, plaj evine dönmüş ve kaçmıştı. Martin onun asla boğulmadığından kuşkulananmamıştı.

Martin Manhasset'e varınca, boş depolar arasından denize çıkan bir ara yola park etti ve kumsala doğru yürüdü.

Bir arabanın ışıklarını görünce, çamların arasına saklandı ve aynı şekilde Sara ile saklanmalarını, karanlıkta gülerek sevişmelerini anımsadı. Sara şimdi iyi gülüyordu. Kendisi onun giysilerini çıkarıp ağlarken, Sara, bir erkekle birlikte gülüyordu. Rambaugh Bilgisayar Satış ve Hizmetleri'ndeki müdürlük görevini kaybederken, Sara gülüyordu. Şimdi de işini kaybedecekti. Hayatını mahvetmişti. Gülerек.

Tabii, kendini boğacak kadar çaresiz kalmamışsa.

Kum tümseklerinin ardındaki deniz, kendisine doğru geliyordu. Kadınları nasıl anlayabilirdiniz? Onların da balıklar gibi kuyrukları olsa, daha iyi olurdu: Çok gizemli, güzel ve pistiler. *İlkeleri* olmalarına karşın, hep yalandan söz ederlerdi.

Kara sular üstüne üstüne geliyordu. Belki de Sara gülmüyordu. Belki orada bir yerde, balıklar tarafından kemiriliyordu. Belki uzun, sarı saçlarının arasından gülümseyen bir kafatasıydı artık.

Dalgalar sahile vuruyordu. Büroya giydiği ince tabanlı ayakkabıları kuma gömüldü. Suyu doğru bir yanı eğim yapmış, tepesinde otlar büyümüş kum tümseğine yürüdü. O yarı mağara olan tümsekte, Sara ile saatlerce konuşmuştu. İstedikleri her şey oradaydı. Üstlerinde martılar uçuyordu. Hava kararınca, Sara hâlâ güneşin ısısından sıcak olan kumların üze-

rinde, onunla sevişmek istemişti.

Martin'in gözlerinden akan yaşlar, rüzgarda buz gibi oldu. Daha sonra gizemli, güzel vücudunu öpmüş, dirseğinde, ayak bileğinde bir soğukluk hissedene kadar uyumuştı. Akıntı yön değiştirmiş, deniz onlara ulaşmaya çalışmıştı. Giyinmiş, ayışığında elele eve yürümüşlerdi.

Şimdi buz gibi Eylül rüzgarı, kollarını ve pantolonunun bacaklarını boru gibi şişiriyordu.

Sara'nın ayak parmağını kırdıktan sonra, onu Nebraska'ya kadar izlemişti. Sara annesinin yanına kaçmıştı. Kadınların çekip gitmelerine izin vermemek gerekir. "Evet sevgilim, gidebilirsin," diyemezdi. "Sen bana o sözleri verdin, ben sana evi, kırmızı mutfak, şık aletleri aldım, sen bağımsızlıktan söz ediyorsun. Hem de kütüphaneye girip çıkan kitapların listesini tuttuğun iki kuruşluk işinle."

Martin topuklarını kuma gömdü; kumlar ayakkabılarına girdi. Hepsi seksi giysiler giyer makyaj yaparlardı. Her gün Rambaugh'da McManus'un gözleri altında olup, sonra eve, Sara'ya dönmek lanet olası bir mücadeleydi. Sara bir şey söylemiyor, şikayet etmiyordu, onun ne istediğini biliyordu. Sara gitmek istiyordu. Başka biriyle beraber olmak istiyordu ve bunu da yapmıştı.

Ayakkabılarında kumlar. Sara'nın vücudunu, on yaşındayken sahip olduğu akvaryumdaki ölü balık gibi, suda üç haftadan fazla kaldığı için belki çürümüş, belki paramparça hayal etti. Tıpkı düşlerindeki gibi.

Karanlıkta bile yolu ezbere biliyordu. Sahildeki ışıklar yanmıyordu. Rüzgar serindi. Martin, plaj evinin önündeki çam ağacının arkasına saklanıp, çevreyi dinledi. Yolda araba ve ışık yoktu. Çam kokuları arasında, rüzgarda bekledi, sonra ağır ağır tepeden aşağı yürüdü. Ev az ötedeydi. Kumsala inen merdivenler, alttaki kilitli depo. Yandaki evin iskelesinde tekne yoktu. Sahile vuran dalgaların da dışında hiç bir şey yoktu.

Plajdaki merdivenlerin kenarları, hafifçe parlıyordu. Kırını-

zı bir sis. Sonra Sara'nın merdivenlere vuran vücudunun sesi. Kimse bunu görmemişti.

Soğuktan elleri uyuştı. Kimse görmemişti. Kimse bilmiyordu. Sadakat. Şantaj yoktu. Sadece, Rambaugh'da özel bir büro ve sekreter yerine, kokmuş küçük satıcı masası. Sadece Al Surrino'nun terfi edişini oturup seyretmek. Şimdi başka bir erkekle gülüyordu. Sinsice kaçmıştı. Başka bir erkekleydi. Kendisini aldatmıştı.

Martin merdivenleri çıktı. Kilidin daha önce nereden tamir edildiğini biliyorsanız, kapıyı açmak zor değildi. Karanlık mutfak balık kokuyordu.

Elektrik yoktu, havagazı yoktu, su yoktu. Mevsim dolayısıyla kapalıydı ev ve içeride ölüm soğuğu vardı. Karanlıktı ama bacakları kırık masaya ya da döşemesi bozulmuş iskemlelere çarpmadı.

Karanlık, soğuk, ölü bir yatak odası. Çarşafsız bir yatak. Üzerine oturunca, gıcırdadı.

Onlara asla güvenilmezdi. Martin ürperdi; yatağın soğukluğu bacağına yansdı. Son kez kendisine akşam yemeği getirirken, Sara'yı durdurmuş, öpmüş, elbiselerini çıkartıp, yanına çekmişti. Çıkardıkları sesler ve daha sonra söyledikleri. Kahretsin. Kimse onların ne düşündüklerini bilemezdi.

Sara'nın göğüsleri çok güzeldi. Tam iki göğsünün arasında ve omuzlarında birer ben vardı. "Aşk meleği vurmuş," derdi. "Benler için böyle denir. Meleğin attığı ok beni delip geçmiş."

Büyürken sürekli kitap okurdu. Kolejde okudukları yetmemiş gibi, burnunu kitapların arasından hiç çıkarmazdı. Ama Martin bezmişti. Sanki kitaplarla dolu kütüphanede çalışmıyormuş gibi.

Zayıflamaya başladığı zaman bile, kalçalarının kıvrımı kaybolmamıştı. Ayak parmakları güzeldi. Güneş yanığı geçtiğinde, tamamen sarışın oluyordu. Ölü bir balık gibi suda parlayacaktı.

Martin kendini zorlayarak yataktan kalktı, yola ve çam ağaçlarına bakan ön odaya gitti. Sara o ön kapıda getirdiği ça-

maşırıları çıkarıp giymişti. Martin ona vurduğu ve tekmelediği için özür dilemiş, güller ve güzel çamaşırlar getirmişti.

Karanlıkta dalgaların sesleri yankılanıyordu. Gözlerinden akan yaşlar dudaklarında, başını defalarca ön kapıya vurdu.

En başından başla. Sara yüzmeyi öğrenmişse, bunu neden yapmıştı?

Kaçmak için. Onu öldüğüne inandırmak, bebek gibi ağlatmak, şimdi Al Surriyon'un olduğu yere ulaşmasını engellemek, işini kaybettirmek için.

Küçük kardeşi Joe'yu hiç unutamamıştı. Daima, cesaretin küçük şeyler olduğunu söylerdi, sonra sızlanır, Joe boğulduğu için suya yaklaşmazdı.

Şu kahküllü şıllık. Önce Sara'nın yüzdüğünü anlatmış, sonra her şeyi kendisinden saklamıştı. Daha fazla bir şey söylememiş, garip garip yüzüne bakmıştı. Şimdi polis peşinde olmalıydı, plaka numarasını almış, arabayı arıyorlardı. Ama mevsim bittiği için burayı düşünemezlerdi. O yola çıkmadan önce kendisini bulamazlardı. Tabanca ve susturucuyla: Sadece bir portakal suyu kabı ve çelik yün. Ama işe yaramıştı.

Bir ipucu olmalıydı. Belki de aradığı buradaydı. Dışarı çıkmadıkları zaman, vakitlerini en çok mutfakta geçirirlerdi. Karanlık mutfakta oturup tezgahta açılan pay hamurunu düşündü. Tekne hep onun fikriydi ve Sara korkmuştu, gerçekten dehşete düşmüştü. Kahretsin. Elleri titriyordu, kendisine değil, pay hamuruna bakıyordu.

Martin iskemlelerden birini aldı, masaya vurmaya başladı, elinde iskemlenin sadece arkası kalana kadar vurdu, yırtık dösemeye bir şey olmamıştı.

Karanlıkta, plaj evinin altına dalgalar vuruyordu.

Martin soğukta ne kadar oturduğunu bilmiyordu. Sessiz bir odada, çarşafsız bir yatağın üstünde kendini bir iskemlenin arkasını tutar buldu. İskemlenin geri kalanına ne olmuştu? Geri kalan parçayı yatağın altına koymuştu. Ve yatak gıcırdayıyordu.

Yavaş yavaş aklına bazı hayaller geldi: Vurduğunda bağı-

ran aptal bir şıllık, elinde küçük ve sıcak bir silah, plaj yolunda soğuk esen rüzgar. Yüzmeyi öğrenmiş Sara ve kahkahalarla gülen Sara.

Yüzme dersi almış olsa bile, bunu planlamış olamazdı. Alçak taş duvarın önünde, fikrini değiştireceğini umarak, gelmek istemeyen Sara'yı hayal etti. Tabii rol yapmış olabilirdi. Saçları iyi görünmezse, eğlenmeye gitmeyecek kadar budalaydı kadınlar. Ama çok da sinsiydiler. Tekneye binip, nasıl da tuttunmuştu. Fleishman'ı bile aldatmıştı.

Ya onca zaman yüzmeyi öğrendiyse? Bankton'a doğru yola çıktıkları gece dolunay vardı, karadan hafif bir rüzgar esiyordu. İlk dev dalga geldiğinde, kendisi ana yelkenle uğraşıyordu.

Bütün bunları tasarlarken, Martin'i hiç kuşkulandırmadan ona oyun oynarken, yüzü bomboş, bir tavşan kadar ürkekti. Kediler gibi sinsi sinsi arkanızdan yaklaşan, istediklerini elde etmek için kalçalarını ve göğüslerini kullanan, kokmuş, sinsi fahişeler. Annesi bile. Yemek faturalarında hile yapardı. Eli, hep pantolonun cebindeydi. Kahretsin!

Pekala. Sara yüzme biliyordu. Sudan korkmuyordu. Demek, "Daha fazla para kazanabilmek" için Boston'da gittiği gece dersleri yalandı. Belki başka biriyle yatıyordu. Onunla alay ediyordu. Aylar boyunca onunla alay etmiş, kaçmanın yollarını aramıştı. Martin boğulduğunu sanacaktı. Her gece onun öldüğünü sanarak ağlamıştı. Rambaugh'daki fırsatı kaçırtmıştı. Orada oturup, elbiselerini koklamasına, yemediği yemeklere bakıp ağlamasına sebep olmuş, ve kendisi -

Sara neredeydi?

Annesinin yanında mı? Daha önce de oraya gitmişti. Ama Martin onu bulmuş, Fredsburg'dan plajdaki eve getirmiş, dövüp merdivenlerden yuvarlamıştı.

Martin karanlıkta titreyerek oturup, dalgaların seslerini dinledi. Sara daha fazla kalamazdı. Parayı nereden bulacaktı? İş bulmak için sosyal sigorta numarasını kullanınca, herkes ölmediğini anladı. Bunu yapamazdı. Paralarının tümü vadesiz

hesaplarındaydı ve tek bir kuruş bile çekilmemişti.

Demek parayı, faturalarını bir erkeğe ödetiyordu. Öyle bir kadın hemen birini bulurdu. Her ikisi de bir yerde birlikte yaşıyor ve zavallı aptal Martin Burney'in haline gülüyorlardı.

Fredsburg. Yaşlılar evi. Sara uzun süre annesinden uzakta kalamazdı; kendini sorumlu hissediyordu, artık Joe da yaşamıyordu, annesi Sara'nın da uzaklaşmasına çok üzülmüştü. Sara yaşıyorsa, annesine gidip ölmediğini söylerdi. Belki de onun yerine, o sefil hayatı sürdürdüğü erkek giderdi.

Martin sabahın dördüne kadar yatağın üzerinde oturdu, sonra arabasına gitti. Her zamanki gibi çam ağaçlarının arasına park edip, bavulunu eve taşıdı.

Arabasını arayacaklardı. Saldırı ve dövme. Ağını sımsıkı kapamış, konuşmayan o şıllık. Ama araba kiralayacak, hızla cyaletten ayrılacaktı. Arabasını burada bulabilirlerdi.

Yine yatağın üzerine oturdu. Gıcırta. Titreyip, "Ah, ah!" derken rol yapmalar. Planlar. Başka bir adamı öpüp onunla gülerken, "Ah, ah!" demeler ve sonra şu bizim soytarı Martin Burney'e geri dönmeler.

Martin, hiç ses çıkarmadan güldü. Tabancası, ceketinin cebindeydi. Ne de güzeldi hınzır. Avucuna rahatça oturuyordu. İnsan boğulmuş bir kadını öldüremezdi. Cesedi saklar, kimse bulamazdı. O adamı da öldürecekti.

Sara tekneden düşmüş olabilirdi.

Martin, yüzü ellerinin arasında, dalgaların sesini dinleyerek oturdu. Sara, o akşam, aynı sesi dinleyerek yemeğini yalnız başına yemişti. Kahretsin.

Soğuktan ürperdi. İnsanın tekneye ihtiyacı yoktu. Yürüyerek de gidilebilirdi. Sadece yürüyerek. Biraz yürüdükten sonra, biraz öksürürdünüz, sonra her şey biterdi. Dalgalar sahile vuruyordu. Dalgalar geri çekiliyordu.

Martin ayağa fırlayıp, ısınmak için yürümeye başladı. Arabayı bulsalar bile kendisini bulamazlardı. Gitmiş, diyeceklerdi. Boğulmuş. "Karısının ölümüne dayanamadı."

Sara uzanıp, yatak odasının duvarındaki yaprak gölgelerini seyretti. Rüzgarda hepsi sürükleniyor gibiydiler, ama yapraklara tek tek baktığında, hepsinin dallara bağlı olduklarını görebiliyordu.

Kendi penceresinin az ötesinde Ben'in penceresi vardı; çekili perdeyi, incecik ışık çevreliyordu. O da şafak sökerken, hâlâ uyanıktı.

Sara döndü, yüzünü yastığın altına gömdü. Ben Woodward'ı bahçesindeki çimleri biçerken ilk kez görüşünün üzerinden tam bir ay geçmişti. Tıpkı Joc gibi saçları bukle bukleydi, göğsünde altın-kırmızı tüyler ve dar blucinin içinde uzun bacakları vardı. Arka bahçesindeki ağaçların arasında gezmesinden ve çimleri biçmesinden, Iowa yaz günlerini ve biçilmiş çimlerin kokularını sevdiği anlaşıyordu.

Genç kadın o çıplakken, acı çekerken, sırtı kambur, dizleri çenesinin altında, yüzü saklıyken, gizlice onu seyretmişti.

Sara yatak odasının duvarındaki yaprak gölgelerini seyretti ve yabancı dudaklardan gelen soluk kendi soluğuna karıştığında duyduğu hayreti, başka birinin gözlerinin kendi dünyasını doldurması karşısında nasıl şaşırdığını anımsadı. Ben ve duvar arasında sıkışıp kalmış, titremiş, şarap kokusunu duymuş, havaya kalkmış, yüzüne inmeye hazır bir yumruğu düşünmüştü.

O, tehlikeli, zehirli bir bitkiydi. Kendisine dokunan her erkeğe zehrini bulaştırıyordu.

Ben, ondan nefret ediyordum, demişti.

Şarabın kokusu ve tadı... Öfkeli öpücükler... Sara yastığıyla kulaklarını tıkadı ve Ben'le gülüp konuştukları odalardan onun kucağında geçişini hatırladı. Ben, kendisini yukarı çıkarırken, kolları acımişti.

Ama Sara onun kollarından ve yatağından kaçmış, kapıyı

ardından kapatmıştı.

Ben'in kapısının dışında, leylak tünelde, hâlâ nefes nefese, dudaklarını, elini bacaklarının arasında hissederek, başını gökyüzüne çevirmişti. Gökte ay vardı: Sadece üç hafta önce Manhasset Koyu'nda bulutların arasına giren aynı ay. Genç kadın gökyüzüne bakarken ay, bir sis kümesine girmiş, tekrar parlayarak çıkmıştı.

Ayıışığında kendi evine koşmuş, kapıyı ardından kilitlemiş, mutfağının yeni boyalı duvarına yaslanıp duvarı titreyen elleriyle yoklamıştı.

Ve Ben gelmemişti; telefon da etmemişti. Neredeyse iki haftadır genç kadının hayatından çıkmıştı. Sert ellerden, kollarından, bacaklardan ve incittiği halde aldırmayan dudaklardan uzakta, güvendeydi.

Sara yatağında doğrulup oturdu. Uyuduğunu sanmıyordu. Serin, nemli, tam sonbahara özgü bir geçeydi.

Nem içindeki meşe ağacına tüneyen bir baykuşun sesini duydu. Şafak sökmeden çıkan esintide, sonbaharın ilk yaprakları savruldu.

Sara kalktı, bir fincan sıcak kahve içti, koşuya çıkmak için giyindi, güneş doğmadan bile güneşin rengindeki altın sarısı, portakal rengi, sarı ve krem rengi odalarında yürüdü. Kapılarını açık bıraktı. Ben'in yatak odasının penceresi, kendi penceresine tepeden bakıyordu. Şafak sökmeden önceki havayı derin derin içine çekti.

Sonbahar geliyordu: Genç kadın kapıdan çıkar çıkmaz onun kokusunu duydu. Eğer iki, üç sonbahar gelip geçerse, belki biraz öteki insanlara benzeyebilirdi. Yıllar geçtikçe, titremeden, ağlamadan, kaçmadan bir erkeğin kendine dokunmasına izin verebilirdi.

Sara karanlıkta bir adım atınca, spor ayakkabılarının altında bir şey hissetti. Neydi o? Bir buket çiçek gibi yumuşak olan cismi eğilip aldı.

Sokak ışığına yürüyünce, cismin bir buket beyaz gül oldu-

ğunu gördü. Ortasında kırmızı bir gül vardı.

"Ben," dedi kendi kendine.

Ben. Aniden mutluluktan uçacakmış gibi hissetti. Çiçeklerin nemli, serin kokusunu içine çekti.

Yüzüne çarpan sonbahar havası serindi, hâlâ karanlık tarlaların kokusunu taşıyordu. Birisi kendisine çiçek vermeyeli kaç yıl olmuştu?

Ben. Sara gülleri kapının önüne bıraktı ve köşeyi dönüp, sessiz kasabada ritmini bozmamaya çalışarak, Seerley Bulvarı'ndan aşağı koştu.

Ben, "Ona aşkıttım ve öpmeme bile izin vermezdi. Tanrım, ondan nefret ederdim," demişti.

Küçük bir kedi, bir çite doğru koşup gözden kayboldu. O da karanlıkta yalnızdı. Sara, Main Sokağı'nı ve demiryollarını geçti, kara çalılar arasında gizlenen Dry Run Çayı'nın kendi kendine konuştuğunu duydu. Bir süre su sesleri genç kadınla yanyana koştu, sonra karanlık evlerin önünden geçti, sokağın karşı tarafındaki havuza bakan Peet Lisesi'ni geride bıraktı. Ağustos öğleden sonralarında havuz renk renk parlıyor, çocukların çığlıklarıyla yankılanıyordu. Ama şimdi, Eylül başında okullar açılmıştı. Haftanın her günü çocuklar sınıflarından o mavi sulara bakıyorlar, yazın nereye gittiğini merak ediyorlardı.

Koşarken kendi kendine gülümsedi. Karanlık ağaçların üzerinde bir yerde bir kuş öttü.

Sonra genç kadın kolları karanlık yüzünün üstünde, yataklarında yalnız yatan Martin'i anımsadı. Bazen gözlerini açıyor, karanlığı yaran bir fenerin ışığı gibi kilometrelerce öteden kendisine dönüyor, katıksız nefretini gönderiyor, Sara dehşete düşerek karanlığa kaçıyor, tabancayı görüyor, mermilerin kendi vücuduna saplandığını hissediyordu... Ben'in vurulduğunu görüyordu.

Ama aradan haftalar geçmişti. Buz gibi suya dalıp, sahildeki iki karanlık noktaya doğru yüzmesinin üzerinden bir aylan

fazla zaman geçmişti. Koşarken daha derin nefes almaya başladı. Sokak lambaları, koni gibi ışık selinde tek başlarına duruyorlardı. Kaldırımlarda, güneş doğmadan önce bile karıncalar koşuyorlardı; Sara onların minicik gölgelerini gördü.

Çocuklar uykudaydı. Kadın ve erkekler birbirlerinin kollarındaydılar.

"Çok zordu," demişti Ben bir keresinde. Sara'nın eski kanepesinde arkasına yaslanmış, mumlara bakmıştı. "O güzel lisesi kızlar, bana göre değildi. Onlar melekti ve apayrı bir türdüler. *Dokunma* sözü düsturları olmuştu."

Ben'i bırakabilir, onu güvende tutabilir, yıllar sonra geri gelip neden kaçtığını hâlâ anlayamamış bir arkadaş olarak, evli bulabilirdi.

Ya da Cedar Falls'da kalıp, annesini iki sokak ötedeki huzurvane getirebilirdi. Bırak Martin nefret etsin, bırak gelsin...

Sara üniversite kütüphanesinin önünde, titreyerek durdu.

Karşısında kütüphanenin pencereleeri parlıyordu; gece ışıkları az ötede dergilerin rafını, haritaların bölmesini aydınlatıyordu. Genç kadın ter içinde, nefes nefese, camların önünde durdu. Kütüphane bilminde mastır yapmak istiyorum.

Saat kulesi çaldı. Tuğla duvarların, otoparkların yanından geçip, yokuş aşağı, kasabaya doğru koştu.

Ama Martin'le evlenmiş, büyük bir hata işlemişti.

Koşarken derin derin nefes aldı. Martin'in kafasında, Sara Burney suda çürüyordu. Sara Burney'in plajın birinde gökyüzüne karşı yattığını ya da suyun dibinde parçalandığını düşünecekti. Bir hata yapmamışsa, cesedi, Martin'in kafasında sulardaydı. Sara, Sylvia Plath'ın şiirini düşündü. Hata yapmışsa, Martin biliyor ve Sylvia Plath'ın şiiri gibi Cedar Falls'daki her şeyini taş a dönüştürmeyi bekliyordu. Sylvia, bir yerlerde bir erkeğin kendisini düşündüğü için, günlerinin hiç birinin güven içinde olmadığını yazmıştı.

Sara hızlandı, nemli bahçelere, bir trenin uzaktan gelen dü-

düğüne, kulaklarında kendi nabzının sesine dikkat ederek yol aldı. Ben kapısına güller bırakmıştı. Main Sokağı boyunca, Parkade'nin dükkanlarına kadar koştuktan sonra mutlu, nefes nefese, ter içinde, eve döndü.

Kapısında Ben'in buketi bekliyordu. Buketi mutfağa götürürken, ucundan bir şey sallandığını farkettiler. Bir not mu? Mutfak ışığını açtı. Yumuşak, beyaz güllerin arasındaki kırmızı gülün sapından bir kağıt parçası sallanıyordu.

Sara, Ben'i düşünüp gülümseyerek notu açtı, portakal rengi mutfakta çevresine baktı. İkiye katlanmış kağıda koyu siyah kalemle şunlar yazılmıştı.

*Senin kim olduğunu biliyorum, Laura'm
Seni buldum ve
Seni asla bırakmayacağım*

Sara'nın gözlerinde, el yazısı birbirine karıştı. Bir kan damlası gibi kıpkırmızı güle bağlı harfler, beyaz yapraklar arasından sürünerek sanki dışarı çıktılar.

Sara nefesini tuttu, elleri buz gibiydi. Yerinden fırlayıp mutfak ışığını kapattı. Bir tilkinin önünden kaçan tavşan gibi, aklı geçmişe doğru koştu; şakağında Martin'in tabancası, koya dalmayı düşündüğü ilk gün, havuzdaki çürükleri. Ama asıl ismini kullanmamıştı ve kimse boğulmuş olan Sara Burney ile arasında ilgi kuramazdı. Sahilde lambalar kırılmıştı, John Fleishman tanıktı, plajdaki evde, küçük Cape Code'da hiç bir şey yoktu...

Titreyerek nefesini tuttu. Martin burada olmalıydı, çevresinde karanlık evde bir yerde saklanıyordu. Artık güvende değildi, tıpkı Montrose'daki evde gibiydi, tıpkı bir kapana kısılmış, bir kabuğa zorla tıklmış gibiydi. Nefesini tutarak, başka birinin soluklarını dinlemeye, duymaya çalıştı.

Sara uzun süre hiç hareket etmeden mutfakta durdu, clindeki gülleri avucunda ezdi. Budala. Kapıları bile kilitlememiş-

ti. Budala.

Vücudu sırlısıklam ve buz gibi olana kadar ter üzerinden aktı. Martin, yatakodasında ya da banyoda, belki oturma odasında, bekliyordu.

Karanlıkta silah mermileri. *Kim olduğunu biliyorum.*

Manhasset Koyu'na dalıp ölmüş gibi yapmak, bunu kim afedebilirdi? Mutfakta dururken, geçmişi anımsadı. Elbette Martin kendisini öldürecekti. Onu önce korkutacak, işkence edecek, oyun oynayacaktı. Yaptığını ödetecek kadar hiç bir şey yeterince acımasız olmayacaktı. Martin onun bir erkekle olduğundan emindi. Ben'i bulana kadar arayacak ve onu da öldürecekti.

Önünde, yukarıda, arkasında duyduğu en küçük bir sesle, tüm sinirleri ayağa kalkıyordu.

Sessiz. Çok sessiz. Ben bir daha kahvaltı saatinde telefon etmeyecekti. Martin telefona cevap verip, Ben'in sesini duyamayacaktı. Ben'in artık kendisiyle hiç bir ilgisi kalmamıştı. Belki o güvendediydi.

Genç kadın en yakın kapıya koşmaya hazır, dakikalarca bekledi. Bir araba geçti. Ne kadar hızlı koşarsa koşsun, onun silahı vardı.

Sonunda bir adım, bir adım daha attı. Parmaklarının ucuna basa basa boş banyonun yanından geçip sırtını yatakodasının yanındaki duvara dayadı. Parktan gelen ışık, dolabın kapısının açık olduğunu gösteriyordu. Kaç dakika orada durup etrafı dinlediğini bilmiyordu. Bir eliyle yeni bitirdiği sarı boyayı yoklayarak, orada güvende olduğuna inanmaya çalıştı. Kuşlardan biri ötmeye başladı; şafak söküyordu.

Dolabına yaklaşınca, yer döşemesi ayaklarının altında gıcırdadı. Dolapta kimse yoktu. Parktan gelen hafif ışıktaki, eğilip görmeye çalıştı, ama yatağın altında da kimse yoktu.

Martin oturma odasında, ya da küçük odada olabilir, ikinci kata çıkan merdivenlerde saklanabilirdi. Sara'nın orada olduğunu biliyordu: Arada bir, yerdeki döşeme gıcırdıyordu.

Elinde silahı, sessiz kalarak Sara'ya işkence ediyordu: Tabii oradaysa.

Seni buldum ve asla bırakmayacağım.

Sara küçük odaya geçti. Boştu. Oturma odasına baktı, orası da boştu. Kilerin kapısı kilitliydi. Adım adım merdivenleri çıkarken, her an Martin'le yüzyüze gelmeyi bekledi ama orada da kimse yoktu.

Sara koşup, bütün kapıları kilitledi, perdeleri çekti. Hıçkırarak ıslak gözlerini sildi, elinde hâlâ güller ve buruşturduğu not vardı. Mutfaktaki kibriti kullanıp, kapkara el yazısına baktı.

Kibrit söndü. Oturma odasındaki perdelerin arkasından parka baktı. Martin oradaydı. Nefreti oradaydı: Bu nefret, karanlık evler, ağaçlar, şafak sökmeden önce esintide sallanan parktaki salıncaklar gibi, sokakta duruyordu.

Sara terli terli yatağına uzandı, çarşafı üzerine çekti. Yeneden Martin'in kapısını kırdığı Montrose'daki banyodaki gibi, plajdaki evde olduğu gibi, küçük bir yerdeydi. Ev, güven içinde olmalıydı. Ya, ev dışında her yer güvendeseyse?

Çarşafı yu r ruğuyla ağzına götürüp, plan yapmaya çalıştı. Ama Martin yaklaşıyordu, göğüslerinin arasındaki beni öpüyor, onu çevirip kürek kemiklerinin arasındaki beni öpüyordu. Martin'in yuvarlak alnını, gözlerini kocaman açtığında kırışan alnını gördü. Buz gibi yüzünde onun sıcak nefesini, pırıl pırıl tabancası elinde fısıltısını duydu.

Acaba gidip Martin'i bulmalı mıydı? Gece, orada bir yerde, parktan ya da arka bahçeden kendisini seyrediyor olmalıydı. Belki günlerce gizlenerek uykusuz bırakacak, dehşete düşürecekti. Kimseden yardım isteyemezdi. Onlara ne diyebilirdi? Ben'i kendi kan gölü içinde, hayretle açılmış gözleriyle kendisine bakarken görür gibi oldu.

Sara yataktan çıktı. Martin'in ismini fısıldayacaktı. Onu asla bırakmayacağını söyleyecekti.

Yatağın yanında durup, avucuyla alnını oğuşturdu. Kuru temizlemeciden giysileri almayı unutmak ne budalalıktı. Havlu-

ları, sıra sıra, aynı boyda asacaktı. Kütüphaneye giderken, Martin'in mektuplarını kutudan almayı unutmayacak, eve döndüğünde daima onu bekleyecekti. Fanilalarını üçe katlayacaktı, ikiye değil. Cüzdanına çok sayıda banknot koyarsa, Martin parasının azaldığını anlamayacaktı. İki kadeh şarap içtikten sonra, Martin iyi davranacaktı.

Sara banyoya koştu, ter içinde kalıp zayıf düşünce kadar kustu. Geriye nefretin ekşi tadı kalmıştı: Kalın seslerde, yumruklarda olan nefret. Asla geri dönemezdi. Abbey Sığınağı'nın kapısında yüzü gözüt mosmor, eteklerinde ağlayan iki çocuğuyla bekleyen genç anneyi anımsadı.

Tuvaletin önünde diz çökerken, polisin nezaketini anımsadı: Bütün bunları daha önce görmüşlerdi. Gözleri, bir sonraki saldırıya doğruldu. "Hanımefendi, bütün gece evinizin dışında oturamayız ki."

Üzerinde ismi yazılı plakanın, dosyalarının, not defterlerinin ve çiçeklerinin durduğu düzenli, kütüphane masasını anımsadı. Abbey Sığınağı'nda gizlencbilmek için işini nasıl bırakabilmişti? Mahkemedeki memur onu görünce, "Yine kocanıza dönmüşsünüz," demişti tekdüze bir sesle.

Sara yüzünü yıkayıp düşünmeye çalıştı. Martin onun nereye gittiğini görmüştü? Leylaklar arasından Ben'in evine mi? Dr. Channing'in Henry James'i dinleyişini düşündü. Martin içlerinden hangisini öldürecekti?

Toplan, şafak sökmeden buradan ayrıl. Ben sadece dokunulmayan, sevilmesine izin vermeyen, zayıf, koyu renk saçlı kadını hatırlayacaktı. Öfkeden yeniden terlemeye başladı: Evi, parktaki günleri, işi clinden gidecekti. Sahip olduğu tek tük giysiyi plastik torbaya koymaya başladı. Çekmecenin dibinde Martin'in aldığı dantel çamaşır vardı: Mutfak masasındaki turlu kavanozuna konmuş kırmızı güllerin kokusunu duydu.

Toplanmak mı? Gitmek mi? Delirmiş olmalıydı. Sara durup. ellerini gözlerine götürdü. Martin dışarıda, kendisini seyreliyordu. Gidişini görecekti. Onu bu eve tutsak etmişti.

Çiçekler diye düşündü titreyerek. Elbette güller bırakacaktı. Nottaki el yazısını tekrar düşündü: Tıpkı bir kedinin fareye attığı küçük, sinsi pençeler gibi, uyarılar. Siyah çamaşırları torbadan çıkarıp ağlamaya başladı, sonra durdu, kendi kanının kaldırımı, yere, duvara sıçradığını görmüş gibi sert gözlerle, sahip olduğu tek elbiseyi dolabına astı.

Benekli verandada, içeri girmek için miyavlıyor olmalıydı. Sara uzun süre mutfak kapısını dinledi.

Kapıyı açtığında, kedi yavrusunun gözleri ateş böcekleri gibi parlıyordu.

Sara kapının tokmağına uzandı. Tokmak yerine yumuşak bir şeye dokundu: Elini hızla çekti. Sonra aynı şeyi yeniden hissetti, koparırcasına aldı, mutfığa koşup, Benekli ile içeri girdikten sonra, kilitledi. Yine elinde bir buket çiçekle, bu sefer papatyalarla, titreyerek oturma odasının ortasında durdu. Çiçeklerden birinin sapına bağlanmış not, güle bağlanmış notla aynı el yazısını taşıyordu.

*Yumuşak bacaklarını-güzel göğüslerini
düşlüyorum.*

*Benim sevgilim olacak mısın? Sen
önümden geçerken dudaklarım senin
üzerinde olacak.*

Sarı gözleriyle papatyalar genç kadına bakıyorlardı. Benekli, Sara'nın tuzlu bileğini yaladı ve o da sarı gözleriyle baktı. Sara, kabusları silip atarcasına, elinin tersiyle alnını oğuşturarak, hem gülüp hem ağlamaya başladı.

"Öyle korktum ki," dedi kedi yavrusuna. Mutfak masasının başına geçip oturdu, başını kollarına dayadı. "Öyle korktum ki. Ama bu, Ben olmalı."

Notları yeniden okurken, yüzü kızardı. Benekli kucağına sıçradı. Bunlar sadece aşk notlarıydı.

Benekli dört patisiyle, genç kadının kucağını yoğurmaya

başladı.

"Acaba, sen dişi misin?" diye sordu Sara.

Benekli'nin gözünü kırpmadan Sara'ya bakışı dışında, bu soruyu cevaplamasına olanak yoktu. "Öyleyse, hep sen seçeceksin, değil mi? Sen istemezsen, hiç bir erkek sana yaklaşmaz." Genç kadın neşeyle gevezelik ettiğini farkındaydı. Benekli aldırmadı.

Benekli mırıldanmaya başladı.

"Öyle korktum ki," dedi Sara, Benekli'nin başını okşayarak. Şafak, portakal rengi duvarları, mutfakta asılı duran sarmaşıkları aydınlatmaya başladı. Güvendeydi.

Plastik torbayı kaldırırken, açık pencereden giren temiz havayı içine çekti. Kuşlar şimdi şarkı söylemeye başlayacaklardı. Ben, ceviz yatağında, altın rengi kirpikleri kapalı, kızıl saçları yastıkta uyuyor olmalıydı.

Eğer hayatında bir erkek varsa, onu da öldüreceğim. Sara uzun süre çekmecesinde, çamaşırların üzerinde duran torbaya baktı.

O öfkeli ses: Onu seviyordum, beni öpmezdi bile. Tanrım, ondan nefret ediyordum.

Toplan ve git. Haydi uzaklaş buradan.

Ben onları bambaşka bir tür, melekler sanırdım.

Ben delirmişti. Pencerelelerini sıcak Eylül esintisine karşı açmış, hızla yol alıyordu. Laura. Az önce aşkın o kırmızı sisine girmişti. Öte taraftan çıkmış ve yine girmişti. Bu halde tam iki haftadır yaşıyordu.

Ben, direksiyonu yumrukladı. Laura kendini öpmesine, merdivenlerden yukarı kucağında çıkarmasına izin vermiş, sonra donup kalmış ve nefretten söz etmişti. Nefret. Eh, haksız sayılmazdı.

Flörtçünün tekiydi. (Aslında onun için başka kelimeler de kullanılabilirdi.) Dersler başlayalı üç hafta olmuştu. Önünde öğrenci değerlendirmeleri vardı. Ait olduğu bölümün üyeleri onun öğretişini seyredecek sonra öğretme, sınama, davranış yöntemlerini tanımlayan uzun yazılar yazacaklardı.

Üstelik çim biçme makinası da çalışmaz olmuştu. Eskiden Sears'ın Black Hawk Köyü'nde bir dükkanı vardı ama şimdi tamirat için ta Crossroads'a gitmek zorundaydınız. Saat ikideki program komitesi toplantısına kadar bol bol vakti vardı.

Ve uyuyamıyordu.

"Kahrolası budala," dedi Ben yüksek sesle. South Main yoluna çıktı. Onu acele ettirmemeliydi ama, gözü kararmıştı işte. Kendisi hakkında bir şey söylemiyor ve izin vermiyordu...

Kahrolası budala. Laura. O, kendisini kahrolası bir budala gibi hissetmesine neden olmuştu.

Ön bahçesi hasat yerine benziyordu.

Arabayı Sears'den uzakta parkedip, çim biçme makinasını taşımak zorunda kaldı. Hava da sıcaktı. Sırada bekledi. Parmaklarını tezgaha vururken, ona acele ettirmemesi gerektiğini düşündü. Laura ağlıyordu. Onu tamamen unutmuş, çıkıp gitmesine izin vermişti.

Ben'in bütün istediği çalışan bir çim-biçme makinasıyken,

zenci bir memur, Ben'in göz rengi ve annesinin kızlık soyadı dışında hakkındaki bütün bilgileri aldı. Memurun bilgileri yazmasını seyrederken, Laura'ya hiç bir vaatte bulunmadığını, ona pahalı hediyeler alıp, New York'a götürmediğini düşündü. Bunları sadece düşlemiş ve Tanrıya şükür şimdi onunla birlikte olmak zorunda kalmamıştı. İki haftadır da görmemişti.

O yokmuş gibi davranıyordu. En sonunda Sears'dan çıktı, sıcakta arabasına yürüdü. Seksi giysiler giyip, gülümseyen ve "Ah hayır, seninle olmaz," diyen kadınlar. Hayatından çıkıp gidiyorlardı. Herhalde Laura da kendisiyle yatmak istediği için, onunla alay ediyordu.

Eve giden yol, sayısız dört yol ağzından oluşuyordu. Küfretti. Göğüsleri öyle güzeldi ki. Kahretsin. Noel'de Laura ile New York'a gidebilir tiyatro ve yabancı filmleri seyredebilirdi; filminden sonra otel odalarında tartıştıklarını, yönetmeni, oyuncularını, sahneyi eleştirdiklerini daha sonra da seviştiklerini hayal edebiliyordu.

Onların peşinden gitmek zorundaydın, bunu bekliyorlardı. Şimdi kalçalarına çok hoş bir kıvrım belirmişti. Ama ağlıyordu. Ve çok güzel bacakları vardı...

Main ile Üniversite caddelerinin kesiştiği yolda yanan kırmızı ışıklarda beş dakika bekledi. Arabaların egzoz dumanını soluyarak oturup küfretti. Evli olsalardı ve gidip kütüphane biliminde mastır yapmak istese Laura'ya izin verirdi; evi çok yakın olduğu için üniversitede yaşıyor gibi olacaktı. Bir karısı olsaydı, tüm lanet olası ayrıntılarla ilgilenmek zorunda kalmaz, kitap yazabilirdi... Oysa şimdi, evde ekmek kalmamıştı ve öğle yemeğini hazırlamak zorundaydı.

Ben otoparka girip, lastiklerini gıcırdatarak durdu. Kendisi hakkında hiç bir şey söylememişti. Herhalde evliydi. O sa-kin yüzü...

Dükkanın otoparkından çıkmak için beklemek zorunda kaldı. Sırtını kamburlaştırdı, etrafına bakındı. Burası kampüse çok yakın olduğu için, her zamanki gibi üniversite öğrencileriyle do-

luydu. Üzerine ikinci bir ten gibi yapışan dar pantolonlu bir kumral kız, yiyecekleri torbalara koyan çocuğa çıkışıyordu. Zavalı çocuk, muzların üzerine konserve kutularını koymuştu.

Laura gibi bir kadın her zaman kendine birini bulabilirdi. Herhalde birisiyle yaşıyordu ve ondan bıkmıştı.

Ben eve döndü, öyle acıkmıştı ki, henüz öğle yemeği zamanı gelmediği halde, Laura'nın kendisine öğrettiği gibi, hamburger ve soğan hazırladı. Artık fazla yağlı kızartma yapmamayı öğrenmişti.

"Kahrolası budala," dedi arada bir kendi kendine. Genç kadının kapısının sesini dinledi, hamburgeri fazla kızartmamaya çalıştı, "Budala, kahretsin," diye mırıldandı. Güneşte yanmadığı zaman genç kadının teni hemen hemen mavi gibiydi. Hal ve Noney Esterbrook ya da Grant Burney ile Hill'deki yerlerin birinde birkaç güzel saat geçirebilirdi. Laura Pray'i düşünmeyecekti. Belki de erkeklerden değil de, kadınlardan hoşlanıyordu. Soğuk bir lezbiyen.

Laura'nın arka bahçe kapısı gıcırdadı. Ben bunu duyunca, onu kollarına almış gibi oldu. Tavadaki sıcak yağa bakarken, onu kollarına almak istedi. Ona varmak...

Nefret. Duyduğu arzuyla titrerken, kendisini korkutan şeyle de titriyordu.

Laura onu görebileceği yerde duruyordu. Yeşillikler arasında, beyaz şortu ve tişörtüyle. Zayıflığını gösteren bir hareketle, elinin tersiyle alnını oğuşturdu. Arada bir kuşlar ötüyordu ama sabahın sessizliği dokunulacak gibiydi. Tıpkı, arka bahçe-deki çite sarıyan nemli yeşil çalılara dokunur gibi.

Sevişmek istememişti. Ben, mutfak penceresinden Laura'ya baktı. Benekli, önce bir patisini, sonra ötekini sallayarak nemli otların üzerinde, Laura'nın peşinden gidiyordu.

Ben tavanın altındaki ateşi kapatıp, alnını serin bir pencereye dayadı. Laura bahçesinde biriken döküntülere baktı: Eski iskemle döşemeleri, kablolar, çürümüş odunlar, kırık tuğlalar. Benekli, bunlar arasında koyboldu, bir tek sallanan papat-

ya, kedi yavrusunun ncreye kaçtığını gösteriyordu.

Sara, notların ve çiçeklerin Ben'den geldiğini düşünüyordu. İçini çekti. O da, bütün erkeklerin her zaman yaptıklarını yapıyordu işte. *Önümden geçerken, dudaklarım üzerinde olacak.*

Bayan Nepper, "Arka bahçedeki bakımsız bitkilerle ne istersen yapabilirsin," demişti. "Evet, ne istersen yapabilirsin. Bakımsız, çok büyümüş bitkiler. Ne istersen."

Sara çevreyi dinledi. Uzaktan bir takırdı ve inilti sesi geliyordu. Tıpkı bir sivrisineğin sesi gibi, ama giderek artıyordu. Çok geçmeden Seerley Sokağı'ndan bir çöp arabası evinin önüne geldi. Sara, atılmasını istediği döküntülere doğru yürüdü. "Merhaba," dedi kamyondan inen adamlara. "Acaba şu pisliğin bir kısmını alabilir misiniz?"

Çöpçülerden birinin ön dişleri aralıktı, kulakları da kepçeydi. "Tabii," dedi. "Anlaşılan epey çöpünüz var. Size yardım etmemizi ister misiniz?"

Sara evet dedi ve kendisi sıırıslıklam olmuş bir yastığı alırken, çöpçü de diğerini taşıdı. Herhangi birinin büyükbabası olabilirdi; gömleğinin sırt ve kol altları koyu renk olmuştu, çöpü alıp havada kamyona fırlattı. "Yakala," dedi öteki adamlara.

Kamyonun homurdanan boğazı, tenekeleri, tel çitin paslanmış bölümlerini kuru ağaç dallarını, çürümüş odun parçalarını yuttu. Kamyon öteki çöp kutularına doğru uzaklaşırken, Sara arka bahçeden ara yola uzanan yerde, sonunda çıplak toprağı görebildiğine sevindi.

Ben, Sara'yı seyrederken, arada bir leylakların yapraklarından düşen yağmur damlalarını görüyordu. Ayırıkotlarının yapraklarının incecik kıvrımları, Ben'in gözüne bir ressamın tuvalindeki ayrıntı kadar açık seçik görünüyordu. Sanki, tam olmaları gereken yere, anlamlı bir biçimde konmuşlardı.

Şimdi toprak açılmıştı. Laura, çöplerin arasında biteviye büyümüş yabani otlar, papatyalar, devedikenleri, kara hindibağlar ve uzun, sarı saplı çiçekler arasında durdu. Asma yaprakları bir-

birlerine karışmışlar, düğüm oluşturmışlardı; onları büyük bir çabayla toplayıp, yeniden arka çite bağlamak zorunda kaldı.

Arka balkondan gidip eski bir kürekle kazma aldı. Hava çok sıcaktı; genç kadının yüzünden aşağı terler süzülüyordu. Bir süre için kendini Joe ve geride bıraktıkları için üzülen annesi ile birlikte, yepyeni bir kasabada, başka bir eski evi yaşanabilir hale getirirken görür gibi oldu.

Elleriyle asalak otları temizlemeye çalıştı, çiçekleri olduğu gibi bıraktı. Bazı otların, ilkbaharda kuşkonmaz dönüşeceklerini anlamıştı.

Ben, Laura'yı seyrediyordu. Genç kadının kopardığı asalakların yaprakları, yemyeşil olmalarına karşın, hızla, bir yığın halinde topladığı yerde boyunlarını büküyorlardı. Adım adım koparacağı otları seçiyordu. Yeşil yaprakları ve çiçekleri öldürüyordu; hepsi güneşin altında öldüler.

Ben, pencerenin kenarına yaslandı, bir yabancıymış gibi, ilk kez görüyormuş gibi mutfağına baktı.

Sonra, arka kapıyı ardından gürültüyle kapatarak Laura'nın yanına gitti.

"Anlaşılan kürek kullanırken yardıma ihtiyacın var," dedi.

Siyah, el yazısıyla yazılmış notlar genç kadının gözlerinin önünde canlandı. Sara ona bakmadı, ama onu elleri yumruk gibi sıkılmış, yarı çıplak yatağın kenarında oturur gördü. "İnci çiçekleri," dedi genç kadın. Bir yandan da, küreğin sapına bastırıp, asalakları kökünden çıkartmaya çalışıyordu. "Güzelim yeşil yapraklar ve ilkbaharda açan küçük şan çiçekleri. Geri kalanlar, çepeçevre demir gibi kök salmışlar. Bak, bu arada o öbek öbek çiçeklere ne yapmışlar."

"Bak sen komşu evdeki erkek çocuğa ne yaptın. Pencerede, dürbünüyle seni gözlüyor," dedi Ben.

Sara başını öyle hızlı çevirdi ki, koyu renk saçları savruldu. Arka kapısında yüzü bembeyaz, bir kaşı kalkık, sırtı onlara dönük kırmızı eve baktı. Köşedeki evde, krizantem tarlalarının üstündeki pencerenin perdesi çekiliydi. Ben, bir an için Sara'nın

gözlerinde öfke ve korku gördüğünü sandı. Sonra genç kadın yeniden bitkilerin etrafına küreğini batırmaya başladı.

"Bayan Nepper onun çok garip biri olduğunu söyledi bana," dedi Ben. "Üniversiteye yeni başlamış. Ama dersleri bitir bitmez her gün eve gelip kendini kilitliyor ve müzik çalıyormuş." Birkaç dakika sonra, Ben'in sözlerini doğrularmış gibi, kırmızı evden müzik sesleri duyuldu.

Ben otları köklerinden çıkarırken, Sara onları topladı. Köklerindeki toprağı silkeleyip, bitkiyi fırlatıp attı. "Bayan Nepper, burada ne istersem yapabileceğimi söyledi," dedi bir süre sonra.

Ben ona çok yakındı; gözleri aynı düzeydeydi ve onu hissediyordu. Yandaki evden gelen müzikte, birisi ateşli aşk ve ateş hakkında bir şeyler söylüyordu bağırarak. Sara sırtını doğrulttu, elinin tersiyle alındaki toprakları sildi ve Ben'in gözyaşlarıyla ısınan yanaklarını anımsadı. Boynunu bükerek yeşilliklere bakarak, "Öldürecek ne çok şey var," dedi.

Ben'in sesi yumuşacıktı. "Bak ne diyeceğim. Benim evimde yemeğe ne dersin? Pazartesi gecesi nasıl?"

Sara, onun notta yazdığı sözlerin keskin uçlarını hissetti. "Seni incittim, bunu istemezdim," dedi. "Ben hiç kimse için iyi bir dost değilim." Başını çevirip, yukarıdaki pencerelerden birine baktı.

Pencereden müzik geliyordu: Hızlı bir tempo. Yoksa perde oynamış mıydı? "Güller ve papatyalara teşekkür ederim," dedi ve Ben'den uzaklaştı. Yüzü pembeleşmişti.

"Güller ve papatyalar mı?" diye sordu Ben. "Benim bahçemden mi? Elbette alabilirsin. Ne zaman istersen, istediğin çiçeği gel topla."

Laura ona baktı. "Teşekkürler." Şimdi her yanı toprak olmuştu ama uzun bacakları hâlâ güzeldi. Beyaz, dar şortu, arkasında kalçalarına yapışmış, hafifçe yukarı kalkmıştı, gömleğinin yarısı şortun içinde, yarısı dışındaydı.

Tepelerindeki pencereden müzik sesi geliyordu. "Çevreyi

rahatsız ediyor," dedi Ben. "Dinle bak."

"Bu işi burada bıraksak daha iyi olacak. Giyinip işe gitmeliyim. Yardımına teşekkürler." Sara küreği onun elinden alıp, çapasıyla birlikte sırtladı.

"Pazartesi akşamı hakkındaki fikrini değiştirmeyecek misin?"

Genç kadın gülümsedi, orda durup ona duraksayarak bakarken, Ben'in gözlerinde bir rahatlama hissetti. "Evet değiştireceğim," dedi. "Hava kararınca."

Ben gülümseyerek başını salladı ve su toplamış ellerini oğuşturdu. Müzik hâlâ olanca gürültüsüyle çalışıyordu. Güneş saçlarında ve beyaz şortunda, peşinde zıplayıp atlayan kedi yavrusuyla, genç kadın verandaya çıkan merdivenleri tırmandı. Kedi yavrusunun kuyruğu neredeyse kapıya kısılıyordu.

Sara eski kürek ve çapasını verandanın bir köşesine bıraktı.

Mutfak hâlâ serindi. Pencereelerde arka bahçeden söktüğü sarmaşıklar, güneşleniyorlardı.

Lavabonun başındaki bir bardakta bir buket papatya boyunlarını bükmüşlerdi.

Bu notlar Ben'den değildi.

Notları Martin de göndermemiştii.

Ama yüzü olmayan birisi sinsice ön kapısına, arka kapısına geliyordu. Sara bağırarak papatyaları alıp çöp kutusuna fırlattı. Benekli hızla fırının altına kaçtı.

"Boş ver," dedi Sara, Benekli'ye ve kendine. Ellerini, kollarını ve dizlerini yıkadıktan sonra kağıt ve zarf buldu. Sarmaşıkların yeşil ışığında, önünde bir fincan kahveyle oturup, kendisinin hiç benzemeyen bir el yazısıyla sağdan sola doğru yazmaya başladı. Bunu eskiden beri beceriyordu. Hiç kimse el yazısını tanıyamazdı. Craigie Court Yaşlılar Merkezi'ndeki annesine tam altı zarf yazdı.

Sevgili Chloe:

Benden haber almayı çok uzun zaman oldu, ama senin

ailenle yaşarken geçirdiğimiz güzel günleri unuttum sanma.

Şimdi bir profesörle çalışıyorum, seyahat edip, araştırma yapıyorum. Böylece yazacak çok vaktim oluyor. Bundan sonra benden daha sık haber alacaksın.

Belki bir gün gelip seni görebilirim. Ailenin her iki yılda bir taşındığını anımsıyorum. Sen, Sara ve Joe yaşadığınız evleri hep düzenlemeye çalışırdınız. Sinekleri bol çiftliğin yanında otururken, odun artıklarından nasıl kapı yaptığınızı anımsıyorum. Sara ve senin nasıl oturma odasına elinizde perde diktığınızı anımsadın mı?

Ama onlar güzel günlerdi. Muflu ve sağlıklı olduğunu umarım. Bir profesör adına seyahat ediyorum, o yüzden bu notları her neredeysem oradan postaya vereceğim. Yakında yine yazarım.

Sevgiler,

Larry Day.

Sara'nın gözleri dolu dolu oldu. Annesi her iki çocuğunun da öldüğünü sanıyordu. Kimsenin kendisini ziyaret etmediği, telefonla aramadığı bir huzurevinde kalıyordu. Ben'in arabası garajdaydı. Sara ona atlayabilir ve Nebraska'ya gidebilirdi...

Ama plan yapması gerekiyordu. Dr. Channing kendisinin yokluğunda başka birini bulmalıydı. Beklemek zorundaydı.

Elinin tersiyle gözlerini sildi. Joe, bir rehincide kırmızı kâdife bir sahne perdesi bulmuştu. Dikiş makinaları olmadığı için oturma odasının perdelerini elde dikmişlerdi.

Bir kış Güney Dakota'da küçük bir traylerde yaşadıkları zaman annesi öyle çok çalışmıştı ki... Bulaşıkları, elbiselerini ve çocuklarını bir benzin istasyonunun banyosunda yıkamış, her nasılsa Joe ve Sara'yı bütün çocuklar gibi iyi giyimli okula göndermeyi başarmıştı. Her şeyi bir oyunmuş gibi göstermişti. Sara şimdi oyun olmadığını anlıyordu.

Sara kalemine bakıp, arka bahçedeki ispinozun sesini dinlerdi. Traylerden söz edemezdi: Birisi bu mektupları annesine

okuyacaktı. Manhasset'teki kırık dökük evden de söz edemezdi. Babası kapıcı olduğu ve pis yerde sürekli tıkanan bacayı temizlediği için orada iki yıl bedava oturmuşlardı. Onun yerine, genç kadın çatıda tıpkı bir kanarya gibi öten ve pişmemiş patates dilimleri yiyen çekirgeyi anlattı. Ve bahçelerini... Bahçenin bir çöplükte, arabalar arasında olduğunu yazmadı.

Joe, Mahnasset Koyu'nda boğulmuştu. Onun adını yazarken cümlelerinin peşinden kızıl saçlı bir hayalet koşuyordu.

Paraları olmadığı zaman akrabalarıyla yaşadıklarından söz edemezdi. Ses duydukları için annesinin polisi çağırdığı geceden söz etti. "Hatırlıyor musun?" diye yazdı Sara. "O sesi, Jennie Teyze'nin uzun külodunun üzerindeki düğmeler çıkarıyordu. Çamaşır kanalından aşağı atmıştık."

Bazen güldü. Bazen, annesinin görmeyen gözlerle yazılıydı. Huzurevinde çalışan kadınların çoğu naziktiler ama bazı hastaların kulakları duymadığı için bağırarak zorunda kalıyorlardı. Sanki Bay, Bayan, Dr. gibi hitap haklarını yitirmişler, sanki hiç bir zaman toplumun çok çalışan, dürüst üyeleri olmamışlardı.

Sara, annesine "Ben Sara'yım, yaşıyorum," diye verebileceği gizli bir mesajı ararken, notlarını sağdan sola doğru yazmayı sürdürdü. Bu gizli mesajı, bir ön kapının renginde, bir süsne verdikleri isimde, bezelyelerle besledikleri tavşanları gizlice saklamanın yolunu buldukları günlerde buldu.

Altı mektup. Mektupları zarflarına koydu, pullarını yapıştırdı, bir kese kağıdına koyup, mutfığında etrafına bakındı. Sabah güneşinde portakal rengi ne kadar da parlak görünüyordu.

Ama mutfağındaki çöp kutusunda ezilmiş güller ve papatyalar vardı. Birisi onu düşünüyor, seyrediyordu. Benim sevgilim olacak mısın? Karşımdan geçerken dudaklarım senin üzerinde.

Tek başına dans edecek, gülecek ve portakal rengi mutfağına sarmaşıklar asacak kadar kendini özgür hissettiği evinde, birisi kendini seyrediyordu.

Bölüm sekreteri Ben'in Tiyatroya Giriş sınıfındaki öğrenci değerlendirmelerini incelerken, Ben sırtını kamburlaştırıp, koridorda bir aşağı bir yukarı dolaşıyordu. "Öğretmenin etkenliğini etkileyen aşağıdaki niteliklere göre öğretmeninize puan verin. Birden yediye kadar not verebilirsiniz. "1" en düşük, "7" en yüksek not olacaktır."

Ben, görmeden koridordaki ilan tahtasına baktı. Şimdi öğrencileri, birden yediye kadar notları küçük daireler içine alıyorlardı. "Konu hakkında bilgi (bilgili ve ek bilgi veriyor.) Sınıfa hazırlık (hem günlük, hem de toplam.) Dersin düzenlenmesi. Öğrenciler hakkında genel davranış ve ilgi. (İlgili, yakın.) Sınıf dışında yaklaşılabirlik (büro saatleri, yaklaşılabirlik.) Dersi açıkça anlatıp anlatamadığı, açıklamaları. Konu hakkındaki istek ve hevesi. Sınav ve notlandırmadaki adaleti (notlandırmadaki kıstasın açık olup olmadığı.) Amaç ve hedefleri açık seçik ortaya koyuyor. Öğretmeninize genelde öğretmenlikteki etkinliğini değerlendirecek bir not verin: F, D, C, B, A."

Ben dişlerini gıcırdattı. Liseden henüz mezun olmuş çocuklar, ona *konu hakkındaki bilgi ve öğretmenlikteki etkinliği* üzerine not veriyorlardı. O sabah saçlarını kestirmişti ve sırtı kaşınıyordu, ama sırtını ilan tahtasına dayayıp kaşıyamazdı. Bölüm başkanı öğretmeni içeri çağırıyor, öğrencilerin değerlendirmelerini yüksek sesle okuyordu. Değerlendirmelerin altında, küçük notlar olurdu: "Tahtaya çok fazla yazı yazıyor. Tahtaya yeterince yazmıyor. Sakal bırakmalı. Ceket giymeli."

"Tamam Dr. Woodward, işimiz bitti." Sekreter, sınıftan dışarı çıktı.

Ben sırtını kaşımak istedi, ama az önce kendisinin düzenli,

sempatik, yaklaşılabılır, hevesli, adil, teşvik edici, yeterince açık olup olmadığına karar vermiş doksan öğrencinin önüne çıkmak zorundaydı. Hepsı bölüm başkanının okuması için, yazmışlardı. Tanrıya şükür zilin çalmasına az kalmıştı; çok uzun bir ödev verip, gelecek haftaki sınavı açıklamaktan büyük zevk aldı.

Elbette dünyanın en iyi öğretmeni değildi, bunu biliyordu. Ben kendini az önce değerlendirilmiş ve zayıf hissederek bürosuna döndü ve güneşin altında beyaz şortu ve beyaz gömleğiyle otları ayıklayan kızı düşündü. Bir an önce akşam olmasını sabırsızlıkla bekleyerek öğle yemeğini ve komite toplantısını sabırsızlıkla atlattı. "Arzularımla oynuyor, beni oyalıyor, tıpkı yapmacık bir kadın gibi, genç bir erkeğin yollarında sararıp solan dul bir kadın gibi." Laura, kendisinin onu istediğini biliyordu, belki o da kendisini istiyordu. "Pazartesi akşamı bende yemeğe ne dersin?" diye sorduğunda, gözlerindeki mutlu ifadeyi görmüştü.

Eve doğru yürürken, güzel bir kadınla bir geceye (belki yatağa) doğru yol aldığını düşündü. Ve aşığı, ama her şey çok karışık.

Aynı zamanda çok basit de değil miydi? Duş alırken onun göğüslerini düşündü.

Hamburger ve soğanları ızgara yaparken, onun gülümsemesini düşündü. Güneşte yanmadığı zaman, bembeyaz teni hemen hemen mavi görünecekti.

Genç kadının arka bahçe kapısı hafifçe gıcırdadı.

Ben nefesini tutarak onu öpmeyi düşündü. Güzel dudakları... Kalın üst dudağı...

Leylaklar hışırdadı.

Ben, yutkunarak onun göğüslerini avuçlarında düşündü.

"Larry Day," dedi bir erkek sesi, Ben'in mutfak kapısından.

Ben bakakaldı. Larry Day, kendi yaşlarında, koyu renk sakallıydı ve yazlık bir takım giymiş, kravat takmıştı.

"Larry," dedi adam.

Kapıyı açtı, Ben'in mutfağına hiç yabancı değildi. Kapıyı ardından kapattıktan sonra, biri gülümseyen, öteki kaşları çatık iki maskenin asılı olduğu duvara yaslandı. "Spagetti mi?" dedi sıcak, tenor sesiyle. Her an kavgaya hazırmış gibi dimdik yürüyordu.

"Evet," dedi Ben.

"Çalışmam gerek," dedi Larry. "Yarınki seyahat için."

Ben'in bakabileceği (ya da bakmamaya çalışacağı) göğüsler yoktu görünürde. Laura'yı düşünüp ter içinde kalmıştı. Şimdi mutfağındaki erkeğe bakmamaya çalışıp, havuçları, kıvırcık salatayı, biberleri ve salatalıkları çıkarırken öfkeliydi. "Biliyor musun?" İyi görünüyorsun," dedi Larry Day'e. "Bu sakal sana iyi uymuş, sanki sana aitmiş gibi."

"Çalışmam gerek," dedi Larry. "Asıl sınav sokakta yürümek olacak. Umarım kimse beni çimdiklemez, ya da *biraz eğlenelim mi bebeğim?*" türünden laflar etmez."

"Biz erkeklerin ödemesi gereken bedellerden biri de budur işte," dedi Ben.

Larry gülümsedi, sonra kaşlarını çatı. "Ve ben gülümsemek zorunda değilim. Hâlâ unutuyorum. Kahrolası bir kadın gibi hep gülümsüyorum. Bu bende bir tik galiba."

Mutfakta bir süre sessizlik oldu. Ben havuçları doğramaya başladı. (Larry akşam yemeğini hazırlamasına yardım etmiyordu.) Larry'nin kim olduğunu biliyordu. Onu ne zaman öpeceğini düşünmek zorunda değildi.

"Erkek kardeşim beni engellemeye çalıştı," dedi Larry. "Ama ben, insanların gülümsemeyen bir kadınla kendilerini rahatsız hissettiklerini keşfettim."

Ben güldü.

"Gerçekten. Arkadaşlarım bana neyim olduğunu sormaya başladılar. Neden bu kadar soğuk ve düşmanca davranıyor muşum?" Larry, elleri panto!onunun ceplerinde, buzdolabı ile üstü plastikle kaplı masa arasında yürümeye başladı.

"Erkekler kendilerinden pek söz etmezler," dedi Ben.

"Ben de etmedim," dedi Larry, mavi gözlerinin üstündeki sarı-kahve kaşlarını çatan Ben'e bakarak.

"Görünmez oldum," dedi Larry bir süre sonra. "Artık tek başıma gece geç saatlere kadar bir yerlere gidebileceğim. Ceplerimde bozuk para var! Bir sürü cebim ve harika rahat ayakkabılarım. Bunları partilere giyebilirim, çoraplarım düşmüyor. Ve koşabilirim."

Ben bir kasede salatayı karıştırdı. Bütün gün Laura'yı düşlemişti. O sakalı çekip çıkarabilir -

Larry'nin gür kaşlarının altındaki mavi gözleri parlıyordu. "Bandajlar dışında, böyle giyindiğim zaman rahatım. İnsan sütyene alıştığına göre, bandajlara da alışabilir." Salatayı masaya taşıdı. Ben spagettiği getirdi, fırından tereyağlı, sarımsaklı ekmekleri çıkardı. Şarabı kadehlere doldurdu, oturdular.

"Nefis," dedi Larry, gülümsedi. Larry'nin mavi gözleri, Laura'nın baştan çıkartan değil, dostça bakan gözleriydi. Spagettiği sevdiğini söyledikten sonra, bir parça ekmek alıp alamayacağını sordu. Ben, mutfaktaki o aşk sahnesinin bütün gece aralarında olacağını, sözü edilmeden hep orada olacağını tahmin etmişti, yanılmadığını anladı.

Larry'de de, Laura'nın Ben'i heveslendirip konuşturma özelliği vardı. Norman Mailer ile Alfred Lord Tennyson'u kıyaslayan komik bir yazıyı beraberinde getirmişti. Sonra Ben, Browning'in can sıkıcı olduğunu söyledi, Larry masayı yumrukladı. Tabaklar ve fincanlar şangırdadı.

"Can sıkıcı," dedi Ben.

"Sen kendin de itiraf ettin! Onu yıllardır okumamışsın. *Karanlık Şatoya Gelen Çocuk Rolan*'ı bilmediğin halde ona nasıl can sıkıcı diyebilirsin?" diye bağırdı Larry. Sonra sordu: "Sesim yeterince kısık çıkıyor mu?"

"İyi," dedi Ben. "Yemek yerken dirseklerini vücudundan biraz uzak tut."

"Aradaki farkı görebiliyor musun?" diye sordu Larry.

"Ne farkını?"

"Şeyyy..." Larry sustu. Laura oldukça başarılıydı. Ben, bazen bir an için karşısında bir kadın olmadığını düşünüyordu. "Kadinken benimle konuştuğun zamana kıyasla."

"Sen bütün bunların altında hâlâ kadınsın," dedi Ben. Duyduğu öfkenin sesine yansımasından korkuyordu.

"Çalışmak için bir erkek gibi giyindim ama acaba bu senin daha kötü hissetmene mi neden oluyor? Yani sürekli hayır dememi kastediyorum." Larry, Ben'in bulaşıkları mutfağa taşımasına yardım etti.

"Senin kadın olduğunu biliyorum Laura," dedi Ben ve yine öfkelendi. Mutfakta giydiği gömleğin altından göğüsleri belli olan, güzel bacakları görünen kimse yoktu. O, Laura'nın kim olduğunu biliyordu. Bulaşık kabına sabun koydu.

"O gece için özür dilerim," dedi Larry. Tabakları sıyırdı. "Eğer elimde olsaydı, seni seçerdim... Ama yapamam."

Ben, koyu renk sakallı genç adama bakmadı. "Ben de üzgünüm," dedi. Gözgöze geldiler. Sonra bir an için, iki erkek birbirlerine sarıldılar. Ben'in elleri hâlâ sabunluydu. Koyu renk sakallı adamın başı, daha uzun boylu olanın omuzunda, lavabonun yanında bir süre durdular. Ben, onun göğüslerinin orada olduğunu, güzel bacaklarının pantolonun altında olduğunu biliyordu.

"Bu bana ait bir teori," dedi Larry, Ben'den uzaklaşarak. Islak tabağı eline aldı.

"Nedir o?"

"Ben buradayım, ama aynı zamanda değilim."

"Değil misin?"

Larry Day gülümsediğinde dişleri sakalı ve bıyığı arasında bembeyaz görünüyordu; kravatını düzeltti, çenesini öne doğru çıkardı, parmaklarındaki iri yüzükler parladı. "Buradayım," dedi.

"Laura mı, yoksa Larry mi?"

"Her ikisi de değil." Sakallı genç adam tabakları üstüste ko-

yup dolaba kaldırdı. "İşte benim teorim bu. Çoğumuz zaten ne erkeğiz, ne de kadın."

Ben sabunlu suyu attı, masanın plastik örtüsünü sildi.

"Ben böyle düşünüyorum." Larry oturma odasına yürüdü. "Nasıl oturmalıyım?"

"Kalçalarını sallama. Sadece otur. Sakın bacak bacak üstüne atma. Bunu sadece kadınlar ve yaşlı erkekler yapar. İstersen ayak bileğini dizinin üstüne koy."

Larry kanepeye oturdu.

Ben oturamadı; odada gezindi. Odadaki her iskemlede, kanepede hatta halının üzerinde Laura ile sevişmeyi düşünmüştü. Benekli'yi kucağına alıp, bir süre sessizce okşadı.

Larry, eski, döşemesi kambur kambur olmuş bir koltuktan onu seyretti. "Nelerden söz ettiğimi *hissettin* mi? Güzel, öyle değil mi?"

"O saçlar ve elbise altında Laura'yı bulmak istiyorum."

"Ama sadece Laura olmadığım için bu sana bir değişiklik hissi vermiyor mu? Ben aynı zamanda başka biriyim."

Akşam yemeğinden sonra şarap içtiler. "Konuşmamız bile gerekmiyor," dedi Larry. "Ne kadar güzel görüldüğümü söylemenc gerek yok. Senin beğendiğin yanımda her neyse, onu beğendiğine sevindiğimi söylememe gerek yok. Sana günün nasıl geçti diye sormama gerek yok."

"Oldukça kötü bir gündü," dedi Ben. "Sınıflarımda öğrenci değerlendirmeleri yapıldı. Birinci sınıflar, sana iyi bir öğretmen olup olmadığını söylüyorlar. Sonra bölüm başkanı seni çağırıp, onların çiziktirdiklerini, sanki çok umurundaymış gibi, sana okuyor."

Larry gülümsedi sonra şarabından bir yudum aldı.

"Belki sen de benim için bir gün kadın kılığına girersin. Kostüm bölümünün altını üstüne getirirsin."

"Ben mi?"

"Hem kadın, hem erkek olursun. Her ikisi de. Ya da hiç biri." Sakallı genç adam, elinin tersiyle alnını oğuşturdu. Ben

bu hareketi iyi tanıyordu. "Kendimi... Garip hissederdim. Sen ve bir kadın, üstüste monte edilmiş gibi olurdunuz. Üstüste bindikleri yer, somut olurdu o da senin çekirdeğin olurdu." Larry'nin gözleri parlıyordu. "Bu durum seni büyüleyebilirdi. Doğal olan hakkındaki düşüncelerini, işine bakış açını değiştirebilirdi."

İki erkek, küçük bir kedi yavrusunu severek, sessizce oturdular.

Ben, eski bir sehpanın üzerinde duran bir kitabı eline aldı. "İkimiz de kitap canavarıyız - onların içinde yaşıyoruz, bölümlerini kafalarımızda taşıyoruz. Deliyiz biz." İşaretlediği sayfayı buldu. "Şunu dinle. 'Bir ayağım üzengide, ölümün acısı üzerimde, ulu Tanrım, sana yazıyorum... Yaşamım sonuna yaklaşıyor... Belki, günün birinde bu kopuk ipliği bağlayıp, söylenmesi gerekeni söylerim, ama onu burada söyleyemem. Elveda, teşekkürler; elveda, övgüler; elveda neşeli dostlarım.'"

"Eski bir ses," dedi Larry. "Shakespeare döneminden mi?"

"Onunla aynı yıl ölmüş!"

"Cervantes," dedi Larry.

"Doğru."

Bir süre sessizce oturdular. "Yağmur yağıyor," dedi Ben.

"Yaz yağmurunun o harika kokusu," dedi Larry içini çekeerek. "Umarım kentte yaşayanlar, küçük kasabaları keşfetmezler."

"Keşfetmezler. Onlar heyecan arıyorlar. Plajlar, kalabalık..."

"Pahalı, güzel şeylerle dolu dükkanlar, dağlar, yeni filmler."

"Koyu renk gözüklü ünlüler."

"Biz güvendeyiz."

"Evet. Bak ne diyeceğim: *Kuşu Gölü*'nü seyretmeye ne dersin?" diye sordu Ben. Larry başını salladı, Ben koridordaki ışıklardan birini yaktı, kanepeye Larry'nin yanına oturdu. İki erkek ve bir kedi, televizyonun ışığında şarap yudumladılar.

Balenin başlamasını beklerken, Larry kitabın işaretli olduğu bölümü açtı. "Belki günün birinde bu kopuk ipliği bağlayıp, söylenmesi gerekeni söylerim, ama onu burada söyleyemem," diye tenor sesiyle okudu, sonra Ben'in mavi-yeşil gözlerine baktı, elini onun yanağına götürdü.

Çaykovski'nin harika müziği başladı. Uzun bacaklı, zarif yapılı Prens Siegfried, uçup gitmekte olan gençliğine dansediyordu; bir eşi olmalıydı. Neşelenmek için gidip kuğu avına çıkıyordu. (Prens ve arkadaşları, baletlerin yürüdüğü gibi parmak uçlarına ve tabanlarına basarak ortadan koyboldular.)

"Tiyatroda olsaydık, minicik şekiller görecektik," dedi Ben. "Üç santim boyunda, minik bir bebek sahnesindeki şekilleri."

"Üstelik ayaklarımızı uzatacak bir yer de olmayacaktı," dedi Larry. Ben'le birlikte ayaklarını, dikişleri birkaç yerden sökülmüş bir pufa uzatmıştı.

"Gürültülü kalabalık için bir ara. Sigara, içecekler."

Larry gerindi, yine arkasına yaslandı. Kuğuların kraliçesi Odette, şafak ile gece arasında kılık değiştirmiş, kadın olmuştu ve Prens Siegfried sonsuza kadar ona bağlı kalacağına yemin ediyordu.

"Şekiller o kadar uzakken, yaşadıkları trajediler de çok küçük görünüyor," dedi Larry. (Büyücü, aşıkları tehdit ediyor, Siegfried'e yeminini bozdurmaya çalışıyordu.)

"Ama *biz* onların terlediğini görebiliyoruz," dedi Ben. "Gördüğümüz aynı resmi yakalamak için neler yapman gerektiğini hiç düşündün mü?"

Larry gözlerini kısarak ekrana baktı. "Deli bir kuş gibi uçmak mı? Balerinlerin çok yakınından uçup sonra uzaklaşmak."

"İnsanın başını döndürüyor."

"Bunu hiç düşünmemiştim."

Çaykovski'nin müziği onları bir büyü gibi sardı. Odile, Odette gibi görünmeye çalışıyordu. Siegfried aldandı.

Larry sakalını düzeltti.

Ben, televizyondan gelen ışık yeşil-mavi gözlerinde, yüzünü astı.

Siegfried, Odette'nin Odile olduğundan emin, yeminini bozdu. Artık yapılacak bir şey kalmamıştı. Odette ile Siegfried olmadan kuğular artık asla insan olamayacaklardı.

Larry gözünü kırpmadan, danseden siyah kuğuların temsil ettiği ölüm sahnesini seyretti.

"Mükemmel bir biçimde gerçek dışı bu," dedi Ben.

"Ama sen hiç verdiğin sözü geri almadın mı? Ya da elinden geleni yaptığın halde, yanlış tahminde bulunmadın mı?"

"Ve sonra yeniden elimden geleni yapıp, bu felakette hiç bir sorumluluğu olmayan öteki kuğuları kurtarmadım mı?" diye sordu Ben. "Çok şükür ki hayır. Son zamanlarda pek fazla kuğuyla karşılaşmadım." *Kuğu Gölü*'nün son nameleri de dindi. Ben uzanıp televizyonu kapadı; eski bir televizyondur bu. İki erkek loş ışıkta birbirlerine baktılar.

"Başka kim bunu benimle deneyebilirdi ki?" dedi Larry. Sakallı yüzü sağlandı. Mavi gözlerini dimdik, Ben'in gözlerine dikti.

Ben her ikisi için de biraz daha şarâp koydu. Oturma odasında bir süre sessizlik oldu. Benekli, kanepede, burnu kuyruğunun altında, Larry'nin yanında yatıyordu.

"Yatsam iyi olacak," dedi Larry esneyerek. "Yarın sabah hava aydınlanmadan Nebraska'ya doğru yola çıkacağım. Sana teşekkür ederim. Yardımına, bu kıyafete ve arabaya teşekkürler. Cuma öğlen, Dr. Channing'de, işimin başında olacağım. Ben yokken, gelip ona bakacak bir arkadaşını buldu Ellen."

"Yardım edebildiğime sevindim," dedi Ben.

Tremont'tan bir araba geçti. Parktaki bir salıncak ileri geri, ileri geri sallandı.

"Kimsenin sorumluluğunda yaşamak istemem," dedi sakallı genç adam. "Bana birinin bakmasını istemem."

Ben nefesini tutarak onun yüzüne baktı.

"İnsanın kendisini destekleyecek, bakacak birini bulması çok kolay," dedi Larry Day, sakalını sıvazlayarak. "Başka birinin parasıyla yaşamak istemezsin değil mi? Parayı nasıl harcayacağını onların sana söylemesini?"

"Hayır," dedi Ben. "Ama ben kadın değilim."

"Başka birinin evinde yaşamak ister misin? Onlar senin olduğunu söyledikleri için, güya senin olan bir evde?"

"Benim kendi evim var," dedi Ben.

"İnsan saygı istiyor," dedi genç adam. "Kendi işini, evini, kendi parasını."

"Evet."

"Ben de her şeyden önce bunları istiyorum." Larry ayak bileğini dizinin üstüne koydu, sakallı çenesini havaya kaldırdı, gür, siyah kaşlarının altındaki mavi gözlerini kırpmadan Ben'e dikti. "Saygı. Kadınlara *verdiğiniz* türden değil. Erkeklerin *aldığı* türden."

Larry, mutfak kapısından çıktıktan sonra, Ben, ocağın yanında durdu, Larry'i şu duvara yasladığını, ellerini gömleğinin içinde gezdirip şortunu üzerinden sıyırdığını anımsadı.

"Beş hafta oldu artık," dedi Larry Day, kediye. Yarı karanlık yatak odasında, aynaya dikkatle bakarak, gür kaşlarını parmağının ucuyla yokladı. "Annemi göreceğim!" Kalın sesi, odanın bir köşesinden yankılandı.

Benekli mırıldadı.

Larry Benekli'yi kapıdan çıkartıp, kapılarını kilitletti. Arka balkona çıktığında, merdivenlerin üst basamağında bir küçük paket buldu.

Larry paketi hızla aldı, arka kapıdan çıkıp Ben'in bahçesine geçti, Ben'in arabasını yola çıkartıp, şafak sökmeden, karanlıkta Seerley Bulvarı'na çıktı. Yanındaki koltukta bir kutu şeker ve kutunun üzerinde bir not sıkıştırılmıştı:

*Sen benim yatağıma aitsin,
benim altımda olmalısın.
Seni yalvartacağım.*

Bulvarın ışıkları yandı, genç adamın ceketini, blucinini ve kısa topuklu çizmelerini aydınlattı.

Arabayı kullanırken, kaşları çatıktı. Notların hepsi birbirine benziyor ve arada bir ortaya çıkıyorlardı. Ne zaman geleceklerini önceden tahmin etmek mümkün değildi, o yüzden bekleyip gönderenin kim olduğunu anlamaya imkan yoktu. Notlardan biri şöyleydi:

*Söz veriyorum. Benimle yatağa
girdiğinde, müthiş ısınacaksın.*

Larry Day'in dişleri, koyu renk bıyığı ve sakalının arasından, aniden, gülümsüyormuş gibi göründüler.

*Ayağımı öpecek ve yeniden
aynı şeyleri sana yapmam için
yalvaracaksın.*

Arabada kadın yoktu. Larry Day, yola devam ederken, notu yırttı, şekerle birlikte açık pencereden dışarı fırlattı.

Iowa, kilometrelerce, yanından gelip geçiyordu.

Güneş doğunca, Larry benzin istasyonuna girdi, motoru kapattı. Ciddi bir yüzle, gülümsemeden adamlardan birine depoyu doldurmalarını söyledi.

Kapının üzerinde, "Erkekler," yazıyordu. Larry kapıyı açınca, içeride bir bölme, kirli bir pisuar ve tuvalet buldu.

Larry Day bölmeden dışarı çıkınca, kapının üzerine yazılmış, "herkesin g... 'ne," yazısını okudu. Sabun yoktu, havlu yoktu. Kirli bir aynadan kendisine koyu renk sakallı bir adam bakıyordu.

*Laura -
Yavruların ne sevdiğini bilirim
sen de benden aynı şeyi
alacaksın.*

Tamircilerden biri gelip Larry'i tepeden tırnağa süzdü, sonra dönüp yine baktı. Pisuarın başında pantolonunun fermuarını açtı.

Larry benzinin parasını ödedi, otobana çıkıp kasabadan uzaklaştı. Çifliklerdeki ağaçlarda öbek öbek sarı yapraklar vardı; Eylül güneşi giderek ısıtıyordu.

Larry durmadan öğleye kadar yol aldı, sonra otobandaki bir lokantada durdu. Rahat çizmeleriyle bir masaya doğru yürüdü, ucuz spesyallerden birini sipariş etti, gülümsememeyi başını yana eğmemeyi unutmadı. Çenesini havaya kaldırıp, yumruklarını masanın kenarına yerleştirdi. Fredsburg'a geç vakit girecek ve etrafta kimseler yokken bir motel odası bulacaktı.

"İşte, buyrun," dedi genç garson kız, siparişini getirip. Gö-

ğüslerini Larry'e gereğinden fazla yaklaştırdı.

"Teşekkürler," dedi Larry. Garson kız, uzun topuklu ayakkabılarının üzerinde kırıtarak yürüdü, açılıp kapanan kapılardan girmeden önce aynadan Larry'e baktı.

Larry Day, çatalıyla lokmaları sakalı ve bıyığının arasına götürdü. Ama Sara, yemeği ağır ağır, dikkatle yedi. Gür kaşlarının altından lokantanın sıradan salonuna baktı, yüzünde dostça bir gülümseme ya da ifade olması gerekmiyordu, kendisine bakan yoktu.

Arabanın kapısını açtığında, yüzüne sıcak vurdu. Havalandırmayı çalıştırdı.

Kilometreler boyunca çiftlikler ve küçük kasabalar... Saat yedi civarında Sara akşam yemeği için durdu. Karanlık çökmüştü...

Dar yolda arada bir Sara'yı geçen kamyonlar, arabasını sarsıyordu. Nakliyat asansörlerinin, yapayalnız sokak lambalarının önünde dönen pervaneleriyle küçük kasaba parklarının, rüzgarda sallanan mısırların az üstüne dikilmiş dev ilan tahtalarının önünden geçti.

Sonra, en sonunda Fredsburg görüldü. Sara her yolu, dönemci, ağaçları anımsadıkça sokak lambaları da gökyüzüne doğru solgun ısıltılarını yaymaya başladılar.

"Joe," diye fısıldadı genç kadın, arabanın ışığında yalnız. Tepeye doğru, eve doğru çıkmaya başladı.

Kasabanın sınırındaki, üç yıllığına kiralamış oldukları çiftliği görünce, durmadı. Hızını bile kesmedi. Ahır, bir tahta yığınının dönüşmüştü. Bir pencerenin üzerine çakılmış tahta parçalarını solgun bir ışık aydınlatıyordu. Ev boş, terkedilmişti.

Evin önünden daha geçmeden, Joe ile birlikte batıdaki tarlaya giden tekerlek izleriyle dolu yolda koşuyordu. Orada olup olmadıklarını anlamak için söğütleri görmesi gerekmiyordu. Yumuşacık bir eğimle yemyeşil bir bahçe önünden gelip geçti, hafif küf kokan bir koridoru kokladı, annesi güldü, eski pirinç karyolasının gölgesi duvara vurdu, sonra tüm bunlar

arabanın dikiz aynasında koybuldu, tepeden aşağı Craigie Court Huzurevi'ne doğru yol almaya başladı.

Orada durmadı: Tüm otoparklarda ve Fredsburg sokaklarında Martin'in arabasını aradı. Burası büyük bir kasaba değildi. Meydanda bir idare binası, karşısında Andy'nin Şekercisi vardı. Burada liseli öğrenciler, dar kalçalarını taş duvara dayar, gözlerini kısıarak, okuldan sonra sigara dumanlarını havaya savururlardı. İnsan güzel olmayı, erkek çocukları oradan indirip tıpkı küçük çocukların kartopu atmaları gibi kendisine laf atmalarını, tükürük gibi, insanın başında patlayan kartopu gibi en seçme berbat sözleri kendisine söylemelerini ne kadar isterdi.

Fredsburg aydınlıktı. Genç kadın Martin'in arabasını ararken, sokaklardan geçti. Martin'in elinde silahıyla beklediği bir köşeye çekilmiş, akılsız bir pervane gibiydi. Her yönde binlerce kilometrelik güvenli yer varken, Sara gecenin geç saatlerinde Fredsburg'dan geçip kasabanın tek otelinin ya da motelinin önünde parketti. Motel, Craigie Court Huzurevi'nin tam karşısındaydı.

Sara, bir yaz önce bütün gece saklandığı ağaç kümelerine baktı. Gece yarısından sonra moteldeki kapıların üstlerinde küçük lambalar yanardı. Martin orada, yumrukları sıkılı, bağırıyordu. Genç kadın anımsıyordu. Martin'in arabası ne motelde, ne de Craigie Court'taydı.

Martin'in moteldeki penceresinin hemen altında, koyu renk sakallı, genç bir adam arabasından indi; Martin onun sürücü tarafındaki kapıyı kapatmasını, kilitlemeye çalışmasını, tekrar açıp kapatmasını ve motelin bürosundaki zili çalmasını izledi. Uykulu resepsiyon memuru, genç adama odasını gösterdi. Kapı klik diye kapandı. Martin motel odasının penceresinden, otoparktaki arabalar, gece ışıkları yanmış Craigie Court Huzurevi dışında hiç bir şey göremedi.

Sara motel odasının penceresinden, yolun karşısındaki huzurevine baktı. Martin her zaman onun koşarak içeri girmesi-

ni, annesini görüp hemen ayrılmasını isterdi; kendisi asla Craigie Court'a girmemişti. Ürktüğünü söylerdi. Huzurevinin pencerelerinin bazılarında ışık vardı.

Martin kapıyı yumruklarken, bir köşeye büzülüp, dehşet içinde saklandığı motel odası burası mıydı?

Sara'ya aynadan sakallı bir adam bakıyordu. Pencerenin panjurlarını çekti, sonra sakalını, bıyığını ve gür kaşlarını çıkardı. Şimdi kendisine ne kadın, ne erkek olan bir insan bakıyordu. Göğsü dümdüzdü; üzerinde blucin vardı.

Sara ağır erkek çizmelerini, gömleğini, blucinini, bandajlarını, ve koyu renk peruğunu çıkarıp, aynada saçlarındaki ağır örgüleri çözen genç kadına baktı. Kapıya vuran, kırıp içeri gireceğini, kendisini döveceğini söyleyen kimse yoktu...

Yatağına, dolabına, banyosuna baktı; televizyonu açtı, dar bir sokakta birbirlerini vuran gangsterlere doğru ayak parmaklarını salladı. Sabahleyin kapısında şöyle bir not olmayacaktı:

*Güzel bebek
aşkımdan kaçamazsın. Sana
sahip olacağım ve sen buna
bayılacaksın.*

Sıcak su sinirlerini yatıştırdı. Uzun süre düşün altında durdu. Sakalı, bıyığı ve bavuluna koyduğu yazlık takım elbisesi, yatağının yanındaydı. Bir gün daha, Cedar Falls'a dönene kadar, onlar kendisini güvende tutacaklardı.

Sara esneyerek ışıkları söndürdü, dar yolun gerisindeki huzurevini görece kadar panjuru kaldırdı. Karanlık otopark hemen hemen boştu ama orada bir adam arabadan arabaya yürüyordu, elindeki not defterine bir şeyler yazıyordu. Herhalde bir polis memuruydu. Şoför tarafındaki kapı kilitlenmediği için içeride bir şey bırakmamıştı.

Annesinin kapının tam üstündeki odasında ışık yoktu.

Sara panjuru indirdi, yatağa uzanıp içini çekti, Cedar

Falls'u düşlemeye başladı. Sonra garip bir varlığı, istediği zaman gelip giden, Sara'nın üzerindeki gökyüzünü o dev kadın yüzüyle dolduran bir varlığı düşünde gördü. Sonra düşünde Ben vardı. Takım elbisesi, gömleği, bıyık ve sakalının yanında uyurken, rüyasında gülümsedi.

Martin hızla Sara'nın penceresinin önünden geçip, başka bir arabanın kapısını açtı. Elindeki fener çok küçüktü; ruhsatı zor aydınlatıyordu: "Benjamin Woodward, 2309 Tremont Sokak, Cedar Falls, Iowa 50613." Arabanın kapısını hafifçe açık bıraktı.

Bir sonraki arabanın kapısı da kilitli değildi. "Harley Fendstrom, 18905 Strawberry Lane, Omaha, Nebraska."

Martin kapılardan hiç birini vurarak kapamadı. Yumuşak ayakkabılarıyla ses çıkarmadan köşedeki kendi motel odasına doğru yürüdü. Arabalar bazen geç vakitlerde geliyorlardı. Her gün şafak sökene kadar pencerenin önünde oturuyor, hızla uzayan iki haftalık sakalını kaşıyordu. Sakalı korkunç kaşınıyordu.

Martin iki haftadır motelin ya da Craigie Court Huzurevi'nin otoparkına bırakılan her arabanın ruhsatını, bir budala gibi elindeki deftere yazıyordu. Belki Sara yüzmeyi öğrenmiş olabilirdi ama bu onun tekneden sahile çıktığını göstermezdi. Herhalde boğulmuş ve son gülen kendisi olmuştu.

Uzayan sakalı kaşınıyordu. Kahverengiye boyadığı saçlarına uysun diye sakalını da kahverengi boyamıştı. Güneş gözlüğü de takarsa, Sara kendisini asla tanıyamazdı: Tabii o zaman da iş işten geçmiş olacaktı. Küfrederek huzurevine ya da motele gelen herkesi seyretti, kendini bir hayalet gibi hissetti. Karısı yoktu, işi yoktu, polisler peşindeydi. Kendisi burada oturmuş, boğulmuş olan birini bekliyordu. Kasabaya yeni gelen insanların peşinden gidiyordu: Arabalarını motelin ya da huzurevinin önünde park ettiklerini görüyor ve onları izliyordu. Sara, annesini görmeye başka birini yollamış olabilirdi: Belki de birlikte yaşadığı adamı. Annesine ölmediğini söylemek istemiş,

ama telefon etmeye cesaret edememiş olabilirdi. Chloe'ye kimse telefon etmezdi. Sara mektup yazmaya da cesaret edemezdi.

İnsanlar geceleri araba kapılarını açık bırakırlarsa, Martin hemen ruhsatlarını kaydediyordu. Elinde uzun bir liste olmuştu ve motel odasıyla hamburgerlerden bezmişti. Çoğunlukla şarap içiyordu. Ama polis onu henüz bulamamıştı. Belki de süpermarketteki şıllık onlara haber vermemişti. Belki onlar kendisinin de boğulduğunu sanıyorlardı.

Craigie Court'a gelen herkesin bir tanımını defterine not etti. Danışmada oturan hemşire, Sara'nın annesinin Sara boğulduğundan beri ne bir mektup, ne de bir telefon aldığını, kimsenin de ziyaretine gelmediğini söylemişti.

Martin sokağı gözledi, bekledi, küfredti, kendi kendine konuştu, başının bir balkabağı gibi giderek büyüdüğünü hissedinceye kadar şarap içti.

Haftalar geçtikçe, sürekli Sara'yı görmeye başladı: Sara, köşedeki ağacın altındaydı.. Sara odasında, bir köşede oturuyordu. Bazen onunla yataktaydı: Vücudu şişmiş ve kokuyordu, onunla sevişmeye çalıştığında, kemikleri yosun gibi kayıyordu. Martin ışığını kapatmadan uyuyordu.

Bekleyebilirdi. Sara gelecekti. Parası, zamanı ve bir silahı vardı.

Motel odası serin ve sakin olmasına karşın, Sara uyuyamıyordu Annesi, sokağın tam karşısında, dar bir yataktaydı. Belki de şimdi, boğulmuş olan kızı Sara'yı düşlüyordu.

Sara, gün ışıyana kadar, saatlerce uyanık yattı. Kalkıp gidebilmeyi, annesine koşup, kollarını onun boynuna dolamayı ve ona yaşadığını söyleyebilmeyi istedi. Ama bu kadar erken saatte Craigie Court'a gidemezdi: Daha şafak sökmemişti.

Kalktı, sakalını, bıyığını yapıştırdı, yine göğüslerine bandaj sardı. Kaşlar. Peruk. Gömlek ve kravat, takım elbise, çorap ve ayakkabılar. Aynaya baktığında, lambanın sarı ışığında kendisine bir erkeğin hayali bakıyordu; Sara artık kamufle olmuş, kabuğuna girmişti.

Genç sakallı adam bavulunu dışarı çıkarıp, arabasının bagajına koydu. Şoför tarafındaki kapı sıkı sıkı kapanmamıştı; bir süre durup kapıya baktı. Otoparktaki her arabayı kontrol etti, yolun karşısına geçip, Craigie Court'taki arabalara baktı. Çok garip, diye düşündü Martin. Sakallı adam motelin bürosuna girerken, Martin onu seyretti. Herhalde hesabını ödüyordu.

Sakallı adam bürodan çıktı, sokağın öte tarafındaki yirmi-dört saat açık lokantaya yürüdü. Martin onun yürüyüşünü seyretti, sakalını kaşdı ve esnedi.

"Hayır," dedi lokantadaki garson kız, genç adama. "Saat yedibuçuktan önce Craigie Court'un kapısına bile yaklaşamazsınız." Sara kahvaltı istedi, gazete okudu. Garson kız, sakallı, kısa boylu adamın, karanlık otobana doğru yürümesini seyretti.

Martin de onu izliyordu. Çok garip diye düşündü. Yürüyüşe çıkabilir, o sakallı adamın peşinden gidip, nereye gittiğini görebilirdi. Ayakkabılarını giydi.

Sara otobana çıkınca, siyah gökyüzünde şekilleri daha da karanlık olmalarına karşın tüm ağaçları, çiftlik tarlalarını farketti. Kum ve çakıllar, ayakkabılarının altında hafifçe çıtırdıyordu. Hızla yürümeye başladı. Martin, sakallı adamın hayli gerisindeydi: Çakıl taşlı yolda gölge gibi yürüyen adamı zor görüyordu.

Sara tepeye çıktı. İşte çiftlik oradaydı! Kendi kendine haykırarak, ağaçların arasından eski yolda koştu, ahırdan geri kalan döküntülerin yanından geçti Joe'yi izleyerek, dizinin üstünde gezdiği çatıyı görebilmek için ışığa ihtiyacı yoktu. Yıldızların ışığında onun şeklini biliyordu. Annelerinin ışığı oturma odasından dışarı sızarken, dallarından kayarak indikleri yaşlı meşe ağacı oradaydı.

Arka bahçeye bakan pencerenin üzerine çakılmış iki tahta parçasının üzerlerinde birer çivi vardı. Tahtaları kenara itince, pencereyi yukarı kaldırıp içeri girmek çok kolay oldu.

Sara yanında kibrit getirmişti, birini yaktı. Annesinin çok iyi tanıdığı mutfağın adeta üzerine atladı, burası bir hayalet mutfaktı. Kibrit sönene kadar, toz zerrelere gibi anılar, kibritin etrafında uçuştular.

Martin sakalını kaşıyarak, tepeye çıktı. Adamın, tepenin öteki tarafında olduğunu sanıyordu.

Sara karanlık sessizlikte ayaklarının ucuna basarak yürüdü; ayak sesleri, kendinden önce, Joe'nin beyaz faresinin kafesini koyduğu arka koridora ulaştı. Ayaklarının altındaki döşeme yapış yapıştı. Oturma odasının kapısında durduğunda, karanlık, kokmuş bir sessizlikle karşılaştı.

Sara'nın yanındaki duvarda bir şey hışırdadı. Uykudan uyanmış bir fare mi?

Martin tepeden inmeye başladı. İleride keskin bir dönemeç vardı. Sakallı adam çoktan gözden kaybolmuştu.

Sara her pencereye sıkı sıkı yapışmış çam ağaçlarını hatırladı. Yolun karşısındaki mısır tarlalarının, sıcakta eridiği, sudaki hayaller gibi flu olduğu yaz öğleden sonralarında bile, evin

hep karanlık olduğunu anımsadı.

İkinci kata çıkan merdivenler, Sara'nın ayaklarının ağırlığıyla gıcırdadı. Her bir adımının sesi farklıydı ama o hepsini biliyordu. Yukarıdaki koridor dar ve simsiyahtı, ama şafak sökmek üzereydi. Günün ilk ışıkları, genç kadının yatak odasının açık kapısından içeri süzüldü.

Yatak odasının duvarları, ellerinin altında sert ve serindi. Bir köşedeki ucuz, çocuk masasını görünce, gözlerine yaşlar doldu. Eski, küçük çekmecelerden birini çekti. Çekmece boştu, ama sonuna kadar çekti, eğilip içine baktı: Sonra bir kibrit yaktı, arkaya sıkışmış bir şey vardı.

Kibrit sönmeden, elinde bir zarf buldu. Küçük, kullanılmış bir zarfın köşesiydi bu. Annesiyle buraya bahçe tohumlarını koyarlardı; zarfı cebine koydu. Şafak sökerken, havada yanık kibritin kokusu vardı.

Martin, aydınlanan yolda, keskin dönemeci döndü. Görünürde kimseler yoktu; gökyüzünün sessiz ışığında, önünde gözlemlendiğinde bomboş bir otoyol uzanıyordu. "Martin, "Kahretsin," dedi, durup etrafına baktı.

Sara öteki yatakodalarına geçti, sonra aşağı indi. Mutfak kapısının yanında her zaman, paltolar, atkılar ve şapkalar için bir dizi kanca çakılı dururdu. Duvar da onları aradı, artık yoklardı.

Yemek odasının kapısının altından parlak bir ışık süzülüyordu. Sara kapıyı itip açtı.

Bu oda boş ve karanlık değildi: Bir oda içinde oda, tıpkı bir sahne gibiydi. İçeri şafağın ilk hafif ışıkları giriyordu; kimse bu pencerelere tahta parçaları çakmamıştı. Kıpırtısız ve gür çam ağaçları, dümdüz pencerelere yapışmıştı, iğneleri nem damlalarıyla pırıl pırıldı.

"Kahretsin!" dedi Martin yine, durdu, geri dönüp dönmekten kasabaya doğru yürümeye başladı. Tepeyi çıktı. Ağaçlar arasından çamurlu bir çiftlik yolu, terkedilmiş bir eve doğru gidiyordu. Orada da kimseden iz yoktu. Biraz yola doğru

yürüdü. Çamurda bir erkek ayakbakabalarının izleri vardı.

Sara yemek odasının kapısından içeri bir adım attı. Oda-
nın ortasında bir çocuk oyun evi duruyordu. Portakal rengi
sandığın üzerinde meşe palamutları, karton kutudan yapılmış
bir ocakta da teneke tencereler vardı. Masaya kurulmuş sofrada
çatal bıçak yerine dal parçaları konmuştu. Yatak, tahtalar
arasına katlanarak konmuş eski bir örtüydü. Yatakta iki, eski
bebek yatıyordu; birinin gözleri kapalıydı, ötekinin gözleri ko-
caman açık görünümü, yüzüne boyanmıştı.

Sara neredeyse gülümseyecekti. Küçük bir çiftçi çocuğu,
çamların sessiz seyri, örümcek ağları, çatlak duvarlardan uzak-
ta, döşemenin ortasına kendisine bir oyun evi yapmıştı. Şafa-
ğın ilk ışıkları içinde yırtılmış ve katlanmış, kitaba benzetilme-
ye çalışılmış sandıktan kütüphaneye, teneke tavalara, meşe pa-
lamutlarına değdi.

Dışarıda, çiftliğin bahçesinde, Martin yıkılmaya yüz tut-
muş tavana, meşe ağacına, pencere ve kapıların üzerinde çakılı
tahta parçalarına baktı. Yabani otlara karışmış çimenlerin
üzerinde yürüyüp, kuzeydeki gür çam ağacına yaklaştı. Geri
dönüp, öteki tarafa gitti. Orada sadece bir arka balkon vardı.
Bir pencerenin üstündeki tahtalar aralanmıştı; girip içeri baka-
bilirdi.

Çok yakınında bir kuş ötünce, Martin sese doğru dönüp
baktı, güneş ışığının tepedeki ağaçları delip geçtiğini gördü:
Yeşil mısırların arasından pırıl pırıl sarı parmaklar geçiyordu.
Esnedi ve ne kadar yorgun olduğunu hissetti. Yatakta olmalı-
ydı. Sakallı adam yan yollardan birine sapmış ya da tarlalardan
birine girmiş olmalıydı.

Yemek odasında Sara gazete kağıtlarından yapılmış bir ki-
taba bakıp gülümsedi. Martin şimdi yolun çok ötesinde küçü-
cük bir noktaydı; nokta köşeyi döndü, genç kadın çamur yol-
dan yürürken, nokta gözden kayboldu. Sara, motele doğru yü-
rüyordu; otoyol boyunca yürüyüşe çıkmış genç bir adamdı o.

Sekize çeyrek kala, sokağın karşısındaki Craigie Court Hu-

zurevi'ne yürüdü. Kapıda onu hastane kokuları karşıladı; hiç bir şey değişmemişti. Sara üzerinde yazlık takım elbisesi ve siyah sakalıyla bir hastabakıcının yanından geçip, kapıların yanındaki isimleri okumaya başladı. Birinde, "Chloe Gray," altında "Lila Rainey," yazıyordu.

"Ben Lila Rainey'in eski bir arakadaşıyım," dedi genç adam, danışmadaki hemşireye. "Acaba onu erkenden görmem mümkün mü? Az sonra kasabadan ayrılmak zorundayım."

Hemşire önündeki dosyaya baktı. "Henüz banyo programına alınmamış." Hemşire gençti, sakallı adama gülümsedi. "Buradan Güneş Işığı Odası'na gidebilirsiniz. Solunuzdaki ikinci kapı."

Esmer, genç adam, iki yatağın üzerinde iki isim yazan Güneş Işığı Odası'na girdi. Mavi kalemle, "Lila Rainey" yazılmış, çevresine kırmızı X'ler konmuştu. Yeşil kalemle yazılan "Chloe Gray" in çevresinde sarı papatyalar vardı.

Chloe Gray'in yatağı boştu.

"Haydi Marie," diye bağırdı bir hemşire, koridordan. "Banyo zamanı."

"Şunu bir dinle. Burada sürekli bağıryorlar, ama hiç dinliyorlar mı dersin?" Kuru, kısık bir ses Sara'yı şaşırttı. Annesinin yatağının yanındaki yatakta battaniye ile örtülü bir tümsek vardı ve tümsek kıpırdıyordu. "Onlara bir katil olduğunu, iki kez insan öldürdüğünü söyleyen bile dinlemezler." Battaniye yine kıpırdadı. "Senin sağır, aptal olduğunu ve bir sineği bile öldüremeyeceğini düşünürler."

"Merhaba," dedi sakallı adam.

"Merhaba," dedi battaniye tümseği, incecik sesiyle. "Orada birisi olduğunu biliyordum. En azından sen bağırmıyorsun. Ben Lila Rainey'im. Hayatım boyunca yeterince bağırdı banna. Bir de kocamı duymalıydın. Roke Pritcher'i de duymalıydın."

"Burada yalnız mısınız?" dedi Sara kalın sesiyle.

"Hayır, Chloe banyo yapıyor."

Sara eğilip, Lila'nın battaniyesini açınca, sesi kadar kendisi de küçük bir kadının yüzüne baktığını gördü. "Bahse gireyim beni hatırlamadınız," dedi.

"Sürekli bu yataktayım," dedi Lila. "Beni bu odaya dün getirdiler. Sanırım o zamandan beri bu battaniyenin altında koyboldum. Hayır, seni hiç hatırlamıyorum."

Lila Rainey, bir uçurtma kadar hafif ve bir deri bir kemikti. Genç adam onu yastıklara dayayınca, bir burun, beyaz saçlar ve öfkeli siyah gözlerden ibaret yüzüyle ona baktı. "Ben çok değiştim," dedi Sara. "Acaba benimle nerede tanıştığınızı tahmin edebilir misiniz?"

"Des Moines'de mi?" dedi Lila.

"Tamam!" dedi Sara. "Komşunuzun küçük oğluydum. Bana kurabiye verirdiniz."

"Belki Browning'lerin."

"Evet! En küçükleri Jimmy'im ben."

"Hiç hatırlamıyorum," dedi Lila. "Ama çocukları hep severdim. Kızımdan başka çocuğum olmadı. Sadece bir tane. Mirasçım."

Jimmy Browning pencereye gitti, binanın önündeki yola ve motele baktı. Bir süre sonra, kısık, erkek sesiyle sordu: "Roke Pritcher kimdi?"

"Tecavüz eden bir adam." Jimmy Browning, Lila'nın yanına oturduğunda, yaşlı kadın, huzurevinin kötü kokuları, idrar, yer cılası en son (ya da bir sonraki) yemek kokularının arasında, lavanta kokuyordu.

"Şu Roke Pritcher'den hoşlanacağımı sanmıyorum," dedi Sara. Lila'yı konuşturmaya çalışıyor, bu arada pencereden bakıp, kapıdan dışarıyı gözlemeye çalışıyordu. Martin buralardaydı; erkek giysileri ve erkeğe ait tüylerin altında terlemeye başladı.

"Kadın olsaydın hoşlanırdın," dedi Lila. "Roke kadınlar için balarısı gibiydi. Kasabaya gelip, bahçe çiti gibi dişleriyle gülüm-

seyince, kadınlar tıpkı arılar gibi vızıldayarak onun çevresinde dolaşırlardı. Daha bebekken ilk kez altını ıslattığından beri kötüydü. Keskin, beyaz dişleri vardı. Okuldan dönüşte, bir küçüğün yüzünü yerdeki çakıllara sürterken nasıl da gülerdi. Roke Pritcher'i iyi tanırdım. Biz yoksulduk. On altı yaşındaydım, bekar olduğu için beni yemek yapmam için tuttu."

Çok geçmeden annesi odaya getirilecekti. Sara pencerenin önünden çekilemiyordu. Martin'i görmeye çalışıyordu. "Ne oldu sonra?" diye sordu.

Lila'nın elleri, kağıt gibi deriyle kaplı kemik ve eklemlerden ibaretti. Parmakları, battaniyenin püskülleriyle oynuyorlardı. "Roke benden iriydi. Üzerime atladı. Fuar günü bütün adamlarına izin verip üzerime atladı. Hamile kaldım. İşin kötüsü o adamlar bunun doğal olduğunu düşündüler. Roke beni istiyordu, evlenecekti. İyi bir çiftlikte yaşayacaktım. Başka ne isteyebilirdim?" Yaşlı kadının pırıl pırıl siyah gözleri, öfkeyle, yerinde duramayan, bir pencereye, bir kapıya, bir yatağına yürüyen genç adama baktılar. "Beni dinlemiyorsun! Siz erkekler bir araya gelip kadınların nasıl olduklarını birbirlerinize anlatırsınız ama asla dinleyip öğrenmeye çalışmazsınız. Beyinleriniz, midye gibi kapalıdır."

Sara cevap vermedi. Söylenecek bir şey yoktu. Lila'nın pırıl pırıl gözleri televizyona bakıp, daha çok parladı. Televizyonun üstünde, birinin gülümseyen ailesi, iki katlı evi ve köpeğinin resmi yanında, yeşilyonca ve cüce resimlerinin bulunduğu, bir geçmiş olsun kartı vardı. Annesi geldiğinde, Sara onunla nasıl konuşacaktı? Onu tanınaması gerekiyordu. Lila Rainey'i ziyarete gelmişti.

"Bir dakika," dedi görevlilerden biri yüksek sesle. Tekerlekli iskemlede oturan bir yaşlı adamı koridorda itiyordu. "Oturma salonunda güzel bir kek ve kahve partisi vereceğiz."

"O yaşlı adam kahve ve kek istemiyor," dedi Lila, o tiz fısıltısıyla. "Asla. Bak görürsün, yere işeyecek. Kafalarını kapatmışlar. Asla dinlemiyorlar."

Tekerlekli iskemlenin sesi, uzaklaştı. Sara erkek giysileri içinde odada yürürken, Martin'in sesini duymayı bekliyordu her an.

"Bebekten kurtulmak ya da Roke ile evlenmek zorundaydım," dedi Lila. "Yıllar sonra Des Moines'de tanıştığım bir yem tüccarıyla evlendim ama bir daha asla çocuk doğuramadım."

Yaşlı elleri battaniyeyi çekiştiriyordu. Gözlerinden süzülen yaşlar, kırışıklıklarından aşağı indi. "Kendimi kurtarmak için küçük kızımı tuzakta bırakmak zorunda kaldım. Tıpkı tuzaktan kurtulmak için bir kolunu kopartan tilkiler gibi."

"Haydi Lila," dedi görevli, hızla kapıdan içeri girerek. "Banyo vaktin geldi. Arkadaşın odanda bekleyebilir." Sakallı genç adama gülümseyip, Lila'nın battaniyesini ve çarşafını çekip aldı. Hastane elbisesi, Lila'nın üzerinde şekil almadı; yatağa bomboş konmuş gibiydi.

"Haydi bakalım," dedi görevli. Lila'yı kucağına aldı. Lila, çiçekli basma elbise içinde yaşlı bir yüzden ibaret, görevlinin kollarında, baktı. Koridorun sonundaki odada incecik sesler bir şarkı söylüyordu.

"O benim kızım ve mirasçımdı," dedi Lila.

"İşte oldu," dedi görevli, Lila'nın yüzünü ve geceliğini tekerlekli iskemleye koyarak.

Lila'nın kocaman burnu ve uçuşan saçları, görevlinin omuzundan sarktı. Parlak siyah gözleriyle sakallı adama baktı. "Cinayet. Tam iki cinayet, ama kimsenin umurunda değil, gördün mü?"

"Haydi o güzel pembe terliklerimizi giyelim," dedi görevli yatağın yanında eğilip.

"Cinayet!" diye bağırdı Lila, kendinden üç dört santim uzaktaki görevlinin yüzüne.

"İşte oldu." Görevli ayağa kalktı. "Lila az sonra döner. İsterseniz salonda oturabilirsiniz," dedi sakallı adama.

Lila'nın gözleri parladı. Kapıdan çıkarken, ardında, havada, son bir fısıltı bıraktı. "Dinlemiyorlar!"

Chloe Gray'i banyodan odasına getirdiklerinde, Sara pencerenin yanında duruyordu. İki görevli onu iskemleden yatağına yatırdı, üzerini örtüp sakallı adama gülümsediler. "Clo, burada Lila'yı görmek için bekleyen genç bir adam var," dedi görevlilerden biri neşeli, yüksek sesiyle.

Genç adam onlar çıkana kadar bekledi, sonra kapıyı hafifçe örttü. Sara parmaklarının ucuna basarak annesinin yatağının yanına gitti. Yatak, bahçeyi andıran bir örtüyle kaplıydı: Örtüde gelincikler, papatyalar, meyvalar, sepetlerden sarkan yeşil yapraklar vardı.

Annesinin gözleri kapalıydı; öyle hareketsiz yatıyordu ki, ölü sanılabilirdi. Yastıktaki yüz, onu çevreleyen kır saçlar kadar inceydi. Zorla soluk alıyordu.

Sara'nın gözleri sıcak yaşlarla doldu. "Mücadele ettin anne," diye fısıldadı. "Hatırlamıyor musun, hep mücadele ettin." Annesinin yüzü, aynı eller ve onca yıl. "Ah anne," diye fısıldadı Sara. "Korkma."

Annesi irkildi. Görmeyen gözleri açıldı, yukarı doğru baktı.

"Benim anne," diye fısıldadı Sara. Annesinin yastıktaki incelmış saçlarını okşadı, baş parmağından bileğine kadar bir yara izi olan ince eli tuttu. "Benim... Sara."

Görmeyen gözlerde hiç bir ifade yoktu. Buruşuk eller, kılmıdamadan, Sara'nın elinde duruyordu.

"Sana benim öldüğümü mü söylediler? Boğulduğumu mu?"

Elindeki yara izi: Sara annesinin pencereyi kırdığını, kırık camların üzerine bir halı fırlatıp, çıkan yangından küçük Joe ve Sara'yı çeğiştirerek kurtarmasını anımsadı. "Ronald Amca'nın evindeki yangını hatırlıyor musun? Beni Roland Anı-

ca'nın evinde kurtarıırken, elin yaralanmıştı. Ah anne..."

Şimdi hatırladıklarını başka kimse hatırlamıyormuş gibi, Sara'nın avucundaki el hâlâ hareketsizdi.

Sara hıçkırmaya başladı. "Kumaş parçalarından Cadılar Bayramı için bana diktiğin elbiseyi hatırladın mı? Gül kılığına girmiştim. Gittiğim partide biri üzerime kakao atmıştı da, lekesini hiç çıkaramamıştık."

Annesinin görmeyen gözleri, Sara'ya hiç bir şey vermiyordu. Annesinin eli kımıldamadan avucunda duruyordu. Öteki el, battaniyenin üzerindeki yaprakla dolu sepet desenindeki bir gelinciğe doğru gitti, hepsi bu.

"Anne," diye fısıldadı Sara, annesinin kulağına. "Anne ben Sara'yım. Beni hisset." Yara izi olan eli saçlarına götürdü, ama saçlar kendisinin değildi; sert ve sahteydiler. Yüzünü sakalı kaplıyordu.

Annesinin yaşadığını sadece zorla alıp verdiği nefesi belliyordu.

Sara kollarını annesinin omuzuna doladı, ona sıkı sıkı sarılıp, yüzünü annesinin çok iyi hatırladığı teninin ve saçlarının kokusuna gömdü, ağladı. "Ben Sara'yım anne," diye fısıldadı. "Buradayım!"

Annesinin solukları durdu. İçini çekti. Sesi o kadar hafifti ki, bir fısıltı bile değildi. Dudakları kupkuruydu, zorla konuştu. "Sara öldü."

"Sesimi tanıyorsun değil mi? Onları öldüğüme inandırmak zorunda kaldım."

"Sara öldü," diye fısıldadı annesi.

"Ölmedim. Mümkün olduğunda çabuk sana geldim."

"Manhasset Koyu'nda bir tekneden düştü dediler." Görmeyen gözler tavana bakıyordu. Sara doğrulduğunda, annesi başka bir şey söylemedi. Zorla aldığı soluklar, battaniyeyi bile oynatmıyordu. Sara kapalı kapıya baktı. Her an bir hemşire içeri girebilirdi. Martin gelebilirdi.

"Anne... Martin'le yaşayamadım. Denedim. Ondan gizleni-

yorum anne. Beni öldü sanıyor."

"Sara, Joe gibi boğuldu," diye fısıldadı annesi. İncecik parmakları, örtünün üzerindeki gelinciklerin, sepetlerin üzerinde gezindi. Elmaların, mısırların ve yeşil yaprakların

"Sana Martin'in beni nasıl dövdüğünü hiç anlatmadım. Ayak parmağımı kırdı. Seni son kez ziyarete geldikten sonra, beni merdivenlerden yuvarladı, belkemiğim çatladı, bileğim kırıldı." Sara hıçkırdı. "Ondan korkuyorum anne. Silahı var, kendisini terkedersem beni öldüreceğini söyledi. Benimle beraber olan erkeği de."

"O, Joe'yu kurtarmaya çalıştı," diye fısıldadı annesi. "Başaramadı. Bir daha asla suya girmede. Benim bildiğim bu."

Sara'nın gözlerinden yaşlar akıyordu. Hıçkırırken, bağmaktan nasıl boğazından ses çıkmaz hale geldiğini hatırladı. Sudan çıkarken üzerine yapışan kumları hissetti. O bağırken, ayın aydınlatdığı koydan tekneler geçiyor, sahildeki evlerde ışıklar insana göz kırpyordu. Babasını uyandırdıklarında, onun yüzü; sırlıklam, bir şeyler söylemeye çalışan oniki yaşında bir kız ve polisler. "Neden daha önce bildiğini bana söylemedin anne? Hiç kimseye anlatamadım. Joe'yu kurtarmaya çalıştım..."

"Sara denedi. Denediğini biliyordum. Ama o konuda konuşamadık. O konudan asla söz edemedik."

Annesinin sesi o kadar alçaktı ki, Sara ona iyice yaklaştı. "Benimle Bankton'a kadar yarışmak istedi, soğuk almıştı, hatırladın mı? Yolun yarısında bağmrmaya, nefes alamadığını söylemeye başladı. Ona yaklaştığımda beni de çekti. Ondan uzaklaşmak zorundaydım, o-onu boğulmaya bıraktım..." Sara, yüzü annesinininkine dayalı, hıçkırdı. Kollarını yaşlı kadına dolayıp, sıkı sıkı sarıldı.

Bir süre sonra annesinin eli uzandı, saçlarını, sakalını okşadı. Sara, gözyaşları annesinin yastığını ıslatırken, kımıldamadan durdu.

"Benim Sara'm mı?" dedi annesi.

"Anne!" Sara. Hem gülmeye, hem ağlamaya başladı. "Bir erkek gibi giyindim anne. Martin beni tanımasın diye. Buraya geldi mi?"

"Sara," diye fısıldadı annesi.

"Mümkün olduğunca çabuk buraya gelip sana haber verdim. Martin'in beni asla bulamayacağı bir yerde, kendime yepyeni bir hayat kuruyorum. Ondan korkuyorum anne. Ona geldiğimi asla söyleme. Acaba buraya geldi mi? Telefon edip sana ziyaretçileri, mektupları, telefonları sordu mu?"

"Ben seni öldün sanıyordum Sara." Annesinin gözlerinin kenarlarından yastığına yaşlar szlmeye başladı. Bir süre sonra, "Hayır," dedi. "Buraya kimse gelmiyor. Kimse aramıyor."

Sara annesinin incecik ellerini sıktı. "Seni mümkün olduğunca çabuk buradan çıkarıp eve götüreceğim."

"Evlendiğin zaman sana yk olmak istemedim," dedi annesi.

"Ama artık özgürüm."

"Sara." Annesi ismini defalarca tekrarladı. "Sara! Sara! Hiç kimseye söylemem."

"Martin benim boğulmadığımdan kuşkulanırsa, beni burada aramasından korkuyorum. Hiç param yoktu. O yüzden sana gelmem uzun zaman aldı. Lila Rainey'i görmek istediğimi söyledim, seni değil. Unutma, *kimse* seni ziyaret etmedi. Martin ldğm sanıyor anne. ldğme inanması gerek. Bir daha kaçarsam, beni öldüreceğini söylemişti."

Annesinin eli, Sara'nın elini sımsıkı tuttu. "ok kötü bir adam. Her zaman onun kötü olduğunu düşündüm."

"Joe ile geçirdiğimiz güzel günleri hatırlıyor musun? Her zaman sahip olduğun sebze bahçesini de konserveleri? Senin için turşu kavanozlarından turşuları çıkarırdım, hatırladın mı? Yetiştirdiğin tatlı mısırlar kasabadakilerin en iyisiydi. şimdi de bir bahem var, sadece kendime ait kocaman bir bahem."

"Gerçekten buradasın," dedi annesi.

"Yatağının üzerinde çok güzel bir örtü var. Bunu biliyor

muydun? Sonbahar ve ilkbahar sanırım- zerrinler ve gelincikler var. Sonbahar için de mısır ve buğdaylar," dedi Sara. "Montrose'da menekşelerimi koyduğum bir masam vardı, hatırladın mı? Arka bahçemiz yoktu, Martin ön bahçeye çiçek ekmeme yardım etmezdi. Ama onunla o cehennemde yaşarken bile, birlikte yetiştirdiğimiz menekşeler vardı: Satürn, Sonbahar Balı, Alacakaranlık Prensesi ve Nar... Onlar hâlâ bende!"

"Sensin Sara."

"Artık gitmem gerek, korkuyorum. Sakın benim bir rüya olduğumu sanma anne. Bak, parmağımdaki şu ucuz yüzüğü sana vereceğim. Sağ eline tak. Ne zaman düş olduğumu düşünsen yüzüğe dokun ve Sara'nın hayatta olduğunu kendi kendine tekrarla. Çok yakında birlikte olacağız. Kendime bir kütüphanede iyi bir iş bulur bulmaz."

"Kocaman erkek yüzüğü, annesinin ancak baş parmağında durabildi. Annesi kemikli parmaklarını yüzüğe sardı ve nefes aldı. "Ölmemişsin. Boğulmamışsın!"

"Evet," dedi Sara. "O yüzüğü her hissettiğinde kendi kendine bunu söyle. Acaba burada sana iyi bakıyorlar mı?" Annesinin üzerindeki örtüyü kaldırdı. Hastane geceliği ve çarşaf lar temizdi. Sara incecik vücudu çok kolaylıkla yan çevirdi. Annesinin sırtında hiç bir yara izi, yatakta yatmaktan dolayı oluşan morluklar yoktu. Üzerindeki plastik bez, kuruydu. "Evet," diye fısıldadı annesi. "Çok iyi bakıyorlar."

Sara annesinin vücudunu tekrar çevirdi, çarşafı, üzerine örtüyü örttü, uzun, kır saçlarını düzeltti.

Hemşirelerden biri kapıyı açıp içeri baktığında, Chloe Gray'in üzerine eğilen sakallı adamın gözlerinde yaşlar vardı. Tekrar kapıyı kapadı. Sara son bir kez annesinin incecik parmaklarını sıktı.

"Sara," dedi annesi. "Ben senin öldüğünü sanmıştım. Artık kimsenin bana aldırmadığını sanmıştım. Hiç kimse gelmiyordu."

Sara annesinin yaşlı gözlerini sildi, yaşlı kadın ellerini sıkı sıkı tutuyordu.

"Gitmem gerek," dedi Sara. "Odanda ikimizden başka kimse olmadığı için çok şanslıydım. Küçük, güzel bir kasabada, kendi evimde kalıyorum. Martin, benim gerçekten öldüğüme emin olana kadar orada kalacağım. Bir işim var. Sakın benim için endişelenme."

"Olur," dedi annesi. "Sen ölmedin." Yine ağlamaya başladı.

"Verdiğim yüzük, benim. Ve ben ölmedim. Sana kendi adımla mektuplar yazamam. Ama Larry Day'den bir mektup alırsan, benim yazdığımı anlarsın. Larry Day'in sana çok yakında pek çok mektup yazacağını, ama bunların aslında Sara Gray'den geleceğini unutmazsın, değil mi?"

"Unutmam," diye fısıldadı annesi. "Larry Day."

"İşte o benim," dedi Sara. "Sakın unutma. Ve sakın hiç kimseye bugün buraya geldiğimi söyleme. Martin beni bulursa, belki öldürür."

"Dikkatli ol," dedi annesi, Sara'nın ellerini sıkarak. "Kimseye söylemem."

"Allahaismarladık. Mümkün olduğunca çabuk geldim. Keşke boğulduğumu duymamış olsaydın. Ama elimden bir şey gelmedi."

"Zararı yok," dedi annesi. "Artık zararı yok."

Sara pencereye gidip sokağa baktı, sonra gelinciklerin, yaprakların, zerrinlerin, mısırların altındaki annesine yaklaştı. "Bu gece sana bir mektup atacağım," diye fısıldadı yastıktaki solgun yüze. "Dikkat et, yarın ya da ertesi gün benden haber alacaksın. Sana okumalarını iste. Mektubun uzak bir akrabadan geldiğini söyle. Ama mektup benden olacak anne. Sara'dan gelecek. Hoşçakal sevgili anneciğim." Sara annesinin saçlarını düzeltip onu öptü.

"Güle güle," diye fısıldadı annesi, kızını öperken. Görmeyen gözler tavana bakıyordu, parmakları çiçekli örtüyü çekmişti-

riyordu. "Güle güle Sara'm benim."

Koyu renk sakallı adam Chloe Gray'in odasından çıkarken, neredeyse Lila Rainey'in tekerlekli iskemlesine çarpıyordu. Durup, onun yanına eğildi. Masada oturan hemşire ona baktı. Yakışıklı bir adam ama oldukça kısa boylu, diye düşündü. Takımı çok şık.

"Daha fazla kalamam Lila," dedi yaşlı kadının elini tutarak. Avucundaki el, bir balsa ağacı kadar hafif ve kuruydu. Birisini arıyormuş gibi koridora baktı. "Ama tekrar gelmeye çalışacağım. Roke'ye ne oldu?"

Lila'nın siyah gözleri sakallı adama baktı. "Bir keresinde Roke ve ben domuzların ahırında yalnızdık. Roke demir trabzanların en üstüne çıkmıştı. Ayakları trabzanın kenarlarında tırmanıyordu. Aşağıda insanın kafatasını bir kabak gibi ortadan ikiye bölecek taş döşeme vardı."

"Hı-hı," dedi Lila'nın yanına eğilen sakallı adam.

"Domuzların Roke Pritcher'den geriye ne bıraktıklarını bana söylediklerinde çok üzülmüşüm." Lila'nın gözleri buruşuk yuvalarının içinde siyah kömür gibi parlıyorlardı.

Beyaz polyester giysiler içindeki bir görevli genç adamın imdadına yetişti. "Yine hikayeni mi anlatıyorsun Lila?" dedi. Genç adam doğruldu, tekrar geleceğini söyledi ve vedalaştı.

"Dinlemiyorlar!" diye bağırdı Lila, onun ardından.

Dışarısı hâlâ serindi, geceden kalan nem hâlâ otların üzerindeydi. Sara yola yaklaşan kamyonla, içeri giren iki temizlikçi kadının yanından hızla geçti. Arabasına koştu. Şafak sökmeden önce bavulunu başa koyarken, sürücü tarafındaki kapı kapanmamıştı. Arabayı kilitleyemiyordu.

Sara otoparktan çıkıp, otoyola doğru gitti. Ancak Fredsburg'dan kilometrelerce uzaklaştıktan sonra direksiyona kenetlenen ellerini gevşetebildi. Tatlı yaz sabahını kokladı ve uzun uzun, derin nefes aldı.

Görevlilerden biri yine Lila Rainey'i yatağına yatırdı.

Craigie Court Huzurevi'nin her sabah cilalanan bembeyaz

yerleri vardı. Uzun boylu, zayıf hemşire, onun cila makinasını çalıştırmasını seyretti. Görevi hastaların kartlarını güncelleştirmek, mektupları ayırmak, sabah saatlerini esneyerek geçirmekti.

Martin onbir buçukta geldiğinde, Fran garip garip onun yüzüne baktı. Hepsi onu merak ediyorlardı: Chole'nin eski bir dostu olduğunu söylüyor, ama asla gidip onu ziyaret etmiyor, Clo'nun ziyaretçisi olmadığına da inanmıyordu. Bir hafta önce geldiğinde, traş olmamış gibiydi ama şimdi sakalı uzamıştı, ve saçı gibi değil, koyu sarıydı.

"Clo'ya şu Bay Baker'dan söz etmenin anlamı yok," demişti gece hemşiresi, bir kez. "Belki iki haftadır geliyor ama hiç onu görmek istemedi."

"Galiba işin içinde para var," dedi Fran. "Bir tür miras." Ve gece hemşiresi belki de bu Bay Baker'ın deli olduğunu söyledi.

"Günaydın," dedi Fran, Bay Baker'a.

"Dün öğleden sonra buraya Chloe Gray'i görmeye kimse gelmedi, değil mi?" diye sordu Bay Baker. Her gün aynı şeyi soruyordu.

"Hayır, ama bu sabah buraya onu tanıyormuş gibi görünen bir genç adam geldi. Aslında Lila Rainey'i görmeye geldi ama Chloe ile de bir süre konuştu. Chloe o gittikten sonra çok mutlu görünüyordu," dedi Fran. "Otuz yaşlarında, kısa boylu, koyu renk sakallı bir adam. Birkaç saat önce buradan ayrıldı."

"Ne?" diye bağırdı Bay Baker.

Fran geri çekildi. "Birkaç saat önce ayrıldı."

"Ona kendisiyle konuşmak istediğimi söyledin mi?"

"Hayır," dedi Fran. "O Chloe'yi görmeye gelmedi ki..."

Bay Baker koşarak amatör ressamın sergisinin, her gün için ayrı bir çiçeğin sayfalarına yapıştırıldığı dev takvimin, su içmek için tekerlekli iskemlesinde eğilmiş Bay Maunders'in yanından koşarak geçip gitti. O hızla çıktıktan sonra, kapı yavaşça ardından kapandı. "Hımm," dedi Fran.

"Deli," dedi görevlilerden biri. Masanın yanında, elinde Bay Maunders için hazırladığı elektrikli traş makinasıyla bekliyordu. "Ona ne söyledin?"

"Bu sabah erkenden genç, sakallı bir adamın Lila Rainey'i görmeye geldiğini."

"Deli," dedi görevli, pencereden dışarı bakarak. "Motelin otoparkında koşuşturup duruyor."

"Hiç gidip Clo ile görüşmedi, öyle değil mi?"

"Hayır, şimdi arabasıyla uzaklaşıyor. Şuna bak! İki kez kaldırıma çıktı."

"Deli olmalı," dedi Fran.

Martin'in gözü ne yolu, ne de kasabayı görüyordu. Mavi bir arabayı arıyordu. Bir gece önce o arabadan kısa boylu, sakallı adamın indiğini görmüştü. Kasabadan çıkmanın sadece bir yolu vardı.

"Mavi araba - mavi araba - siyah sakallı, kısa boylu," adam deyip durdu kendi kendine. Gözleri mavi arabayı sürekli aradığı, başka hiç bir şeye bakmadığı için, yolun ters yönünden gidiyordu. "Bu sabah onu o terkedilmiş eve kadar izledim."

Otoyola çıktı, frenlerini gıcırdatarak, yolun ortasında durdu. Eğer adam gitmişse, çoktan ortadan kaybolmuştu. Ama hâlâ kasabada bir yerde olabilirdi.

Martin, kasabadaki otoparklara, evlerin yol ağzlarına, açık garajlara, bakıp Iowa plakalı mavi bir arabayı arayıp durdu. En sonunda kasaba çıkışında, gölgelik bir yerde durdu. Sakallı adamı kaçırmıştı ama onu bulabilirdi. Pantolonunun cebinden not defterini çıkardı. "Benjamin Woodward, 2309 Tremont Sokağı, Cedar Falls, Iowa, 50613."

Sara, Chloe Gray'e yazdığı ilk mektubunu Fredsburg'dan 40 km ötede postaya attı. Annesi mektubu ertesi gün alacaktı. Dönüşte kendi kendine şarkılar söyledi, artık annesinin kafasında yaşıyordu. Bir kişi Sara Gray'in varolduğunu biliyordu.

Sara, Nebraska sınırına yakın bir lokantada yemek yedi. Garson, dostça görünen yaşlıca bir kadındı.

"Eğer bu mektupları her hafta anneme postalarsan, beş dolar veririm," dedi Sara garson kadına, tenor sesiyle. "Eski günlerin hatırına mektupların Nebraska'dan yollanmasını istiyorum." Garson, elbette her hafta bir mektup yollayacağını, oğulların annelerini böyle düşünmelerinin çok güzel olduğunu söyledi. Lokantadan çıkarken, sakallı, iyi genç adama el salladı.

Sara, sabaha karşı saat ikide Ben'in eski garajına girdi. Bahçedeki çimler nemden ıslanmıştı. Benekli, uzun bacaklarıyla miyavlayarak zıplayıp geldi.

Sara'nın mutfak kapısının anahtarının bir eşi de Ben'deydi. Mutfağın ışığını açtığında, masanın üzerinde bir not buldu: "Kahvaltın ve atıştırmak için bir şeyler buzdolabında. Eve hoşgeldin." Genç kadın buzdolabını açtı. Kurabiyeler, süt, kahveli pasta, portakal suyu ve yumurta kendisini bekliyordu.

"Ben," dedi Benekli'ye, gözlerini kapatarak. Onu yatağının kenarında yumrukları sıkılı, öfkeli yüzünde loş sokak lambasının ışığı otururken düşündü. Martin, Fredsburg'a hiç gelmemişti: Boğulduğunu sanıyordu. Genç kadın kendini çok özgür, uyuyamayacak kadar mutlu hissetti. Belki güven içindeydi. Artık Ben'le çıkabilirdi... Hatta belki sevebilirdi...

Önce sıcak bir banyo, sonra kurabiye ve süt.

Benekli mutfak iskemlesinin üstünde oturmuş, banyoya erkek girip, kadın çıkan insana bakıyordu. Sara bıyığı, sakalı, kaşları ve bandajları tuvalet masasının en alt çekmecesine sak-

ladı, erkek giysilerini dolaba astı. "Annemi gördüm!" dedi Benekli'ye. "Benim yaşadığımı biliyor!"

Sara masanın başına geçince, Benekli de kucağına yerleşerek, kurabiye kırıntılarını yedi. Ben yandaki evde uyuyordu. Belki yüzü kollarının altında, yatağa kıvrılmıştı... Bir erkekle çıkacak, saklanmaktan vazgeçecek kadar güvende miydi? Sara esnedi, Benekli'yi bıraktı, yatağına girdi ve hemen uykuya daldı.

Telefon çaldı. Sara sendeleyerek oturma odasına koştu.

"Benim, Ellen," dedi genç kadının kulağına bir fısıltı.

"Evet? Ellen?"

"Ellen'im." Fısıltıda hıçkırık vardı. "Gelip Dr. Channing ile kalabilir misin? Az önce Waterloo'dan telefon geldi. Oradaki teyzem çok hasta başka kimsesi de yok. Derhal bir taksiye binip ona gitmek zorundayım."

Bir hıçkırık sesi daha duyuldu.

"Elimden geldiğince çabuk geliyorum," dedi Sara.

Hat kesildi.

Sara, Benekli'yi dışarı çıkardı, plastik bir torbaya bir gömlek, pantolon, spor ayakkabılarını koydu ve koşarak Tremont'tan, Onsekizinci Cadde'den, Clay'den geçti.

Üst kattaki Ellen'in penceresi dışında, ev karanlıktı. Sara sessizce mutfak kapısını açıp kapadı, bir süre karanlıkta durdu. Yukarıda birisi, sürekli, alçak sesle, ağlıyordu.

Sara, Ellen'in odasının nerede olduğunu biliyordu. Islak gibi görünen ağaç merdivenlerden yukarı çıktı. "Ellen?" diyerek kapıya vurdu. Cevap alamadı. Koridorun ötesindeki banyonun anahtar deliğinden ışık sızıyordu. "Ellen?" diye hafifçe seslenerek, kapıya vurdu. Kimse cevap vermedi. Hafifçe kapıyı itti. Mermer yerde kan gördü.

Yerde ve lavaboda kan vardı. Ellen'in bacakları ve ayakları kan içindeydi. Ellen'in bembeyaz yüzündeki tüm kan çekilmiş gibiydi. Baş banyo küvetinin kenarında, yatıyordu.

"Ellen!" diye bağırdı Sara. "Ah Ellen." Onun yanında diz çöktü. Ellen'in ellerinde birçok havlu vardı.

Sara fısıldadı. "Tanrım!" Ellen'in ıslak, kumral saçlarını düzeltti. "Ne oldu? Kanaman var." Yeniden banyoya, bacaklarına, ayaklarına baktı. Onu kaldırıp yatırabilir miydi acaba?

Ellen'in kollarında tuttuğu havluda bir şey hareket etti, kedi miyavlamasına benzer bir ses çıkardı. Ellen'in gözlerinden yaşlar süzülüyordu. Havlunun bir köşesini çekti, Sara kırmızı küçük bir yüze baktı. Yüzün yanındaki küçücük bir el bir yumruk yaptı, sonra parmaklarını açtı. "Bir kız," dedi Ellen.

Sara, Ellen'in kahverengi, mat gözlerine baktı. "Senin bebeğin mi? Doğurdun mu?"

Ellen onun yüzüne baktı. "Anlatacaksın," dedi. "Hastaneye gidemedim. Her şey çok çabuk oldu. Şimdi anlatacaksın."

"Ah hayır," dedi Sara. Hâlâ şok geçiriyordu. "Ben sır tutmakta çok iyiyimdir, kimseye söylemem. Ama sen iyi misin? Ya bebek..."

"Plasenta hâlâ üzerinde," dedi Ellen. "Galiba iyi. İyi."

Bebek elini havada sallayarak, yine miyavlar gibi bir ses çıkardı.

"Hiç kimse bilmeyecek," dedi Sara.

"Dinle. Adım Ellen Dehlstrom. Buradan geçiyordum ve sancılarım başladı. Sen beni buldun, taksi çağırdın... Eğer hastanede biri buradan geldiğimi öğrenip telefon ederse..."

"Tamam," dedi Sara. "Ellen Dehlstrom."

"Telefonla bir taksi çağırır mısın? Dr. Channing bizi duymaz, klima çalışıyor. Hastane Cedar Falls ile ilgili olduğumu bilmez, teyzemi ararlar. O da derhal hastaneye gelecektir. Her şeyin çaresini bulur o."

"Telefon edeyim," dedi Sara. "Hemen dönerim." Taksi şirketine telefon edip döndüğünde, Ellen'in yan dönmüş elindeki havluyla yerleri silmeye çalıştığını gördü.

"Yapma!" diye bağırdı genç kadın. Şişman, sessiz Ellen'in yeri temizlemeye çalışması, Sara'nın kalbini paramparça etmişti. "Ben hallederim. Kimse görmeden her şeyi düzeltirim."

"Her şeyi planladım," dedi Ellen. Solgun yüzü kederli ve

yorgundu.

"Ben Dr. Channing'e bakarım. Sen git, hiç bir şey için endişelenme. Waterloo'daki hasta teyzene bakmaya gittin." Sara temiz bir ıslak bez buldu, Ellen'in yüzünü, kanlı ellerini sildi, sonra bacaklarını ve ayaklarını temizledi.

Bebeği yatağa koyup, Ellen'in kalkmasına yardım etti. Temiz geceliğinin altına iki havlu iğneleyip sardılar, sonra üzerine koyu renk yağmurluğunu giydirdiler. Sara, Ellen'e çoraplarını ve ayakkabılarını giydirirken, Ellen yatağa uzandı.

"Anlatacaksın," diye inledi Ellen, yüzünü yastığa gömerek. "Herkes her şeyi anlatır." Ağlamaya başladı; umutsuz bir sestir bu. Kahverengi perçemleri ıslaktı, alnına yapışmıştı.

"Ağlama," dedi Sara ona doğru eğilerek "Ağlama!"

Ellen ağlamaktan vazgeçmedi. Sara onun kederli yüzüne baktı, başını çevirdi, yine baktı. "İşte benim sırrım," diyerek başındaki peruğu çıkardı ve "Adım Laura Pray değil. Artık kasabada kimsenin bilmediği bir şey biliyorsun. Ben de senin sırrını biliyorum. Ve ikimiz de kimseye söylemeyeceğiz," dedi.

"Hayır," dedi Ellen, onun yüzüne bakarak. "Asla söylemeyeceğiz. Asla."

"Elbette hayır." Sara peruğunu yeniden gür, sarı örgülerinin üzerine geçirdi.

"Bavullarım hazır, dolapta." Ellen gözlerini sildi. "Döneceğim... Ama kaç gün alacağını bilmiyorum."

"Bebeğini getirecek misin?"

"Hayır," dedi Ellen ifadeden yoksun bir sesle. "Onu bir aileye vereceğim."

Sara, Ellen'in perçemlerini düzeltti, sonra bavullarını aşağı indirdi, mutfak penceresinden dışarı baktığında, taksinin köşeyi döndüğünü gördü. Kapıyı yavaşça arkasından kapatıp, şöföre az sonra geleceklerini söyledi.

"Taksi geldi," dedi Ellen'e doğru eğilerek. Sonra kollarını boynuna dolayıp, Ellen'in bembeyaz yüzünü öptü. Ellen'in gözleri hâlâ yaş içindeydi, o da Sara'yı öptü.

"Gelip seni göreceğim," dedi Sara.

"Hayır - gelme! Lütfen. Hiç bir şey yapma. Telefon bile etme. Sadece ben teyzemdeymişim gibi davran. Eğer birisi onu ararsa, hasta olduğunu ve benim ona baktığımı söyleyecektir."

Yavaşça merdivenden indiler. Sara, bebeği battaniyeye sarıp, kucağında taşıdı, minik vücudun hareket ettiğini hissetti. Ellen taksiye binip, bebeğini Sara'ın elinden aldığı anda, komşu evlerde hiç ışık yoktu. "Hoşçakal," diye fısıldadı, Sara kapıyı kapatıp, taksinin köşeyi dönüp Main Sokağı'na çıkışını seyretti.

Çok geçmeden şafak sökecekti. Ellen, Waterloo'daki hasta teyzesine bakmaya gitmişti. Köşedeki ağaçlar, sanki tüm sırları biliyorlarmış gibi, sokak lambasının ışığında hışırdadılar; Sara hâlâ parmaklarında kan kokusu duyuyordu.

Banyonun temizlenmesi gerekiyordu. Temizleyici, bez buldu ve işe koyuldu. Kendi sırlarının hiç biri Ellen'inki kadar mutlu değildi: Bir bebek, bu dünyada yepyeni bir hayat.

Mermer döşemede, dizlerinin üzerinde temizlik yaparken, Sara Martin'in başının tepesinde seyrelen saçlarını düşündü. Kahverengi gözlerini, vücuduna değen vücudunu, onca yılı...

Sonra bacaklarının arkasındaki tekmeleri anımsadı: Ağır tekmeleri, kocaman, ağır ayakkabıları, kırmızı-mor çürükleri.

Beyaz mermer, kandan pembe olmuştu. Sara kanı sildi. İnsan sırlarını saklıyor, henüz yirmi yaşında bile olmayan Ellen gibi güçlü olarak ağzını sıkı tutup ayakta kalabiliyordu. *Her şeyi planladım. Anlatacaksın. İnsanlar hep anlatırlar.*

Sara banyoyu, koridoru ve merdivenleri sildi. Ellen'in dar yatağını açtı, tıpkı Ellen gibi, söyleyecek fazla şeyi olmayan odaya baktı. Her zamanki gibi köşelerinde "Beverly" ve "Art" yazan çocuk resimleri, her zamanki güneş, ağaç dalları ve kapısı olan bir kutu gibi ev resmi vardı.

Resimdeki evleri, mavi gökyüzü çevreliyordu. Sara, küçük odada derin bir nefes aldı. Özgürdü.

Gözlerini kırpmadan kanlı havluları çamaşır makinasına koydu. İnsan sır saklıyor, ağzını sıkı tutarak hayatta kalıyordu.

Şafak sökmeden çok önce Martin 2309 Tremont'u buldu. Parkın ışıkları Ben Woodward'ın eski evini aydınlatıyordu. Martin evin önünden geçti. Görünürde mavi araba yoktu.

Bir sokak öteye parkedip yürüdü. Evin yan yoluna gelene kadar, sokak lambalarından uzakta, gölgede kaldı. Arka bahçeler böcek ve sinek kaynıyordu; görünürde havlayan köpek yoktu. Saat sabahın dördüydü.

Martin'in ayaklarının altında çakıl taşları çatırdadı. 2309 Tremont'un arkasında eski bir ahıra benzeyen yapının kolunu zorladı. El fenerinin ışığında, bir sürü döküntü ve çim biçme makinasının yanında duran plakası aynı, mavi arabayı buldu.

Woodward'ın arka kapısı açıktı. Evde ışık yoktu. Belki Sara içeride uyuyordu: Ben adında biriyle beraber. Bu Ben, Nebraska'ya gitmiş, Sara'nın annesine onun yaşadığını söylemişti... Onunla bir süre konuşmuştu ve Chloe çok mutlu olmuştu.

Karanlıkta bir süre durduktan sonra, Martin aralarında dar bir yoldan başka çit olmayan arka bahçeleri gördü. Woodward'ın kapısından geçince, ayaklarının altına yere düşmüş meyvalar girdi: Elmalar.

Woodward'ın elma ağacının altı çok karanlıktı ama yan evden sızan ışıktaki, köşedeki büyük evin çiçek tarhına kadar giden çim alan görünüyordu.

Martin çimin üzerinde ayaklarının ucuna basa basa yürüdü. Işık olan pencere, arkası verandalı, eski bir eve aitti. Woodward'ın komşusu. Birden bir kedi Martin'i şaşırttı: Verandanın merdivenlerinden atladı. Martin pencereden içeri baktı.

Bir mutfaktı burası. İçeride kimse yoktu. Portakal rengi duvarda, lambanın ışığı, kahve cezvesi ve çaydanlık, bir fincan, bir tabak, vazoda çiçekler, sıcak bir görüntü oluşturunuyordu.

Martin, kiraladığı arabasına geri dönerek, bir motel arama-

ya gitti. Gözlerinin önünde uzun sarı saçları Ben Woodward'ın yastığında dağılmış, Sara ile Ben'in koyu renk sakalının onun göğüslerine dokunması dışında hiç bir şey yoktu.

Cedar Falls'ın sokaklarında arabalar belirmeye başladı.

Sütçüler verandaların merdivenlerini çıkıyor, kapılara gaz teler atılıyordu. Günün ilk ışıklarının vurduğu ağaçlardan kuş sesleri duyuldu.

Yatakhanelerinde uyanan öğrenciler, saatlerinin alarmlarını kapattılar, sendeleyerek yataklarından kalkıp duşlara koştular, Cuma günü derslerini ve hafta sonunu düşündüler. Öğle olunca, içlerinden şanslı olanlar evlerinin yolunu tuttular.

Yoldan geçen arabaların sesleri, Dr. Channing'in loş yatak odasına ulaşmıyordu bile; koridorda temizlikçi kadının elektrikli süpürgesi homurdanıyordu. Sara, öğle yemeğini koyduğu tepsiyi içeri götürdü. "Öğle yemeğinde makarna ve peynir var," dedi yastıktaki yüze. "Taze fasulye de."

Sessizlik dışında bir cevap alamıyordu. Sara kollarını yaşlı kadının sırtına geçirdi, sırtüstü çevirdi. Bu ağır vücudu artık iyi tanıyordu. Dr. Channing bu aşinalık konusunda hiç bir şey yapamıyordu: Altına sürgü koyan, onu yıkayan, yaşlı etlerine bakan bu ellerin acısını yaşamak zorundaydı. Sara, bu çaresiz, yardıma muhtaç sessizliği dinledi. "Ellen'in teyzesi iyileşene dek size baktığıma memnunum," dedi Sara, dolu kaşığı ona uzattıktan sonra. "Belki Altın Kase'yi okuyabiliriz."

Dr. Channing yine sessizlikle cevap verdi ama, tıpkı öğleden akşama değişen yatak odasının ışığı gibi, bu sessizlik de sanki değişmişti. Sara ona baktı. Artık bu kırıksık yüzün ardında yaşayan biri, kalın dudaklarda ifade vardı. Gözler hâlâ yaralı ve acı dolu görünse de, onlarda da başka ifadeler vardı.

"Bütün hafta sonu benimlesiniz, korkarım. Bayan Eaker Pazartesi günü gelip banyonuzu yaptıracak," dedi Sara. Peynirli makarnayı yaşlı kadının ağzına götürdü. "Size Chopin'in sonatlarından birini ya da bir etüd çalmamı ister miydiniz?"

Dr. Channing başını salladı.

"Bir sonatını mı?"

Yaşlı kadın yeniden başını salladı.

Müzik seti yeniydi, hoparlörleri, oturma odasında, yemek odasında ve yatak odasında gizliydi. Az sonra Chopin'in müziği dalga dalga perdelerin gerisinde kalmış, ipeksi gün ışığında dökülmeye başladı; müzik ve ışık birlikte pırıl pırıl parladılar.

Sara saatlerdir kendi sesinin Henry James'in sözleriyle doldurduğu yatak odasına baktı. James bir kadının neden gizlenebileceğini biliyordu. Chopin de. Müziğin kederli, sıvı gibi iniş çıkışlarından belliydi bu.

O yüzden yalnız yaşıyordu.

Sara çatalına doladığı makarnayı uzatırken, sokaktan geçen kamyonun sesini dinledi.

Kamyon Clay Sokağı'ndan aşağı, Seerley'e gitti, kampüse doğru dönüp beyaz bir arabayı geçti.

"Kahretsin," dedi arabadaki adam, gözlerini Tremont'taki eski evden ayırmadan. Çiğnemekten yarı yarıya kısalmış tırnağını kemirdi, motele gidip uyumayı istedi.

"Kahretsin," dedi Martin tekrar ve tırnaklarına baktı. "Yine mi tırnaklarını yiyorsun?" derdi babası. Ne kahrolası, aptalca bir şaka!

Kahretsin. Sara, denizde bir yerde çürüyordu ve kendisi daha önce hiç duymadığı bir Iowa kasabasında, büyük bir olasılıkla onu hiç tanımayan kısa boylu, sakallı bir adamı arıyordu.

Baş parmağı kanıyordu. Sara o berbat evde olabilirdi: Kendine bir erkek bulmuş olabilirdi. Belki o sahte boğulmayı birlikte tasarlamışlardı... Şu Ben Woodward, arabasıyla Manhasset Koyu'nda onu beklemiş, belki de plajdaki eve gelmişti. Şimdi ikisi 2309 Tremont'taydılar ve kendisiyle ile alay ediyorlardı. Arabasının kapısını tekmeledi, cebindeki 25'lik tabancayı kavradı, parkta oynayan çocukları seyretti.

Arada sırada dökülen yapraklara rağmen ağaçların çoğu hâlâ yemyeşildi. Dr. Channing'in penceresinin altında çocuklar oynuyordu.

Yalnız yaşa, dedi Sara kendi kendine. Odadaki güneş ışığının ötesinde, bir kuşun uçuşuna benzeyen harekete baktı: Yere düşen bir yapraktı bu.

Chopin ne kadar da hüzünlendirebiliyordu. Genç kadının boğazına hıçkırıklar takıldı. Birden, taze fasulyeleri kaşığa koyarken, Martin'in kendini asla bulamayacağını düşünerek güldü. Orada sırtı dimdik oturmuş Dr. Channing'e öğle yemeğini yediriyordu. Köpekler bile kendilerini tekmeleyen kimse olmazsa, mutluluğu hissedecek kadar duyarlıydılar.

Sara, bütün öğleden sonra mutfak penceresinden yoldan geçen arabaları seyretti. Bazen annesinin görmeyen gözlerini ya da onun incecik, hafif vücudunu, tavana dikilip kalan görmeyen bakışlarını görür gibi oldu. Annesinin incecik bacakları, sanki onları hiç kullanmamış gibi görünüyordular. Oysa, yoksulluğu başıboş bir köpekmiş gibi süpürgeleriyle, kürçğiyle kovalamış, onun kokusuyla, çirkinliğiyle, keskin dişleriyle alay etmiş, ailesinden uzak tutmak için tüm gücüyle mücadele etmişti.

Sara, Ellen'in kullandığı havluları yıkadı, kaldırdı. Ellen ve bebeği şimdi hastanede güvendeydiler; Sara telefon edip durumunu sormuştu. "Ben bir aile dostuyum," demişti.

Genç kadın Ben Woodward'a da telefon etmişti: "Demek geldin. Araba bahçedeydi. Leylakların arasından geçtim, seni aradım ama bulamadım," dedi Ben.

"Seni bu sabah aradım. Not bırakmalıydım," dedi Sara. "Ellen gece yarısı telefon edip, benden Dr. Channing'e bakmamı istedi. Teyzesinin çok hasta olduğunu duymuş, onunla Waterloo'da kalmak zorunda."

Ben'in sesi kadife gibi, derin, ve biraz farklı çıkıyordu. "Eve geliyor musun?" diye sorduğunda, eve sözcüğünde Sara'nın tenine dokunan sıcak bir el gibi hissettiği bir özlem vardı.

"Gelemem. Bayan Eaker Pazartesi günü gelecek. O zamana kadar Dr. Channing'e bakacak kimse yok."

"Dördümüz üniversiteye ait bir arabayla Chicago'daki konferansa gidiyoruz. Pazar akşamı geç vakit döneceğim. Araba

burada olacak. İhtiyacın olursa, anahtarları nerede bulacağını biliyorsun. Benekli'nin yemeğini ve suyunu bırakacağım. Mutfak ışığını açık bırakmışsın. Kapatayım mı?"

"Açık kalsın, olur mu?"

"Pazartesi günü dışarı çıkabileceksin. Ben de öyle," dedi Ben. "Bak ne diyeceğim, belki Bayan Eaker Pazartesi öğleden sonra sana izin verir. Saat onbirdeki dersimden sonra, benimle Cattle Fuarı'nda buluşur musun? Ben, genç kadının yolculuğu hakkında hiç bir şey sormamış, sadece arabasını ve yardımlarını önermişti.

"Acaba, Hill'den otobüs bulabilir miyim?"

"Tabii. College Caddesinde, başkanın evinin önünden bin." Sara, onun kalın sesinde bir gülümseme duyar gibi oldu. Orta batının en iyi gösterisidir. Balina kemiği korseler ve düğmeli çizmelerin sonu kim bilir nereye varacak? Saat yarımda orada olursun. Kapıda seni beklerim."

"Buraya gelme, gelmemen daha iyi olur," dedi Sara.

"Gelmem," dedi Ben. Veda sözcükleri genç kadının kulaklarında yankılandı. Ben çok kibardı, aralarındaki mesafeyi aşmamayı öğrenmeye başlamıştı.

Sara telefonun ahizesini yerine oturtup, yüzünü ellerinin arasına aldı. Parmak uçlarıyla, sert telli peruğunu hissetti. Hiç bir yerde bir erkekle görülmemeliydi. Ben Woodward'la onun evinde, bahçesinde birlikte olmuş, arabasını kullanmıştı.

Ama bu öğleden sonra, Martin Rambaugh Bilgisayar Satış ve Hizmetleri'ndeydi. Huzurevi'ni hiç aramamıştı. Kendisi boğulmuş ve derin sulardan karaya çıkmıştı, güvendeydi. Annesi de bunu biliyordu. Evet! Sara, Dr. Channing'in penceresindeki sardunyalar kadar renkli ve canlı bir tavırla gülümsedi.

Ama temiz çarşafı bulup, Ellen'in yatağını yapıp, uzandıktan sonra bir türlü uyuyamadı. Araba tekerleklerinin altında uzanıp giden yolu hissetti, kan kokusu duydu.

Yatarken, Sara, çevresinde kalemle çizilmiş mavi gökyüzü dışında hiç bir şey olmayan ev resmine uzun uzun baktı.

"Eylül'ün sonu geldi hava hâlâ çok sıcak," dedi Edna Grant, Helen Tyler'a. Walnut ve Seerley Sokaklarının kesiştiği köşede duruyorlardı. Edna, kağıt mendille alnını sildi. "Şu beyaz arabadaki koyu renk saçlı, koyu renk gözlüklü adamı görüyor musun?"

"Ne olmuş ona?" dedi Helen. Seerley Sokağı'na bakıyordu.

"Dün de oraya park etmişti."

"Yapma," dedi Helen köpeğine.

"O arabayı daha önce gördün mü?"

"Belki Clara'nın yeni kiracısıdır."

"İnsan kiraladığı evin önünde arabanın içinde oturmaz," dedi Edna.

"Belki eşyalarını getirecek kamyonu bekliyordur."

"Pazar günü mü? Üstelik o ev mobilyalı kiraya veriliyor."

"Alicc'nin kiracısı olan iki adamı tanıyor musun?"

"Satıcıları mı?"

"Alicc, güneşli günlerde bile, sabahları çatıda yağmur sesi duyuyormuş." Helen, köpeği Brownie'nin kayışını elektrik direğinden kurtardı.

"Yağmur mu?"

"Onlar yapıyormuş."

"Tanrı aşkına!"

"Sanırım banyoya kadar gitme zahmetinde bulunmuyorlarmış," dedi Helen.

Arabanın önünden geçerken, direksiyondaki esmer adama baktılar. Adam başını çevirdi ama Helen köpeğinin kayışını elinden bıraktı, adam yüzünü saklayamadan, köpeğinin peşinden arabanın çevresinde koşarak yüzünü görmeyi başardı.

"Esmer ve genç," dedi Helen bir sonraki köşeye vardıklarında. "Burnu büyük, biraz kederli görünüyor, erken kelleşen

tiplerden. Senin ekonomi profesörün gibi saçlarını açılmış yerlerin üzerine tarıyor. Sakal bırakmış."

"Güzel bir park varken, insan neden arabada oturur?" dedi Edna.

Martin arabasında oturmuş şarap içiyor, sakalını kaşıyordu. Lanet olası sakal. Kahrolası saç boyası. Saçlarını ve sakalını boyarken hep ellerine bulaştırmıştı.

Cuma gecesi. Cumartesi gecesi. Woodward'ın evinde ışık yoktu, araba hâlâ bahçedeydi. Woodward'ın yanındaki evde, mutfak dışında hiç ışık yoktu. Öteki taraftaki evde, yaşlı bir çift saat dokuza kadar verandalarında oturuyordu.

Ben Woodward dışında Sara ile ilgili hiç bir ipucu yoktu. Belki o da sırf nezaket olsun diye Chloc Gray'le konuşmuştu... Sara ile hiç bir ilgisi olmayabilirdi. Sara şimdi Frdesburg'da olabilirdi, kendisi burada bir yabancıнын peşindeydi. Martin arabasında oturup, şeri ve şarap içti. En son ne zaman yemek yediğini hatırlamıyordu. Canı yemek istemiyordu.

Martin bir sokak öteye arabayı park edip, yavaşça kapısını kapadı, yine Ben Woodward'ın evinin yanındaki dar yola girdi.

Akşam saat onbirde bütün şarap şişeleri boşalmıştı. Martin'in tam gözleri kapanırken, bir arabanın 2309 Tremont'un köşesinde birini bıraktığını gördü, silkindi. Araba uzaklaştı.

Ben Woodward. Martin arabasının anahtarlarını aradı, yere düşürdü, küfretti, anahtarları arabanın döşemesinde aradı, buldu, Seerley Sokağı'ndan çıktı. Adam, evin çevresindeki karanlık bölgelerde kaybolmuştu.

Martin'in üzerinde koyu renk bir gömlek ve blucin vardı. Böylece gece görünmesi pek kolay olmayacaktı. Artık nereye gideceğini biliyordu.

Ben Woodward'ın evinde bütün ışıklar sönüktü. Günlerdir yanmıyordu. Woodward'ın arabası bahçedeydi. Martin birisinin bir kediye seslendiğini duydu: "Kedicik, gel kedicik. Benekli!" Sonra birisi bitkilerin yapraklarını itiyormuş gibi bir hışırtı oldu. Yüksek bitkiler, her iki evin kapısını da Martin'den

gizliyorlardı. Woodward'ın kapısı hafifçe açılıp kapandı. Evde bir tek ışık yandı, herhalde banyonun ışığıydı. Perdelerden sadece birinin çevresi aydınlandı.

Martin beklemeye devam etti. Başı dönüyordu, midesi bulandığı için garajın duvarına dayandı. Evi seyrederken, Sara ne içeri girmiş, ne de dışarı çıkmıştı. Işıklar yanmıyordu. Belki birinin Sara'yı aradığını biliyorlardı. Sinsi orospu.

Martin hâlâ sallanarak, garajın duvarına yaslanıyordu. Kapıyı kır, içeri gir. İkisini de yakala. Ama belki şu Ben Woodward, Sara Burney'i hiç duymamıştı. Belki laf olsun diye bir huzurevindeki gözleri görmeyen yaşlı bir kadına ilgi göstermişti. Martin Burney budalanın tekiydi.

Martin Burney budala değildi. Martin Burney'in tuvalete gitmeye ihtiyacı vardı. Kahretsin. Karanlıkta tek ayağının üzerinde durup küfretti. Ben Woodward'ın evindeki tek ışık da söndü.

Neredeyse geceyarısı olmuştu. Woodward'ın bütün hafta sonu boyunca evde olmadığı dışında hiç bir şey öğrenememişti. Martin bahçedeki çalılara işedi. Çalıların arasından hızla bir kedi fırladı, Martin şaşırdı, Woodward'ın garajına da işedi.

Fermuarını çekip, yandaki eve baktı. Ben Woodward oradaki evin merdivenlerinden yukarı çıkmıştı. Martin parmaklarının ucuna basarak pencereye yaklaştı. İçtiği şarap yüzünden sendeliyordu.

Yine portakal rengi duvarları, masasında kahve fincanı ve tabağıyla o sıcak odayı gördü. Çaydanlığın sapı hep aynı konumdaydı; vazodaki çiçekler sararmaya başlamışlardı. Bütün hafta sonu oraya hiç kimse gelmemişti.

Eski evin arka kapısında, parktan gelen ışık, yaprakların arasından süzülüp, iki ev arasındaki patikayı aydınlatıyordu. Uçan tozlar, karanlıkta belli oluyordu. Demek Woodward bu çalıların arasından yürümüştü. Neden komşusunun ön verandasına gitmişti? Belki gazete ve mektupları almak için. Onlar Sara'ya ait olabilirler miydi?

Martin verandanın arka kapısından içeri baktı, elini kapının tokmağına götürdü. Oraya yumuşak bir şey asılmıştı. Parmaklarının altında ezildi. Her neyse o şeyi cebine attı, yumuşak otların üzerinde yürüdü.

İki otoyol, iki kırmızı ışık, iki yeşil ışık gördüğü için çok ağır gitmek zorundaydı. Pazar akşamı motelin otoparkı hemen hemen boştu. Cedar Falls ölüydü. Sara, bu kasabada bir çatının altında, kendisine çok yakın bir yerde uyuyor olabilirdi. Kendi ismini kullanmayacak kadar akıllıydı o. Ama Martin yine de telefon rehberlerinde Sara Burney ve Sara Gray'i aramış, Waterloo ve Cedar Walls'daki santrallere sormuştu.

Bir motel odası daha. Kapıyı kapadı. Adı Jim Baker'dı, arabasını kiralamıştı. "Ben Woodward," dedi bomboş yatağa. Ben Woodward, Sara'nın nerede olduğunu biliyordu.

Aynada, sakalı hâlâ seyrek, çenesi yer yer görünen, kahverengi saçlı bir adam vardı. Martin görmeye çalışarak aynadaki adama baktı.

Belki Sara, Woodward'ın evindeydi... Martin sıcak bir arabada şarap içip kedinin üzerine işerken, Sara saklanıyor ve yataкта iyi vakit geçiriyordu.

Yoksa başka bir yerde miydi? Belki denizde.

Adam, oraya aitmiş gibi yandaki evin merdivenlerini çıkmıştı.

Martin cebinden tabancasını çıkardı. Tabancayla birlikte yumuşak bir şey de çıktı: Bir buket çiçek.

Martin çiçekleri avucunda ezdi. Çiçekler bir lastikle arka kapının tokmağına iliştilmişlerdi.

Buketten bir not düştü. Bir süre sonra Martin, dikkatle bakıp, siyah, el yazısıyla yazılmış notu okuyabildi:

*Benim şahane aşkım:
Bütün gece boyunca,
Her yarım saatte bir,
Buna bayılacaksın,
Bana yalvaracaksın.*

"CATTLE FUARI'NA HOŞ GELDİNİZ" yazılı kırmızı beyaz pankart, sıcak rüzgarda sallanıyordu. Sara otobüsün penceresine yaslandı, bir çiçeğin havada savrulan tohumları gibi yavaşça dönen, gümüş ışıltılı dev tekeri gördü.

Kapının önünde bir polis trafiğe yön veriyordu; Sara'nın otobüsten indiği yerde bir kalabalık bilet almak için bekliyordu. Erken gelmişti; Ben ortada yoktu. Biletini aldı. Çitin kenarında durup beklemeye başladı. Çitin arkasında çocuklar için oyuncaklar vardı: Sırtlarında minik koltukları olan pembe filer, çocukların nişan aldıkları küçük uçaklar. İnsanın dizine gelen minik bir tren, düdüğünü çalarak ilerliyordu.

İnsan kalabalıkları: Sara orada kendini gizlenmiş, isimsiz ve kimliksiz hissediyordu. Yeşil elbisesi, rüzgârda dizlerinden uçuşuyordu. Hava çok sıcaktı; onu burada kimse tanımıyordu.

Sonra, uzun boylu bir adam elinde bileti ile kapıdan geçti. Sara'yı gördü, sosisli sandviç büfesinin önünden geçti, hafifçe öne eğildi, mavi gözleri ışıltılı, kızıl saçları da pırıl pırıldı. Genç kadın dışında hiç bir şeyi görmeden ona bakıyordu. Sara, soğuk kış günü sıcak ateşmiş gibi iki elini birden Ben'e uzattı.

"Merhaba!" dedi Ben. Sayısız erkek arasında bir tek adam: Kızıl saçları ve mavi gözleri sadece onun için parlıyordu. "Merhaba," dedi genç kadın usulca ve onun koluna girdi.

CATTLE FUARI'NA HOŞ GELDİNİZ

Martin, otoparkın çamurlu yolunda yürürken, pankartı okudu. Kızıl saçlı adamı gözden kaybetmişti: Onu Seerley'den beri izliyordu, onun Ben Woodward'ın bahçesinden o mavi arabayla çıktığını görmüş, sonra kaybetmişti. O, Ben Woodward değildi. Woodward'ın koyu renk sakalı vardı.

Martin küfretti. "Kahretsin!" İçi kadın dolu bir arabayı süren çiftçinin önüne geçip arabasını parketti, sonra arabadan atlayıp kapıya doğru koştu: Şu dev tekerle burası bir fuara benziyordu.

Bilet gişelerinin önünde kuyruklar vardı. Martin, ayağını sabırsızca yere vurarak bekledi. Sara buraya hiç gelmemiş olabilirdi. Woodward'ı bulmalıydı. Kızıl saçlıyı izle ve gör. Hep onu izle. Sürekli.

Kuyrukta çocuklar atlayıp zıplıyordu. Babasının omuzu üzerinden bir bebek Martin'e baktı. Martin bir bilet alıp, çocukların oyuncakları ve yemek büfelerinin önünden geçti. Kızıl Saçlı'nın gidebileceği iki üç yön vardı.

"Kan pitonları, yeşil Avrupa engerekleri, boynuzlu engerek yılanları, şişman kuyruklu gekolar..." Ben ve Sara, Estel Holü'ne girince, sesi dinlediler: "Mokasen yılanları, Gila canavarları, kum engerekleri..." Sara ve Ben'i serin hava ve kalabalık sesler karşıladı. Kalabalığa karıştılar. Herkesin yüzünde görmeye gelmiş insanların düşünceli, sıradan ifadesi vardı.

Mokasen yılanları ya da şişman kuyruklu gekolarla ilgilenen kimse yoktu; bölmenin kapısında canı sıkılmış görünen bir genç adam oturuyordu. "Çıngıraklı yılan, kirpik engereği..." bağırışları duyuldu. Sara ve Ben konuşmaktan vazgeçtiler.

"Bar-Şömine Kombinasyonu," yazılıydı tabelanın birinde.

"Sizi ısıtır, içkinizi sunar ve müzik çalar!" diye bağırdı Sara, "Bira Fıçısı Polka!" tabelasını görünce. Ben de, "Ev için en yeni buluş," diye seslendi.

"Araba için lokantlar için su arıtıcı," diye yazıyordu başka bir tabelada.

"Su arıtıcısıyla ilgilenir miydiniz hanımefendi?" diye sordu bir adam Sara'ya.

"Hayır!" diye seslendi Sara. "Ben asıl sizin imla hatalarınızla ilgileniyorum."

Kibar genç adam başını çevirip tabelasına baktı. "İlgi çekmek için öyle yazdım," diye bağırdı. Sara ve Ben oradan uzak-

laşırken, arkalarından seslendi. "İnanın bana, nasıl yazıldığını biliyorum."

"İnekler İçin Test: İneğinizin hamile olup olmadığını gösterir." "Teli-Trone Company." "Senatör adayınız Barry Jackson." "Çocukların Suistimal Edilmesini Önleyin." "El İşi Cam Eşyalar." Yorgun insanlar, ortalıktaki koltuklara oturmuşlardı. Bölmelerin üzerine yarım ay biçiminde süslemeler asılmıştı.

Sevgililer yanyana, yüzyüze duruyorlardı. Ben de kolunu Sara'nın omzuna sarınca, Sara ona yaslandı. Her ikisinin de gözlerinde birbirini seven insanlara özgü o ışık vardı. Bir tezgahın önüne kostümler, silahlar, tüylü şapkalar asılmıştı.

"Tarihten Portreler Stüdyosu: Resminiz Beş Dakikada Çekilir." Ben ve Sara, oval çerçeveler içindeki fotoğraflara baktılar. Sevgilisine sarılmış Kızılderili bir kızın yanında duran jartiyerinde bir kupa ası olan bar kızı, Ben ve Sara'ya bakıyordu. Viktorya devri gelin ve damatları, hayvan postlarına sarınmış çiftler, sarı lame püsküllü, kırmızı kadife perdelerin önünde poz veren Davy Crockett ve Annie Oakley vardı.

Ayakları tozlu kalabalıklar, gürültülü müzik. Martin, Estel Salonu'na geldi. Kapıda kızıl saçlı bir adam gördüğünü sanmıştı. Kapıda kendisini kalabalık, pitonlar hakkında bağırıp çağıran bir adam ve gürültü karşıladı. Kalabalıkta bir tek yüzü arayarak, burnunda patlamış mısır kokusu, aklında eğer hâlâ yaşıyorsa sadece kendisine ait olan ve kendisinden kaçamayacak bir tek vücudu düşünerek bölmelerin önünden geçti.

Sara ve Ben Estel Salonu'nun kalabalığını ve gürültüsünü geride bırakıp, dışarıya, sıcak güneş ışığına çıktılar. "Çiftçiler için bir sirk," dedi Ben. "Her çeşit hayvan var. Yarışmalar da yapılıyor." Daha küçük bir binada, kafeslerde güvercinler vardı: Her iki uzun masanın üzerine ikişer sıra halinde dizilmişlerdi.

"Ne garip isimler!" dedi Sara ve Ben'le birlikte yürürken, etiketlerdeki isimleri okudu: "Komorn Güvercini, La Hore, Jacobin,..."

Kahverengi, beyaz, kahverengimsi sarı kuşlar, küçük kafesle-

rinde duruyorlardı; dövüşken bir horoz, tıpkı omuzlarına şal örtmüş yaşlı bir adam gibi genç kadını seyrediyordu. Yerde tahta parçaları ve kıymıklar vardı, hava sıcak deri ve tüy kokuyordu.

"Çok mutlu görünüyorsun," dedi Ben.

"Öyleyim."

"Çok güzelsin," diye ekledi Ben.

Adamlardan biri bir güvercin kafesine uzandı, bir parça kumaş ya da gazete sarar gibi hayvanı düzgünce bir paketin içine koydu. Kafesi kolunda ters tuttu. Güvercinin pembe ayakları kıınıldı bile; sabırlı gözlerle adamın paltosuna bakıyordu.

"Şu dönme dolaba binmemiz gerek," dedi Ben. "Sosis yemeliyiz! Tabii pamuk helva da!"

Martin, Estel Salonu'ndan çıktı. Devtekerin altında yemek satan bölmeler vardı. Martin sopaya geçirilmiş, yağlı bir sosis aldı. Patlıcan kızartması, karnıbahar kızartması, soğan dilimleri kızartması, çeşit çeşit sebze kızartmalarından alabilirdi. Güneşte pişiyordu ama adam ile Sara'yı yakalayacaktı. Tabii yaşıyorsa. Karamelalı elmalar, dondurmalar, fil kulakları.

Çok sıcak bir yaz günüydü. Sara ve Ben yanyana yürürken, birbirlerine dokunuyorlardı: Genç kadının eli Ben'in avucunda, Ben'in kolu onun omuzlarında ya da Sara'nın kolu, Ben'in belindeydi. Ben, sıcak, mavi gökyüzünde uçuşan bayrakların sesi ve parlak Iowa güneşi altında sonsuza dek böyle yürüyebilirdi.

Sara durup, örümcek ağı gibi pamuk helva saran bir kadının parmaklarına baktı.

Martin, sıra sıra insanların güneş ve gölgede oturduğu, ellerindeki plastik kartlardaki numaralara heyecanla baktıkları tombala çadırının önüne geldi. Sara. Ben Woodward.

Ben, Sara'ya bir sosisli sandviç aldı, iki tane kendisi yedi. Bir ambarın gölgesinde durdular. Bir aile, atlarının kuyruğuna ve yelesine büyük bir özenle renk renk kurdeleler bağlıyor, bu arada hayvana bir şeyler fısıldıyor, sürekli oynattığı kulaklarına bir şeyler mırıldanıyordu.

Ben'in çenesinde hardal vardı. Sara elindeki peçeteyle onun çenesini sildi. Genç kadının yüzü onunkine öylesine yakındı ki, gözleri onun gözlerine öylesine uzun baktılar ki, Ben ortada kimse olmasa Sara'nın kendisini öpeceğini anladı. Tek kelime bile söylemeden iki kamışla bir bardak koka kolayı paylaştılar; koka kolayı yudumladılar, birbirlerine dokundular.

Martin topuklarını toprağa batırdı, gözlerini kısıp kalabalığa baktı. Bir merdivenin en üst basamağında bir hayvan vardı. Eşeğe benziyordu, nallarından birini önce bir basamağa, diğerini bir sonraki basamağa koydu. "Küçük hanımı alkışlayın," diye bağııyordu hoparlörle biri. "Atlamak üzere!" Hayvan, içi su dolu bir havuza düştü. Havuzun kenarındaki kalabalığın ayakları ıslandı; insanlar bağııp gülererek sıçradılar.

Küçük uçağa ancak iki kişi oturabiliyordu. Ben, Sara'nın uçağa binmesince yardım etti, sonra bacaları, kalçaları, birbirlerine sımsıkı yapışık, kolları birbirlerinin belinde, şeffaf bir şemsiyenin altında oturdular. Sara uçak, ötekilerinin ardından havaya yükselirken, ayaklarını sımsıkı tozlu zemine yapıştırdı. Öteki uçaklardaki çiftler, hızla göğe yükselip, döndükten sonra alçalırken, birbirlerine sarıldılar, bağırdılar. Sara, Ben'e sarılmadı. Sadece gözlerini kapadı. Ben gözlerini kısarak, onun koyu renk rimel ile boyanmış, uzun, açık renk kirpiklerini, perüğünü sıkı sıkı tutan incecik parmaklarını gördü.

Martin'in sürekli kalabalığa bakmaktan ve güneşten gözleri acımaya başlamıştı. Sara ve Ben, uçak tekerinin çevresinde, tam Martin'in başının üzerinde havalanıp dönerken, o gözlerini kapadı. Gözlerini açınca, önünde kadınların omuzlarına sarılmış, bellerini kavramış ya da ellerini tutan erkekler gördü.

"Şimdi sıra dev tekerde," dedi Ben. Koşarak tam zamanında son bölmeye yetiştiler. Bir adam kalın bir demir parçasını önlerine kilitledi, Ben ve Sara gökyüzüne doğru yükseldiler.

"Sakal ve bıyık bir işine yaradı mı?" diye sordu Ben.

"Çok yaradı," dedi Sara. "Çok endişeliydim. Ama annem iyi. Bir gün sana anlatacağım..." Sara sustu. Aşağıya, kalabalık

fuara baktı: Rengarenk ve uzak bir dünyaydı bu. Yine konuşmaya başladı ama Ben ile tepeden aşağı inmeye başladılar. Sesler, kalabalığın gürültüsü, öteki insanlar yanlarından kayıp geçti... Sonra tekrar yükseldiler, tekrar indiler, yükseldiler...

Dev teker onları yukarılara çıkardı. Üzerlerine güneş yağıyordu; Sara başını Ben'in omuzuna koydu. Sonra dev makina durdu, en tepede sallandılar. Tüm gürültü ve sesler anlamını yitirmişti; çok uzaktaydılar. Kendi solukları, birbirlerinin yüzlerinin görüntüsü dışında her şey silindi. Sıcak güneş, sıcak rüzgâr. Sıcak dudakları birleşti; gözlerini pırıl pırıl çıplak gökyüzünde kapadılar, dünyanın tepesinde eriyip tek vücut olduklarını zannedene dek uzun uzun öpiştiler.

Sonra, bir beşik gibi sallanan bölme aşağı inmeye başladı. Sara'nın dudakları aralandı, "Oh," dedi. Ben, gün ışığında bir baykuş gibi gözlerini kırıştırdı. Hızla dudaklarını, ellerini ve kollarını birbirlerinden ayırdılar. Aşağı indiklerinde iki ayrı dev teker yolcusuydular. Gözleri güneşe bu kadar yakın olmak onlara yeni bir şey göstermiş gibi, hülyalıydı. Tek kelime bile etmeden dev tekerden indiler.

Sara'nın ayak parmaklarına toprak girmişti; plaj kumuna hiç benzemiyordu, yapış yapış kara topraktı bu. O sıcakta, denizin kokusu yoktu, sadece sosıs, hamburger, traktörlerden yayılan benzin ve çevreden esen rüzgârın getirdiği mısır kokuları vardı.

"Bak ne diyeceğim, resmimizi çektirmeliyiz," dedi Ben. "Anı olarak." Sara onunla Estel Salonu'na, "Eski Günler" fotoğrafçısına gitti.

"Saat üçte gıtnem gerek," dedi Ben. Fotoğrafçı onun tişörtünün üstünde yakaları fırlırlı, beyaz bir gömlek ve üzerine çok iyi uyan bir süslü, kadife ceket, geçirdi, giysileri arkadan bağladı. "Çok kötü oldu. Son anda bir bölüm toplantısına karar verdiler, kaçırmam doğru olmaz."

"Zararı yok." Sara, Ben'in yanında, bölmenin perdeli köşesindeydi; sesi boğuk geliyordu. "Ben burada gezerim. Çok eğlenceli. Sonra otobüsle eve dönerim."

Fotoğrafçı, Ben'in gömleğinin üzerine çizgili bir kravat bağladı, kadife ceketin altına, kollarına, manşetleri fırfırlı beyaz kollar geçirdi. Sonra iki tabancayı meşin tabancalıklara yerleştirdi. Başına koyduğu geniş kenarlı şapkayı hafifçe alından geri itti. Ben aynada kendisine baktı: Vahşi Batı Kovboyu, Poker Sihirbazı, Kadınların Gözdesi, Öldüren Silahşör. Ayna, bir poster gibi boyanmıştı, Ben'in yüzünün tam altında "ARANIYOR" yazıyordu.

Ve dışarı şahane bir salon kadını çıktı. Sara giysilerini çıkarmış, kırmızı kadife, örgü ve dantellerle süslü, açık bir korse giymişti. İç eteği fırfırlıydı. Fotoğrafçı bir bacağına Ben'in taburesine koymasını söyleyince, genç kadının siyah çoraplı bacağının üzerinde çıplak teni ve jartiyeri görüldü. Çıplak boynuna tüyler sarmıştı, kısa, koyu renk saçlarına da uzun bir tüy oturtmuştu. Eldivenleri dirseklerine kadar uzanıyordu, bir dirseği Ben'in omuzundaydı.

Sara, resimleri alıp gizlemeyi düşündü.

"İkiniz de çenenizi biraz kaldırın," dedi fotoğrafçı. "Ona yaklaşın Bayan. Kolunuzu boynuna dolayın... Tamam. Bacağıınızı oynatmayın ki, silahlar görünsün."

Fotoğrafçı kırmızı kadifenin altında yok oldu, sonra flaşlar patladı. Sonra Sara'nın jartiyerindeki tabancayı çıkarıp yerine bir maça ası yerleştirdi. "Şimdi bana bakın ve gülümseyin."

Martin köşeyi döndü. Bir fotoğrafçının bölmesinin derinliklerinde parlak ışık altında poz veren bir çift vardı. Martin'in gözündeki gözlükler, her şeyi daha karanlık gösteriyordu.

Kızıl saçlı, fırfırlı gömlekli, ellerinde silah olan bir adam kamera ve bölmedeki önceki resimlerin ötesinden Martin'e bakıyordu. Martin ceketinin cebindeki tabancayı yokladı.

Silahşörün boynuna bir kumral kadının ince, güzel kolu dolanmıştı. Neredeyse beline kadar yarı çıplaktı ve jartiyerine bir maça ası iliştilmişti. Işıklar yanıp söndü, silahşör ve salon kadını, Martin'in beynine en ince ayrıntı bile keskin ve hatasız bir biçimde kazınmıştı. Martin görmüştü, o kadın Sara'ydı.

Sara perdenin arkasındaki dar bölmede, giysilerini giydi. Dışarı çıktığında, Ben kendisine resimleri uzattı; hâlâ ıslaktılar. İşte genç kadın oradaydı; tabanca, kadife ceket ve fırfırlı gömleğiyle bir erkeğe sarılan, çıplak omuzlu, kızıl saçlı kadın kendisiydi.

"Beğendin mi?" diye sordu Ben.

Sara resimlere bakarken başını salladı. Ne silahşör ne de salon kadını gülümsüyordu. Resmin sarımsı kahverengi havası, her ikisini de bir resim için bile birkaç saniye gülümseyen ondokuzuncu yüzyıl insanlarına dönüştürmüştü. Ne birbirlerine, ne de kameraya gülümsemişlerdi. Sakin gözlerinden silahların yaşamlarının bir parçası olduğu belliydi.

Ben, resimlerin parasını öderken, koyu renk gözlüklü, kahverengi sakallı bir adam onları seyrediyordu. Sara'nın resim zarfını alıp, Ben'in kolu elinde oradan uzaklaştığını gördü.

Güzel Sara ölmeli, kokmalıydı.

İşte orada, üzerinde hiç görmediği yeşil bir elbise, belinde bir erkeğin kolu şişmanlamış, gülümseyerek yürüyordu.

Martin onları izlerken, yaz rüzgârında Sara'nın kısa, koyu renk saçları uçuşuyordu.

Martin düşte yürüyor gibiydi. Sara başına peruk takmıştı ya da saçlarını kestirip boyatmıştı. O koyu renk saçlar, Martin'e bilmek istediklerini anlatıyordu: Sara kendisine oyun oynanmıştı ve gizleniyordu.

Martin gözlerini kısarak onun kapıda Kızıl Saçlı'yla vedalaşmasını seyretti. Sara'nın ince yeşil elbisesi, kendisine ait göğüsler ve bacaklarda uçuşuyordu. O, kendi karısıydı. Ve onun bu dünyada yaşıyordu, mutluydu.

Martin onu gözden kaçırmamaya çalıştı. Sara mutluydu... Martin elektrik kablolarına takıldı, bir elinde hardallı çizbur-

ger öteki elinde dondurma olan bir çocukla birlikte yere devrildi. Metal kafası, "Sara, Sara, Sara," diye tempoyla çalışan, soğuk ve sert bir makina gibi hissediyordu kendini. Onu şimdi öldürecekti: Yalnız yakalayacak ve öldürecekti.

Sara'nın kısa, koyu renk saçları peruk olmalı, diye düşündü. Işıktaki parlıyorlardı. Martin bu vücudu tanıyordu ama böyle amaçsızca, düşte gibi, tek başına ve huzur içindeki hali ona yabancıydı. Yine de her hareket Sara'ya aitti. Yemeğini, kaldığı evin kirasını, giysilerini yıllarca kimse ödememiş gibi, Sara yeniden Estel Salonu'na yürüdü. İnsanların güneşte ve tozda bir tekme vurup fırlattıkları boş kağıt bardaklar ve lolipop sopaları gibi kendisini çok geride bırakmıştı.

Ama Martin, eli cebinde, tabancası avucunda, onu izledi. Sara gürültülü bir bölmenin önünde durup, aynanın önünde bir kolye, ardından bir kolye daha denedi. Tezgahın gerisindeki adam kolyeleri zarif hareketlerle ona uzattı; Sara kolyeleri avuçlarına alıp, eğilerek ensesinde kilitledi. Boynundaki minik kalbe bakarken, hafif gülümsemesi, aynadaki ikiziyle buluştu. Satıcıya parasını öderken, arkasını dönüp, kara gözlüklü, "Köpeğinizin Bir Deney İçin Kesilmesini İster Miydiniz?" tabelası altındaki adama hiç bakmadı.

Yine açık havaya çıktığında, üzerinde güneş parlıyordu. Tembel bir tavırla kollarını iki yanda sallıyordu. Bazen kısa, bol elbisenin kolları rüzgârda uçuşuyordu. Martin midesinin bulandığını hissetti: İçtiği iki zencefilli gazoz ve midesine indirdiği yağlı sosis nedendi buna. Gözleri ölümden dönmüş bir bedende, bir düşte yürüyordu. Bu vücut kollarını ileri uzatıp, garip bir makinadan kauçuk havuza yuvarlanan adamları seyretti. Makinanın üzerine kocaman kirpikler ve kırmızı bir dudak boyanmıştı. "Haydi çocuklar!" diye bağıırıyordu kalabalığa. Bir çocuk suya başaşağı yuvarlandı. Martin, Sara'ya ateş edebilir, gülümseyerek yaslandığı yerde onu öldürebilirdi. Toprağa düşerdi. Kendisi kalabalığa karışıp kaybolurdu. Ama Sara'nın çevresinde insanlar vardı.

Martin boğulmuş bir vücudu izledi. Vücut, iplere asılmış rengarenk örtülerin altından geçti. Mavi, kırmızı, altın sarısı kurdelelerle süslenmiş tuvalet kağıdı kutularının, elde örölmüş bebek patiklerinin önünden ayağındaki tozlu sandaletlerle geçti. Erkeklerin dönüp koyu renk saçlara, yeşil elbiseye baktıklarını gördü.

Sonra Martin yeşil elbiseyi kaybetti. Çılgın gibi kapılardan içeri, dışarı koştu. Sonunda Sara'yı üstü kapalı bir çadırda, binicisiyle küçük sekiz figürleri yapan atları seyredirken buldu. Seyirciler alkışlıyorlardı. Hareketsiz duran büyük atları en sırada, elleri kucağında seyreden Sara'dan bir an için gözlerini ayırmadı.

Sonra sıra eğerli atlara ve üstlerinde gösteri yapan kızlara geldi. Jüri teker teker yarışı kazananları belirliyordu. Kaybedenler Sara'nın önünden geçtiler. "Pistteki atlar artık çıkabilirler!" diye bağırdı biri hoparlörden. Sara orada oturuyordu işte; atları seyrediyordu.

Martin'in midesi kaynıyordu. Onun oturduğu sıraya yürüyebilir, onu vurabilir, sonra trabzanın altından kaçıp kalabalığa karışabilirdi.

Sara'nın yalnız oturduğu sıraya doğru yürümeye başladı. Genç kadının arkası dönüktü. Hiç bir yere yetişmek için bir acelesi yokmuş gibi, ağır ağır yürümek zorundaydı. O ilerlerken, gösteri bitti, Sara dışarı çıkmak üzere ayağa kalktı.

Şimdi onu dışarda izlemek zorundaydı. Öğleden sonra güneşi Martin'in gözünü aldı. Yeşil elbise kalabalıkta kayboldu. Martin onun peşinden üzerinde "EĞER ATLARI" - "DANS-LAR" "KISABOYNUZLULAR" "SAFKANLAR SALONU" yazılı tuğla binalara koştu.

Martin Sara'nın peşinden yürürken burnuna dışkı ve saman kokusu geldi. Burunları duvara dayalı büyükbaş hayvanların hemen ardında çiftçi aileleri oturmuşlar, birbirleriyle konuşuyorlar, bir şeyler içiyorlar, kucaklarında bebeklerini uyutuyorlardı.

Sara'nın gözahıcı yeşil elbisesine ve kendisiyle beraberken

gizlemek zorunda kaldığı güzel bacaklarına çok fazla yaklaştırmıyordu. Martin, midesi bulandığı için yutkundu. Uzun, tuğla ahırların arasında adamlar hortumla hayvanları yıkıyorlardı; kahverengi su birikintilerine gökyüzü ve bulutlar yansıyor. Gölgede inekler geviş getiriyordu.

Sara, durup tabelaları okudu, ağır ağır hayvanların bölümünde ilerledi. Martin, yanından tabelalar okunmadan kayıp geçerken, öteki insanlarla birlikte Sara'yı izledi. "Beyaz Park, İ.Ö. 55 yılında Roma'da bulunup, ABD'ye İngiltere'den 1941'de getirilmiştir."

Nefret ettiği halde yediği sosislerden midesi bulanıyordu. Keşke Sara ile birlikte olsaydı: Onu bir binadan ötekine koştururdu. Tam kendisini kaybettiğini sanırken...

"Kırmızı Angus," yazıyordu bir tabelada. "Pinzgauer." Mahnassct Koyu'nda tekmeden atlamıştı. Yüzme biliyordu. Gülerек uzaklaşmış, giysilerine sarılıp ağlamasına ve babasına onu dövdüğünü itiraf etmesine neden olmuştu.

"Limuzin." "Chianina." "Brangus." "Bufalo." "Sari Akiten." Geviş getiren sakın inekler Martin'i seyreliyordu. Onu tek başına yakalayacak, önce yalvartacak sonra öldürecekti.

Ahırın sonundaki ışık Martin'in gözlerini kamaştırdı. Sara'nın peşinden dev oyuncakların olduğu yere gitti. Köpeklerin siyah burunlarının iki yanında üç tane, çil, bir kırmızı dil, bir kırmızı tasma, iki siyah kulak vardı. "Dik Duran Şişeler. Siz Kazanın. Şişe Düşünce Oyun Biter. Şansınızı Deneyin. Bir Hediye Kazanın."

Sara dudaklarında hafif bir gülümseme ile yürümeye devam etti. Tamamen kendi başına ve yalnızdı. Bazen durup bir çocuk ya da annesiyle konuşuyordu. Küçük bir oyuncak kazandı ve oyuncağı küçük bir kıza verdi. Kadınlar tuvaletinin önünde sırada bekledi. Martin hemen hemen bomboş olan erkekler tuvaletinde gizlenip, kapısının altından güneş ışığı sızan, kontrplaktan yapılmış bir tuvalet bölmesinde yediği sosis ve içtiği zencefilli gazozun bir kısmını terketti. Belki de Sara'nın

yaşadığını sandığını düşünmeye başladı.

Genç kadın mutluydu. Elbisesi, Iowa rüzgârında uçuşuyordu. Kendisi ise aynaları kırmış, işini bırakmıştı, polis tarafından aranıyordu. Cebindeki tabancayı kavrayan eli ter içindeydi. Eline bakınca, kabzanın üzerindeki kartalın izinin avucuna geçtiğini gördü.

"Haydi, bir onluk at!" diye bağırdı bir kız Martin'e. "Şansını dene!"

Sahte silahlar, bir dizi bölmede, pat-pat-pat diye sesler çıkarıyorlardı. Martin geriden, kalabalığın arasından Sara'yı izledi. Onu burada vurabilirdi. Herkes, bunun pat-pat-patın bir parçası olduğunu sanırdı.

Sara durup Cadılar Bayramı için satılan maskelere baktı. Kocaman dişli korkunç suratlar, bilinen hayalet, cadı ve iskelet maskeleri vardı. Sara, maskelerin arasına girdi. Maskeler genç kadına boş gözlerle bakıyorlardı. Sara bir an için güneş gözlüklü adamın bakışları ve pat-pat-pat eden silahların sesleri arasında yalnız kaldı. Martin o berbat suratların yanına yaklaştı, eli yavaş yavaş ceketinin cebinden çıktı.

"Merhaba!" Sara, birinin yanbaşımda olduğunu hissetti. Dönünce, onsekiz ondokuz yaşlarında, üzerinde Heavy Metal sözlerinin altına uzanmış çıplak bir kadının resmi bulunan tişörtüyle sarışın bir genç adam gördü. "Çok güzelsin," dedi genç. Başını geri atıp uzun uzun genç kadına baktı. Sara'ya bakıyordu ama Sara onun müthiş utandığını, bir tek kelime bile edecek cesareti olmadığını sezdi.

"Teşekkürler," dedi Sara, mümkün olduğunca az konuşmaya çalışarak.

"Yeşil elbiseni beğendim," dedi genç, elbise satın almayı düşündüğü bir atmış gibi, gözlerini Sara'nın vücuduna dikmişti. "Ya şu kolye?"

Sara ne diyebilirdi? Tekrar iskeletlere döndü; önlerinden geçerken maskeler ona güldüler, genç kadının yeşil elbisesi onların pis düzeylerine ve bomboş gözlerine yansıdı. Sarışın,

genç adam sıcak güneşin altında durup onu seyretti; güneş gözlüklü adam ikisini birden seyretti. Sara köşeyi dönüp gözden kaybolmadan önce Martin gencin gözlerinde büyük bir arzuyla Sara'ya baktığını gördü.

Sara yine kalabalığa karıştı: Martin, bir arabaya bağlı köpeklerin önünden geçip onu yine izlemek zorunda kaldı. Köpekler, güneşin altında oturmuşlardı, dilleri bir karış dışarıdaydı. "Kahretsin," dedi köpeklerle. Kimseye ait değilmiş gibi yeşil elbisesiyle yürüyen, erkeklerle konuşan şu Sara'ya bakın. O yaşıyordu ve erkekleri baştan çıkarıyordu! Martin kendisine oynanan oyunu düşününce gülecek gibi oldu. Ama onu öldürecekti. Her an onu öldürebilirdi.

Bir hindili sandviç arabasının arkasından Sara'yı seyretti. Sara, bir telefon kulübesinin gölgesinde durmuş, otobüs bekliyordu. Martin kalabalığın yanından geçerken, genç kadın elindeki dondurmayı tıpkı bir çocuk gibi yalıyor, yarı kapalı gözlerle külahtaki dondurmanın tadını çıkarıyordu.

Martin, yarım sokak ötedeki Rainbow Drive'da onu bekliyor ve seyrediyordu. Sara ondan, yaşadıkları onca yıldan kopmuştu. Bildiği bir ismi bile kullanmıyordu... Martin onun adını bile bilmiyordu!

Rainbow Drive'ın iki tarafından trafik akıyordu. Sara'yı seyretti. Şişmanlamıştı. Uçuşan elbisesinin kat yerlerine güneş geliyordu. Bir elinde küçük bir çanta ve "Eski Zamanlar" fotoğraflarının zarfı, gözleri yarı kapalı, bir ayağını tembelce ile geri sallayarak, elindeki dondurmayı yalıyordu. Otobüs gelince, külahın dibini ağzına atıp, merdivenlerden çıktı, gözden kayboldu.

Bir otobüsü Cedar Falls'a kadar izlemek zor değildi. Sara, Clay Sokağı'nda indi, bir kez olsun beyaz arabaya bakmadı. Sokaktan geçerek yüksekteki yeşil eve yürüdü, yan kapıdan oraya aitmiş gibi içeri girdi.

"Merhaba," dedi Bayan Eaker, Sara mutfak kapısını kapatırken. "Şu sıralarda döneceğini biliyordum. Bayan Parrish te-

lefon etti, bu akşam saat onda geleceğini söyledi. İstersen bu akşam izin yapabilirsin. Yarın öğlen gelirsin."

"İyi olur," dedi Sara, ellerini lavaboda yıkarken. Bu yeşil elbisesiyle çok güzel, diye düşündü Bayan Eaker. Biraz dışarı çıkmak ona iyi geldi.

"Cattle Fuarı'na gittim," dedi Sara.

"Çok eğlencelidir. Ben beş yaşımdan beri giderim, hiç değişmedi. Traktör yarışlarını gördün mü?"

"Hayır. Atların gösterilerini, güzelim eğer atlarını ve büyükbaş hayvanları gördüm."

"Tambir Ortabatı panayırı," dedi Bayan Eaker, aynada kendisine bakarken. "Dr. Channing çok canlı. Yemeğini yiyor, rengi çok daha iyi." Bayan Eaker, hoşçakal deyip kapıdan çıktı.

Bütün öğleden sonra güneş ışığı. Sara şarkılar mırıldanarak Dr. Channing'in yemeğini hazırladı. Hazel'in üzerine eğilip çenesinin altına peçeteyi yerleştirirken, elbisesi temiz hava gibi kokuyordu.

Sara yorgun, huzur içinde gülümseyerek planını düşündü. Belki şimdi. Belki olabilirdi. Sara, Dr. Channing'e Cattle Fuarı'nı anlattı. Alıştığı sessizlik ve perdelerin gerisindeki ışıkla konuştu. Şuradaki komodinin çekmece sapının pırıltısı, aynalı pano hiç değişmiyordu. Elmalı sosu Dr. Channing'e yedirdikten sonra, kadına uzun uzun baktı, gidip Altın Kase'yi getirdi.

Hazel Channing, Laura'nın kitabı açmasını seyretti ve kendini huzursuz hissetti. Uzun süredir yanlış olan bir şeyler vardı. Duyacağı ilk sözlerden nefret edecekti.

Sonra Hazel içini çekti ve bıkkınlıkla başını yastığında çevirdi. Henry James kimin umurundaydı? Bu kitabı, "En iyi malzemem" diye isimlendirmesi ve kitaptaki karakterlerin kendisiyle pazarlığa giriştiğini söylemesi (bize gerçekten inan görürsün) kimin umurundaydı? James, Prense Prenses'e, Bay Verver ve Charlotte'ye inanmıştı, onları yatağının yanında oturup okuyan Laura Pray kadar gerçek görmüştü.

Ama kimin umurundaydı?

Yine de Hazel, kaşık kaşık elmalı sos yedi. Dinledi. Henry James, onu ölçülü, uzun, çetrefilli, inişli çıkışlı, insanı aldatıcı derecede ipek gibi yumuşak cümleleriyle sardı. Cümleler, süt gibi beyaz pencere ışığında çevresinde pırıl pırıl parladılar, bütün dünyayı gösteren boşluklar yarattılar ama aynı zamanda tüm dünyayı çevrelediler.

Ama günlerdir cümleleri değiştiren, giderek büyüyen, yanlış olan bir şeyler vardı. Hazel, Laura Pray'e baktı.

"Ne garip, deli iki kadın!" demişti Laura. Bunu nasıl söyleyebilirdi? Hazel, Laura'ya güveniyordu. Ellen Garner asla anlayamazdı ama Laura farklılıkları biliyordu. O seçkindi.

Hazel, iyi bildiği cümleleri duymak istemiyordu, Laura'yı seyretti. Laura, Bayan Tita ve Bayan Bordereau'nun deli kadınlar olduklarını söylemişti! İki kadın ve öyle bir erkeği anlamıyor muydu?

Hazel'in çok iyi bildiği güzel, zor anlaşılır cümleler odada ipeksi bir ağ oluşturdu. Hazel onları duymuyordu. Catherine kendisini reddeden sevgilisinin yüzüne Washington Meydanı Kapısını kapattığında, Laura gülmüştü. Laura, Catherine'nin soğuk ve duygusuz olduğunu söylemişti. Şimdi Laura'nın yumuşak, gösterişsiz, esnek, dokunaklı sesi, hiç anlamıyormuş gibi okumayı sürdürüyordu... Sanki bu cümlelerden nefret ediyormuş gibi! Henry James'in en iyi kitabı, Altın Kase, Hazel'in altın kasesiydi, çünkü hayatının büyük bir bölümünü ona adamıştı: Altındı o, altın!

Hazel, Laura'ya baktı, aniden içi nefretle doldu! Güzel sesiyle Henry James'i ezen Laura'ya nefret, her şeyi ezen dünyaya nefret duydu. Her sözünde hafif bir alaycılık vardı. Laura bu kitabı sevmiyordu. Henry James'i sevmiyordu.

Laura, elmalı sosu bırakmış, okumayı sürdürüyordu. İnce yüzünde ifade yoktu. Perdelerden yaz gününün son ışıkları solgun parlıyordu. Işık, Hazel Channing'in kıvrılmış dudaklarını, Laura'nın alay edip, aşağılarken ifadesiz kalan yüzünü aydınlatıyordu.

Güzelim, tecavüze uğramış, hakaret edilmiş bölüm bitti. Laura, Hazel Channing'e bakmadı, sustu.

Odadaki sessizlik ılık kadar hafifti. En sonunda Laura, Hazel'in gözlerinin içine baktı. "Neden ne demek istiyorsa onu yazmıyor? Kelimeler, kelimeler, kelimeler!" diye bağırdı. "Sanırım Prens ve Charlotte hâlâ birbirlerine aşıklar. Sanırım Maggie buzdolabı gibi biri. Sanırım, babası da ondan farksız. Ama sürüp gidiyor işte! Henry James'in en büyük romanı!"

Genç kadın cümlesini bitirdikten bir saniye geçti. Bu süre, pencerenin dışında öten kuşu duyacak kadar uzun değildi. Ama Laura daha sonra duyduğunu sandı.

Ama duyduğundan emin olduğu ses, Hazel Channing'e aitti. Dr. Channing bağıırıyordu. "Hayır! Hayır! Ne demek istiyorsa onu yazıyor! O bunu yapan tek yazardır!"

Odaya sessizlik hakim oldu. Çok değişik bir sessizlikti bu, Hazel ve Laura birbirlerine baktılar. "Anlatmak istediğini söyleyemez!" diye bağırdı Hazel. "Anlam, satır aralarında olmak zorunda. Birbirimiz hakkında öğrendiğimiz her şey böyledir!"

Sonra Laura, sıcak ve mutlu bir kahkaha attı. Altın Kaseyi bıraktı, pencereye koşup bir eliyle tülleri, ötekiyle kalın perdeleri açtı. Sonra tüm gücüyle itip pencereyi ardına kadar açtı.

"Hayatları mahveden o küçük, ince ayrıntıları tasvir etmek zorunda! Ve onu yapıyor! Sürekli onu yapıyor!" diye bağırdı Hazel, ışıpta gözlerini kısarak.

Günün son ışıkları şimdi Laura'nın üzerine düşüyordu. Odaya sıcak rüzgâr giriyordu. Laura yatağa koştu, inci kollarıyla Hazel'a sarıldı, yanağını, yastıktaki yaşlı kadının yanağına dayadı.

Laura'nın yeşil elbisesinin kolları rüzgârda hışırdadı. Hazel, yeni biçilmiş çimenleri, nemli toprağın baharatlı kokusunu ve yüzlerce kilometre ötedeki tarlalarda esen rüzgârın kokusunu içine çekti.

Martin arabasını köşeye çekti ve Sara'nın girdiği evin iki kapısını da görecektir şekilde parketti; gazete okuyormuş gibi yaptı. Birkaç dakika sonra yaşlı bir kadın dışarı çıktı, köşeden otobüse bindi.

Martin her şeyi hayal ediyormuş gibi hissediyordu hâlâ, Sara'yı belki on kez öldürme fırsatı çıkmıştı: Şık elbisesi, çıplak bacağı, jartiyeri ile Kızıl Saçlı'ya gülümseyen Sara, Martin'i hiç duymamış, umurunda değilmiş gibi, onu bulup, beynini dağıtmayacakmış gibi sarışın çocukla konuşan Sara. Kahretsin!

Arka koltukta üç şişe şarap içti.

Evin Martin'e bakan tarafında bir pencere açıldı. Hava kararmaya başlamıştı. Martin bir şişe şarabı bitirip, şeri şişesine uzandı. Bir an için Sara'nın yeşil elbisesini gördüğünü sandı.

Arabalar gelip geçiyordu. Arada biri yanından geçiyor, ona bakıyordu.

Sonra pahalı bir araba evin önünde durdu. Arabadan şık takım elbisesi, kır saçları zarif taranmış, orta yaşlı bir şıllık inip kapıya doğru yürüdü. Işıklar yandı. Martin, şık, yaşlı şıllığın kapıda Sara ile konuştuğunu gördü. Kadın, sonra Sara'ya sarıldı. Kapı kapandı.

Çok yorgundu. Lanet olası Cattle Fuarı yüzünden ayakkabıları toz içindeydi, boğazı ve burnunda da toz kokusu vardı. Motele geri dön. Martin'in midesi bulanmaya, başı dönmeğe başlamıştı. Uyumak istiyordu. İkisini de öldürmek, bu işi bitirmek istiyordu. Bir duşa ve yatağa ihtiyacı vardı. Uyanıp Sara'yı yanında bulmak, her şeyin bir düş olduğuna inanmak istiyordu.

Bisikletli iki çocuk, ben yapmadım, hayır sen yaptın, diye bağırarak yanından geçtiler.

Sara kapıdan çıktı, yola yürüyüp köşeyi döndü.

Martin, bir sokak geriden Sara'yı izledi. Sokak lambaları-

nın altında onun beyaz gömleği, şortu ve spor ayakkabılarıyla koştuğunu görüyordu. Kızıl Saçlı'ya gidiyor, diye düşündü. Bütün gün fuarda yürüdükten sonra koşabiliyordu! Açık pencereden dışarı ağızındaki tatlı şeriyi tükürdü. Şıllık! Sara, Tremont Sokağı'na dönene kadar bekledi. Onu arabadan vuracaktı. Mükemmel. İnsan boğulmuş bir şıllığı zaten öldüremezdi.

Martin genç kadının peşinden gitti, silahın emniyetini açtı. Hava yeterince karanlıktı, ama onun beyaz gömleğine nişan alabilirdi. Martin yaklaşırken, Sara dönüp bakmadı bile.

Martin küfrederek frene bastı. Köşeden bir grup üniversite öğrencisi çıkmış, Sara'ya doğru geliyordu. Aralarında eğleniyorlardı: Erkeklerden yarısı ötekileri omuzlarına almış yürüyorlardı. Bağırıp, güldüler, sonra yanlarından geçen Sara'ya seslendiler. Martin sokağı dönmek zorunda kaldı.

Onu tekrar gördüğünde, Kızıl Saçlı'ya gitmediğini farkettiler; yan kapıdaki evin merdivenlerini çıkıyordu. Belki bir evde çalışıyor, ötekinde oturuyordu.

Sara kapıyı açıp içeri girdi. Demek kapıdaki not, ona yazılmıştı: *Her yarım saatte bir, bütün gece.*

Martin, Sara'nın evinin karşısına, Seerley'e parketti. Sonra alacakaranlıkta, gölgeler arasında kayboldu. Kızıl Saçlı'nın notu ve çiçekler, Sara'nın kapısının tokmağına asılmıştı. Martin'in gözleri ve beyni alev alevdi. *Şahane aşkım... Bayılacaksın, yalvaracaksın.*

Ama Sara, Kızıl Saçlı'nın çiçeklerini bulamayacaktı. Notunu da göremeyecekti. İz koklayan köpekler tarafından izlenen bir dişi köpek gibiydi o: Kırmızı köpekler, koyu renkli köpekler, sarı köpekler. *Şahane aşkım.* Kızıl Saçlı'nın evinin yanındaki evde oturuyordu, Martin Burney'in Montrose'de, boğulduğu için kendisine yas tuttuğunu sanıyordu. Bayılacaksın, yalvaracaksın. Kızıl Saçlı'yla yatakta, ona yalvaran Sara: Martin'in nefret ve öfkeden başı dönüyordu, gözleri görmez olmuştu. Neredeydi? Bir Iowa kasabasında, eski bir evin arkasındayken, Sara'yı öldürmek için izliyordu.

Öteki evlerde ışıklar yandı. Sokağın karşı tarafından biri bağırdı: "Mike-ee! Mike-ee! Haydi yatma vakti!"

Eylül ayı sonu olmasına karşın, bir yaz gecesi idi bu. Sara yağmur yağacağını düşündü. Hava ağırdı. Ağaçlar yapraklarını döküyorlardı. Sapiyla bir yaprak Sara'nın penceresine takıldı.

Sara yaprağı itti, gölgelikleri yarı yarıya indirdi, ışıkları kapadı yepyeni duygularla dolu vücudundaki giysileri çıkardı. Bu vücut, hiç düşünmeden kendisini yeniden hayata döndürmüştü. Çıplak, özgür ve gizlice duş almak için banyoya koşarken, teninde sıcak havayı hissetti. Çok gizemli ve güçlü vücudunu sabunlayıp oğuştururken, şaşkınlığa benzer bir duyguya kapıldı.

Gözlerini kapatıp saçlarını sabunladı, Ben'in bütün yüzüne serpiştirilmiş burnundaki, yanaklarındaki çilleri gördü. Kaşları kırmızı değil, altın-kahverengiydi, gözlerinin üzerinde bir yay gibiydiler. Başına yakın küçücük kulakları, çillerle kaplı kalın bir boynu vardı. Birlikte, dünyanın tepesinde eriyip gitmişlerdi.

Boston ve Montrose'deki insanlar onu unutmaya başlamışlardı. Bazen hatırlayıp ne kadar üzücü olduğunu söyleyeceklerdi: Sara Burney çok gençti.

Genç kadının ayak parmaklarının arası kirlenmişti: Cattle Fuarı'ndaki tozlar. Teninde büyük bir neşe hissediyor, yeniden Ben'e dokunmak istiyordu. Dudakları aralandı, duştan akan suyu, öpücük gibi hissetti.

Sara güldü. Sıcak su, bacaklarındaki ağrıya iyi gelmişti. Sıcak güneşin altında sıcak öpücükler... Onu kendisine çeken, elini göğsüne koyan Ben. Dr. Channing'in öfkeli sesini anımsadı. Sara, Georgia Parrish'e Hazel'in sonunda konuşmaya karar verdiğini söylediğinde, Georgia inanamamıştı. Kırmızı tırnaklarını, kır saçlarına götürmüş, bunun bir mucize olduğunu söylemişti. Hazel Channing çekingen, yumuşak sesiyle bunun bir oyun olduğunu söyleyip gülümsemişti.

Saçlarının ağırlığı, vücuduna sardığı havlu bile Sara'ya Ben'in ellerini anımsatıyordu. Bu gece eve döneceğini Ben bilmiyordu. Eğer telefon açıp, "Merhaba, yarın öğlene kadar ev-

de olacağım," derse...

Sara, duştan çıkıp, kurulandıktan sonra aynada çıplak vücuduna baktı. Çürükler geçmişti. Kilo almış, güzelleşmişti. Ben yandaki evdeydi. Karanlık yatak odasına gidip, üzerine siyah ipek dantel body'i giydi. Sahip olduğu en güzel şeydi bu, gözlerini kapatıp Ben'in onu üzerinden çıkarmasını hayal etti.

Sara buzdolabını açıp, kendi yemeklerine baktı. Soğuk süt: Şişeye uzandı.

Martin genç kadının yarı kapalı penceresinden içeri bakarken, elindeki silahın emniyeti açıktı. Bir anı gibi bir saniye için buzdolabının ışığında boğulduğu siyah dantel body içinde gülümseyen Sara'yı gördü. Uzun kaybolmuş, pırıl pırıl saçları genç kadının vücudunu yarı yarıya örtüyordu.

"Kahretsin!" diye fısıldadı Martin. Silahın emniyeti açıktı. Namlunun ucunu, siyah bodye, pırıl pırıl saçlara çevirdi.

"Kahretsin," diye fısıldadı Martin. Gözlerine dolan yaşlar, görmesine engel oluyordu. Eve yaslanıp, yüzünü hâlâ sıcak olan duvara dayadı.

Sara soğuk süt içip kendi kendine gülümsedi. Annesi hayatta olduğunu biliyordu. Martin onun öldüğünü sanıyordu. Biraz bekleyebilir, sonra leylaklar arasından öteki eve yürüyebilirdi.

Sara sabahlığını giyip, mutfakın ışığını açtı.

Karanlık arka verandadan "Gel kedicik," diye seslendiğini duydu Martin. Sadece Sara'ya ait olan ses, karanlık bahçede bir hayalet gibi asılı kaldı. "Buraya gel! Haydi!"

Martin yatak odasının penceresi altında sallanarak bekledi, yaşlarla dolu gözleri çevresini görmüyordu. Keşke her şey farklı olsaydı... Durabilmek için topuklarını toprağa gömdü. Elindeki küçük silah terden sırılsıklamdı.

Çok geçmeden birisi gelecekti: Şu kızıl saçlının adı neydi? Ben Woodward mıydı? *Bütün gece, her yarım saatte bir...*

Martin, Sara'nın mutfak penceresine gitti. Yine o sıcak mutfak: Bir vazoda çiçekler, portakal rengi duvar. Mutfak ışığı, Sara'nın temiz saçlarına ve pembe sabahlığına saçıldı. Mut-

fak masasının altında küçük bir kedi patilerini temizliyordu.

Sara kendisine yeniden süt doldurup, dolaptaki krakerleri aldı. Konserveleri üç sıra halinde üstüste koymuştu; etiketlerden bazıları kendisine dönüktü. Cattle Fuarı'nda herkes gibi gezmişti, kadınların birbirlerine gülümsediği kadınlar tuvaletine girmişti. Önce çocukları tuvalete sokarlar, annelerini bekleyen bebekleri kucaklarında taşırlardı.

Sara silahşör ve salon kadının fotoğraflarını gizlemişti.

Hazel Channing'in sesi ve mahçup yüzü... Sanki birisi Hazel'e, "Bir aşığın olduğunu biliyorum," demiş gibi.

Sara içini çekti, gerindi, soğuk süt içti. Sarışın genç adam, "Çok güzelsin," demişti, genç kadının gözlerine hiç bakmadan.

Sara gülümsedi. Mutluluğu, genç adamı da etkilemişti. Sıcak güneşte, yükseklerde, hâlâ Ben'in dudaklarını hissediyordu.

Açık mutfak penceresinden, gecenin sesleri geldi: Ağustos böcekleri, yoldan geçen bir araba, yandaki sokakta rüzgârda sallanan balkon süsleri.

Ben'in ışıkları sönmüştü. Belki de, o komik, üzüm süslemeli yatağına, erkenden yatmıştı. Parmaklarının ucuna basa basa merdivenleri çıkarsa...

"Ben," dedi Sara, mutfakta kendi kendine. Martin, açık pencereden onu duydu. "Ben."

Martin öfkeyle elindeki silaha sarıldı. Üç metre ötede Sara, mutfak masasının başında, gülümseyerek oturuyordu.

"Ben," dedi yumuşak bir sesle ve güldü.

Bu ismi duyan Martin'in eli, pencereye yaklaşmışken, havada donup kaldı. *Şahane aşkım* sözlerini tekrarladı kafasında. Bütün gece, her yarım saatte bir, buna bayılacaksın, bana yalvaracaksın. Martin öfkeyle vücudunun hem alev alev yandığını hem de titrediğini hissetti. Onun gözleri önünde önce adamı öldür. Onu yalvart. Yaptıklarını anlasın.

Bir grup genç Seerley'de parkettiler, gülüşerek yarışarak, parktaki atlı karıncaya koştular.

Sara'nın arka kapısından leylaklı tünele giden Martin genç-

lerin sesini duydu. Tabancasındaki kartalı elinde hissetti. Ben'i öldürene dek Sara'yı öldürmeyecekti. Ben'in kendisi yüzünden öldüğünü görmeliydi. Başından beri bunu yapmaya niyetliydi.

Midesi bulanıyordu. Sarhoştı. Boş mideye şarap içmişti. Kızıl Saçlı gelecek, Martin onun işini bitirip gidip uyuyacaktı. Kızıl Saçlı, leylakların arasından çıkacaktı.

Martin bir eliyle şarap şişesine sıkı sıkı sarıldı. Cattle Fuarı'nda saatlerce yürüdüğü için ayakları acıyordu. Bacakları ağrıyordu. Evde Sara'dan başka kimse yoktu. Bütün odalara dışarıdan bakmıştı.

Martin leylaklı tünelden çıkıp, arkasını dönüp oturdu. Şaraptan bir yudum içti. Kızıl Saçlı ses çıkarmadan tünelden geçemezdi. Ya da Ben Woodward. Sara önce onun öldüğünü görmeliydi. Belki adamı bırakması için yalvarırdı.

"Daha hızlı!" diye bağırdı parkta birisi. Biri salıncaklarda sallanıyordu, metal sesleri duyuldu.

Sara, Ben'in yatağındaki sıcaklığını anımsayınca, titredi. Kendisine sarılan kollar, öpücükler, fısıldamalar, korkmamak-

"Hayır," dedi genç kadın yüksek sesle. "Bırak o güvende olsun." Eliyle ağzını kapatıp, gözlerini yumdu. Ben Woodward'ı rahat bırak. Soğuk, kara dalgaların, gökyüzündeki Ay'ın, Grenville'ye giden yolda ayaklarının altında çatırdayan çakılların üzerinden sadece birbuçuk ay geçmişti. Aylarca, yıllarca yalnız olmaya karar vermişti. Biçilmiş çimenlerin tatlı kokusunda, çim biçme makinasını yürüten, kızıl saçlı bir adam...

Martin'in karşısında Sara'nın muftak ışığı, altın bir huzmeydi. Martin şarabı bitirdi, yere yuvarlanıp karanlık bahçeden o sarı pırıltıyı seyretti. Gökyüzünde bir tek yıldız bile yoktu. Bekleyebilirdi. Sara'nın mutfak ışığı sönüp ev kararınca, Martin leylakların altında bir çocuk gibi büzülüp bekledi.

Saat dokuz buçukta gençler parktan ayrıldılar. Birkaç küçük çocuk salıncaklarda hâlâ sallanıyordu. Bir oğlan bisikletinin önünü havaya kaldırdı, yakaladı, bisiklet kaldırımının üzerine gürültüyle devrildi, tekerlekleri bir süre döndü.

Geceyarısı. Yağmur başladığında, Martin Sara'nın arka bahçe kapısının yakınında uyuyordu.

Yağmur ve gördüğü düşler yüzünden uykuda vücudu kasıldı. Sokaklarda Sara'nın peşinden koşuyor, kapıları açıp kapatıyor, en sonunda bir kapının arkasında, çıplak, yatakta birisiyle gülerken buluyordu.

Martin uykusunda bağırarak döndü ve 25'lik tabancasını tuttu. Güzel Sara'nın kolları başka bir erkeğin boynundaydı, Martin'in kendisini görmüş olması umurunda değildi. Martin silahi buldu; emniyetini hissetti.

Sara, adama sarılmış gülüyordu. Bir fotoğrafçının flaşı, tıpkı bir şimşek gibi patladı.

Martin'in kulaklarında gök gürliyordu ama o sadece Sara'nın kahkahalarını duyuyordu. Gözlerini açıp, bir adamın Sara'nın arka bahçe kapısından kendisine doğru geldiğini gördüğünde, hâlâ düşlerinin etkisi altındaydı.

Adam Sara'nın bahçesinden köşedeki eve doğru koştu. Martin ayağa fırladı, koşarken silahını ateşledi.

Başı kocaman bir kabak gibiydi, zonkluyordu. Sara'nın evi karanlıktı. Gökğürültüsü ve yağmurda bir adam bağırdı, Martin, çakan şimşeklerde sarı görünen çiçek tarlalarına dev bir adam yuvarlanırken, hâlâ Sara'nın güldüğünü sanıyordu.

Martin adama doğru koştu, yüzüstü çevirdi. Bir zamanlar Martin'in ki kadar açık renk sarı saçlara, kanlara, genç yüzü, açık mavi gözlere yağmur düşüyordu. Genç adamın vücudunun ezilen ıslak zerrinler, çevreye ağır bir koku yayıyordu.

Biri bağırdı: Kim var orada?

Martin sallanarak ayağa kalktı, sonra köşedeki bahçeden Sara'nın bahçesine koştu. Islak çim ve toprağın üzerinde ayağı kaydı.

Sara, silahın sesiyle yatağından fırladı, üzerinde geceliği, arka kapının gerisinde durdu. Martin'in köşedeki evin behçesinden çıktığını gördü; omuzunun üzerinden geriye bakmış, ayakları kaymıştı ama genç kadın onu tanıyordu. Martin! Sara, leylaklı yola saklandı, tam o sırada Martin verandanın merdivenlerine düştü.

Köşedeki evin arka kapısında bir ışık yandı. "Kim var orada?" diye bağırdı biri.

Martin dizlerinin ellerinin üzerinde Sara'ya o kadar yakın ilerliyordu ki, genç kadın gözünü kırpmadı, nefes bile almadı. Çakan şimşeklerin aydınlığında saçlarının koyu kahverengi ve sakalı olduğunu gördü ama bu Martin'di.

Şimdi, zerrin tarhlarının ötesinde, yan kapıda başka bir ses vardı. Martin ayağa kalktı, sallanarak Sara'nın evinin yanındaki patikaya yürüdü.

Kimse, omuzlarını kaldırarak, ayaklarının ucuna basa basa öyle koşamazdı. Martin, diye düşündü Sara. Kendisi buradaydı. *Martin*.

Şimşeklerin aydınlığında, genç kadın karanlıkta onun peşinden koştu. Evinin arkasındaki dar yola gelince, Seerley'e park edilmiş, şimşeklerin aydınlığındaki arabayı gördü. Gökgürültüsü sanki havayı yarıyordu. Genç kadın çalıların arasına diz çöktü, şimşek çakmasını bekledi, sonra karanlıkta koştu, çimenlerdeki sert ve soğuk bir şey çıplak ayağını acıttı.

Ayağına değen cisme uzandı: Bir tabanca. Verandanın merdivenlerini çıkınca, kapının tokmağında yumuşak bir şey buldu.

Sara yumuşak cismi tokmaktan çekip aldı, hiç ses çıkarmadan mutfak kapısını ardından kapadı, karanlık muftağında üstünden sular süzülerek, titreyerek durdu.

Şimşekler mutfak penceresinde bir yanıp bir sönüyordu; çalılar, ağaçlar ve çitler bir gelip bir gidiyordu. Sara'nın bahçesi boştu ama köşedeki evin önünde zerrin tarhlarının üzerinde yatan birine doğru şişman bir adam ve bir genç eğilmişti.

Sara, şişman adamın daha önce çimleri biçtiğini görmüştü. Genç kadın bazen çiçek tarlalarının önünde, yukarıdan gelen müziği dinleyerek güneşlenirdi.

Şimdi bir adamı ayağa kaldırıyorlardı: Sarı saçlı, ağzı açık bir genç adamı.

Şimşegin ışığında, Sara kapısındaki notları, beyaz gömleğe yayılan kanları, sarı saçları gördü. *Çok güzelsin...*

Üzerinden sular damlayarak, elinde 25'lik Baretta, mutfağında durdu. Silahın kabzasındaki bildik kartalların keskin pençeleri avucuna battı. Martin bir adamı vurmuş, leylakların arasına düşerken silahını kaybetmiş, beyaz bir arabayla uzaklaşmıştı.

Gök gürüldüyordu. Bunların hiç biri bir düş değildi. Sara, Martin'in silahını tutuyordu. Elindeki yumuşaklık ise, bir buket çiçek ve bir nottu. Martin onları getiren adamı vurmuştu. Seni ve o adamı öldüreceğim. Çok güzelsin. Yeşil elbiseni beğendim. Kolyeni de.

Bir kibrit çakıp, artık tanıdığı yazıyı okudu:

*Yeşilli güzel -
Kalbimi boynunda taşıyorsun
O zincirde
Güzel bacaklarının arasında
Benden başkasına ihtiyacın yok.*

Sirenini öttüren bir ambulans Seerley'den hızla geldi. Aniden susturulmuş bir çığlık gibi Sara'nın evinin önünde durdu.

Küçük silah Sara'nın avucuna sığıyordu. Kabzadaki kartallar, sert pençelerini uzatmışlar, gagaları açıktı. Martin'in tabancasının namlusuna baktı. Martin bir adam vurmuştu. Tabancasını almaya ve kendisini öldürmeye geri gelecekti.

Sara, kendi mutfağına tanıımıyormuş gibi bakıp, elinin tersiyle alnını oğuşturdu. *Martin buradaydı.*

Sara bir kez daha, çenesi kasılmış, mavi gözleri kararlı ve

pırıl pırıl, yerdeki ıslak ayak izlerini sildi. Kurulandı, ıslak geceliğini banyoya, sabunlu suya koydu. Çok geçmeden polis gelecek, yağmurda arka bahçeleri araştıracaktı.

Kârda atılmış bir yılbaşı çiçeğini, kırık ağaçlar arasında bir solucan gibi kıvrılan kanlı bir eli gördü.

Parmak izleri, çoktan denizde boğulmuş birine aitti. Günlük elbiselerini yanına alacaktı: Yeniden kılık değiştirecekti. Şortunu, gömleğini ve spor ayakkabılarını bir torbaya koydu.

Martin'in arabası motellerden birinin önünde olmalıydı: Çevrede pek çok motel yoktu.

Evini keşfedip, kendisini izleyecek kadar kasabada kalmıştı. Kendisini izlemişti! Sara duvarı yumrukladı. Güvende olduğunu düşünmüş, budalalık etmişti. Gözlerini masanın üzerindeki tabanından ayırmadan, kalbi küt küt atarak hızla giyindi.

Vakit gece yarısını geçmişti. Yağmur olanca hızıyla yağıyor, yapraklar sallanıyor, Cattle Fuarı pankartları ıslanıyor, hayvanların ahırlarının çatılarına gürültüyle yağmur iniyordu. Bir polis arabası, Üniversite Caddesi'nden aşağı iniyordu: O noktada ıslak asfaltta bir bıçak gibi parlayan kırmızı, yeşil, sarı trafik ışıkları vardı. Beyaz bir araba, renk renk ışıkların arasından ilerledi.

Polis. Martin, Sara'nın evinden moteline gitti, devriye arabasını izledi. Yağmur olanca hızıyla cama iniyor, arabanın silecekleri yavaş kalıyordu. Yerdeki suda, motelin ışıkları oynayıyordu. Holiday Inn'in önünde boş yerler vardı. Martin bunlardan birine parketti, arabadan inmeden kazan gibi şişmiş başıyla, ağzındaki kusmuğu tattı. Artık ceketinin cebinde silahının ağırlığı yoktu. Geriye sadece portakal suyu kutusundan yaptığı susturucu kalmıştı, onu da kullanmayı hiç düşünmemişti.

Martin, şiddetli yağmur arabaya vururken, uzun süre, iki kat olmuş, bir halde arabanın içinde oturdu. Ellerini cebine sokup çıkardı. Bir süre sonra, direksiyonla oynamaya, parmaklarıyla ölçmeye başladı. Parmaklarıyla saydıkça, kendini daha iyi hissetti.

Uzun süre direksiyonu ölçtü. Bu arada Sara'nın evinden koyu renk sakallı bir adam çıktı, insanın iliklerine işleyen yağmurda, Ben Woodward'ın ambarına gitti, Ben'in arabasını alıp yola çıktı.

Martin'in elleri yeniden ceplerini araştırdı. Parmaklarının neyin peşinde olduklarını biliyordu: Kabzasında kartal olan silahın.

Kahrctsin. Silahı bulup, onu öldürmek zorundaydı.

"Onu seviyorum," diye fısıldadı ellerine ve Sara'yı kollarında hissetti, saçlarını kokladı.

Parmakları ona aldırmadı: Araba anahtarlarını buldular, Franklin Sokağına geri dönüp parkettiler. Bacakları onu karanlık sokakların ortasına tanımadığı bahçelere, çamaşır ipleri-ne, çöp kutularına, çitlere taşıdılar. Üzerindeki giysiler ıslak ve ağırdı; çitleri atlayamayınca altlarından sürünerek geçti, dengesini bulabilmek için topuklarını çamura batırdı, boynunu ve başını her an parçalanacak bir balkabağı gibi taşıdı.

Yağınurda üniversitedeki çan kulesi çaldı.

Martin en sonunda tabancasını bıraktığı Sara'nın arka bahçesine geldi.

Ayakları onu Sara'nın arka bahçesinin merdivenlerine götürdü. Hayvanlar kadar zeki ve sinsi elleri, oradaki asfaltı yokladı. Neye sahip olmaları gerektiğini elleri biliyorlardı.

Silah orada değildi. Elleriyle basamakları çıktı, leylaklar arasından ıslak otların üzerinde koştu. Dengesini yitirmemek için başını mümkün olduğunca yukarıda tutuyordu. Zeki parmakları genç kadının veranda kapısını açtı, yeri yokladı. Elleri silahın ve Sara'nın peşindeydiler. İçcri girdiler, Martin onları izledi.

Martin'in elleri mobilyaları yokladı. Kapıları açtılar. Parmakları, cebindeki küçük el fencerini buldu, küçük ışık huzmesi boş yatağın üzerinde gezindi, içinde Sara'nın kokusu olan döşabı aydınlattı. Karanlıkta yüzünü onun giysilerine sürdü ama elleri ona aldırmadı. Fener ışığında bir banyo göründü.

Akıllı elleri dış macununu buldular, kapağını sıkı sıkı kapadılar. Balkabağı başı, sanki giderek büyüyordu. Elleri raflardaki tüm havluları üçe katladılar.

El feneri oturma odasından sallanarak geçti, mutfağı, dolaptaki konserve kutularını buldu. Martin'in zeki elleri, tüm kutuları aynı sıraya, etiketleri kendine bakacak şekilde yerleştirdi.

"Burada değil," dedi Martin ellerine. "Burada kimse yok."

Ama yine de ellerini tavan arasına çıkarmak, nemli taşlara dokundurtmak, yere gömülü lavaboyu, örümcek ağlarıyla dolu rafları hissettirmek zorundaydı.

Parmakları yukarı çıkmak istediler, Martin merdivenleri sürünerek çıktı, kilitli bir kapıya ulaştı. O sırada sesler duydu, Sara'nın ön bahçesinde ışıklar gördü, akıllı parmaklarıyla arka kapıdan, arka yoldan arabasına kaçtı, hızla motele gitti.

Martin, motelin balkonlarında koşarak odasını ararken, parkedilmiş mavi arabayı ya da koyu renk sakallı adamı hiç farketmedi. Anahtarın üzerindeki numarayı okuyamıyordu. Yağmurdan sıırıslam, odasını bulana kadar anahtarla bütün kapıları denedi, sonra yıkılarak içeri girdi, yatağın üstüne oturdu.

Martin'in akıllı elleri neye ihtiyacı olduklarını biliyorlardı. Bir şişe şarap buldular.

Kapıyı açık bırakmıştı. Balkona yağmur iniyor, gök gürlüyordu. Bütün bunlar ellerinin umurunda değildi. Tabancayı ve Sara'yı istiyordu onlar. Balkabağı başı, sapından kopacak gibiydi.

Elleri, içmesine izin vermedikleri zaman, elde örülmüş yatak örtüsüne dokunuyorlardı. "Pek de akıllıca değil," dedi ellerine. "İşi berbat ettiniz. Birini öldürdünüz ama kim olduğunu bilmiyorum."

Elleri yatağın başucundaki lambayı açtılar. Lambaya pervaneler yaklaştı. "Budala eller," dedi Martin. Pervaneleri yakalayıp, çarşafında ezdi. "Berbat," dedi.

Başını kaldırıp baktığında, odasının kapısında bir adam vardı. Adam, "Seni öldüreceğim;" dedi.

Martin görmeye çalıştı. Onun Ben Woodward olduğunu sandı: Nebraska'da izlediği ama bir türlü bulamadığı kısa boylu, sakallı adam. "Ben yokum," dedi sakallı adam. İşte bu çok mantıklı, diye düşündü Martin. Ben Woodward'ı asla bulamamıştı.

"O yüzden kimseyi öldüremem, öyle değil mi?" Adam eline eldiven giyip kapıyı hafifçe kapadı.

"Kahretsin," dedi Martin, gökgürültüleri arasından. "Sen Ben Woodward mısın?"

Ben Woodward kısa boylu ve zayıftı. "Beni sonsuza dek izleyeceksin," dedi. "Hiç tanımadığım adamları öldüreceksin. Acaba neden bana sahip olduğuna kendini inandırdın."

Martin düş gördüğünü sanmıyordu, ama Ben Woodward düşlerinde konuşuyor gibiydi. "Kimseye sahip de değilim," dedi Martin. "Ben MacManus'dan emir alıyorum." Ben Woodward'ın yanaklarından yaşlar süzülüğünü sandı ama pek iyi göremedi: O sadece gür sakalı ve bıyığı olan biriydi.

"Seni sevmiştim," dedi Ben Woodward.

Martin'e bir erkek daha önce hiç böyle bir şey söylememişti. Gözlerinin önüne babasının ekşimiş yüzü, MacManus, Chuck Jenner, Al Surrino'nun yüzleri geldi. *Seni sevmiştim* sözlerine neredeyse gülüyordu. "Ah neydi," dedi Martin.

"Beni izleyecek ve öldüreceksin," dedi Ben. "Ama biz yine de aynıyız. Kimseden para dilenmek istemezsin değil mi?"

"Hayır."

Ben Woodward bir adım yaklaştı. "Saygı istiyorsun, değil mi?"

"Evet." Martin sorulara cevap vermeyi sürdürdü. İki tane Ben Woodward görüyordu, ikisi de konuşuyorlardı. Sadece birine baktı, ötekinin oradan uzaklaşıp uzaklaşmayacağını merak etti. "Benim kendi işim var-" dedi Martin ve birden sustu. Çünkü artık işi yoktu. Etrafına bakınıp şarap şişesini aradı. "İ-

şim yok," dedi. "Karım da yok." Aniden nerede olduğunu, oraya ne zaman geldiğini anımsayamadığı için, düş gördüğünü sandı.

"Kendi evini, paranı, işini istiyorsun. Başka birinin evinde yaşamak istemiyorsun, değil mi?"

Martin başını iki yana salladı. Adam ne çok soru soruyordu. Belki de bir polisti.

"Başka birinin pisliğini temizlemek ister miydin?"

Martin başını iki yana sallarken hatırladı: Polisten korkuyordu.

"Karın izin verdiği sürece, iyi, küçük bir işte çalışmaya ne dersin?"

Martin, iki tane Ben Woodward'a bakmayı sürdürdü.

"Acaba zamanında ailesine haftalık mektup yazmadığında, ya da kaşmir kazağını güveller yediğinde seni döven, senden çok daha büyük bir erkekle yaşamak ister miydin?"

Martin bir zamanlar mavi kaşmir bir kazağı olduğunu anımsadı. Sara, giysileri kuru temizlemeciye gönderirken onu unutmuştu. Martin kazağı bulmuş, üzerine giyince deliklerden beyaz gömleğinin görüldüğünün farketmiş, Sara'yı dövmüş, kazağı da atmıştı.

Martin'in elleri titriyordu: Ne istediklerini biliyorlardı, silahlı.

"Seni sevmiştim!" diye fısıldadı Ben Woodward. Martin'in başı, yine sapından kopmaya hazır, kocaman bir kapak gibiydi. "Beni öldürecektin," dedi adam.

Ben Woodward kısa boylu ve zayıftı.

Martin, Woodward'ın eldivenli ellerinin titrediğini gördü.

Ben Woodward'ın sesi giderek alçaldı, yumuşadı, fısıltıya dönüştü. "Kilisede benimle mihrabın önünde diz çöktüğünü hatırladın mı? Harvard Meydanı yakınında, karda yürüdüğümüzü, Noel'de evlerin önüne asılan süslemeleri görmeye gittiğimizi hatırlıyor musun? Noel gecesini, şarkılar söylediğimizi?"

Ben Woodward'ın yumuşak, tatlı sesi Martin'in başını dön-

dürüyordu. "Brattle Tiyatrosu'ndaki oyunları hatırladın mı? Montrose Kütüphanesi'nden ödünç aldığımız plakları? Sıcak öğleden sonraları, deniz kabuklarıyla dolu Charles Nehri ne kadar güzeldi." Ben Woodward, elini cebine soktu, çıkarıldığına bir silah tutuyordu.

"Özür dilerim," dedi Martin ayağa kalkarak. "Onlar, onu istiyorlar." Ellerini pantolonunun yan taraflarında aşağı yukarı gezdirdi.

Ben Woodward'ın gür sakalı, kaşları, bıyığı vardı ama gözleri - Martin bu gözlerin Sara'ya ait olduğundan emindi. Woodward şimdi kendisine çok yakındı, Martin gözlerini kısıp onun gözlerini görmeye çalıştı. O gözlerini Sara'ya ait olduğunu düşündü.

"Onu istiyorlar," dedi Martin. Ellerinden söz ediyordu.

"Seni döven birisiyle sevişebilir miydin?" diye sordu Sara. Bir erkeğin vücudundan çıkıyordu sesi. Ama Sara'nın bildiklerini hatırlayan bir erkekti o, Martin'in bildiklerini. Kendini ne sandığını sordu Martin'e - onun gibi bir insan...

"İstiyorlarsa, elimden bir şey gelmez," dedi Martin, Ben Woodward'a doğru bir adım attı. Elinde silahı olan bir erkekti o ve kendi elleri o silahın peşindeydi. Martin, Ben Woodward'ın silahın emniyetini açtığını duydu. Gökğürültüleri arasında küçücük bir sestti bu.

Martin, bir erkek olan Sara'ya baktı, onu dinledi. 25'lik tabancayı tutan elleri titriyor, yanaklarından yaşlar süzülüyordu. İki adım daha attı. "Özür dilerim," dedi Martin. Akıllı elleri istedikleri silahı çekip alacaklardı.

"Seni öldürmezsem, asla özgür olamayacağım," diye hıçkırdı Ben Woodward.

Martin'in akıllı elleri şarap şişesini bulamadıkları için, yatağa pervaneleri sürüyorlar, eziyorlardı. Sara ile beraber olan, zerrinler arasındaki adamı çoktan öldürmüşlerdi. Şimdi silahı istiyorlardı. "Tanımadığım insanları bile öldüreceksin," dedi Ben Woodward, eldivenli elinin tersiyle alnını oğuşturdu.

Martin, Ben Woodward'ın üzerine atladı. Akıllı elleri, Woodward'ın silahı tutan elini kavradı. "İstiyorlar," diye açıklamaya çalıştı Martin.

Silah hâlâ Woodward'ın elindeydi. Vermemek için direndi, Martin siyah kaşların altındaki iri, çaresiz, nefret dolu mavi gözlerle baktı. Kendine çok yakın, tanıdık, gariptiler siyah bıyıkların altındaki ağız, yanağına doğru, soluk soluğaydı.

"Seni sevmiştim," diye fısıldadı Martin'in kollarındaki adam. Martin, Sara'nın uzun, güzel kokulu saçları, yuvarlak göğüsleri için hıçkırdı. Martin'in elleri, Ben'in bileğini bükte, o incecik bileği koyu renk sakallı yüzü in'eyene kadar bükte.

Şimdi silah Martin'in akıllı ellerindeydi. Bu kendi silahıydı, kabzadaki kartalları hissetti. Elleri, istediklerine sahip olmuşlardı.

Sonra Sara'nın kokusunu duydu. Kollarında bir erkek soluk soluğa çırpınıyordu. Ama Martin Sara'yı kokluyordu. Güzel bacaklarına rüzgârda dolanan yeşil elbisesiyle, göğüslerinin arasındaki beniyle uzun, yumuşak saçlarıyla Sara asla geri gelmeyecekti.

Martin bir an için gözlerini kapadı, incecik dalındaki balkabağı başı giderek şişti. Polisi gördü. Bir kadını tokatlamış, bir adamı öldürmüştü polisler peşindeydi. Bir kadın duvara yaslanmış çılgık atıyordu. Zerrinler arasında bir adam yatıyordu. Cam panoların ardında dizilmiş makinelere güneş ışığı vuruyordu. Gökyüzü, gökgürültüleriyle sarsılırken, Sara bir basamaktan ötekine düşüyordu.

Martin'in başı, şişmiş bir balkabağıydı. İncecik sapının ucunda sallanıyordu.

"Onu istiyorlar," diye hıçkırdı Sara'nın kollarında. Akıllı elleri silahı tutuyorlardı. Eller, balkabağını paramparça ettiler.

Yatak örtüsünde ve çarşafta pervaneler ezilmişti. Yatak örtüsü yarı açıktı, Martin yerde yatıyordu. Uyuyormuş gibi kolları başının üzerindeydi. Martin'in şakağındaki delikten kulağına doğru sürekli ince bir kan sızıyordu. Elinde 25'lik bir silah parlıyordu. Aklı başka bir yerdeymiş ve bir cevap bekliyormuş gibi, düşünceli bir bakışla, odanın tavanına bakıyordu. 218. otoyoldan bir otobüs geçti; uzaktan gelen bir sesle, vites değiştirdi.

Kısa boylu, sakallı bir adam hıçkırarak Martin'in üzerine eğildi. "Martin," diye fısıldadı. "Sevgilim. Ah Tanrım, Tanrım. Neden kendini vurdun? Neden kendini öldürdün Martin? Martin? Titreyerek, Martin'in göğsünden ses gelmediğini, hâlâ sıcak bileklerinde nabız olmadığını farkettiler.

Sara onun elini bıraktı. Üzerindeki gömleği tanıdı: Kol altındaki söküğü kendisi dikmişti. Çiçek ve sisle dolu bir ilkbahar gününde yatak odalarındaki dikiş makinasının sesini anımsadı.

Kara sakalın üzerindeki gözleri iri iri açıldı. Martin, sanki bir sonraki hareketi kendisinden bekliyormuş gibi, düşünceli gözlerle kendisine bakıyordu. "Seni asla öldüremezdim, neden kendini öldürdün?" diye fısıldadı genç kadın.

Martin'in gözleri onun üzerindeydi. "Tanrım," diye fısıldayarak, elini Martin'e uzattı. Elini geri çekti, alınının üzerine koydu, gümr, sahte kaşlarının altından çevresine baktı.

Açık kapının ardından loş bir banyo görünüyordu... Bir bavyul rafı, bir dolap. Pirinç bir masa üzerine bir televizyon konmuştu, üzerinde telefon bulunan bir yazı masası da vardı. Martin'in üzerinde, bir masanın kulbundan "Rahatsız etmeyin" yazısı sallanıyordu.

Gökgürültüleri, gökyüzünü dövüyordu. Siyah sakallı adam ellerini oğuşturarak, parmak uçlarında ileri geri yürüdü. Gökgürültüsünde silah sesini duyan olmuş muydu? Martin de aynı

şeyi düşünüyormuş gibi, Sara'ya bakıyordu.

Kısa boylu adam odanın kapısına koşup, eldivenli eliyle tokmağı çevirdi. Kapıyı hafifçe çekti, gökgürültüsü ve yağmurun altında arka sokağa parkedilmiş mavi arabaya koştu. Otolyola çıktığında, son bir pervane motel yatağının başucundaki lambaya yaklaştı, ışığa doğru uçtu, Martin'in hayretle açılmış gözlerinin üzcrinden geçti.

Koyu renk sakallı, titreyen adam Seerley Bulvarı'nda ilerledi. Yaşıyordu, başında boğazında, göğsünde kan dolaşıyordu. Bileği morarmıştı ve acıyordu.

"Onu istiyorlar," diyen Martin'in sesi, arabada yankılandı. Sanki nefesi, son kez ciğerlerinden çıkmamış, kesilmemişti.

Seerley'de artık ambulans ve polis arabaları yoktu. Yine de genç adam Ben Woodward'ın garajına Yirmiikinci Sokak'tan girdi. Ben'in anahtarlarını her zamanki yerine astı, sonra garajın kapısında titreyerek etrafı dinledi. Ben Woodward'ın ve Sara'nın evinde ışık yoktu.

Martin'in pencereden içeri baktığı yerde, bahçe sıırılsıklamdı. Arka kapının önünde silahını düşürmüştü. Sara'nın yanağına bir el gibi yapraklar dokundu. Karanlık bahçede kediye yanına çağırmıştı. Artık hiç bir şey duyamayacak olan bir adam, elinde 25'lik silahı, saçları ve sakalları kahverengiye boyalı orada durup dinlemiş olmalıydı.

Sara'nın başının üstündeki her ağaçtan, düşünceli ve boş gözlerle hiç bir yere bakmayan, bir motel odasında yerde yatan adamı umursamayan yağmur yağıyordu.

Sara'nın elindeki torbada şortu, gömleği ve spor ayakkabıları vardı. Islak otların üzerinden kendi evine doğru birkaç adım attı. Birden köşedeki evin kapısı açıldı. Sara sesler duydu.

Sakallı genç adam sessizce elma ağacının altından, Ben'in mutfak kapısına koştu. Kapı kilitli değildi, Sara kapıyı hafifçe ardından kapadı. Usul usul Ben'in mutfak penceresine yaklaştı.

İki adam Sara'nın evinin köşesine geldiler. El fenerlerinin huzmelerinin peşinde bahçesine girdiklerinde, Sara onların

üniformalarının şapkalarını gördü: Polisler. Işığın huzmesinde, karanlıktan çalılar, çiçekler, Sara'nın bahçe çiti ortaya çıktı. Polisler, Sara'nın arka kapısına geldiler. Sara onların kapıyı vurduğunu duydu.

O benim kocamdı. Ayak parmağımı ve bileğimi kırdı.

Bir labirente konmuş fare gibi Sara'nın beyni geçmişten geleceğe doğru koşturuyordu. Nefesini tuttu.

Polisler yeniden mutfak kapısını vurdular. El fenerlerinin sarı ışıkları, evin yan tarafını aydınlatıyordu; polisler ön verandaya gidip kapıyı çaldılar. Bir tren, cevap beklemeyen, yalnız bir insanın sesi gibi düdük çalarak kasabadan geçti.

Sara yüzündeki sakalı, bıyığı ve kaşları çıkardı, erkek giysilerini attı. Titreyen elleriyle, göğüslerindeki bardajları çıkardı, torbasının içindekileri büyük bir hızla Ben'in mutfak döşemesine boşalttı, çıkardıklarını torbaya koydu. Torbayı Ben'in mutfak çekmecelerinin en altına, en gerisine sakladı.

Ön kapı artık vurulmuyordu. Ama geri döneceklerdi. Cına-yet sırasında neredeydiniz? Duymuş olmalısınız...

Neden Martin boğulmadığından kuşkulandı?

Sara, Ben'in kapı ziline çalınmasını bekledi.

Martin ölmediğini nereden biliyordu?

Islak yüzünü sildi. Mavi gömleğin üzerine kan damlayacaktır.

Anılarında Martin bağırıyor, gülüyordu. Manhasset'te, sarı saçlarında güneşin pırıltıları, sulara koşuyordu.

Sara şortunu, gömleğini ve ayakkabılarını yerden alıp, Ben'in arka kapısına bıraktı. Şimdi Ben'in yukarıdaki yarı açık kalmış banyo penceresinden bahçedekilerin sesi geliyordu.

Ben uyuyor muydu? Belki sadece gökgürültüsünü ya da yağmurun sesini duymuştu.

Martin hâlâ motelde odasının tavanına bakıyor olmalıydı. Başından akan kanlar omuzuna, oradan gömleğinin cebine sı-zacak, sessiz lamba ışığında yatak örtüsünü ıslatacaktı.

Sara sesleri dinledi. Yoldaki bir ışıktan Ben'in mutfak ay-

dındlandı. Genç kadın ışıktta bileğini havaya tuttu, kırmızı parmak izleri gördü. Sanki yine plaj evinde, balayında gölgeler arasında duruyordu. Gümüş kaplaması dökölmeye başlamış bir aynaya bakıyordu ve Martin'in kendisini okşayan elleri, göğüslerini ve omuzlarını pembeleştirmişti.

Ben'in zilinin çalınmasını bekledi. Kendi evi karanlık ve boştu.

Ben'in kapı zili hiç çalmadı.

Sara, Ben'in yatak odasına çıkarken, basamaklar ayaklarının altında fısıldadı. Merdivenlerin keskin kenarları. Uzun bir düşüş.

Aşağıda sahile vuran dalgalar yoktu. Yoldan mırıltılar geliyordu ama bunlar da Ben'in açık banyo penceresinden içeri sızan hafif seslerdi. Sara onları dinlerken başındaki peruğu çıkardı, saç örgülerini çözdü. Ben'in çarşafını hafifçe, usul usul açarken, uzun saçları omuzlarına düştü, serbest kalarak göğüslerini, yanaklarını okşadı.

Çok ağır uyuyan birini uyandırmadan yatağa nasıl girileceğini iyi biliyordu. En sonunda, yavaşça, soluğunu tutarak, Ben'in geniş yatağının kenarına uzandı. Ben'in solukları hiç değişmedi.

Gözlerini kapadığında, Martin'in kendisini bulduğunu gördü - nasıl bulmuştu - ağır ağır kendisine doğru yürüyor, aniden sendeliyor, son anda kollarına düşüp ölüyordu, seni de o adamı da öldüreceğim.

Genç kadın ellerini yumruk yaptı. Elleri silahın emniyetinden kaymıştı. Seni öldürmezsem, asla özgür olamayacağım.

"Ondan nefret ediyordum, onu öldürmeye gittim." Sara'nın dudakları sessizce kımıldadı. Ben'in solukları düzenli, ağırdı.

Sara, Martin'in kollarından kaymasını, düşerken bacağına bir tekme atmasını unutmaya çalıştı. Açık pencereden gelen koro halindeki böcek seslerini dinleyerek titrememeye çalıştı. Fırtınanın dindiğini haber veriyorlardı.

Ben. O uyandığında kendisi de onun ait olduğu yabancı

dünyaya aitmiş gibi görünecekti. Sara, onun soluklarını dinledi.

Küçük tık tıklar geceyi ölçüyordu. Yaz bitmişti. Sara'nın yanaklarından süzülen yaşlar, yastığını ıslattı. Martin ve genç kadının, Blue Lobster'ın arka bölmesinde sarmaş dolaş oturmalarının üzerinden sadece üç yıl geçmişti. Bir kez, akşam yemeği bitmeden plajdaki evc koşmuşlar, tatlılarını getiren garsonu hayretten ağzı bir karış açık bırakarak gitmişlerdi.

Sonbahar. Bir araba geçti; ıslak betonda tekerlekleri yapış yapıştı. Sara aniden kendisiyle ve yalnızdı: İstedikini elde etmiş ve sıkı sıkı çenesinde taşıyan bir hayvan gibi dişlerini gıcırdattı.

Hiç kımıldamadan, Ben'in soluğunu ve yoldaki sesleri dinleyerek, Sara tıpkı bir tavşan deliğini, bir fare yuvasına benzeyen, içindeki saklanan kadın ve çocukların vücutlarıyla tıklım tıklım bir evi anımsadı.

Kadınlar için sığınma evi... Uykularında hıçkıran ya da uyanırken ağlayan kadınlarla birlikte o evde yerde yattığı günleri anımsadı. Ağlamaktan vazgeçenler, karanlıkta yerde sürünerek ağlayanların yanına gidiyor, onlara sarılıyor, bazen hepsi uyuyan çocuklarının yanında durup fısıldayarak konuşuyorlardı.

Sara, hafif hafif, yumuşacık nefes alıp veren Ben'i dinledi ve ona sarılmak istedi. Ben, silah sesini hiç duymadan, burada durdum, bitti artık der gibi düşünceli, donuk, kaygısız bir yüzü görmeden, sıradan bir gece geçirmiş, uyumuştı. Ben bittim, siz yaşıntınızı nasıl sürdüreceksiniz?

Yalanlarla, dedi Sara, Martin'in boynundan aşağı akan ince kan sızıntısına. Yalanlarla yaşayacağım. Köşeye sıkıştırılan birisi nasıl öldürürse öyle, dedi silahın namlusuna.

Martin, kahverengi, iri iri açılmış, küçük bir çocuğun meraklı gözleriyle kendisine bakıyordu.

Otlar ve yapraklar üzerindeki yağmur yavaş yavaş kurudu. Sokak lambaları kararmadan önce, Seerley Bulvarı'nda ve otolyolda yer yer kuru noktalar vardı; yoldan geçen ilk arabalar arkalarında ıslak izler bıraktılar.

Schoitz Hastanesi'nin ön yüzü, yepyeni bir günden renkler alarak, açık bir renge dönüştü. Doğum bölümünden bir hemşire gelip Ellen Dehlstrom'a buzlu su getirdi.

Ellen'in perdelerini açtı. "Bugün teyzenizle eve gidiyorsunuz!" dedi. Ellen tombul, ifadesiz yüzünü pencereye çevirdi.

Montrose, Massachusetts'de bulutların arasından güneş ışığı yayılıyordu. Montrose kütüphanesinin kapıcısı Pam Fitzer'i kütüphanenin yan kapısından içeri aldı. Haftanın her günü saat sekizde aynı şeyi yapardı.

"Günaydın," dedi Pam. Kapıcı da ona karşılık verdi. Pam'ın üzerinde yine siyah pamuklu elbisesi vardı. Yüksek topuklu ayakkabılarıyla, ön masanın yanından geçti. İncecik, sinsi bir kızdı ve haftalardır siyah giyiyordu. Tanıdığı biri boğulmuştu. Kapıcı sorma cesaretini gösterince, bu cevabı almıştı. Lobinin ışıklarını açtı.

Hazel Channing'in evine günün ilk ışıkları girdi. Georgia Parrish, Hazel'e bir çörek daha uzattı. "Köprü'nün altındaki o Venedik lokantasında akşam yemeği yemiştik. Sular ayağımıza vuruyordu."

Hazel güldü. "Banyo penceremizin altından gondollar geçiyordu."

"Duştan sıcak su akmıyordu," dedi Georgia. "Ama donarken, *Rigoletto*'dan Dük'ün aryasını dinleyebiliyorduk."

Temizlikçi kadınların biri bir motel odasının kapısını açtı, içeri birkaç adım attı, avazı çıktığı kadar bağırdı, geri döndü ve dışarı kaçtı.

Nebraska'da yağmur yağıyordu. Craigie Court Huzurevi'nde yağmur çatıdan otlara iniyordu: Bir önceki gece düşen yapraklarla mazgallar dolmuştu.

"Yağmuru dinle," dedi Chloe Gray, Lila Rainey'c. "Kışa girmeden bahçelere iyi gelir". Görmeyen gözleri, su sesine doğru döndü.

"Şu hemşirelerin yardımcıları, cümlelerin tam ortasında kapıdan içeri giriyorlar," dedi Lila. "Boş ver. Yeğenin mektubunu sana yeniden okuyayım... Belki bu sabah bir mektup daha alırsın."

Polisin oturduğu Holiday Inn bürosunun koltuğu gıcırıyordu. "İntihar," dedi telefondaki birine.

"Massachusetts'den Martin Burney. Saçını boyamış."

Motelin müdürü çok üzgün görünüyordu. "İşimiz için kötü olacak bu," dedi karısına. "Bu çevreden gelenler için."

"Seerley'deki yaralama ne oldu?" dedi yüzbaşı. "Mermiyle ilgili raporu ne zaman alacağız? Şu çocuk, bir yabancının gelip kendisine ateş açtığını söylüyor: Yürüyüşe çıkmış, geri döndüğünde arka kapıdan içeri girmeye çalışan bir yabancı bulmuş. Şu Martin Burney olabilir. Araba kiralıkmış." Yüzbaşı elindeki kalemi evirip çevirirken, motel müdürünün yüzüne bakıp telefonla konuşmayı sürdürdü. "Burney'i araştırdık, üç hafta önce Massachusetts'de boğulduğu söyleniyor. Çocuk onu çok yakından gördüğünü söyledi, biraz kendine gelip sakinleşince çocuğu getir, cesede baksın, tamam mı?"

Motel müdürü karısına bakıp başını iki yana salladı.

Bir süre sonra sabah güneşi Cedar Falls'ın caddelerini aydınlattı, Seerley Bulvarı'ndaki elma ağacı pırıl pırıl parladı.

Abbott'ların evinde, bağırp çağırın çocuklar vardı. Bayan Abbott, Sandra'nın saçlarını örüyordu. "Kahvaltını etmeyeceksen dışarı çıkıp oyna," dedi Markie'ye. "Haydi."

Markie'nin Tremont Sokağı'nda, günün ilk ışıklarında çe-kiştirdiği oyuncak arabası gıcırdadı.

Sara bu sesi duydu. Saatlerdir gözleri açık, sorularla dolu, yerinden kımıldamadan yatmıştı. Kendinde değildi. İçindeki sessizliğe, "Merhaba?" dedi. "Merhaba."

Bir tek yarı açık pencere dışında Ben Woodward'ın yatak odası karanlıktı. Gölgelekler ve ağır perdeler kapalıydı. Ben, gıcırta ve gürültüleri duyunca yarı yarıya uyandı, karanlık yatak odasında gözlerini hafifçe araladı. Etrafına bakmadan, tuvalete gitti, tekrar dönüp yatağına girdi. Bir gece önce çok yorulmuştu: Pazar günü konferanstan eve geç dönmüşü, Pazar-tesi dersi vardı, Cattle Fuarı, ardından lanet olası komite toplantıları. Öyle yorulmuştu ki, akşam yemeğı bile yememişti, birkaç uyku ilacı da almıştı...

Sonra hatırladı. Laura'yı güzel, yeşil elbisesi içinde gördü. "Kanlı pitonlar, yeşil Avrupa Engrekleri..."

Bir adamın ceketine yaslanmış bir güvercinin sabırlı bakış-ları. Sopasında pamuk helva. Oyuncaklar, uçaklar. Dev teke-ri. Jartiyerinde maça ası olan bir salon kızı... Ben aniden bü-yük bir mutluluk hissetti; hafifçe güldü, mutlu ve yalnızdı.

Gıcırta sesi devam etti. Ben yattığı yerde dinledi... Ama baş-ka bir şey daha vardı. Gözlerini açtı, kalkıp oturdu, elini hafif-çe yatakta ilerletti, parmaklarına sıcak bir ten, sıcak, uzun, kaygan saç telleri değdi. "Deborah," diye mırıldandı Ben.

Arkası kendisine dönük birisi, yatağında yatıyordu. Uzanıp perdeyi açınca, genç kadın doğruldu.

Laura'ydı bu: Onun küçük, çiçek gibi ağzını ve dar burnu-nu gördü.

Pencereden gelen ışık, saçlarında parlıyordu. Saçlar, ay ışığı gibi açık renkti, omuzlarından inip çıplak göğüslerini örtüyordu.

Ben, aralarındaki mesafeyi aşp, ona solukları kesilinceye

kadar sıkı sıkı sarılmak istedi.

"Ben," dedi genç kadın.

Sara dizlerini çenesine çekti, uzun saçlarının arasından Ben'i seyretti. Çarşaf lar hışırdadı.

Ben hiç bir şey söylemedi. Çıplak ve hareketsiz yatıyordu.

"Gece yarısı korkunç bir rüya gördüm ve yalnızdım," dedi Laura. "Kapının açık olup olmadığını merak ettim."

"Evet," dedi Ben. "Geldiğini duymadım."

Genç kadın yan dönüp, ona yaklaştı. "İkimiz de uyumuşuz."

Ben, bir tek kelime bile etmekten korkarak nefesini tuttu.

Genç kadının saçlarının koluna değdiğini hissetti, parfümünü kokladı, dudakları birleşip, incecik vücudu kendi vücuduna değdiğinde, pırıl pırıl saçların ağırlığını duydu.

Ben, Abbott çocuklarının köşedeki kaldırım da arabalarını gıcırdatmalarını dinledi. Laura'nın yumuşak göğüsleri avuçlarındayken, bu ses ona o kadar tatlı geldi ki, ağlayacağını sandı. Bu bir düş değildi: Tremont boyunca, Seerley'e doğru bir araba gıcırdayordu, açık pencereden Eylül ayının ıslak bahçe kokuları geliyordu.

"Laura," diye fısıldadı Ben. "Laura." Kaygan, harika bir pırlııyla ağır sarı saç telleri yüzünü örttü. Şimdi Laura adındaki bir kadın, ıslak yüzü kendi yüzünde, morarmış bileği sırtında, vücudunun altındaydı. Vücudunda başka çürükler yoktu ama genç kadın varmış gibi hıçkırıyor, Ben'in kollarında ağlıyordu.

"Laura," diye fısıldadı Ben, onun gözlerindeki yaşları sile rek. Onu öyle tatlı öptü ki, genç kadın onun yumuşak dokunuşları, sıcaklığı karşısında ağlamadan edemedi.

Cedar Falls, Iowa'da Salı sabahı, birbirine kavuşan iki sıcak el gibi, Ben'in üzerine kapandı. Solukları ağırlaştığında ve en sonunda hareketsiz yattığında, Ben gıcırdayan arabanın ters yöne, Seerley'den Tremont'a gittiğini duydu.

Ben, öylesine büyük bir mutluluk bulutunun üzerinde uçuyordu ki, ileriye göremiyordu. "Aşkım," dedi. Yanaklarında mis gibi koku bırakan uzun, pırıl pırıl saçları okşadı. Kalbinin

duyduğu mutlulukla genişlediğini hissetti. "Bütün gece buradaydın ve ben bunu farkedemedim, öyle mi?"

Laura'nın mavi gözleri, düştüymüş gibi kapalıydı. Kenarlarında minik eflatun rengi kırışıklar vardı. Gümüş rengi saçlarını itip onu öptü. Dünya bir kez daha, gıcırdayan araba gibi, yok oldu.

"Çok güzel..." diye mırıldandı Ben, Laura'nın göğüslerine dayanarak. Doğrulup, genç kadının saçlarını okşadı. "Seni seviyorum! Beni sevdiğini söylemedin ama biliyorum, seviyorsun!"

"Seni seviyorum..." diye söze başladı Laura, onun yüzüne bakmadan. Yine gözlerinden yaşlar akmaya başladı, bu sefer onları silmedi bile. Ben'e sarılıp ıslak yanağını onun yüzüne dayadı.

"Ağlama," dedi Ben. Genç kadının saçlarını okşadı. "Çok güzelsin... Güzel sarışın-"

"Hayır, değilim," dedi Laura. Sonra yatakta oturdu, elinin tersiyle gözyaşlarını sildi, pencereden gelen yeşil ışıktaki göğüsleri titredi. Saçlarını örmeye başladı. "Henüz değilim," dedi. Saçlarını ördükten sonra komodinin üzerindeki tokaları aldı, yanındaki koyu renk peruğa uzandı. "Bir gün." Peruğu taktı, güzelim saçları gözden kayboldu.

"Pekala," dedi Ben. Sırtını kamburlaştırdı ve çevresine bakınıp pantolonunu arada. "Bak ne diyeceğim, ben kahvaltı hazırlayayım."

Sara, Ben'in kemerini takmasını seyretti. Ben, bir gömleğe uzandı, göğsündeki altın sarısı tüyler parlıyordu. Genç kadına gülümsedi, gelip onu öptü, sonra yalınayak aşağı indi.

Mutfaktaki perdeler açıldı. Ben derin, mutlu bir nefes aldı, buzdolabından yumurtaları çıkardı. Kendine ait olan bir kadının. Vücudu, bir tiyatro ışığı gibi pırıl pırıldı.

Omlet, pastırma, tost, kahve, mevya suyu, hepsini hazırlayacaktı. Bu evde Dr. ve Bayan Benjamin Woodward birlikte. Çiçekli süslemeler, beyaz saten ve dantel duvak, org müziği, telaşla koşuşan kadınlar. Onunla evlenecekti. Her şey bu kadar iyiymen, Laura onunla evlenmeliydi. Ben, bekleyebilirdi.

Yumurtaları kırarken, bir müzikal şarkısı mırıldanmaya

başladı, yukarıdan düşün sesini duydu. Laura yatağında. Laura banyosunda. Laura, büyük bornozlarından birini giymiş, kendisine pek bakmadan aşağı iniyor. Genç kadın sonra onunla gözgöze geldi, başını geriye atarak hafifçe güldü. Ben şimdi neden onun bu hareketi yaptığını anlamıştı, görünmeyen, uzun saçlarını geri atıyordu. Bornozun içinde vücudu serin ve sabun kokuyordu. Kendi dudakları karşısında bir lale gibi açılan dudakları da serindi.

Solukları düzeldiğinde, Laura mutfağın kenarına bıraktığı şort ve gömleğine uzandı. Tatlı, güzel bir sessizlikte kahvaltı ettiler, tereyağlı tost, reçel, kahve fincanları arasında gözgöze geklier. Kahvaltı bittikten sonra ocağın önünde uzun uzun öpüştüler, temiz esinti pastırma kokuları arasında hafifçe sallandılar.

Öpüşmeleri ve kahveleri bittikten az sonra Ben, "Arka bahçende gezinen bir polis var," dedi.

Laura topladığı kahvaltı tabaklarını bıraktı, Ben'in yanına gelip mutfak penceresinin önünde durdu. Yağmurdan sonra gelen güneşte yemyeşil otlar ve ağaçların yaprakları parlıyordu.

"Bak ne diyeceğim, ben gidip onunla konuşayım," dedi Ben. "Belki rozetini kaybetmiştir. Belki ayakkabılarını kaybetmiştir. Belki kendisi kaybolmuştur." Sesi çok neşeliydi, gülümseyerek, Laura'yı güldürmeye çalıştı, kapıyı arkasından kapatıp dışarı çıktı.

Laura, Ben'in leylaklı tünelden çıktığını, arka bahçede durup polisle konuştuğunu gördü. Ben, ilk soruyu sorarken vücudu rahattı, sonra genç kadın onun irkildiğini gördü. Ben çevresine bakındı, yine polisin yanına geldi. Polis eliyle yeri işaret ediyordu.

Ben geri döndüğünde, Laura fincanları dolaba kaldırıyordu. Yanında polis de vardı. "Köşedeki evde biri vurulmuş," dedi Ben.

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim," Polis gençti, garip bir

tavırla şapkasını elinde evirip çeviriyordu. "Sadece komşulara olağan soruları soruyoruz."

Laura bir rüyada gibi, diye düşündü Ben. En sonunda polis sordu: "Kahve ister misiniz?"

"Hayır. Yine de teşekkürler."

Laura masanın başına geçip oturdu. Erkekler de oturdular.

"Corey'lerin oğlu dün akşam evi geç dönmüş, bahçelerinde bir yabancıya rastlamış," dedi Ben. "Yabancı ona ateş edip kaçmış. Kurşun omuzunu sıyırılmış."

Polis, bir not defteriyle kalemini çıkardı. "Sanırım siz yandaki, Bayan Nepper'in kiracısısınız," dedi Sara'ya. "Dün gece kuşku uyandıracak bir şey görüp, duydunuz mu?"

"Hayır," dedi Laura.

"Evin bu tarafında mı uyursunuz?"

"Evet," dedi Laura, Ben'e bakmadan.

"Silahı bulduk ama burada bahçeleri araştıracağız," dedi polis ayağa kalkarak. "Önemli bir şey duyar ya da işiterseniz bize bildirin."

Laura onun peşinden mutfak kapısına yürüdü. "Eve dönmeliyim," dedi Ben'e. "Ama öğle yemeğini hazırlar bırakırım. Bu akşam herhalde Dr. Channing'in evinde olacağım."

"Beni ara," dedi Ben. Polis memuru dışarı çıktı, Laura yüzünde hülyalı, dehşete kapılmış gibi bir ifadeyle Ben'in kollarına geldi. Mutfaktan çıkıp, leylaklı tünelden yürümeden, iki kez ona sarıldı. Benekli, arka mutfak kapısının önünde miyavlıyordu.

Yandaki bahçedeki insanlar, Sara'nın tünelden geçtiğini asla görmediler. Kapının tokmağında çiçek buketi yoktu, Sara ıslak izleri silmişti.

Nefesini tutarak, usulca kapıyı kapattı. Arka bahçesinden, temiz mutfaka kadar, şimdi kuruyup grileşmiş, çamurlu ayak izleri vardı.

O adam. Hemen polisi ara, memur, yandaki bahçedeki insanlarla birlikte olmalı. Hayır. Sara bir odadan ötekine yürüdü. Evde kimse yoktu.

Lavabonun altında bir bez buldu, ıslattı, dizlerinin üzerinde yeri silerken, pencerenin altında sesler duydu. Verandanın yerini, mutfak, koridoru, ikinci kata çıkan merdivenleri temizledi. Kapının zili çaldı.

Banyosundaki son ayak izini de sildikten sonra kapıyı açtı.

"Mümkün olduğunca çabuk geldim," dedi Bayan Nepper, beyaz saçlı başını sallayarak. "Mary Harris'ten duydum. Holiday Inn'de temizlik yapar. Mümkün olduğunca çabuk geldim."

"İçeri gelin," dedi Sara, kapıyı açarak.

"Mary Harris'ten duydum. Hazel Channing'i aradım, orada değildin. Her şey yolunda mı diye bakmaya geldim." Bayan Nepper oturma odasına girip çevresine baktı. "Ağaç bölmeler ne kadar güzel olmuş! Motelde temizlik yapar ama cesedi Tanrıya şükür o bulmamış. Ama polis onunla ve herkesle konuşmuş.

"Ne cesedi?" dedi Sara.

"Mümkün olduğunca çabuk geldim. Her şeyin yolunda olup olmadığını görmek istedim. Polis herkesle konuşmuş."

"Nerede?" diye sordu Sara.

"Holiday Inn'de. Bahçeye giren adammış. Onu duydun değil mi?"

"Polisler geldi."

"Evet, mümkün olduğunca çabuk geldim, çünkü Mary Harris olayı biliyordu. Motelde çalışır. Adam ölmüş."

"Kim?"

"Bahçeye giren! Geldim çünkü, yan evde Corey'lerin oğlu vurulunca, senin burada yalnız başına çok korkmuş olacağını düşündüm. Bir şey duydun mu? Mary Harris'e dedim ki, 'Hemen gidip Laura'ya söyleyeyim de, korkmasın. Adam ölmüş.'"

"Hayır, ben fırtına dışında hiç bir şey duymadım," dedi Sara. "Bir fincan kahve içer misiniz?"

"Kendini vurmuş. Kahve, iyi olur." Bayan Nepper kanepeye oturdu. "Sanırım deliydi. Bu akşam gazeteler yazar. Ama bilmek istersin diye düşündüm. Hepimiz birisi vurulunca, üzüldük, sinirlerimiz bozuldu." Ayağa kalkıp mutfak, geldi. "Şu

sarmaşıkların böyle büyüyeceği hiç aklıma gelmemişti."

Sara'nın mutfağı kurumuştu, kahve suyu ısınıyordu. Tekrar oturma odasına geçip oturdular. "Deliydi herhalde," dedi Bayan Nepper. "Mary onun bu işi küçük bir tabancayla yaptığını söyledi. Hâlâ elindeymiş. Gökgürültüsü ve şimşekler öyle çoktu ki, kimse silah sesini duymamış. Hiç öyle gökgürültüsü duydun mu? Verandamın çatısı aktı ki benim çatım hiç akamaz. Mary Harris'e hemen gelip sana haber vereceğimi söyledim Endişelenme, adam ölmüş."

Su kaynıyordu. Sara, dolaptan kahveyi çıkarmaya gitti. Bayan Nepper mutfak kapısına gelip kahvenin çok pahalılandığını söyledi. Kilosunun elli sent olduğu günleri hatırlıyordu.

Kahve için dolabın rafına uzanırken, Sara rafa dizdiği konserveleri gördü. Ama şimdi... Tek sıra halinde, etiketleri dışarı bakacak şekilde dizilmiş kutulara bakakaldı.

"Sanırım her şeyin ucuz olduğu zamanları hatırlamazsın, değil mi?" dedi Bayan Nepper.

Sara onu duymadı, cevap vermedi.

"Doğu'dan biriymiş. Boston'dan. Beyaz, kiralık bir arabası varmış." Bayan Nepper konuşmayı sürdürdü. "Edna Grant ve Helen Tyler, onu eski Atcher evinin önünde, Seerley'de otururken görmüşler, ama o olduğunu bilmiyorlarmış, sanırım o zaman da yanında silahı vardı. Birisi birini vurmaya kalkınca, insanın sinirleri bozuluyor. Mary Harris'e söyledim."

Sara ötekiler gibi etiketi kendisine bakan konserve kutularından birine dokundu. Kaşık çatal çekmecesinden bir kaşık çıkarttı.

"Ben de dedim ki, sinirleri bozulmuştur, gideyim ona adamın öldüğünü söyleycim dedim. Çok olmasın... Sadece bir kaşık yeterli. Hazel Channing nasıl?"

"İyi," dedi Sara, Bayan Nepper'e kahvesini uzatırken. "Dün akşam yanında bir arkadaşı kaldı. Öğlende orada olmalıyım."

Bayan Nepper aceleyle kahvesini bitirdi. "Orayı aradığım-

da arkadaşı da öyle söyledi. Gitmem gerek. Ellen Garner ne zaman dönüyor?"

"Henüz bize haber vermedi," dedi Sara.

"Dün gece hiç bir şey duymadın mı?"

"Hayır."

"Daha fazla kalamayacağım. Mary Harris'e cesedi bulduklarını sana haber vereceğimi söyledim. Holiday Inn'de çalışıyor ama cesedi o bulmamış. Bu akşam bütün gazetelerde haber çıkar. Herkes haftalarca bunu konuşacak. Burada fazla insan vurma ve intihar olmaz. Kahveye teşekkürler."

Sara, Bayan Nepper'in, "Holiday Inn'de Mary Harris," diye söylencere ön verandanın merdivenlerini inmesini seyretti.

Ön kapıyı kapattı. Mutfığa gidip yeniden dolabı açtı.

Bütün konserve kutuları, etiketleri öne gelecek şekilde yerleştirilmişti; tanıklığa çağrılmış gibi, genç kadının testişine hazır, sıra sıra duruyorlardı. Bezelyeler, şeftaliler, kayısılar, taze fasulyeler.

Sara mutfak penceresinden dışarı baktı... Seerley'de oturuyormuş, herhalde yanında silahı vardı. Ezilmiş zerrinlerin yanında bir grup insan duruyordu. Köşedeki kırmızı evden artık müzik sesleri gelmiyordu. Genç kadını ötekilerden altı metrelik ot ve güneş ışığı ayırıyordu. Kendisi sadece pencereden bakan bir komşuydu.

Odalarını aradı, bütün kapı tokmaklarını sildi, bir elin dokunabileceği tüm dolapları, lavaboları, kapıları sildi, kimsenin arka kapıyı açıp kapattığını görmemesine dikkat etti. Son bir kez Martin'in arkasından evi toparlayıp temizlemişti.

Banyoda dişini fırçalamaya gittiğinde, diş macununun kapağının açılmayacak kadar sıkı sıkı kapatıldığını farketti.

Sonra raftaki tüm havluların üçü katlanmış olduğunu gördü. Uzanıp onlara dokundu, oldukları gibi bıraktı.

Sara'nın telefonu çaldı. "Alo?" dedi Georgia Parrish yüksek, neşeli sesiyle. "İyi misin? Olanları radyodan öğrendik, Hazel hemen seni aramamı istedi."

"İyiyim," dedi Sara.

"Ne biçim bir dünyada yaşıyoruz. Deliler, üniversiteli öğrencileri kendi kapılarının önünde vuruyorlar. Ama o işi yapan adam, Holiday Inn'de kendini vurmuş. Bunu herhalde duymuşsundur."

"Evet. Saat onikide geleceğim."

"Onu söyleyecektim. Hazel artık konuşuyor, burada birkaç gün kalabilirim, boş vaktim var. Gerçekten konuşuyor! İnsana hiç fırsat vermeden hem de. Hazel senin evde kalıp dinlenebileceğini söyledi. Birlikte seyahat resimlerimize bakıp geçmişini anıyoruz."

"Gelip bir şeyler pişiremez miyim?"

"Hayır. Ben öyle şeyleri iyi beceririm. Hazel'in ne sevdiğini de biliyorum. Burada bir mucize yarattın sen. Keyfine bak, tabii maaşını tam alacaksın. Gitmeden önce seni ararım. Belki Hazel o zamana kadar aklına gelen her şeyi söylemiş olur, ama yine de buna pek güvenme."

Sara kadına teşekkür etti, telefonu kapadı, Martin'in gözlerindeki şaşkın çocuk bakışlarını, ince ince sızan kanı gördü. Hiç farkında olmadan aynı görüntü, defalarca gözlerinin önünde beliriyordu. Banyoya gidip raflarda üçe katlanmış havlulara baktı, Martin'in gözlerindeki ifadeyi gördü, ama sırtında ve teninde hissettiği Ben'di. Öğlen iki saatliğine eve, yemeğe gelen Ben... Elleriyle gözlerini kapatıp, "Martin," diye fısıldadı.

Ona, kapıyı tırmalayan Benekli dışında kimse cevap vermedi. Sara kediye içeri aldı, önüne kedi maması koydu, ne yapabileceğini düşündü: College Hill'deki dükkanlara gidebilirdi. İn-

sanlarla konuşabilirdi. Üniversite kütüphanesine gidebilirdi...

Havlıları sıra sıraydılar. Ben'in vücudu, hemen hemen kare ve sertti. Saçları yumuşacıktı ve arada bir, kendi kendine ve genç kadına doğru, "Mmm," diye inliyordu.

"Benekli!" diye bağırdı. Tabağına eğilmiş yemeği çiğneyen kedi başını kaldırıp ona baktı. "Martin öldü," diye fısıldadı. "Artık özgürüm."

Benekli, yemeği bırakıp hapsirdi. Sonra yine yemeğe devam etti. "Ben ile sevişmeyi düşünüyorum," diye fısıldadı Sara. "Martin bir morgda ve ben öğlen Ben ile sevişmeyi düşünüyorum. Öğle yemeğinde tam iki saat vakti oluyor!" Yüzü avuşlarında, Benekli'nin yanına oturdu.

Bir süre sonra Sara kedi yavrusuna fısıldadı. "Uzun süre Laura Pray olarak kalmam gercecek. Ben'e ve herkese yalan söylemem gercecek ama güvendeyim!" Benekli tabağı yaladı, sonra hafifçe tabağın çevresini kokladı. "Birkaç gün sonra aneme telefon edip başka biri olduğumu söylerim. Belki perçümü ve gözlüklerimi takıp onu ziyaretçi giderim." Sara kollarını havaya açtı. Özgürdü, özgürdü artık!

Benekli, Sara'nın kucağına sığırayıp, bıyıklarında yemek artıklarıyla onun yüzüne baktı. "Bazı kadınların sosyal sigorta numaraları yoktur, nüfus cüzdanlarını da kaybederler. Öyle değil mi? Nerede doğduğumu bilmediğimi söyleyebilirim. Yalan söyleyebilirim," diye Benekli'ye fısıldadı. "Yalan söyleyebilirim," dedi yeniden, yüzünü kollarının arasına gömdü.

Kedi bıyıklarını yaladı ve fısıldayan Sara'ya baktı. "Ben bir dulum." Benekli, patisini yaladıktan sonra, Sara'nın kucağında kıvrıldı.

"Ben'in iki saati var," diye fısıldadı Sara bir süre sonra. Gözlerinin arasını eliyle oğuşturdu. Yüzünde utanmış bir ifade vardı. "Harika..."

Şimdi Sara bahçesinden Ben'in kapısına doğru yürüyebilirdi. Sabah her yer güneş içindeydi. Ben, son bir fincan kahve içtikten sonra sabah derslerini vermeye gitmişti: Fincanı lava-

bonun yanında duruyordu. Sara dudaklarını fincanın kenarındaki kahverengi damlalara değdirdi, gözlerini kapadı.

Sonra dolabın alt çekmecesindeki torbayı buldu, eve dönüp sakalı, bıyığı, erkek giysilerini kaldırdı. Torba hâlâ yağmurdan ıslaktı; torbayı yırttı. Ceketi asarken cebinde bir şey hisirdadı.

Çiftlikten aldığı eski zarfı buldu. Bir avuç tohumun üzerine kağıt kıvrılmış yapıştırılmıştı. Zarfın öteki yüzüne annesinin el yazısıyla "Kadife çiçeği" yazılmıştı.

Sara annesinin bir daha asla yazamayacağı harflere baktı. "Kadife çiçeği." Çiftlik evinin arkasındaki annesinin bahçesinde eğildiği zaman duyduğu sıcak güneşi sırtında hissetti. Çam ağaçlarını kokladı, sonra annesiyle Joe'nin mutfakta konuşmalarını dinledi; o kaybolmuş havada, sesleri kulağına geldi.

Bir saksı ve toprak buldu, zarftan bir kadife çiçeği tohumu aldı. Simsiyah, tüylü tohum avucundaydı. Çiçek açma şansı yoktu pek. Kış geliyordu. Ama mutfaktaki pencere kenarında güneşlenebilirdi. Tohumun üzerini toprakla kapladı, suladı, pencereye koydu.

Montrose'den getirdiği menekşeler yeşil kulaklarını dikmişler, pencere kenarında dinliyorlardı. Kök salmışlardı. Sara saksıları kaldırıp hemen hemen her yaprağın tüylü çatıları altından büyümeye çalışan minik yapraklara baktı. Işıklı bir masa yapmalıydı. Yeni yıla kadar Montrose'de kaybettiği menekşelerinin hepsi yeniden çiçek açabilirdi.

Sara, Ben'in evine koştu, merdivenleri çıktı, yapılmamış yatağa uzandı dudaklarını çarşafırlara dayadı. Yüksek sesle, "Yaşıyorum," dedi.

Yatağı yaptıktan sonra, Ben'in banyosunu temizledi. Buna ihtiyacı vardı banyonun. Yemekte ne olmalıydı-tabii yiyebilirlerse? Ocağa yaslandı, güneş ışığı sıcacık sırtına vuruyordu. Kendi kendine güldü, güldüğünü duydu.

Tavuklu pay. Genç kadının özel tarifi. Ben'in buzluğunda bir bütün tavuk vardı. Mikrodalga fırında, tavuk hemen çözül-

dü, Sara kendi ocağında tavuğu kaynatmaya başladı. Bu seferlik yemeği kendi evinde yiyebilirlerdi. Pay hamurunu açarken, Martin'in kısık, kahverengi gözleri üzerindeydi, kendisi yine Ben'in dolabında, yüzünü onun giysilerine dayamış duruyordu. Mutfağı güneş içindeydi. Kapı çalarsa açabilir, tüm sorulara cevap verebilirdi.

Kendi yatağı. Koşup yatağın çarşafını değiştirdi, düzeltti. Komodinin alt çekmeccesinde bir silahşör ile salon kızının resimleri vardı. Artık komodinin üstünde herkese gösterebilirdi. Salon kızı sakın bir tavırla gözlerinin içine bakıyordu. Martin o zaman yaşıyordu. Salon kızının dudakları dev tekerin tepesinde öpüşmekten, yumuşamış görünüyordu. Silahşöre sıkı sıkı sarılmış kolları, onu iyi tanıyormuş gibiydiler. Sara'nın nefesi kesildi. Yastıklara ve çarşafıya biraz parfüm sıktı, sonra o kokuda, yarı uykulu, bir yara ve kan gördüğüne inanamayarak durdu.

Şimdi evinin kapıları açıktı. Kendi kendine şarkılar mırıldandı, sonra ağzı yarı açık, durdu, keskin bir bıçakla kestiği pay hamurunu düzelten elleri olduğu yerde kalakaldı. Martin, motelin yatağı üzerinde oturmuş, gözünü kırpmadan kendisine bakıyordu.

Tavuklu payı fırından çıkarırken, üniversitenin kulesindeki saat onikiyi çaldı. Mutfağa tavuklu pay kokusu yayıldı. Yorgundu, bir gece önce hiç uyumamıştı. Yatak odasına koşup, çekmeceyi açtı, siyah ipekli bodye baktı. Gömleğinin ve şortunun içine onu giydi, Ben'i düşününce bütün vücudu ürperdi.

Evinin kapıları açıktı; her yer nefis yemek kokuyordu. Ben'in banyosunu ve mutfağını da temizlemişti... Sara aniden yatağının yanında, bomboş gözlerle bakıp durdu. Parfüm kokan yatak odasına ve hemen hemen hazır olan öğle yemeğine baktı. Salon kızı, jartiyerinde maça ası, gülümsemeden kendisine bakıyordu.

"Hey!" diye Ben'in bağırdığını duydu, ön kapıya, ön verandadan dışarı koştuğunu farketti. "Buradasın!" dedi Ben, yanı-

na gelerek.

"Birkaç gün Dr. Channing'e gitmem gerekmiyor," dedi Sara, Ben'e bakarak. "Georgia Parrish onunla kalıyor."

Ben onun sözlerini bitirmesine izin vermeden içeri girmiş onu öpmeye başlamıştı. Elinden çantasını bile bırakmamıştı. Tavuklu pay, soyulmuş portakal ve kahve kokuları arasında kendini onun kollarında bulan Sara'nın nefesi kesildi. Ben, elini peruğunun altında gezdirdi, ensesini öptü, Sara ürperdi; Ben gülererek dudaklarını ensesinden aşağılara indirdi, genç kadın yine ürperdi. Tavuklu pay yaptığını söyledi ve -

"Bak ne diyeceğim, onlar bekleyebilir," diye mırıldandı Ben ve genç kadının gömleğini yukarı kaldırdı. Üzerinde sütyen yoktu ama içinde şahane, siyah bir body vardı. "Benim için mi?" Genç kadın gülererek gömleğini çıkardı, artık Ben dantel çamaşırı indirebilirdi. Üzerindekileri eğilmiş çıkarırken, Ben gömleğini üzerinden sıyrıldı. Genç kadın oturma odasının loş, yeşil ışığında çıplaktı, peruğu yana kaymıştı. "Çıkar şunu!" diye bağırdı Ben ve peruğu çekiştirdi.

"Dur..." dedi Sara. "Saçım örülü ve tokalı-" Ama Ben peruğu çekmiş, saçları tokalardan kurtulmuştu.

"Haydi," dedi Ben. Genç kadın tokalardan birinin iskemleyle vurduğunu sonra ötekinin yatak odasında yere düştüğünü duydu. Sara çarşafların altına girdi, Ben onu düşlediği yerde, yanındaydı, çığlıklar atmasına neden olup, sonra saçları gözlerinde, dudaklarında, dudakları aralık, gözleri kapalı, kollarında yatırıyordu. Bir süre tek kelime bile etmeden yattılar. Ben'in öpücüleri, genç kadının dudaklarındaki saçlarına karıştı. Sonra Sara saçlarını itti. "Daha!" dedi Ben. Ve genç kadın "Lütfen, Evet, Lütfen," dedi.

Bir süre sonra Sara'nın burnuna evin, öğleden sonranın, yaz havasının kokuları geldi. Parkta çocuklar bağıırıyordu. Komodinin üzerinden bir silahşör ve salon kızı kendisini seyrediyorlardı. "Şu lanet olası toplantıya gitmem gerek," diye mırıldandı Ben, genç kadının dudaklarında.

Tavuklu pay artık ılık, özel salata da soğuk değildi ama ki-min umurundaydı? Yemeği yediler, lokmalar arasında öpüştü-ler.

Ben, notları için bir dosya bulmak zorundaydı, onun evine gittiler, kapıda, çalışma odasında öpüştiler. "Yine program komitesi," dedi Ben. Eski, yastıklı koltuğunda oturmuş gülüm-serken Laura ne kadar güzeldi. Omuzunun üzerinden Shakes-peare'nin büstü bakıyordu. Ona bölümler arasındaki mücade-leyi, kendi stratejisini anlatabilirdi. Eve döndüğünde ön kapı-dan gelen yemek kokularını duyardı, bir bardak şarap da olur-du.

Sara, onun kaldırırında yürümesini seyretti, sonra bulaşıkla-rı yıkaması gerektiğini düşündü. Bulaşıkları yıkayıp kaldırdık-tan sonra, Ben'in mutfak kapısından leylak yapraklarına bak-tı. Garajın içinde Ben'in arabası mavi bir siluet gibi görünü-yordu.

"Akşam yemeği benim evimde," demişti genç kadın, Ben saçlarını avuçlarına alıp örüp çözerken. Sonra yeniden göğüs-lerinin üzerine bırakmıştı.

"Bana nereden geldiğini... Her şeyi ne zaman anlatacak-sın?" diye sormuştu Ben, genç kadının ellerini, kulaklarının ar-kalarını, çenesinin altını öperken. Genç kadın, onu göğüsleri-ne ve uzun saçlarına doğru çekerek cevap vermişti.

Sara, tabağın kenarıyla ete vurdu, etin unla beyaza dönüş-mesini seyretti. Dev tekerde yükseliyormuş gibi başı döndü. Şimşekleri, üstünde pervanelerin kanatları ezilmiş yatak çarşa-fını gördü.

Uyuyabilir miydi acaba? Unlu elinin tersiyle alınını oğuştur-du.

"Tam burada," dedi bir erkek sesi, mutfak penceresinin dı-şında. Esinti kahkahaları ve sesleri içeri taşıyordu. Sara yarı uykulu, eğilip bakınca, bir an için yan bahçedeki kişiyle gözgö-ze geldi. Sonra üzerinde Heavy Metal yazan bir tişört giymiş genç, sarışın çocuk onu görmemezliğe geldi. "Lanet olası zer-

rinleri ezdi," dedi çocuk iki kolejli kıza. Arkasındaki kapı, beyaz kaşlarını havaya kaldırdı.

"Öfff!" dedi kızlardan biri nefes nefese. Elindeki kitap çantasını salladı.

"Herifi korkuttum, hepsi bu," dedi Mark Corey. "Evimize gireceğini sandım, sonra beni gördü." Üzerindeki blucin çok dardı; başparmaklarını ceplerine sokmuştu. Uzun, kahverengi-sarı saçlı, kısa şortunun üzerinde U.N.I yazan tişörtlü kıza dönüp gülümsedi.

"Okula dönmem gerek," dedi esmer kız. Sokağa doğru yürümeye başladılar. "Böyle ateş edilmek çok korkunç olmalı."

"Pek değil," dedi Mark, gereksiz yere bağırarak. "Beni öldürecek cesareti olmadığını anlamıştım."

"Vay canına," dedi esmer kız.

Sara mutfakta çevresine bakındı. Akşam yemeği için her şey hazırды. Belki biraz uyuyabilirdi. Yatak odasının perdelerini çekti, saati kurdu, lavaboda yüzünü yıkadı. Havluya uzanırken, Ben'in kendisinden önce oraya girdiğini farkettiler, havluları çekmişti, şimdi sadece birisi üçe katlanmış duruyordu.

Ama havlu üçe katlanmıştı işte: Sara'nın banyodan çıkışını, gömleğini ve şortunu çıkarışını, çıplak, dağınık yatağa uzanışını seyrediyordu. "Oh," deyip nefes aldı genç kadın çarşafın altında. Kollarını uzatarak, yine geceyi, Ben'i, vücutlarının sıcaklığını düşünüp ürperdi.

Manhassett'te bir sokakta Martin ile yürümesinin üzerinden kırkaltı gün geçmişti. "İyi bir çift" oluşturuyorlardı. Çok yorgundu. Yatak hâlâ sıcaktı.

Sara gözlerini kapadı. Bir süre sonra uykuya daldı. Düşlerinde, neden Montrose, Massachusetts'de kimsenin sokakta olmadığını, Burney'lerin evinin önünde duran taksiye neden pencereden kimsenin bakmadığını merak etti. Sonra vaktin çok erken olduğunu farkettiler. Kimse şoföre parayı ödeyen, sonra kaldırımda bavulunu taşıyıp, anahtarıyla kapıyı açan Sara Burney'i görmemişti. Küçük Cape Code evinin kapısında dur-

du, bahçedeki ölü yaprakları toplamazsa, çimlerin öleceğini düşündü.

Düşünce, kapıyı açtı, burnuna evinin kokusu geldi: Yılların ürünü olan benzersiz, şahsi kokular. Kapıyı kapatıp, o geçmişin kapırtısız, gizli kokusunda, bavulunu yere bıraktı.

Çam mobilyalar. Sara bir adım atıp oturma odasına girince, silah dolabının camının gerisindeki silahların parıltısını gördü. Aralarında bir boşluk vardı.

Düşlerinde bir saat tık tık çalışıyordu. Düşünden kalan mumları şöminenin üstüne koymayı unutmuştu. İşte oradaydılar. Elinde diktiği koltuk kılıfları ve perdeler de öyle.

Holdeki ayna parladı ama artık o güzelim eğimli duruşunu yitirmişti; o aynadan yansıyan ışık olmasa, küçük hol karanlık olacaktı. Kapıyı açtığında, yatak odaları karanlık göründü.

Düşlerinde, bir dolapta giysilerini buldu. Komodinin çekmecelerinde çamaşırları, diktiği giysiler, dikiş patronları vardı. Sara onları tek tek açtı. Menekşe masalarının üzerindeki ışıklar hâlâ çalışıyordu. Hepsini yaktı. Holdeki dolabı açtığında, ucuzluktan aldığı iki yeni mavi çarşafı buldu, çiçekli yastık kılıfları da oradaydı.

Holün döşemesi ayaklarının altında gıcırdadı. Bu sesi çok iyi tanıyordu. Sara mutfağın kapısında durdu, sonra yeni buzdolabına, yeni fırınına dokundu. Kırmızı mutfak yeşile boyanmalıydı.

Dolaplardaki tabaklar temizdi. Cam, fındık fıstık öğütücü ile plastik tereyağı kabı da oradaydı işte.

Düşlerinde, Martin'e ait olan, masanın üzerindeki kapta araba anahtarlarını buldu. Garaj kapısını açtı.

Sara ışığı açtığında araba pırıl pırıl parladı. Arabaya bindi, direksiyona geçti, sonra arabayı çalıştırdı ve motorun sesini dinledi. Bir süre sonra anahtarı çevirdi, çıkardı, tekrar anahtarlığına koydu ve bankadan aldığı çek defterinin üzerine, çantasına koydu.

Her yer çok sessizdi; yolda kuru yapraklar hışırdıyor, kuru

parmaklarını garaj kapısının altından uzatıyorlardı.

Düşlerinde, Sara ayaklarını gaz ve fren pedallarından çekip arabadan indi.

Ayakkabılarının altında plajdaki evin kumlarının hafif çıtırtısını hissetti.

Öğleden sonra esintisi, kampüste bayrakları, etekleri, gömlekleri uçuşturuyordu. Ben Woodward program komitesi toplantısından çıktı, ağzını açmadan gizlice esnedi. Çimenler üzerinde güneşlenen öğrencilerin yanından geçti. Saçları kıvrıkcık, ağır ağır yürüyen genç bir profesördü o.

Öğleden sonra güneşi kampüs kaldırımlarını çizgi çizgi, benek benek desenlere dönüştürüyordu. Sara gözlerini açtı, dağınık yatağında oturdu, bir Iowa yatak odasında, komodinin üzerinde bir silahşöre sarılmış salon kızı resmine, çevresine bakındı.

Ben, Union'un önünden geçerken, gürültülü bir müzik çalıyordu; sırtını kamburlaştırdı, başını sağa sola çevirdi. Başkasının evinin önünden ıslık çalarak geçti, College Sokağı boyunca, Seerley Park'tan geçerken hep ıslık çaldı. Sara saçları yaz rüzgârında esen Laura dışında hiç bir şey düşünmüyordu. Kapısını açarken yüksek sesle bir kahkaha attı, duyduğu mutluktan kahkaha attı: Laura bütün gece yatağındaydı.

KAPANA KISILMIŞTI

Sara Burney korkunç bir evlilik kapanına kısılmıştı. Gerçek zalim kişiliğini yakışıklılığının arkasına gizlemeyi başaran bir adamın yönettiği kâbusa benzer bir hapishane...

UMUTSUZDU

İşkencelerinden kurtulmak için kaçmaktan başka *hiç bir şey* düşüneyecek kadar umutsuzdu. Kendisine bir ölüm senaryosu hazırladı, yeni bir kimlik edindi ve bir daha asla dönmek üzere uzaklara kaçtı. Artık yeni bir yaşamı, yeni bir aşkı vardı, ve mutluydu. Bir de duyduğu o büyük korku olmasaydı...

VE YAKALANDI

Bir zamanlar kendisinin öldüğüne inanmış olan adam tarafından yakalandı. Öç alma duygusuyla çılgına dönmüş bir adam. Sara'yı o kadar çok seviyordu ki, gitmesine göz yummaktansa, onu öldürmeyi yeğliyordu...

Nefes kesen bir gerilim romanı olan bu kitap sinemaya uyarlanmış ve başrolünde Julia Roberts'ın oynadığı film, izleyenleri uzun süre etkisi altında tutmayı başarmıştır.